FİLMLERDEN DAHA GÜZEL'İN ÇOK SATAN YAZARINDAN

FİLMLERDEKİ GİBİ DEĞİL

LYNN PAINTER

LYNN PAINTER

FİLMLERDEKİ GİBİ DEĞİL

Çevirmen: Çiğdem Köfüncü

Wes ve Liz'in aşkını seven benim küçük şapşallarıma:
Bu kitap sizin sayenizde ortaya çıktı
ve size sonsuza dek minnettarım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından
yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır.
Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla
yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin.
https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

YENİ YIL ARİFESİ

"Eğer on beş yaşındaki hâlim şu an beni görebilseydi, suratıma bir yumruk atardı."

-Patronlara Tuzak*

Wes

"Burası *tıklım tıklım.*"

"Sana söylemiştim, ahbap," dedi Adam, ağzına bir parça sakız atıp sırıtarak partiye doğru yürürken. Bir yerlerdeki hoparlörden yüksek sesli müzik çalıyor ve herkes sesin *üzerinden* konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Noah ile ikisini, liseden tanıdığım herkesin gelmiş gibi göründüğü, üst kattaki oturma odasına kadar takip ettim. *Kahretsin.* İnsanlar *her yerdeydi:* kanepelere oturanlar, ayakta dikilenler. Dışarı çıkmaya karar verdiğime ânında pişman oldum.

"Bennett!" Odanın diğer ucundan koşarak gelen Alex kollarını bana sarıp sıkıca sarıldı.

"Yeni yılın kutlu olsun, Benedetti," dedim, ona sarılırken güçlükle yutkunarak.

"Nasılsın?" diye sordu. Geri çekilirken yüzünde beliren gülümsemeden nefret ettim. Bu, o acıma ifadesi ile dolu gülümsemelerden biriydi, sanki bana hayatımın bir anda altüst oluşuyla nasıl baş ettiğimi soruyor gibi.

"İyiyim," dedim, arkadaşlarım üniversiteden döndüğü için mutlu *(Tanrı aşkına tekrar sosyal bir hayatım olmuştu)* ama sosyal

---

* Patronlara Tuzak (*Set It Up*), 2018 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

olmaktan nefret ederek. Zira herkes ne kadar iyi de olsa, hepsinin benim için üzüldüğünü anlayabiliyordum. Babam için, üniversiteyi bıraktığım için, artık beyzbol oynamadığım için üzülüyorlardı.

Ben lanet olası kederli bir çocuktum.

Noah ile Adam döndüğünden beri, beni her seferinde dışarı davet ettiklerini ve hepsinde de *hayır* dediğimi *kesinlikle* söyleyebilirdim. Ama bir nedenle yeni yıl arifesi beni etkilemişti. Tatil olması fikri beni yumuşatmıştı belli ki ama şu an pişman oluyordum.

Çünkü hiçbir şey aynı gibi gelmiyordu.

Bu insanlarla en son bir araya geldiğimde, hepimizin gelecek için büyük planları vardı.

Şey... *onların* hâlâ var.

Öte yandan ben olduğum yerde sayıyordum.

Babam ölünce (ben UCLA'e yerleştikten iki hafta sonra) cenaze için eve geldim ve bir daha geri dönmedim. Okuldan ve geleceğin benim için getireceği her şeyden vazgeçmeyi tercih ettim. *Sanki başka bir seçeneğim varmış gibi.* Artık babamın kalp krizi yüzünden ölümünün üzerinden birkaç ay geçmişti ve ben markette tam zamanlı olarak çalışıp, bir yandan da ek iş olarak Uber şoförlüğü yapıyordum. Yani lanet hayat *muhteşemdi.*

"Hadi ama... Michael mutfakta *para bahsi* oynuyor," dedi Noah işaret ederek. "Burada çok gürültü var."

Yeni gözde parti oyunu olan para bahsi temelde parasına bahse girmekti. Bu oyunu markette birlikte çalıştığım çocuklardan bazıları uydurmuştu. Noah ve Adam'a bu oyundan bahsettiğimde kafayı yediler.

Onları mutfağa doğru takip ederken masaya oturmadan önce durup bir içki aldım.

"Vakit geldi, Bennett," dedi Michael masanın diğer ucundaki yerinden. Kelimeleri yuvarlamasından sarhoş olmaya başladığını anlamıştım. "Uzun süredir inzivaya çekilmiştin."

Diğer odada çalan o eski *Fearless* şarkısının ilk birkaç notasını duyduğum an dişlerimi sıktım. Partide *o* şarkının çaldığını daha yeni *fark etmiştim.* Son zamanlarda hayatıma yüzde yüz uyan bir şarkıydı.

"Yoğundum," dedim bardağımı fondip yaparak. Sarhoş olmaya *çalışmıyordum* ama *olmamaya da* çalışmıyordum. Noah'nın evinde abisiyle birlikte biraz içmiştik, o yüzden güzel bir başlangıç yapmıştım.

"Beş dolarına para bahsi! Bennett kutuyu buradan atamaz," dedi Noah önüme boş bir teneke kutu itip başıyla mutfak lavabosunu işaret ederek.

"Kabul," dedim ve teneke kutuyu lavaboya doğru fırlatıp tezgâhtan sekerek yere düşmesini izledim.

"Berbatsın," diye cevap verdi Noah. Ardından cebimden beş dolarlık bir banknot çıkarıp önüne koydum.

"Yine de senden daha iyiyim."

"Az evvel Joss geldi," dedi Noah mesajına bakarak, "hem de tavuklu sandviçimle, evet."

"Tavuklu sandviçine para bahsi..." diye söze başladım.

Ama onu görünce sustum.

O. Buradaydı.

Lanet olsun.

Libby oturma odasındaydı.

Tatil için eve döndüğü bu iki hafta boyunca ondan uzak durmayı başarmıştım ama şu an aynı partideydik.

Yeni yıl arifesinde.

Benimle dalga mı geçiyorsun, evren? O gece Libby'nin de geleceğini tahmin ettiğim üç farklı partiyi reddetmiş ve bu partiye gelmeyeceğini düşünmüştüm.

Ortamın sessiz mi yoksa gürültülü mü, bulanık mı yoksa aşırı net mi olduğundan emin değildim ama Liz'e bakarken evrenin değiştiğini, her şeyin hızla esen bir rüzgârla dağılıp bulanık arka plan renklerine dönüştüğünü biliyordum. Gülümseyerek Joss'la

konuşuyordu ve onu görünce hissettiğim boşluk, içimi kemiren bir acı, nefes almamı zorlaştırdı.

Babamın cenazesinden beri onunla yüz yüze gelmemiştim. Sonraki birkaç hafta boyunca şu *uzun mesafe* olayını yapmıştık ama sonra ben bitirmiştim.

Başka seçeneğim yoktu.

Sensiz nefes alamıyorum ama bunu yapmak zorundayım...

Parmaklarım ona dokunmak için sabırsızlanıyor, elinden tutup onu benimle birlikte mutfağa çekmek ve para bahsi oyununa kahkahalarla gülüp birini aptalca bir şey yapmaya ikna etmek istiyordu.

Ama o artık benim değildi ve ona dokunamazdım.

Onunla ilgili aklıma gelen binlerce anı -bana gülümsemesi, benimle beraber gülmesi, yurt odamda kollarıma kıvrılması- zihnimde dönüp saatte 145 kilometre hızla uçan bir top gibi ciğerlerime çarptı.

Siyah, yumuşak bol bir kazak giymiş, önünü eteğinin içine sokmuştu. Siyah çorapları ve tatlı botlarıyla çok hoş görünüyordu ama gözlerim, kazağının altından hafifçe görünen bronz tenli omzunun üzerindeki dövmesinin ucuna birer lazer atışı yapıyormuş gibi odaklandı.

Beni çağırıyormuş gibi.

Muhtemelen asla öylesine bakmadığım için o dövmeyi kendiminkinden bile daha iyi biliyordum. Hayır, onun dövmesine dokunmuş, öpmüş, çizgilerini bana ait bir haritaymış gibi incelemiştim ve koordinatları benim gerçek kuzeyimdi.

Avucumun içi gibi bildiğim tek şey sensin...

Lanet olsun.

"Para bahsine, kartı tahmin edemezsin," dedim Adam'a ve dikkatimi başka bir şeye vermeye çalışarak masanın ortasındaki desteyi aldım. Liz'e bakmaya devam edersem canımı acıtan bu anıları tekrar hatırlamayı daha fazla kaldıramayacağımdan emindim.

Ve anılardan daha da kötü olan şey, onu her düşündüğümde aklıma gelen sorulardı.

Hâlâ kitap okumak için sahile gidiyor muydu? Onu terk ettiğimden beri ikimizin mekânı olan In-N-Out'a hiç gitmiş miydi? Birinci sınıftaki çalma listesine hangi şarkıları eklemişti?

Ve biriyle görüşüp görüşmediği konusunu asla düşünmemiştim.

Bilmesem daha iyiydi.

Okula geri dönmemeye karar verdikten sonra tüm sosyal medya hesaplarımı silmiştim. Bunun bir nedeni vaktimin çoğunu gizli gizli ona bakmakla geçiriyor olmamdı, bir diğer nedeni de paylaşacak önemli bir gönderimin olmamasıydı. Arkadaşlarım katıldıkları üniversite partilerini ve finallere çalışırken geçirdikleri anları paylaşırken benim hayatımın ufacık bir parçasını paylaşmam bile kötü olurdu, değil mi?

Bugün markette çift vardiya çalıştım ve fırındaki üfleme motorunu nasıl onaracağımı kendi kendime öğrendim. Şu an rüya gibi çalışıyor. #çokşükür.

"Kabul. Kız," dedi Adam, bir pislik gibi gülümseyerek.

Valeyi çevirdim. "Çok ama çok yanlış evlat."

"Biz de oynamak istiyoruz." Joss mutfağa girip Adam ile Noah'nın arasındaki boş sandalyeye oturdu. Adam, bana üç dolar uzatırken masaya bir fast food poşeti koydu.

"Seni ve bu sandviçi seviyorum," dedi Noah poşeti yırtarak. "Hem de çok."

Liz'in, Joss'un arkasından geleceğini bildiğim için tüm vücudumun alarma geçip titrediğini hissettim. Adam, "Tamam, Joe... Beş dolarına para bahsi, Bağlılık Yemini'ni tersten okuyamazsın," derken gözlerimi kartlardan ayırmadım.

Joe okumaya başladığında alaylar ve kahkahalar yükseldi ama Liz'in, Adam'ın diğer yanındaki boş sandalyeye oturduğunu hissettiğimde, kulağımdaki uğultular yüzünden hiçbir şey duyamadım. Kızıl saçlar ve Chanel No.5 oksijenim hâline geldi, ciğerlerime çektiğim ve damarlarımda hızla akan bir karışıma döndü.

Ona bakmayı reddettim -*bu lanet şeyi yapamam*- ama gözlerini üzerimde hissederken yüzüm yandı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Joss devam ederken kartları karmaya başladım.

"Güzel sakal, Bennett," dedi Liz yavaşça. Sesi kanıma işledi ve vücudumun her yanma pompalandı.

Burnumdan derin bir nefes alıp bakmak zorunda kaldım.

Yani onu görmezden gelemezdim.

Gözlerimi kartlardan ayırdım. O bana gülümserken içimdeki her şey donup kaldı.

Çünkü aynıydı.

Gülümsemesi, Ogallala, Nebraska'daki o hayvan barınağının otoparkında, bana beni sevdiğini ilk söylediği anki gibi dizlerimin bağını çözen o gülümsemeyle aynıydı. Kırmızı dudaklar, ışıl ışıl parlayan yeşil gözler, pembe yanaklar...

Lanet olsun, benden nefret etmiyor.

Yutkundum ve aklımdan milyonlarca soru geçerken, ne yapacağımı bilemedim.

Neden benden nefret etmiyordu? Tanrı aşkına, son konuştuğumuzda ağlıyordu.

Benden nefret etmesi gerekirdi.

Şimdi ne halt edeceğim ben?

Noah lafa atarak, "Tanrı aşkına çocuklar, kendinize bir oda bulun. Yirmi dolarına para bahsi, Liz ve Wes öpüşmeyecek," diyene kadar birbirimize bakakaldığımızı fark etmemiştim.

Sessizlik mutfakta bir şamar gibi yankılanırken hiç kimse nasıl tepki vereceğini bilemedi. Ben neler olduğunu anlayıp sözlerini yok etmeye çalışamadan, Liz çenesini kaldırdı ve "Kabul," dedi.

Eğer ayakta olsaydım, göğsüme çarparak kocaman bir kesik açan o beş harfli minik kelime yüzünden geriye doğru sendeleyeceğimden emindim. O eski dönemlere ait kırmızı dudakları gülümseyip onu öpmem için bana meydan okurken, kafatasımda bir

bas gibi zonklayan kalp atışlarım dışında başka hiçbir şey duymuyordum.

Zihnim çılgına dönerken dişlerimi sıktım çünkü o an, onu öpmekten daha çok istediğim hiçbir şey yoktu. Onu kollarıma almak, öpücüğünde kaybolmak, Los Angeles'a geri uçmadan önce güvenlik hattından bana el salladığı günden beri hissetmediğim o sıcaklıkta yok olmak istiyordum.

Ama bunu yaparsam, tekrar birleşeceğimizi biliyordum. Onu bırakacak gücü kendimde bir daha asla bulamazdım. Bu onun için en iyisi olsa bile.

Ve en iyisiydi.

Bu yüzden yutkundum, sandalyemi ittim ve onun yakut gözlerine bakarak ayağa kalktım.

"Ben pas geçiyorum," dedim. Vücudumdaki her hücre duyguyla dolup taşarken, sesimin bu kadar duygusuz çıkması beni bile şaşırtmıştı.

Mutfağı terk ederken, Noah'nın arkamdan, "Neden bir pislik gibi davranıyorsun?" diyerek saydırışına aldırmadım bile. Ya da Joss'un bir dahaki görüşünde bana yapacağı şeylerle ilgili tehditlerine.

Hepsi defolup gitsin, diye düşündüm bir an evvel buradan uzaklaşmak ihtiyacıyla arka kapıdan çıkarken.

Evdeki herkesin, "Mutlu yıllar!" diye bağırdığı o gece yarısı, ben tek başıma verandada oturmuş yanan sigaramın turuncu ucuna bakıyor ve söylediğim sözlerin Liz'in yüzünde bıraktığı etkiden dolayı bir daha asla kendimi affetmeyeceğimi biliyordum.

BÖLÜM BİR

BİR BUÇUK YIL SONRA

"Senden o kadar nefret ediyorum ki bu midemi bulandırıyor."

-Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi*

Wes

Alarmımı kapatıp -sabah altıda- karanlıkta doğruldum. Ben yatağımdan kalkıp giyinirken oda arkadaşım AJ, "Sadist pislik," diye mırıldanarak kendi yatağında arkasını döndü. İkimiz aynı Kanada yaz beyzbol ligine gönderilmiş ve aynı misafir ailede kalmıştık, o yüzden güz döneminin dersleri daha yeni başlamış da olsa uzun zamandır birlikte yaşıyormuşuz gibi geliyordu. Koşuya gitmek için beş dakika vakti kalana kadar uyuduğunu biliyordum ama birkaç saat içinde Acosta'ya gideceğimiz için ben tamamen uyanık ve hazır olmak istiyordum.

Tepeden inerken AirPodlarımı takıp *Trouble's Coming* şarkısını açtım ve isimlerini henüz tam olarak öğrenemediğim yurtların önünden geçtim. Taşındığımızdan beri her sabah koşuyordum ve sabahın erken saatlerinde kampüsün henüz canlanmadığı anları çok seviyordum. Güneşin doğuşunu görmek, şarkıların arasında kuşların cıvıltısını dinlemek, evdeki yeşil ağaçlardan nedense *farklı* gelen tepedeki yeşil ağaçların yanından koşarak geçmek... Kaliforniya'ya resmen âşık olmuştum.

---

* Senden Nefret Etmemin 10 Sebebi (*10 Things I Hate About You*), 1999 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Daha net konuşmak gerekirse UCLA'e âşık olmuştum.

Ve dürüst olayım, bu yerin kendisinden ziyade ikinci şansımın gerçekleşiyor olması âşık olmamın asıl nedeniydi. Evet, burası muhteşem bir yerdi ama aynı zamanda rüyalarımın da gerçek olduğu bir yerdi.

Yavaşlayıp, bir scooterın yanımdan hızla geçtiği sırada iliklerime kadar hissettiğim duygular bunlardı. Çünkü bu yerin olasılıklarına bayılıyordum. Beyzbol potansiyeline (hem üniversitenin hem de şansım varsa MLB'nin), eğitim potansiyeline, *diğer* potansiyeline... Haritadaki bu yer, yani Westwood sanki her şeyimin başlangıç noktasıydı.

Hortumla çöp kutusunu yıkayan bir adamın önünden koşarak geçerken bu hislerimi şarkıya dökmek istedim, işte o derece heyecanlıydım.

Onun yerine adama başımla selam verip koşmaya devam ettim.

Günaydın, ahbap.

AJ her sabah bu kadar erken saatte koştuğum için aklımı yitirmiş olduğumu düşünebilirdi ama o daha bir bebek ve okula başlamadan önce balo kralı ünvanından kurtulmaya çalışan on sekiz yaşında bir gençti.

Öte yandan ben kanıtlayacak çok şeyi olan, yirmi yaşında bir birinci sınıf öğrencisiydim.

Çünkü iki yıl önce her şeyim vardı.

Sonra hepsini kaybettim.

Böylece artık o her şeye tutunacak ikinci şansı elde ettiğimde, gelişigüzel bir şekilde davranmayacağımdan emin olabilirdiniz.

Hayır, efendim. İki elimle sımsıkı sarılacak ve asla bırakmayacaktım.

Lanet hayatımın en güzel zamanlarını yaşıyor, kendimi her anın içine atıyordum çünkü o anların ne kadar geçici olduğunu bizzat biliyordum. Yani, eğer dürüst olmam gerekirse okulun ilk günü için gerçekten heyecanlıydım. *Bugün geri kalan hayatımın*

ilk günü, gibi saçma sapan laflar edecek değildim tabii (*yaşamaya, gülmeye ve sevmeye* trajik şekilde yakındım, değil mi?) ama öyleymiş gibi geliyordu.

Ve fazlasıyla hazırdım.

Beş kilometrelik çemberimi koştum, duş aldım ve scooterlarımıza atlayıp Acosta'ya gitmeden önce, AJ ile birlikte Ackerman'da kahvaltılık bir dürüm yedim.

Scooterlara bayılıyordum.

Üniversiteye gelirken arabamı getirmemiştim ve bisikletim de olmadığı için kampüsün her yerinde bulunabilen Bird* scooterlar hayallerimin aracıydı.

Wes + scooterlar = SONSUZA DEK MUTLU YAŞADILAR

Tanrım, okulun ilk gününde gerçekten anaokuluna yeni başlıyormuş gibi heyecanlıydım, öyle değil mi?

İlk derse girdiğimde hâlâ heyecanlıydım, koşmak heyecanımı hiç yatıştırmamıştı.

"İnşaat Mühendisliği ve Altyapı'ya hoş geldiniz."

Profesör konuşmaya başlarken amfiye girdim. Bu da devasa sınıftaki yüzlerce öğrencinin gözlerini profesörden, bana çevirdikleri anlamına geliyordu.

Ne güzel başlangıç ama lanet olsun.

Acosta'dan, Boetler Salonu'na olan mesafeyi tamamen göz ardı etmiştim yani koşudan sonra AJ ile birlikte bir protein içeceği almam, kesinlikle hatalı bir karardı.

Ama günün en iyi beyzbol atıcısı olduktan sonra -*evet, aynen öyle*- kendimi buna öyle kaptırmıştım ki o sırada bu bana iyi bir fikir gibi gelmişti. Neden daha ilk günden *hiç* hata yapmadığım gerçeğinin tadını çıkarıp, fazladan birkaç dakika boş boş takılmayacaktım ki?

Hızla öndeki boş yerlerden birine oturup sırt çantamı açtım ve bir defter çıkardım. (Konu not almak olduğunda laptop kullanan biri *değildim*.) Ders, İnşaat ve Çevre Mühendisliğine Giriş

* Bird Global, ABD merkezli bir scooter markasıdır. (e.n.)

dersiydi, o yüzden verilecek herhangi önemli bir bilgiyi kaçırmak ihtiyacım olan en son şeydi.

"Sizlerle ilk günde müfredatın üzerinden geçmek gibi son derece klişe bir şey yapmak yerine, müfredatı okuyacağınıza güvenmeyi tercih ediyorum. Zira hepiniz zeki çocuklara benziyorsunuz." Uzun boylu, ciddi bir bıyığı olan Profesör Tchodre sınıfın önündeki masada dikiliyordu. "O yüzden hadi başlayalım, olur mu?"

Mekanik kalemimin silgisine bastım, defterimi açtım ve not almaya hazırlandım.

"Bu derste inşaat mühendislerinin altyapı geliştirme ve koruma konusundaki rollerine bakacağız."

Profesör konuya girerken, ben de ilk günümün ilk çeyreğinde, mühendislik dersi alıyor olmam gerçeğinden mest olmuş bir hâlde yazmaya başladım. İlk yılımın genel derslerle dolu olacağını sanmış, Dünya Müziği ve Antropoloji gibi anlamsız derslerle boğuşurum diye düşünmüştüm. Ancak bu derse bu şekilde dalmak, Kimya ve Matematik gibi muhteşem hissetmemi sağladı.

Kulağa çılgınca gelse de okulda olmadığım iki yıl boyunca Matematik ve Fen'i *özlemiştim.*

Bunun suçlusu onuncu sınıftaki Fizik öğretmenim Bayan Okun'du.

İkinci sınıftan sonraki yaz tatilinde, bana Missouri'deki bir mühendislik kampına gitmemi söylemişti ve gerçekten ne bekleyeceğimi hiç bilmiyordum. Sırf sıkıcı Nebraska'dan iki haftalığına uzaklaşmak için gitmiştim, tamam mı?

Matematik ve Fen derslerini tıpkı benim gibi seven insanların yanında olmaktan bu denli hoşlanacağımı hayal bile edemezdim. Kamptan önce ileride ne yapacağımla ilgili en ufak fikri olmayan iyi bir öğrenciydim. Birinci Lig'de atıcı olmak dışında tabii.

Ama kampa vardığım an yerimi bulduğumu hissettim. Oradaki her şeyin işleyişini anladım ve o insanlarla birlikte hayatımdaki her şey yerine oturdu. O kamp, içimde bir ateş yaktı ve her ne

kadar beyzbol en büyük önceliğim olsa da mühendislik yolundan gitmem gerektiğini hissettirdi.

O yüzden nihayet burada, bu amfide olmam bunu gerçekleştirmek üzere olduğum anlamına geliyordu.

Bu *çok büyük* bir şeydi.

Ders bitene kadar Tchodre'nin ağzından çıkan her şeyi not aldım, gerçi verdiği bilgilerin çoğuna ihtiyacım olmayacağını biliyordum ama yine de umursamadım. İlk seferinde üniversiteyi çantada keklik görmüştüm, istersem *elbette* gidebileceğim fikri vardı ama o seçeneklerin kaybolduğunu gördükten sonra, şu an tamamen farklı bir bakış açısına sahiptim.

Her bir lanet ânı için müteşekkirdim.

Not almak, ders çalışmak ve dönem ödevleri... hepsini istiyordum.

Ardından Kimya dersine girdim, öğlen yemeği yedim ve biraz kestirdim. Antrenmandan önce dinlenmeye ihtiyacım vardı, kafamı toplamak için de biraz sessizliğe zira koşuda çok iyi olsam da eğer atış yapamazsam bunun hiçbir anlamı kalmazdı.

"Basket oynamak istemediğinden emin misin?" diye seslendi AJ oturma odasından. Birkaç kişiyle birlikte Hitch kortunda bir saat basketbol oynamaya gideceklerdi.

Top oyunlarına bayılırdım ama enerjimin her damlasını üniversite kariyerimin ilk antrenmanına saklamalıydım.

"Hayır, böyle iyiyim," diye seslendim ve telefonumun alarmını kurup gözlerimi kapattım.

Ama uyku tutmadı.

Çünkü artık buraya kadar gelmeyi başarmış ve UCLA'deki akademik ve atletik kariyerime *resmen* başlamıştım. Vakit nihayet gelmişti.

Şimdi Liz Buxbaum'u geri alma vaktiydi.

BÖLÜM İKİ

"Sen hayatıma girmeden önce her türden kararı alabilecek kapasitedeydim. Ama şimdi yapamıyorum. Bağımlıyım. Senin ne düşündüğünü bilmem gerekiyor. Ne düşünüyorsun?"

-Aşka İki Hafta*

Liz

Aman Tanrım... Bu...

Saat yediydi ve güneş daha yeni doğmuştu, yani Westwood'un büyük bir kısmı uykudaydı.

Ama ben değil.

Ben koşuya çıkmıştım.

O çocuk da öyle, yani *Bay Uzun Bacaklarımla Rekor Kırmaya Çalışıyorum*. Önümdeydi, muhtemelen birinci sınıfa giden ve basketbol oyuncusu olan aşırı uzun boylu bir çocuktu. Gözlerimi kıstım.

Hayır, bu devi kesinlikle tanımıyordum.

Kulaklığımda çok da önemsenmemiş ve bence sonbahardan koca bir dilim gibi hissettiren bir Harry şarkısı olan *Ever Since New York* çalıyordu. LA'de hava sıcak da olsa sonbaharın ilk çeyreği resmî olarak başladığı için zihnim çoktan Stars Hollow moduna geçmişti.

---

* Aşka İki Hafta (*Two Weeks Notice*), 2002 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Bu da çalma listemin yeni temizlenmiş sonbahar yapraklarıyla dolu şarkılardan oluştuğu anlamına geliyordu.

Evet, sonbahar şarkıları için henüz biraz erken ama umurumda değil.

Çünkü derslerin ilk günü sihirli gibiydi. Neredeyse kuru yaprakların *kokusunu* alıyor, yeni dönemin bozulmamış tazeliğini hissediyordunuz. Sanki dünyada hiçbir şey imkânsız değilmiş gibi geliyordu.

Özellikle de bu yıl.

İki yıl boyunca gelecekteki kariyerime hiçbir faydası olmayan ve bana dükkândan ofise kolayca kahve taşımak dışında herhangi bir şey öğretmeyen anlamsız işlere başvurduktan sonra ilk stajımı almıştım.

Üstelik bu *herhangi bir* staj da değildi.

Lilith Grossman'di.

Kaldırımı sulayan bahçıvana el sallarken, ucube gibi gülümsediğimi fark ettim ama elimde değildi.

Çünkü üçüncü sınıftaydım ve gelecekte bana büyük getiriler sağlama potansiyeli olan bir işe girmiştim.

Ve bugün başlıyordu.

Geçen yıl oda arkadaşlarımdan biri (Clark) atletizm departmanının video prodüksiyon ekibinde çalışmıştı. Çoğu spor dalı hakkında hiçbir şey bilmezdim ama Clark bana başlangıçta yarı zamanlı ödeme yaptıklarını söylemiş ve ben de *nasıl yani?* diye düşünmüştüm.

Paraya ihtiyacım olduğu için başvurdum.

Staj değildi, sadece yarı zamanlı bir öğrenci işiydi.

Âşık olduğum bir iş.

Sporcuların fotoğraf ve videolarını çekmekle görevliydim: antrenmanlarda, maçlarda, koşularda. İşim buydu. Temelde ne yapmamı istiyorlarsa onları yapıyor, her tür spor faaliyetine ekipman taşıyordum.

İlk başlarda hepsinden sıkıldım.

Sonra daha az sıkılmaya başladım.

Çünkü yaratıcı yönümü tetiklemeye başlamıştı. Tıpkı filmdeki bir ânı dönüştürme gücü olan müzik gibi, kameramla bir sporcuyu çekmemin bir hikâye yaratma gücü olduğunu fark ettim. Bölümde sadece bir acemi olsam da şahsi olarak çok şey öğrendim.

Dolayısıyla ödüllü belgesel yapımcısı Lilith Grossman'in UCLA'de bir spor belgeseli çekeceği ve bir stajyere ihtiyacı olduğu haberi duyurulduğunda hemen başvurdum.

Aslında bunu kadın HEFT Organizasyon için çalışıyor diye yapmıştım.

Kadın sadece spor dünyasında başarılı bir video yapımcısı değil, aynı zamanda hayalimdeki şirketle sayısız projelere imza atan bir yapımcıydı. HEFT Organizasyon, HEFT Sinemacılık ve HEFT Televizyonculuk ile birlikte HEFT Müzik şirketlerinden oluşuyordu. Yani şirketin iki bölümü de çok büyüktü ve hem müzik hem de film endüstrisindeki en büyük isimlerle çalışıyordu.

Oscar ya da Grammy kazananlar muhtemelen HEFT'le çalışırdı.

Dolayısıyla film ve televizyonlar için müzik yönetmeni ünvanıyla çalışmak isteyen biri olarak, orada stajyer rolünü kapmak benim için çok büyük bir şeydi. Kahramanlarımdan çoğu başlangıçlarını orada yapmıştı ve şimdi ben de onlardan biri olacaktım.

Buna hâlâ inanamıyordum.

Teknik olarak staj bugün başlıyordu ama Lilith'le birlikte birkaç haftadır çalışıyordum. Kampüse malzeme yerleştirme konusunda ona yardımcı olabilir miyim diye sormak için bana ulaşmıştı. Proje süresi boyunca Morgan'da (tüm spor takımlarının çalışan ve yöneticilerinin ofislerinin bulunduğu J.D. Morgan Merkezi'nde) tuttuğu bir ofisi vardı ve çoğu arkadaşım kalmadığı hâlde ben yazın LA'de kaldığımdan, bu fırsata balıklama atladım.

Ve bu şimdiye dek verdiğim *en iyi* karar oldu.

Başarılı bir yapımcıdan ne beklemem gerektiğini bilmiyordum -dürüst olmak gerekirse onun tam bir pislik olacağını düşünmüştüm- ama tam tersiydi. Bildiği her şeyi paylaşmak ister gibi görünen -*benimle!*- aşırı derecede başarılı bir kadındı.

Beni Grove'daki bir sushi restoranına götürdü ve hedeflerimle ilgili sorular sordu. Ben anlatırken, o da çantasından bir kalem çıkarıp -bir peçetenin üzerine- hedeflerime nasıl ulaşacağımla ilgili bir yol haritası çizmeye başladı.

Ve onun yol göstericiliği benim için her şeydi.

Çünkü *benim* planım, Müzik Endüstrisi'nde yüksek lisans yapıp bir müzik direktörü olmak ve sonra... bir müzik direktörü olarak bir yerlerde iş bulmak için dua etmekti.

Ama Lilith, ilk adım olarak bana müzik lisanslama alanında bir iş bulmam gerektiği fikrini önerdi.

"Lisanslamada bir yandan müzikle, bir yandan da film ve TV işleriyle birlikte çalışacaksın. Para kazanacaksın -bu para işleri çok önemlidir- ve bu sırada gerçekten *istediğin işi elde etmeni sağlayacak nihai kilit kişilerle son derece kıymetli ilişkiler kuracaksın."*

Sonra *kendi* başlangıçlarını da lisanslama ile yapan idollerimin listesini saydı.

Ve bu bana son derece mantıklı geldi.

Müzik direktörleri, sürekli lisanslama çalışanlarıyla birlikte çalışıyordu, yani o kapıdan içeri girmem için bundan daha iyi bir seçenek olabilir miydi? Artık diploma notum için aldığım ek derslerin yanında, lisanslama sertifikası almak için de konuyla ilgili her şeyi öğreniyordum.

Bu gerçekten hayallerime çıkan yolun haritası gibiydi.

Yine gülümsüyorum, dedim kendi kendime, ışığın yeşile dönmesini beklerken.

Olduğum yerde kıpırdanarak gülümseyen bir aptal gibiydim ama bunu yapmamam imkânsızdı.

Çünkü bu yıl *her şeydi.*

İlk dersime girerken, gerçekten de âşık olmuş bir ortaokul öğrencisi gibi sırıtıyordum.

"Benimle dalga mı geçiyorsun, Buxbaum?"

Horace'ın sınıfındaki ön sıralara doğru ilerlerken daha da çok sırıttım. "Ne?"

"Ne mi?" Tüm zamanların en sevdiğim öğretmeni olan müzik profesörü Horace Hanks bana doğru işaret etti. "Bugün dersin ilk günü ve sen bir defter bile getirmedin mi? Bir sırt çantası? Bir kalem? Ders materyallerinin olmaması bana hakarettir."

"Hadi ama, Hor," dedim daha önce aldığım dört dersi boyunca sürekli oturduğum aynı sıraya otururken. "İkimiz de senin derste sadece bir şeyler öğretmediğini, bir performans sergilediğini biliyoruz. Senin... Şey, zekânı yakalamanın en iyi yönteminin dersi kaydetmek ve sınavlardan önce tekrar izlemek olduğunu çoktan öğrendim."

"Bu kulağa hoş geliyor," dedi kel kafasını kaşıyarak. "Ama yine de saygısızlığın beni incitti."

"Özür dilerim," dedim sessize aldığımdan emin olduğum cep telefonumu çantamdan çıkararak.

Derste telefon çalarsa Horace çok kızardı.

Psikoloji ve Müzik Yönetimi dersi başladığında kayıt düğmesine bastım ve adam beni kesinlikle hüsrana uğratmadı. Bana hep hem komik hem de utanç verici olan çılgın ve sıra dışı bir tavırla öğreten *Victorious*'taki şu drama öğretmenini hatırlatırdı. Ve muhtemelen onu bu yüzden bu kadar çok seviyordum.

Bir keresinde tüm ders boyunca şarkı söylemişti. Hem de falsetto tekniğiyle.

Yöntemleri çılgıncaydı ama bir şekilde işe yarıyordu. Ondan hep çok şey öğreniyordum.

Bir sonraki dersim aynı binadaydı (gerçi daha az eğlenceli, daha çok sıkıcıydı) ve sonrasında ilk resmî staj toplantım için Morgan'a doğru yola çıktım. Her ne kadar Lilith her görüştüğümüzde çok nazik olsa da gergindim. Zira kadın o kadar muhteşemdi ki benim ne kadar muhteşem *olmadığımı* görmesini istemiyordum.

Bilgisayarının başında çalıştığını gördüğüm ofisine yaklaştım ve açık kapıyı tıklattım. "*Tak, tak.*"

Başını kaldırıp gülümsedi. "İçeri gel ve otur, Liz."

Tanrım, bu kadın çok havalıydı. Keskin uçları iyice bastırılmış sarı topuzuyla az evvel kuaförden çıkmış gibiydi. Yakası yukarı kaldırılmış beyaz bir gömleğin üzerine denizci mavisi bir ceket ve yırtık bir kotla yüksek topuklu, kırmızı ayakkabılar giymişti. Tam anlamıyla kendini bilen bir LA havasına sahipti, sanki *İş Şıklığı* başlığı altında *Vogue* dergisine fotoğraf çekimi için hazırmış gibi.

Sandalyelerden birine oturup, "Nasıl gidiyor?" diye sordum.

Gerginken havadan sudan konuşmamam imkânsızdı.

"Aslında muhteşem," dedi bana sıcak bir gülümsemeyle bakarak. "Bu sabah AD ile bir toplantım vardı. Bu proje için bir sürü heyecan verici fikrimiz var."

"Bu harika," dedim bunun bir parçası olduğum için heyecanlanarak. "Peki, benimle paylaşabilecek misin?"

"Şey, seninle tabii ki her şeyi paylaşacağım çünkü biz bir takımız ama önce resmî onay vermelerini beklemek zorundayım. Harika olduğunu düşündüğüm bir fikir gerçekleşmezse, sana boşa umut vermek istemem."

"Haklısın."

"İşte ilk staj görevin," dedi kollarını kavuşturup geriye doğru yaslanarak. "Öncelikle bana ders programını ve çalışma düzenini e-posta ile gönder. Bu sayede plan yapabilmek için ne zaman müsait olduğunu öğrenebilirim ancak lütfen hangi dersleri aldığını ve öğretmenlerinin kimler olduğunu da yaz."

"Tamam," dedim sanki az evvel plan yapmaktan söz ettiği için delirmemişim gibi, sakin bir şekilde.

"Önceliğimiz derslerin çünkü o diplomaya ihtiyacın var ama bence bu stajyerliği senin kariyer başlangıcın olacak şekilde değerlendirmemiz en iyisi, sence de öyle değil mi?"

Böyle şeyler söylediğinde sakin olamıyordum. Yani, bunları *bana* Lilith Grossman söylüyordu? Evet, başımı sallarken elektrikle çarpılmış gibi inek sırıtışıma engel olamadım. Çünkü Lilith hayalini kurduğum tüm bağlantılara sahipti.

Başımı sallayıp onaylarken sesim çok heyecanlı çıkmıştı: "Bence de kesinlikle."

"Eğer buna gereken vakti ayırmaya niyetliysen, o zaman temel iş ilişkileri yaratma konusuna yüklenelim derim."

"Kesinlikle niyetliyim," dedim sesimdeki hafif titremeden pişman olarak.

"Mükemmel. Ve görevinin ikinci kısmı," dedi ve saatine bakıp aniden ayağa kalktı. Dizlerinin arkasıyla koltuğunu iterken devam etti: "*HBO Hard Knocks* programının herhangi bir sezonunu izlemen."

Başımı salladım. "Tamam."

Masanın köşesinden bir dizi anahtar alıp telefonunu ceketinin cebine koydu. "Şimdi çıkmam lazım ama sen bana bilgileri gönder ve programın bir sezonunu izle. Umarım projeyle ilgili tüm ilk bilgilerle birlikte seni birkaç gün içinde ararım."

"Süper."

Sonrasında yemek için Ackerman'daki Epicuria'ya geçtim, yakında hayatımda olacak her şey için çok heyecanlıydım. O gün güneş daha parlaktı, kuşlar daha yüksek sesle cıvıldıyordu ve yemek siparişi verip prodüksiyon ofisine geri götürürken kampüste taklalar atmak istedim.

Kendimi nihayet gerçekleşmek üzere olan şeylerin kıyısında hissediyordum ve kulaklıklarımda çalan *You Could Start A Cult* şarkısına (o an için en sevdiğim şarkıydı) eşlik etmemem mümkün değildi.

Üst katta, Lilith'in ofisinin olduğu binanın diğer kısmında yer alan masama gelince salatama bir kurt gibi saldırdım ve taşınma günü hazırladığım gönderi için futbol oyuncularının çektiğim videolarını montajladım. Hâlâ spor departmanı için çalışıyordum, o yüzden bu minik kübik masa bana evim gibi geliyordu.

Eşyalarını masaya bırakan Clark, "Selam," dedi. "Bu sabah beyzbol takımının koşusunda olacağını sanıyordum."

"Sabah erkenden dersim olduğu için Cody ile yer değiştirdim," dedim başımı bilgisayarımdan kaldırmadan. "O yüzden öğleden sonraki antrenmanlarına katılacağım."

"Bir sürü birinci sınıf öğrencisi var," dedi ve dizüstü bilgisayarının açılma sesini duydum. "Küçük bebeklere benziyorlar desem çok mu yaşlı olurum?"

"Fakat benziyorlar," diye onayladım kendi birinci sınıftaki hâlimi düşünerek. Tanrı'ya şükür ki şu an o yıllar çok buğuluydu, bir stres bulutu ve sürekli tekrarlanan hüzünlü şarkılardan ibaretti. "Sadece iki yıl önce bizim de o koca gözlü, şirin şeyler gibi olduğumuzu düşünmek çok garip."

"Hepsini iki kilometre öteden tanırsın," dedi klavyesinin tıkırtısı eşliğinde. "Hatta derslere giderken yürüyüş şekillerinden bile kendilerini belli ediyorlar. Adımlarındaki bir şey *bu benim ilk yılım* der gibi bağırıyor. Sanki gergin kıçlarını sıktıkları için tuhaf yürüyorlarmış gibi."

"Dolapta sos kaldı mı, biliyor musun?" diye sordum, son derece kuru olan marulumu temizlemek için biraz su içerken.

"Hiç kalmamış."

"Lanet olsun."

"Buzdolabı için alışverişe gitmemiz lazım çünkü ketçap ve yaban turpu da bitmiş."

Başka bir fotoğraf bulmak için dosyamı küçülttüm. "İş yerinde yaban turpunu kim ne yapsın?"

"Kim ne yapmasın?" Clark son derece ciddiydi. "Yaban turpu her şeye yakışır."

"Sana göre."

Yan yana, saatlerce ve neredeyse hiç konuşmadan o şekilde çalıştık. Hep böyleydik. Clark benim platonik ruh ikizim gibi bir şeydi. Onunla, kendimle olduğum kadar rahattım ve hatta o kadar ki bazen birbirimizin uzantısıymışız gibi hissediyordum.

Yaban turpuna karşı duyduğu hayranlık hariç tabii. Bu tamamen ona ait bir özellikti.

Nihayet saat üçte masama dikilip, "Jackie'ye gitsek mi?" dedi.

Jackie Robinson Stadyumu beyzbol takımının antrenman yaptıkları yerdi. Başımı sallayıp işimi kaydettim. "Peki, tam olarak ne istiyorlar?"

"Sadece genel bir beyzbol içeriği," dedi omuz silkip saçlarını düzeltmek için ellerini kaldırarak. "Koşu, antrenman... Bu yılki takımı gösteren birkaç video."

"Güzel," dedim dizüstü bilgisayarımı kapatıp çantama koyarak. "Kolay olur."

"Evet. Çok büyük bir iş değil."

Otoparka yürürken, birkaç scooterlı çocuğun neredeyse çarparak yanından geçtiği kamyonetine doğru ilerledik. Iskalamalarını gülümseyerek izledim çünkü hiçbir şey, okulun başladığını bir scooter tarafından neredeyse ezilecek olmaktan daha iyi gösteremezdi.

BÖLÜM ÜÇ

"Seni alt katta gördüğüm an, anladım..."

-En Sevdiğim Eşim*

Wes

"Sence bilet bulabilir misin?" diye mırıldandı AJ dirseğini kafasına vurarak. Kanada'dan beş dolara aldığı o aptal güneş gözlüğünü takmıştı ama onu yargılamıyordum çünkü güneş doğrudan gözlüksüz gözlerime vuruyordu.

İlk kez o berbat tarzını kıskanıyordum.

"Muhtemelen," diye cevap verdi sırtını esnetmek için eğilen Mick. "Ama önce kaç tane alacağımı bilmem gerek."

"Geliyorsun, değil mi, Bennett?"

Takım ısınıyor, esniyor, koşuyordu ama AJ cuma gecesi gerçekleşecek olan "epik" bir partinin biletlerini almamız için çifte görev yapıyordu. Henüz sahada yanımda olan çocuklar dışında, UCLA'de hiç kimseyi tanımadığımdan ben de kendimi akışa bırakıp neler olacağını görmeyi düşünüyordum.

Uyluk kaslarımı esnetirken, "Elbette," diye cevap verdim. Partilemek önceliğim değildi ama sosyal olmaya da karşı değildim.

Vurucular temel koşuyu bitirdikten sonra biz atıcılar çalışmaya başladık ve birinin bana seslendiğini duydum.

"Bennett, sıra sende."

---

* En Sevdiğim Eşim (*My Favorite Wife*), 1940 yılı, ABD yapımı bir komedi filmi.

Oyuncu kulübesine döndüğümde Ross'un bana baktığını gördüm. Kendisi atıcı koçuydu ama hiçbirimiz ona Koç diye hitap etmezdik.

O sadece Ross'tu.

Midem kaynasa da vurmaya hazır bir şekilde koştum. *Nefes al ve sakinleş,* dedim kendi kendime. Neredeyse hayatım boyunca beyzbol oynamıştım, o yüzden midemdeki kelebeklerden kurtulup sakinleşmem gerekiyordu.

Bu sadece antrenmandı.

Doğruuuuu. Ama bana çok daha fazlası gibi geliyordu. İki sezon boyunca hiç antrenman yapmadığımdan, burada olmak benim için çok büyük bir olaydı. Bir anda kaybolan tüm bu fırsatlar yeniden ortaya çıkıyordu.

Woody'nin -takımdaki tutucu- hazırlandığını gördüm. Ross'un yanına geldiğimde, sırtını çitlere yaslayıp, "İlk gününü anlatsana," dedi.

İki sıradan dostmuşuz gibi sohbet etmek istemediğinden emindim. Cevap vermeden önce Woody'ye dik dik baktım. "Şeyy..."

"Hadi ama," dedi Ross yüzünde yarım bir tebessümle başını iki yana sallayarak. Bu adam bana hep Kevin Costner'ın gençliğini hatırlatıyordu (*Boğa Takımı* filmindeki hâlini) çünkü tipik bir koç değildi. Asla bağırmaz ve hiç gerilmezdi.

Dürüst olmak gerekirse, bir sporcuya bile benzemiyordu.

O sadece... Beyzbol hakkında çok şey bilen düzgün ve havalı bir adamdı. "Koçuna saçma sapan bir cevapla geleyim deme. Okulun ilk gününün senin için çok fazla anlam ifade ettiğini ikimiz de biliyoruz ve şimdiye dek nasıl gittiğini merak ediyorum. Derslerle ilgili ne düşünüyorsun?"

İki yıl önce takımı bıraktığımda aradığım ilk kişi Ross'tu ve geri dönmek istediğimde de aradığım kişi o olmuştu.

İlk on yalvarışımdan sonra, *sağ ol ama almayayım,* diyen kişi de oydu.

İki sezonluk kayıp biraz fazla, evlat.

"Harika," dedim tüm samimiyetimle. "Yani, kesinlikle kolay değil ama en azından ilginç görünüyorlar."

"Güzel," dedi tükürmek için başını çevirerek. "Her şey yolunda mı? Tüm olanlardan sona biraz tuhaf gelmiştir, eminim."

Küçümsemek demişken. "Evet, çok tuhaf ama iyi anlamda."

"Fat Sal yedin mi?"

"Henüz değil."

"Yeme o zaman," dedi sırıtarak. "O şey damarlarını tıkar ve kıçını yağlandırır. Bruin yemeklerinden şaşma."

"Şaşmam." Fat Sal hakkında çok şey duymuştum ama yüksek performans göstermeye, vücudumu bir yığın çöple dolduramayacak kadar çok odaklanmıştım. "Buradaki her şey çok pahalı," dedim.

"Değil mi? Lanet olası LA işte dostum." Başını iki yana salladı, doğruldu ve "Birkaç atış yapmaya hazır mısın?" dedi.

Peşinden gidip kaleye birkaç atış yaptım ve bu çok iyi geldi. Dünyada top atmak kadar muhteşem bir şey yoktu (özellikle de vurulması gereken noktaya vurduğunda) ve ilk atışım Woody'nin eldivenine çarptığı an midemdeki tüm o aptal kelebekler kayboldu.

Çok iyi gidiyordum *-evvet-* ama bir anda dev gibi bir çocuğun beni filme aldığını gördüm.

Neler oluyordu?

"Onu görmezden gel," dedi yüz ifademi okuyan Ross. "Sosyal medya için sürekli video çeken bir ekip var, alışırsın."

"Ah," dedim biraz endişelenerek. Sakin olmak ve sezon öncesi ne kadar iyi performans sergilersem, bunun tüm beyzbol geleceğimi belirleyeceği gerçeğine odaklanmamak için deli gibi uğraşmıştım. Bu yüzden ihtiyacım olan en son şey, ellerinde kameralarla bana fazladan baskı hissettiren yabancılardı.

"O sadece Clark," dedi dev gibi çocuğa bakıp sırıtan Woody. "O salağın ne düşündüğü kimsenin umurunda değil."

"Annenin umurunda ama," dedi çocuk -yani Clark- gülerek ama kamerasını indirip beni videoya çekmeyi bırakmadı. "Ayrıca sana selam söylememi istedi."

"Sen de ona selam söyle," dedi maskesini tekrar yüzüne indiren Woody. "Bir de partin için bana bilet bulup bulamayacağını sor."

Clark, "Çok yoruldu ama sorarım," dediğinde bu cevaba ben bile güldüm. "Şimdi çeneni kapa da çocuk atışını yapsın."

"Teşekkürler," dedim derin bir nefes alıp.

"Sorun değil." Clark dizlerinin üzerine çöktü. "İnan bana, Woody'yi susturmak için bir köy dolusu insan lazım."

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM DÖRT

"Boşa vuruş yapmanın seni oyun dışı bırakmasından asla korkma."

-Bir Kül Kedisi Masalı*

Liz

"Buxxie!"

Arkamı döndüğümde, Jimmy Rockford kulübenin üzerinden devasa kollarını kaldırmış, bana el sallıyordu. Parçalanmış ACL'den kıdemli tutucu olarak gelmişti ve bir goril gibi iriydi.

Örgü sakallı bir goril. Bakılacak çok şeyi vardı ve bu çekiciliğinin bir parçasıydı.

"Evet?" dedim, oyuncuların uçan toplarını savurmaya hazırlandıkları sahayı gösterip çalma listemi durdururken. "Çekim yapmam lazım, o yüzden şu an sohbet edemem."

"Cuma günü için fazladan biletin var mı? Kardeşim de gelmek istiyor."

Sanki olsa verecekmişim gibi. İkiz kardeşi Johnny, Clark'la ragbi oynuyordu ve ayaklı bir klişeydi. İri, sert ve vahşi bir tipti, içtiğinde kavga çıkarıp ortalığı dağıtırdı.

Johnny'yi severdim ama kampüsteki yeni ve muhteşem dairemizde vereceğimiz partiye onu davet etmeyecektim.

"Üzgünüm," dedim zıt yöne doğru yürürken ve ev arkadaşlarımla parti kurallarına sıkı sıkıya bağlı kaldığımıza şükrettim.

---

* Bir Kül Kedisi Masalı (*A Cinderella Story*), 2004 yılı, ABD yapımı romantik bir gençlik filmi.

Üçü de fena hâlde sosyaldi, ben daha az sosyaldim ve partilerimizin çok büyük olmaması için bilet kullanma fikri son derece mantıklı gelmişti. "Bende bilet kalmadı. Ama Clark'a sorabilirsin!"

Clark oyuncu kulübesinde atıcıları çekiyordu. Ensesini görüyordum (gerçi iki metre boyunda ve sarı topuzu olan bir adam olduğundan biraz zordu), böylece kameramı çıkardım ve yaklaşıp ihtiyacım olan diğer şeyleri de boşaltmaya başladım.

"Tam vaktinde geldin," dedi vuruş yapan birini videoya alırken. Bakmadan, orada olduğumu bir şekilde anlamıştı.

"Hey, Johnny Rockford bilet arıyor, dikkat et."

"O pisliğe çoktan *hayır* dedim bile," diye cevap verdi Clark.

"Yine de geleceğine on dolarına bahse girerim." Çantamı koydum, kamerayı ayarladım ve Clark'ın videoya aldığı çocuğu çekmek için çevirdim.

Clark'la görünmez olma konusunda çok iyiydik, çoğu atlet filme alınmaya alışkın olduğundan kimse orada olduğumuzu fark etmezdi bile. Kameranın lensinden, elindeki topu fırlatan uzun boylu atıcıya baktım ve vay canına... Bu çok etkileyici bir hızdı.

İlk bakışta tanıdık gelmedi, demek ki birinci sınıftı.

Teknik olarak her ne kadar arkasında olsam ve yüzünü göremesem de *sırtı* bana hiç tanıdık gelmedi demek istedim.

Hayır, bu çocuğun sırtı çok güzel bir beyzbol sırtıydı.

Beyzbol kıyafetlerini tasarlayan kadını Tanrı korusun.

Ve evet... Tasarımcı bir kadın olmalıydı.

"Lanet olsun. Fazladan pilin var mı?" diye sordum çünkü ofisteyken kamerayı şarj etmeyi unutmuştum. Köşedeki ışık yanıp sönüyordu ve bu da sadece birkaç dakikam olduğu anlamına gelirdi.

"Çantamda," dedi videoya çekmeye devam ederek. "Kamyonetin arkasında."

"Tamam," dedim yapmam gereken şeyi yapmadığım için kendime sinirlenerek. *Şu lanet pilleri şarj et, aptal.* "O hâlde sanırım kamyonete gideceğim."

"Atış antrenmanına başladıklarını görürsen birkaç çekim yapar mısın?" Clark nihayet kamerasını indirip bana baktı. "İçimden

bir his takım hâlinde ve kale çekimininden daha iyi bir içerik çıkacağını söylüyor."

"Elbette." Kamyonete koşup dolu pili aldım ve sonraki bir saatimi atış antrenmanının fotoğraflarını çekerek geçirdim. Geçen yıldan bir sürü oyuncuyu görmek -Mick ve Wade en sevdiklerimdi- ve yeni gelenleri izlemek eğlenceliydi. UCLA tüm ülkedeki bir numaralı yeni oyuncu klasmanına sahipti. Gerçi bu illa iyi bir sezon geçirileceğinin garantisi değildi ama sezon öncesi, sadece bir hazırlıktan daha fazlasıymış gibi gelirdi.

Bir ön söz gibi.

Arka arkaya sopasını savuran Wade'in asla ciddi görünmeyen, ciddi yüzüne zum yaptım.

Tanrım, geri dönmek harika. Spora âşık olacağımı asla hayal etmezdim ama bu iş sayesinde olmuştum işte.

Çünkü yapılan çekimleri etiketlemek ve film ekibinin eşyalarını taşımayı öğrenmenin yanı sıra, bu düşük seviyedeki prodüksiyon görevim sayesinde en çılgın işi kapmıştım. Müziğe ek olarak bunu keşfetmiş ve sporcuların kendi doğal ortamlarında fotoğraflarını çekip onlardan insan deneyimiyle ilgili zorlayıcı hikâyeler çıkartmayı çok sevmiştim.

"İşin bitince Ministry of Coffee'ye gitmek ister misin?"

Kamerayı indirdiğimde Clark karşımda duruyordu, tüm malzemesini toplamıştı. "Bu akşamki gece dersine giderken sınıfın neredeyse yarısına kahve götüreceğim, o yüzden biraz yardım hiç de fena olmaz."

Tipik Clark. Daha ilk günden sınıfın yarısıyla tanışmıştı. "Sen işini bitirdin mi?"

Saatime baktım ve *vay canına*, iki saattir oradaydık.

"Evet ama sen bitirmediysen beklerim," dedi elini saçlarında gezdirerek. "Buraya geldiğimizden beri yaklaşık on kişiye bilet sözü verdim, yani beklerken onlara mesaj atabilirim."

"Bu arada, partiye fazladan insan davet ettiğinin farkındayım," dedim onu suçlayarak ve uzanıp çantamı aldım. "Ama sanırım yeterince çekim yaptım. Hadi, gidip kahve alalım ve ne kadar batırdığımıza bakalım."

"Bana uyar." Güneş gözlüğünü taktı. "Ama partimiz biraz büyüdü diye dünyanın sonu gelecek değil, biliyorsun."

"Sana göre." Gözlerimi devirip onunla birlikte otoparka doğru yürümeye başladım. "Sabahın üçünde oturma odanda hâlâ altmış kişi varken uyuyamayan sen değildin."

"Kesinlikle altmış değildi," dedi kolunu omzuma atarak. "Ve eğer birazcık daha içmiş olsaydın uyumakta sorun yaşamazdın."

Kendimi tutamadan buna güldüm çünkü Clark hiçbir şeyden etkilenmezdi.

Asla.

Odasında bomba patlasa, *Sanırım evren odamı yeniden dekore etme vaktimin geldiğini düşündü,* gibi bir şey söylerdi.

"Bana Woody'ye bilet sözü vermediğini söyle lütfen," dedim verdiğinden en ufak bir şüphem olmadığı hâlde. Bay Güneyli Çekici diye bilinen Alabamalı bu top tutucuyu tanıdığım herkes çok severdi ama ben sevmiyordum. Kötü bir çocuk değildi fakat geçen sene onunla bir randevuya çıkmıştım. Kedilerden nefret ettiğini söylediği (A) kızıl saçlı biri için evrensel bir takma ad olduğundan bana Kızıl diye hitap ettiği, (B) sinemada sıra beklerken boynumdan öptüğü için, (C) artık aşka inanmadığımı fark etmeden önceki ilk ve son üniversite randevumdu.

Ve o berbat randevudan sonra kendisini *her* gördüğümde, onunla bir kez daha randevuya çıkmamamın nedeniyle ilgili yirmi sorusuna cevap verme şansına eriştim.

"Birinci sınıftaki birkaç atıcıya bilet verdim," dedi Clark savunmaya geçerek. "O yüzden Woody'ye de bir tane vermek *zorunda kaldım.* Yani yanımızdaydı, ne yapayım? Başka seçeneğim yoktu."

Zavallı derecede yumuşak olan arkadaşıma bakıp başımı iki yana salladım. "Onu öldürecek olursam cesedini sen gömer, kanıtları da sen yok edersin o zaman."

"Anlaştık," dedi. "Hatta üzerine toprağını bile ben atarım."

BÖLÜM BEŞ

"Önümüzdeki beş dakika içinde ne olursa olsun, bil ki bu kapıyı açtığımda seni gördüğüme o kadar sevindim ki kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Resmen göğsümden fırladı."

-Aşk Oyunu*

Wes

İlk hafta uçup gitti.

Beyzbol kısmı yani, diğer adıyla Cehennem Haftası oldukça yoğundu. Antrenman, koşu, pozisyon antrenmanları, kondisyon derken takım arkadaşlarımla birlikte, derslerimden çok bunlardan şikâyet ederek vakit geçirdim.

Bu da derslerden geri kalmamak için her gece scooterla kütüphaneye gitmemi gerektirdi. Kampüsteki ana kütüphane Powell'dı, yani ders çalışma üssüm olarak kullanmayı mantıklı bulduğum yer. Yine de biraz daha ilerleyip müzik kütüphanesinde çalışmak istedim.

Çünkü burası daha sessizdi.

Tamam, bu büyük bir yalan.

Burada ders çalışan başka bir müzik öğrencisiyle karşılaşma umuduyla müzik kütüphanesinde çalıştım. Yeşil gözlü, bakır saçlı ve kalçasında papatya dövmesi olan bir müzik öğrencisiyle.

Neredeyse her gece hayalini kurduğum müzik öğrencisiyle.

Sesini hâlâ duyabildiğim, parfüm kokusunu hâlâ hissedebildiğim bir öğrenciyle.

---

* Aşk Oyunu (*For Love of the Game*), 1999 yılı, ABD yapımı spor dram filmi.

Onu henüz görmemiştim ama yakınlarda olduğunu hissediyordum. Ona tesadüfen nasıl rastlayabileceğimle ilgili birkaç fikrim vardı. Örneğin, tüm günümü bütün müzik derslerinin yapıldığı Schoenberg'in lobisinde ders çalışarak geçirebilirdim, Eli'ın öğrenci işlerinde çalışan kız arkadaşından Liz'in ders programının ekran görüntüsünü isteyebilirdim, hatta Bay Buxbaum'u arayıp biraz istihbarat almak için yalvarabilir ya da Helen'i arayıp aynı şey için dil dökebilirdim... Ama bunları yapabilmem için hayatımın biraz yavaşlamasına ihtiyacım vardı.

O yüzden cuma gecesi kaotik bir ilk haftanın ve kütüphanede Liz'e hiç rastlamamamın ardından yurt odama doğru yürürken dışarı çıkmayı gerçekten dört gözle bekliyordum. Sarhoş olmak için değil, sadece çocuklarla biraz rahatlamak ve okulu ya da beyzbolu düşünmediğim bir akşam geçirmek için.

Ya da onu düşünmediğim.

Kilide şifremi tuşlayıp kapıyı açtım.

"Vakit geldi," dedi ilk kaleci ve oda arkadaşlarımdan biri olan Wade. Ortak oturma odasında daracık bir kot, beyaz bir tişört, siyah bir ceketle tıpkı bir serseri gibi dikiliyordu. *Neydi bu yahu?* Ayrıca koca kafasına lanet bir fötr şapka takmıştı. "Gitmeye hazırım."

Neyse ki Bruno Mars gibi *giyinmemiş* olan Mickey -top tutucu ve diğer oda arkadaşım- ve AJ ile birlikteydi. Hep birlikte beni bekliyorlardı.

"Nereye, kostüm partisine mi?" diye sordum sırt çantamı sehpaya bırakırken.

"Tarzımı kıskanma Bennett," dedi Wade, kendini bir şey sanar gibi ceketini silkeleyerek.

"Ah, kesinlikle kıskanmıyorum."

"Hadi toparlan çünkü çoktan Uber çağırdık ve gelmek üzeredir," dedi AJ. "Eğer hemen dans etmezsem kafayı yiyeceğim."

AJ'in en sevdiğim yanı, başkalarının onun hakkında ne düşündüğünü asla umursamamasıydı. Bunu kibirden yapmazdı, o gerçekten böyle biriydi. Adamım dans etmeye bayılır, çok fena

dans ettiği için ter içinde kalırdı. K-dramaları çok sever ve maden suyunun biradan çok daha iyi olduğu konusunda ölümüne iddialaşırdı.

"Ne kadar sürem var?" diye sordum, sıcak Kaliforniya güneşinin altında hızla Hitch'e geri döndüğüm için duş almak istiyordum.

AJ telefonuna baktı. "Şoförüm Larissa, on iki dakikalık yolu kaldığını söylüyor."

"Üç dakikada duş alabilirim." Temiz kıyafetler almak için yatak odasına gidip, "Kot ve tişört giysem olur, değil mi?" diye seslendim.

"Hayır, ezik," diye cevap verdi Wade. Tam o anda AJ ile Mickey de aynı anda, "Evet!" diye bağırdı.

Duşa girdim ve Larissa geldiğinde herkesle birlikte tam zamanında hazırdım. AJ gerçekten tipi olduğu için, Larissa ile sohbete başladı -kollarında kitap alıntılarından dövmeler olan siyah saçlı bir afetti- ama kız onu hiç umursamadı bile. Bizi son derece havalı bir apartmanın önüne bıraktı. Asansöre binerken çok şaşkındım.

"Vay canına." Kapılar arkamızdan kapanırken asansörde yanan ışıklı rakamlara baktım. "Üniversite öğrencileri burada mı yaşıyor?"

Böyle bir yerin kirasını hayal bile edemiyordum. Burası yirmiliklere uygun bir bina değildi. Varlıklı yetişkinlere uygun bir binaydı.

Ya da zengin bebelere.

Tanrı aşkına, parti biletlerini *kapıcı* topluyordu.

Burada ne halt ediyoruz? İkinci katın tuşuna bastım.

"Clark, ev arkadaşlarının ailelerinin zengin olduğunu söyledi," dedi Wade. "Bu daireyi satın almış ve aylık olarak çocuklarına kiraya vermişler."

"Lanet olsun," dedim. Clark -antrenmandaki kameralı devayakları yere basan, son derece soğukkanlı birine benziyordu. O

yüzden böyle zengin biriyle yaşıyor olmasına şaşırdım. "Güzel olmalı."

"Değil mi? Benim neden böyle arkadaşlarım yok?" dedi asansör aynasına bakıp saçlarını düzelten AJ.

Kapılar açılır açılmaz koridordan yükselen müzik sesini duyduk. Bu kadar sese komşuların nasıl olup da polisi aramadıklarını merak ettim. Belki de binadaki daireler ses geçirmezdi ve hiçbir şey duymuyorlardı?

Şüpheli.

2C'ye kadar sesi takip ettik. Kapı kapalıydı ama içerisi o kadar gürültülüydü ki kapıyı çalmak saçma olurdu. AJ kapı kolunu tutup çevirdi ve bir anda... partiye dâhil olduk.

İçeriye girdik ve *aman Tanrım*... Çok iyiydi.

Hem de *çok ama çok.*

LA'de tüm partiler böyle miydi yoksa bu sıra dışı bir şey miydi?

Girişte durduğumuz yerden insanlarla dolu olan bir oturma odasını görebiliyorduk. Bazıları dans ediyor, bazıları konuşuyordu ama o ses sistemi bana kafayı yedirtecekti. Bu parti sanki kulüpteymişiz gibi hissettiriyordu. Yani, evet müzik yüksekti ama ses muhteşemdi.

Üstelik, uzun süredir duymadığım *Heaven Angel* şarkısı çalıyordu.

Oturma odasının sağında devasa bir mutfak gördüm, burada daha fazla insan bir şeyler içiyordu. Gerçi çok büyük olmasına rağmen, kontrol altında bir karmaşaydı. Kanepelerin alev aldığı ve bazen kavgaların çıktığı lise partilerinin aksine herkes düzgün davranıyordu.

Bu nasıl mümkün olabilir?

"Neden bilet almamız gerektiğini gördünüz mü?" dedi Wade sırıtarak. "Çılgınca, değil mi?"

"Gerçek dışı," diye bağırdım gülerek çünkü hakikaten *çılgıncaydı. Bir realite programında mıydık?*

"Seni seviyorum, adamım," diye bağırdı Aj, Wade'e. Sanki Noel Baba'nın atölyesinde uyanmış bir bebek gibi, gözleri her yeri tarıyordu. Işıldayan bakışlarını takip edince burada bir sürü kız olduğunu fark ettim.

Bir sürü kız vardı ama umurumda değildi çünkü benim için önemli olan tek kızı görememiştim.

"Hadi gidip birer içecek alalım," diye seslendi Mickey, içecek standının olduğunu tahmin ettiğim bir yeri göstererek.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum ama her şeye vardım.

BÖLÜM ALTI

"Onu seviyor olmam dışında,
hakkında pek bir şey bilmiyorum."

-Bir Gecede Oldu*

Liz

"Gel de içkini al, Bux!"

"Hayır, sağ ol," dedim, daha doğrusu gittikçe kalabalıklaşan partide bulunduğum yerden Campbell'a el sallayarak bağırdım. "Böyle iyiyim!"

"Biz *iyisin* diyene kadar değilsin!" Önündeki mutfak tezgâhından dört şat bardağı alıp başının üzerinde taşıyarak, arkasında iki ev arkadaşımla birlikte yanıma geldi.

Ev partilerinde bu bir gelenekti, yani delirmeden önce dördümüzün birer tek atması.

Ev arkadaşlarımı tanımlamam gerekirse: Aşırı güzel, *kadın, erkek ya da bir aptal demeden* herkesi masanın altına çekebilecek kabiliyete sahip ve ikinci sınıfa giden bir futbol oyuncusu olan Campbell; hem ragbide hem de örgü örmekte usta olan son sınıf öğrencisi Clark ve ailesi zengin, kendisi de çekici bir İtalyan olan Biyoloji öğrencisi Leonardo. Zaten *kampüsün hemen karşısındaki* bu daireyi de neredeyse bedavaya Leonardo'nun ailesinden kiralamıştık.

Bir de ben vardım, sadece mecbur kaldığında sosyalleşen biri ve eğlenmek için yaşayan üç sıcakkanlı insan. Partileri hiç

---

* Bir Gecede Oldu *(It Happened One Night)*, 1934 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

sevmezdim çünkü çok gürültülü, çok kalabalık ve çok içkili olurlardı ama bunu onlara söyledikten sonra, muhteşem ev arkadaşlarım beni parti insanına çevirecek bir rol yaratmayı başarmıştı.

DJ olmuştum. Hem de düzenlediğimiz her partide.

Leo oturma odasının köşesine bir çalışma alanı kurdu, böylece bulunduğum platformdan her şeyi görebiliyordum. Ama aralarında olmadığım için insanlar beni çabalamadan fark etmiyordu.

Bir partiden önce, günlerimi mükemmel bir şarkı listesi hazırlamakla geçirirdim ve parti kronolojisine uyması için şarkı sürelerini eşleştirirdim: insanlar parti başlangıcında takılırken hafif müzikler, havaya girmeye başladıklarında eşlik edip dans etmeyi sevdikleri çeşitli şarkılar ve en sonunda işler iyice çığırından çıktığında bütün hareketli şarkıları patlatırdım (bu benim değil, Clark'ın sözü).

Bunun işe yaradığını, herkesin seçtiğim müziklere bağırarak eşlik ettiğini görmek gibisi yoktu. Buna bayılıyordum, hatta öyle bayılıyordum ki bu durumu tekrar tekrar izleyebilmek için bir parti organizatörüne dönüşmek üzereydim.

Geçen yıl birkaç ayda bir, hepsi de temalı ve büyük -*sayılabilecek*- birer parti vermiştik: *Kahretsin-Geri Döndük* (bu geceki parti bunun 2. versiyonuydu), *Noel Eğlencesi, Anti Sevgililer Günü Partisi, Yaz Geldi-Okul Bitti* ve *Herkes Fazla Fazla Sarılsın.*

Leo, Leoluğunu yapmış ve tüm komşuları (çoğu büyüyünce başarılı yetişkinler olacak) davet etmiş ve eğer parti çok gürültülü olursa aramaları için hepsine telefon numarasını vermişti. Başlarda delirdiğini sanmıştım ama komşular Leo'nun bu yaptığından etkilendikleri için onu çok sevmişlerdi ve o günden sonra partilerimiz sorunsuz geçti.

Benim için uydurulan DJ'lik rolünden önce ne zaman bir partiye gitmeye zorlansam, kiminle gidersem gideyim bir kenarda durur ve eğlence çıksın diye beklerdim ama asla çıkmazdı. Aşk aramayan, içmeyi sevmeyen ve yabancılarla sohbet etmeye bayılmayan biri olarak bir üniversite partisindeki "eğlence" anlayışı benimle uyumlu değildi.

Ama artık her şey değişti. Çünkü artık diğerlerine katılmak zorunda kalmadan en sevdiğim kısımların tadını çıkarıp eğlenebiliyordum. Tüm o tatlı giyinmek/güzel makyaj yapmak zırvasından kurtulmuştum ki bu benim için bir partiye gitmenin en iyi kısmıydı. Bu gece kırmızı ayakkabılarımla çok uyumlu olan siyah beyaz puantiyeli mükemmel elbiseyi bulmuştum. Hem heyecanlanabiliyor hem arkadaşlarımla eğlenebiliyor ve tüm bunları görünmez bir vaziyette uzaktan izleyip müzikle iç içe bir hâlde yaşayabiliyordum.

Bu durum ev arkadaşlarımın davetlileri konusunda cimri olmasını da sağlıyordu. Campbell'ın biletleri genelde futbol oyuncularına ve onların belirli arkadaşlarına giderdi; Leo çoğunlukla bilim insanlarını ve hem zeki hem de güzel kızları çağırırdı; Clark da beyzbol ve ragbi oyuncularıyla (çok sert ama şaşırtıcı derecede tatlılardı) davet ederdi, bense çalışırken benden bilet isteyen rastgele -ama tanıdığım- sporcuları davet ederdim.

Kısacası, partimizde çok fazla yabancı olmazdı ve bu da herkesin kendini güvende hissetmesini sağlardı.

"İşte," dedi Campbell bana bir içecek uzatarak. Clark ve Leo da kendi içeceklerini aldı.

"Bu akşam neye kadeh kaldırıyoruz, çocuklar?" dedi gürültüden kalın sesi zar zor duyulan Clark bardağını kaldırarak. Saçlarını yüksek bir atkuyruğu yapmıştı ve bu hem çok gülünçtü hem de bir şekilde ona çok yakışıyordu.

"Çok çalış, çok eğlen, çok güçlü ol," dedi Leo bardağını Clark'ın bardağına doğru kaldırıp o muhteşem tiz kahkahasıyla olayın iğrençliğini bozarak.

"Çok çalışmaya," dedi Campbell gözlerini devirip kadehini kaldırarak.

"Tüm güçlüklere," diye bağırdım ve bardaklarımızı tokuşturup kafaya diktik. Açılmakta olan kapıya baktım, daha fazla insan giriyordu. "Şimdi beni rahat bırakın. DJ Lizzie'nin çalışması lazım."

Ev arkadaşlarım dağılırken Wade Brooks içeri girdi, başında daha on dakika önce ona bir serseri gibi göründüğünü söylediğim o aptal fötr şapka vardı. Elimdeki son birkaç bileti ona vermiştim -o ve arkadaşları hep eğlenceli olurlardı- ve arkasından içeri giren Mick'i görünce, bunu yaptığıma sevindim. Onlarla geçen yıl tanışmıştım. Partilemeye bayılıyor olsalar da beyzbol oyuncuları sarhoşken asla çirkinleşmezdi ve ben bu huylarını çok takdir ediyordum.

Genel erkek nüfusundan daha iyi oldukları için fazladan puan topluyorlardı.

Arkalarından birkaç çocuk daha içeri girerken Captain Morgan ve kola karışımımdan bir yudum aldım. Bir tanesi sarışın ve kısa, diğeri uzun ve...

Aman Tanrım.

Aman Tanrım!

Bağırırken neredeyse boğulacaktım, ağzımdakini püskürtürken öksürerek göğsümü tuttum. Daha iyi bakmak için gözlerimi kıstım, gördüklerime inanamıyordum. Vücudumdaki her şey -nefesim, kalbim, damarlarımdaki kanın hareketi- tamamen durmuştu. Sarışın çocuğun söylediği bir şeye gülüşünü izlerken felç geçirmiş, tam anlamıyla donakalmıştım.

Aman Tanrım, bu Wes'ti.

Wes Bennett benim dairemdeydi.

Varlığını hazmetmeye çalışırken bir anda başım döndü, gözyaşlarıyla dolu iki yıllık anıların ardından *kanlı canlı Wes* gücü bana çok fazla geldi.

Sanırım bayılacağım.

Bu imkânsızdı. Buraya nasıl gelmişti? Neden buradaydı? Birini mi ziyaret ediyordu?

Bu yaşanıyor olamazdı. Wes Bennett'ın oturma odama girmesini izlerken midemde koca bir düğüm hissettim, etrafında kanat çırpan güvelerin uçuştuğu koca bir düğüm.

Aman Tanrım, Wes benim evimde.

Derin bir nefes aldım ve bayılmak ya da kusmak üzere değilmişim gibi hissedip sakinleşmek için elimden geleni yaptım ama kalbim çok hızlı atıyordu. Wes sırıtarak *-gülümsemesi aynıydı-* sarışınla ve Wade'le konuşuyor ve ben nefes alamıyormuş gibi hissediyordum.

Kalp krizi geçiriyor olmalıyım.

Ne kadar uzun boylu olduğunu unutmuştum *-belki de unutmamıştım-* ama şu an daha da iri görünüyordu. Omuzları genişlemişti ve Cubs tişörtünün altında göğsü çok geniş görünüyordu, bir zamanlar tanıdığım eğlenceli çocuğun profesyonel bir versiyonu gibi.

Yüzü sertleşmiş, sanki tüm fazlalıklarını kaybetmiş ve sert hatlara, koyu renk gözlere indirgenmişti. Ve hep dikkatimi dağıtan boynu şimdi daha da ilgi çekici görünüyordu.

Boyun kaslı olabilir miydi?

Tanrım, nasıl hâlâ böyle güzel olabiliyor?

Başını geriye atıp güldü ve her ne kadar gürültüden duyamasam da kahkahasının nasıl olduğunu kesinlikle biliyordum.

O kahkahayı her yerde tanırdım.

Tanrım, bu kadar iyi göründüğü için ondan nefret ediyordum.

Bu kadar iyi görünmesine *izin verilmemeliydi.*

Muhtemelen bira bulmak için mutfağa yöneldiler, ben de derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalıştım.

Ama onunla son kez konuştuğum o korkunç ve kaba ânı hatırlarken bu mümkün değildi.

İki yıl önce, yılbaşı sabahıydı.

Söylentilerin doğru olmadığını düşünerek kafamda sorularla evine gitmiştim.

Sonra gözlerimin içine bakıp hepsinin doğru olduğunu söylemişti.

Bunca zaman sonra neden şu an buradaydı?

Buranın benim evim olduğunu biliyor muydu?

Bardağımı kaldırıp içinde kalan son yudumu da içtim. Ellerimin titrediğinin son derece farkındaydım. Kaçıp saklanmak istememe rağmen bir yandan da sırf tepkisini görmek için adını bağırmak istiyordum.

Toparlanmalıydım.

Sakin olmalıydım.

Hava almalıydım.

BÖLÜM YEDİ

"Onun sen olmasını istedim.
Sen olmasını çok istedim."

-Mesajınız Var*

Wes

"Sanırım dışarı çıktı."

Devasa balkonda Campbell diye birini bulmaya çalışan Wade'i takip ettim. Kız belli ki burada yaşıyordu ve Wade ona hafif takıktı, benim de yapacak daha iyi bir işim olmadığından aramasında ona eşlik ettim.

Brooks'un saçmalamasını izlemek çok eğlenceliydi.

Kısacık elbiseli uzun bir sarışının olduğu yöne doğru başımı sallayarak, "Bu o mu?" diye sordum. Partide gerçekten bir sürü kız *vardı*, buraya gelmek için ağzının sulanmasına şaşmamalıydı.

"Hayır," dedi Wade, "ama belki Liz biliyordur. Gel."

Onu gördüğümde *Liz* ismini daha doğru düzgün hazmedememiştim bile.

Aman Tanrım.

İşte oradaydı.

Libby, lanet olsun.

Tek başına balkonda durmuş, şimdiye dek istediğim her şey gibi görünüyordu. Gözlerim onu içine çekerken partinin -ve tüm

---

* Mesajınız Var (*You've Got Mail*), 1998 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

dünyanın- manzarası ve sesleri kayboldu. Bu güzellikten uzun bir süredir yoksun kalmaktan yorulmuş ve yıpranmıştım.

Tanrım, boğuluyormuş gibi hissetmem tuhaf mıydı? Derin bir nefes almaya çalışırken boğazım kasıldı ve bu imkânsız gibi geldi.

Çünkü işte oradaydı.

Sonunda.

O burada. Liz bir adım ötemde, lanet olsun.

Peki, nasıl daha da güzelleşmişti? Ona son dokunuşumdan bu yana yıllar -ayrıca dakikalar- geçmiş gibi geldi ve arzumun gücüyle iki avucumu birden sıktım.

Üzerinde muhteşem duran siyah bir elbise giymişti ama bunun hiçbir önemi yoktu. Artık giysileri önemli değilmiş gibi üzerindeki elbise bile gereksizdi, ki bunu düşünmek de biraz tuhaftı ama önemli değillerdi işte.

Giysiler sadece dikkat dağıtırdı.

Çünkü teni *-yüzü, kolları, mükemmel bacakları-* sanki yedi gün yirmi dört saat Kaliforniya güneşinin altında kalmış gibi parlıyordu. *İki yıldır eve gelmediği düşünülürse bu mantıklıydı.* Uzun ve gevşek örgüsü ve parlayan dudaklarıyla Libby, üzerindeki sihrin giydikleriyle hiç alakası olmadığını gösteren bir yaz sireni gibiydi.

Yemin ederim parlıyordu ve hoparlörlerden Blake Rose'un şarkı söyleyen sesi yükselirken Wade ile birlikte yanına yaklaştığımızda, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Sen ve ben

Birlikte olmalıyız...

"Selam, Buxxie. Ev arkadaşın nerede?" dedi Wade doğrudan yanına gidip örgüsünü çekerek.

"Ne?" Gözlerini kırpıştıran Liz ona belli belirsiz gülümsedi. Sanki Wade onu milyonlarca kilometre uzaktan çekip getirmiş gibi şaşkın görünüyordu.

Sonra beni gördü.

Gülümsemesi kayboldu, yanakları kızardı ve yutkundu, en az benim kadar şaşkın görünüyordu. Yemin ederim nefesinin

kesildiğini duydum ama uydurmuş da olabilirim. Çünkü yaklaşık iki yıldır rüyalarıma giren Libby bir anda karşımda dikilmiş, o uzun kirpikli yeşil gözleriyle bana bakıyordu.

Şimdiye dek ihtiyacım olan her şey gibi görünüyordu.

Titriyor muyum yoksa? Teninden yayılan Chanel No.5'in kokusunu alabiliyor ve bu kokuda boğulmak istiyordum çünkü *lanet olsun* nihayet kokusunu içime çekebilecek kadar yakınındaydım.

"Selam, Buxbaum," demeyi başardım komik bir şekilde. Kocaman bir geçmişimiz vardı, milyonlarca *seni seviyorum*'lar ve binlerce öpücük. Buna rağmen yanında ağzımdan çıkarmayı başardığım iki kelime, bana soyadını söylemiş olan herhangi bir yabancıya söyleyeceğim iki sıradan kelimeyle aynıydı.

Seni zeki, çekici aptal.

"Wes. Aman Tanrım." Sesi çatlamıştı ama dizlerimin üzerine çöküp on kez daha ismimi söylemesi için yalvarmak istedim. *Yavaşla ve tekrar söyle, Lib.* Hızlıca gözlerini kırpıştırıp kibar bir şekilde, "Nasılsın?" dedi.

İyiyim demem imkânsızdı. Tüm karakterim hâline gelen gülümsememin saçmalığını hissettim. Ben baştan ayağa sırıtan bir palyaçoydum ve buna engel olamıyordum çünkü sonunda gerçekleşmişti. UCLA'e geldiğim andan bu yana her gün Liz'le karşılaşmayı hayal etmiştim ve bu ânın neşesini gizleyebilmemin imkânı yoktu. "Artık daha iyiyim."

Sanki sıraya dizmeye çalıştığı milyonlarca sorusu varmış gibi, gözleri her yerimde dolanıyordu. "Evet, şey..."

"Odaklan, Liz," diye araya giren Wade, gözünün önünde gerçekleşen rastlantının farkında olmadan parmaklarını şıklattı. "Campbell nerede?"

Liz, Wade saçmalıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Muhtemelen senden saklanıyordur."

"Aman ne komik," diye dalga geçti Wade sırıtarak. "Çok kötüsün."

Liz telaşlandı, hızla gözlerini kırpıştırırken kaşlarının arasında minik bir çizgi belirdi ama o da Wade ile dalga geçti: "Ama bu gerekliydi. Çünkü çok üstüne gidiyorsun."

"Campbell'a güzel olduğunu söylüyorum," dedi Wade, "ve o, sanki kendisine hakaret etmişim gibi davranıyor. Bu hiç mantıklı değil."

"Ona güzel olduğunu, *sadece varlığını hatırladığın zamanlarda* söylüyorsun," diye düzeltti Liz ve içime işleyen bir ifadeyle sırıttı. "Yalnızca biz parti verdiğimizde aklına geliyor ve bütün gece kukla gibi peşinde dolanıyorsun."

"Ona vurgunum da ondan," dedi sanki Liz iltifat etmiş gibi sırıtarak. "Ve âşığım."

"Bu hiçbir anlam ifade etmiyor," dedi Liz gözlerini devirerek ve o an büyük bir kıskançlık hissettim. O anda onunla dalga geçmek ve onun da benimle dalga geçmesini istiyordum. Bu *bizim* olayımızdı. Sanırım bunu, onu öpmekten daha çok özlemiştim.

Tamam, bu yalan ama Liz'in arkadaşı olmak her şeydi.

Wade başını iki yana salladı. "Sen şimdiye dek gördüğüm en romantik olmayan dişisin, Bux."

"Sağ ol," dedi elini kaldırıp imasını fark etmemiş gibi. Ancak o sırada ben dersteymişim de verilen ödevle ilgili bir şeyi kaçırmışım gibi kendimi kaybolmuş hissettim.

Lix Buxbaum romantik değil miydi?

"Bu bir iltifat değildi," dedi Wade gülerek.

"Ve sen de ona vurgun falan değilsin, sadece reddedilmeye alışkın olmadığın için sürekli peşindesin." Fena hâlde öz güvenli olan kalecimizi kesinlikle alt eden Liz, yaramaz bir çocuk gibi gülümsedi. "İnan bana Wade, eğer sana bir sürü aptalın yaptığı gibi beyzbol tanrısı olduğunu hissettirseydi onu ânında bırakırdın..."

"Ahh, işte orada," diye sözünü kesti Wade ve hızla koşup içeri girdi.

Liz'le birlikte Wade'in evin içinde kaybolmasını izlerken, "Pekâlâ, işte gidiyor," dedim.

Ortam bir anda değişti. Liz kollarını birleştirip yanağını ısırdı. Burası hariç herhangi bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyordu. Yanakları kızarmıştı ama gözleri omzumun arkasındaki bir noktaya kayarken benim yüzüm alev alev yanıyordu.

Sanki bana bakmak istemiyor gibiydi.

Boğazımı temizleyip, "Eh, tekrar selam, Liz," dedim.

Selam... çok saçmaydı. Gerçi *selam Buxbaum*'dan daha iyiydi ama yine de birbirlerini uzun zamandır görmemiş iki kişi değil de daha o gün sabah saatlerinde görüşmüş iki laboratuvar ortağıymışız gibi sıradan bir kelimeydi.

"Selam, Wes." Ellerini ceplerine sokup Wade'i özlemiş gibi gülümsedi. "Benim, şey... LA'de olduğundan hiç haberim yoktu. Buraya birini ziyarete mi geldin, yoksa..." derken yüzü çok gergindi.

Kekelemişti, belli ki burada öğrenci olabileceğim fikri aklına bile gelmemişti.

"Aslında geri döndüm," dedim ikimiz LA'e yeni gelen birinci sınıf öğrencisiyken geçirdiğimiz o ilk haftanın şimdi ne kadar uzak göründüğüne şaşırarak. "UCLA'de yine birinci sınıfa başladım."

Eğer bir şey içiyor olsa, kesin püskürtürdü. Gözleri büyüdü ve mükemmel kaşları havaya kalktı. "Öğrenci misin? *Burada?*"

Başımla onayladım. "Takıma da geri döndüm."

Kaşları indi ve kırışarak birleşti, "Yine beyzbol mu oynuyorsun?" derken duyduklarına inanamıyormuş gibiydi.

Evet, ben de inanamıyorum. Babam öldükten sonra topa bakamıyordum bile, o yüzden bu *elbette* ona mantıklı gelmiyordu. Ben bir daha asla atış yapamayacağım düşüncesiyle delirirken o oradaydı, telefonun ucunda. "Oynuyorum."

"Ah. Şey, bu gerçekten harika." Başını salladı ama kaşları düzelmedi. "Yani UCLA'de sporcu öğrencisin. Bu yıl. Şu an."

Bunu hazmetmekte zorlanması komik görünebilirdi ama gerçekte bu durumu komik bulmamıştı ve hiç mutlu görünmüyordu.

Yüzünden, *benimle* bu sohbeti -ya da herhangi bir sohbeti- yapmak istemediği çok belliydi.

İki yıl önce yılbaşı sabahında bana söylediği son şeyi hatırladım: *Tanrım, senden nefret ediyorum.* "Doğru," diye onayladım.

"Şey, bu gerçekten muhteşem," dedi yüksek sesle ve kibarca gülümseyip kaçmak için bir yol ararmış gibi omzunun üzerinden geriye baktı. "Sarah nasıl? Ve annen?"

"İyiler," diye cevap verirken sohbeti, *biz birer yabancıyız* havasına döndürmeye çalışmasından nefret ettim. Onun hangi şampuanı kullandığını, kitaplarının altını hangi renk kalemlerle çizdiğini ve boynundan öpüldüğünde nefesini kesecek noktanın neresi olduğunu çok iyi biliyordum. Kahretsin.

Birbirimizi çok iyi tanıyorduk ve aramızda geçen şu an, büyük bir şey değilmiş gibi davranmamız yanlıştı.

"Ya Otis?"

"Gerçekten köpeğimi mi soruyorsun yani?" Başımı onunkine doğru biraz daha yaklaştırdım. Niyetim onunla biraz uğraşıp içindeki Libby'yi çıkarmaktı. "Bence ayaküstü sohbeti ancak bu kadar abartabilirdin, Buxbaum."

"Galiba haklısın," dedi yeşil gözleri öfkeyle parlarken. "Sanırım sohbetimizin sonuna geldik."

"Ben onu kastetmedim," dedim, bu kez ben örgüsünü çekmek için uzanırken. "Son derece sıkıcı sorularını kastediyordum. Belki işleri biraz değiştirebilirsin, mesela bana istediğini sorabilirsin..."

"Ama umurumda değil," diye çıkışıp elime vurdu. "Herhangi bir şeyinin nasıl olduğu."

"Ah." Elimde değildi, yine sırıtıyordum. Tanrım, bunu çok özlemiştim. Bir adım daha yaklaşıp, "Huysuzlaşmana gerek yok, Lib," dedim.

"Bana öyle deme," dedi dişlerini sıkarak.

"Özür dilerim," dedim ellerimi havaya kaldırarak. Onu kızdırmak iyi gelmişti. "Belki başka bir yere gidip sohbet edebiliriz, ne dersin?"

"Lizard!" Sarı bir Aquaman'i andıran atkuyruklu, devasa bir çocuk, Liz'in arkasında belirdi. Çocuğun antrenmanda çekim yapan Clark olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı.

Ve burada yaşadığını. "Geri dönecek misin acaba?" dedi.

Liz'e çok yakın duruyordu, arkadaş olduklarını belli edecek kadar yakın.

Ya da... daha fazlası?

Hayır.

Muhtemelen hayır.

Lütfen hayır.

Bu çocuk onun nesi oluyordu ki?

"Biraz temiz havaya ihtiyacım vardı," dedi Liz, çocuğa bakarken yüzüne kocaman bir tebessüm yerleştirerek.

Ama çok sahteydi.

Değil miydi? Bu devi görmekten *gerçekten* de o kadar mutlu olmamıştı, değil mi?

"Bu benim eski komşum Wes Bennett," dedi Liz bana doğru, sanki hiç önemli değilmişim gibi elini sallayarak. Sanki mahallesindeki herhangi bir çocukmuşum gibi, sanki onun omzundaki dövmenin aynısını kendi koluna yaptırmış olan kişi değilmişim gibi.

Kahretsin. Yoksa dövmeyi sildirmiş miydi?

Yapmazdı, değil mi? Yani bu tip şeyler pahalıydı, değil mi?

Yani her şeyden önce buna odaklanmam çok saçmaydı ama eğer o dövme artık orada değilse kahrolası kalbim çok kırılırdı.

"Çocukluk arkadaşıydık," diye açıkladı, ağzı bana gülümseyip, gözleri tam tersini yaparken.

Başımı yana eğdim. "Öyle miydik?"

Bunun mümkün olacağını düşünmezdim ama gözlerime bakarken yanakları daha da kızardı ve "Evet," dedi.

Kahretsin, onu öpmem lazım.

"Ve bu da," dedi çocuğu göstererek, "Clark."

Sadece *Clark mı? arkadaşım* ya da *pislik* veya *korumam* gibi bir statüsü yok muydu? Clark onun nesiydi?

"Seninle resmen tanıştığıma memnun oldum, ahbap," dedi Clark uzanıp benimle tokalaşırken. "Bugünkü atışların çok etkileyiciydi."

"Sağ ol," dedim bu sinir bozucu derecede kibar çocuğa nasıl davranacağımı bilemeyerek.

"Ülke çapında en çok yeni oyuncu alan kulüp olmamız konusu çok gündemde," dedi. "Ve birkaç hafta sonra yapılacak olan gösteri oyunlarının bizzat hayranı olduğumu bilmeni isterim, o yüzden seni uyardığımı varsay."

Gösteri oyunu. Bu iki kelimeyi söylediği an boğazım jiletle kesilmiş gibi geldi ve güçlükle yutkunarak, "Evet, ben de dört gözle bekliyorum," diye yalan söyledim.

"Yaz liginden bir video izledim, atışların çok iyi."

"Teşekkürler." Tekrar Liz'e baktım, gözlerini kısmış bizi izliyordu. Ya rahatsız olmuş ya da şaşırmıştı. Ya da her ikisi.

Ona, "Buradan çıkmak ister misin?" diye sordum.

"Ah, Clark'ın bundan hoşlanacağını hiç sanmam," dedi, yine o donuk tebessümünü takınarak.

Şimdi de *benim* gözlerim kısıldı çünkü yüzünde o hilekâr Sinsi Liz ifadesi vardı.

"Neden?" dedim Liz'in yüzüne bakarak. Aynı anda Clark da "Neden?" diye sormuştu.

Liz gözlerini kırpıştırıp çocuğun aptalca büyük kol kaslarına sarılarak, "Erkek arkadaşım çok kıskançtır da ondan," diye cevap verdi bana.

BÖLÜM SEKİZ

"O çocuktan hoşlanıyorum...
Ama o başkasından hoşlanıyor..."
"Eh, belli ki bu çocuk tam bir moron."

-Fırlama Kızlar*

Liz

Clark'a baktığımda şaşkındı.

Ne yaptığıma dair hiçbir fikri yoktu.

"Çok kıskanıyorsun," dedim ona tatlı ve melodik bir sesle. "Hem de kıskanmadığını sandığında bile," derken düşündüklerimi gözlerimle ifade etmeye çalıştım.

Kaşları birleşti, kafası karışmışa benziyordu.

Kahretsin.

"Ah, siz birlikte misiniz?" diye sordu Wes *-en azından biri anladı-* ve umurunda değilmiş gibiydi. Bunu *peynirli dip sos sever misin?* der gibi sormuştu ve bu canımı yaktı.

Artık umursamayan asıl kişi *ben* olmama rağmen.

Onu unutan *ben* olmama rağmen.

Kahretsin.

Biraz fazla hevesle başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Birlikteyiz."

"Öyle miyiz?" diye sordu kafası hâlâ karışık olan Clark ama sonra gözleri kocaman açtı. "Evet, öyleyiz. Çıkıyoruz. Biz

---

* Fırlama Kızlar (*Cueless*), 1995 yılı, ABD yapımı bir gençlik komedi filmi.

çıkıyoruz ve ben onun erkek arkadaşıyım," derken çok komik -aslında çok korkunç- görünüyordu.

Of, Tanrı aşkına. Boğazımı temizleyip saçma bir gülümsemeyle araya girdim: "Daha yeni, o yüzden... Şeyyy..."

"Yeni mi?" Wes başını yana eğdi ve bana az evvel antenlerim çıkmış gibi baktı.

Aman Tanrım, bu nasıl oluyor olabilir?!

Wes'in aptal, güzel, berbat ve korkunç yüzüne bakıp, karşımda olduğuna inanamadım.

Karşımda olduğuna ve benim *bunu* yaptığıma.

"Çünkü çok uzun zamandır arkadaşız," dedim, bana Rachel ile Joey'nin öpüştüğünü gördüğünde *ben iyiyim* diyen Ros Geller'ı anımsatan, aşırı tiz bir sesle. "Nasıldır bilirsin, değil mi?"

Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi yapman biraz fazla oldu, seni aptal.

Bu, yüz ifadesinde bir şeyi değiştirdi ve "Bilirim," demeden önce sert çenesinin kasılıp açıldığını fark ettim.

Güzel.

"Hâlâ inanamıyorum," dedi Clark elini kaldırıp yanağımı sıkarak bana aptal aptal sırıtırken. Eğer durum bu kadar korkunç olmasaydı gülerdim. "Çok yakın dosttuk sonra bir anda Liz, *Clark senden hoşlanıyorum,* dedi ve ben de *Aman Tanrım Lizard, ben de senden,* dedim ve şimdi birlikteyiz. Bu gerçek dışı."

"*Çok* gerçek dışı," dedim bir yandan hafifçe gülüp, bir yandan da Clark'ın iğrenç kıçını tekmelemek isterken. "Kasırga gibi bir şey."

"Gerçekten de kasırga gibi," dedi Clark biraz fazla yüksek sesle. Gülümseyip yine yanağımı sıktı ve iki kez hafifçe sıvazladı.

Yüzümdeki devasa elini -tam bir şapşal- çekip, "Evet, yani durum bu," dedim.

Durum mu? *Nesin sen, ortaokul öğrencisi mi, moron?*

"Vay canına." Wes gözlerini benden Clark'a çevirdi ve sonra bana hafifçe gülümsedi. O alaycı ses tonuyla, "Birlikte muhteşem

görünüyorsunuz. Yani, şu *kız oğlanın omzuna yetişmiyor* durumu asla şaşmaz. Çok tatlısınız."

"Evet," dedim bir yandan deli gibi başımı sallayıp, bir yandan boğazına sert bir yumruk atmak isterken.

Çok tatlısınız mı? *Bu* da ne demek oluyordu şimdi?

"Sağ ol," dedi Clark da başını sallayarak.

Durumdan hiç etkilenmemiş gibi görünen Wes, "Neyse," dedi. "Arkadaşlarım muhtemelen nereye kaybolduğumu merak ediyordur, o yüzden gidip onları bulsam..."

"Evet," diye sözünü kestim, bir kez daha başımı sallayarak. "Seni yeniden görmek güzeldi."

"Ah, seni de Lib," dedi ve arkasını dönüp gitmeden önce bana göz kırptı. *Göz kırptı. Aman Tanrım.* Partideki herhangi bir üniversiteli çocuk gibi, balkondan geçip eğilerek içeri girmesini izledim ve neden bu kadar kızdığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Bir sebeple onu tekrar dışarı sürüklemek ve Clark'ın iğrenç dudaklarına yapışarak bunu izlemesi için onu zorlamak istiyordum. Ya da onu üzecek herhangi bir şey yaparken beni izlemesi için.

Benden etkilenmemesi mümkün olamazdı çünkü bu benim yapacağım bir rol olmalıydı.

KAHRETSİN.

"Neydi şimdi bu?" Clark önüme geçince ona bakmak zorunda kaldım. "Sen aklını mı yitirdin?"

Gözlerimi devirip başımı iki yana sallayarak, "*Evet,*" dedim. "Belli ki yitirmişim."

"Lütfen açıklar mısın? Şunu da al," dedi bardağını kaldırarak. "İç. İhtiyacın varmış gibi görünüyor."

"Var. Ne bu? Amaaan, kimin umurunda," diye mırıldanarak bardağını alıp kafama diktim.

Hayıııır viski olmaz, boğazım yanıyor.

"Tanrı aşkına, Liz," dedi Clark hafifçe gülerek. Ona bardağını geri verirken öğürmemek için kendimi zor tuttum. "O elli dolarlık bir burbon."

"Berbat bir şey," diye yutkunurken gözlerim gerçekten sulanıyordu. "Aman Tanrım."

Balkonun diğer ucundaki soğutuculardan bir şişe su alıp yanıma getirdi. "Söyle bakalım. Wes Bennett ile arandaki hikâye ne? Yani 'çocukluk arkadaşı' olmanız dışında ve ona neden erkek arkadaşın olduğumu söyledin?"

Kimsenin bizi duymaması için onu kolundan tutup tırabzana doğru çektim. Şişeyi açıp koca bir yudum aldıktan sonra açıklamaya başladım: "Biraz karmaşık ama özetle lisede çıkıyorduk ve bittiğinden beri de onu görmedim. Biraz... *karışıktı* diyebiliriz."

"Biraz mı? Çok karışıkmış gibi görünüyordu," dedi Clark.

"Bu çok eski bir hikâye ve ben çoktan unuttum." Bu kesindi. *Öyle miydik?* diye sorduğunda, kalbimde herhangi bir öfke kıvılcımının titremediği kadar gerçek ve duygusuzdum.

Evet, ondan kesinlikle hâlâ nefret ediyordum.

Congrats şarkısının sözleri havada süzülmeye başladı.

Lanet kalbimi kırdın,

*Dünyamı parçaladın.**

"Sadece bir yere gidip sohbet etmek istedi," dedim başımı iki yana sallayıp dişlerimi sıkarak. "Ve ben yapamadım. Yani, neden bunu önerdi ki? Onunla bir şeyler yapmak isteyeceğimi nasıl düşünebildi?"

"Sorun yok," diye sözümü kesen Clark bana sempatik bir ifadeyle gülümsedi. "Eskiler hep böyle tuhaf olur, seni anlıyorum."

"Anlıyor musun?" dedim hayretle çünkü ben bile kendimi anlamıyordum. Yıllarca Wes Bennett detoksu yapmıştım ve artık iyileşmiş bir kadındım. Wes'in varlığı -*lanet olsun, şu an nasıl burada öğrenci olabilirdi?!*- beni en fazla biraz rahatsız etmeliydi, hepsi bu.

Peki, onu görünce neden elektriğe tutulmuş gibi oldum?

---

* You broke my fucking heart, You tore my world apart.

Hem de hiç iyi anlamda değil.

Clark atkuyruğunu çözdü ve kıvırcık, sarı saçlarını düzeltti. "Gerçi bir de şu var: Beni sahte erkek arkadaşın olarak tanıtman berbat bir fikirdi."

"Neden?" Gözlerim, Wes geri gelir mi diye, onun arkasından etrafı tarıyordu. "Eğer iki metre boyunda, aşırı güçlü bir erkek arkadaşım olduğunu düşünürse onu unuttuğumu anlar *ve* muhtemelen benden uzak durur."

Ama bunu söylerken bile, eğer Wes benimle uğraşmak isterse hiçbir şeyin onu durduramayacağını biliyordum.

Fakat bunu istemediği belliydi.

"Ama gerçekten herkesin çıktığımızı sanmasını mı istiyorsun? Bir düşün. Birlikte yaşıyor *ve* birlikte çalışıyoruz. Eğer bu duyulursa insanların ağzına sakız oluruz," dedi ve doğru söylüyordu.

Ama iyi ve kötü yanlarını değerlendirirsem, bu fikrin berbat olduğunu söyleyemezdim. Ben kimseyle çıkmazdım -*hem de hiç*- o yüzden insanların Clark'ın kız arkadaşı olduğumu sanmaları hiçbir şeyi mahvetmezdi.

Hatta devasa bir ragbi oyuncusunun erkek arkadaşım olduğunu sanmaları güzel bile olurdu. Böylece bir kez olsun, neden hiç kimseyle çıkmadığımı açıklamak zorunda da kalmazdım.

Gerçi...

"Tanrım, çok bencilim," dedim Clark'ın yapacağı fedakârlığı fark ederek. "İnsanlar kız arkadaşın olduğunu düşünürse bu aşk hayatını tamamen mahveder, öyle değil mi?"

"Ben *onun* için endişelenmiyorum ki," dedi omuz silkerek. "Yani, yakın gelecekte sahte bir ayrılık yaşarız diye tahmin ediyorum, yani sen onun yanındayken nasıl idare edeceğini bulur bulmaz."

"Evet, tabii ki," dedim bunu nasıl yapacağımı merak ederek.

Çünkü hayatımın bu noktasında, neredeyse iki yıldan sonra, varlığının beni bu kadar sarsacağını tahmin bile edemezdim.

Nazik bir karşılaşma ve uzaklaştığı an kaybolacak birkaç nahoş düşüncemin olacağını düşünürdüm.

Böyle olması gerekirdi.

Neden hâlâ kendime gelememiştim?

"Tamam, belki de böyle olmalıdır," dedi Clark, *varım* anlamına gelen o patentli Clark tebessümünü takınıp. "Bennett'a anlattıklarımızdan sapmayıp, bu çok yeni bir ilişkiymiş gibi davranalım. Sanki birbirimizden hoşlandığımızı yeni fark etmişiz ve daha yeni keşfetmeye başlamışız gibi. O zaman Wes insanlara anlattığında, *hayır, onlar sadece arkadaş* diyenler için de bir açıklama olmuş olur. Yani hiç kimsenin bilmemesi ona da mantıklı gelir."

"Gördün mü, işte seninle bu yüzden çıkmak istiyorum," diye dalga geçtim kendimi biraz daha iyi hissederek. "Bütün detayları düşünüyorsun."

"Değil mi? Harikayım," diye gülümseyip bir kez daha yanağımı sıktı. "Bu çok eğlenceli olacak."

"Seni bıçaklarım," dedim eline vurup her şeye rağmen gülerken. "Eğer o dev gibi ellerini yüzümden uzak tutmazsan yani. Anladın mı?"

"Ah, Lizard," dedi yüksek sesle gülerek. "Kızdığında çok güzel oluyorsun. Ev arkadaşlarımıza mesaj atayım da planımızı bilsinler, sonra da sana bir içecek daha alalım, kız arkadaşım."

Campbell ve Leo'ya mesaj attıktan sonra içeri girdik ve elimi tutup beni mutfağa götürürken başımın hafifçe dönmesine sevindim. Çünkü her sabah yoğurdumu yediğim taburede Wes oturuyor, sırıtarak arkadaşlarıyla kâğıt oynuyordu.

Onlar benim de arkadaşlarımdı.

Onlar *ilk önce* benim arkadaşlarımdı.

Ve Wes benim mutfağımdaydı, neydi bu böyle?!

Tüm bunlar çok fazla geldiği için kafamı toparlamaya ihtiyacım varmış gibi hissettim.

"Buxxie gerçekten bizimle mi takılacak?" diye dalga geçti Wade. O aptal şapkasını nihayet çıkardığı için saçları berbat

görünüyordu. Avucunda bir sürü kâğıt ve önünde birkaç bira kutusu vardı. Sırıtarak, "Oysa partilerinde sadece müzikle ilgilendiğini sanıyordum," dedi.

"Çok yalvardım," dedi Clark ve beni kendine çekip kolunu omuzlarıma doladı. "Ve Lizzie de beni müziğe tercih etme nezaketini gösterdi. En azından beş dakika için."

"*Lizzie mi?*" dedi masanın diğer ucundaki Mickey. "Bu *Lizzie* saçmalığı ne böyle? Artık sana o şekilde hitap edebiliyor muyuz? Çünkü hatırladığım kadarıyla yasaklamıştın."

Dikkatin başkasının üzerinde olmasını gerçekten çok istiyordum çünkü Wes'in bu aptal konuşmayı izlediğini hissedebiliyordum. *Bana Lizzie diye hitap eden tek kişi olan Wes'in.* Zorla gülümsedim. "Şey..."

"Ona sadece *ben* öyle hitap edebilirim," diye araya giren Clark'ın sesi iğrenç derecede yüksekti.

Aman Tanrım. Wes'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyordum.

Wade gözlerini kıstı. "Ben bir şey mi kaçırdım? Siz ikiniz bir şey falan mı oldunuz?"

Yalan söylemeyi beceremediğim için omuz silkip gülümsemekle yetindim. "Olabilir."

"Aman Tanrım, küçük Buxxie kızarıyor," diye bağırdı Mickey. Kızarmak sadece bir başlangıçtı çünkü tenim alve alev yanıyor gibiydi. "Bu çok tatlı."

"Kapa çeneni," dedim gözlerimi devirerek. "Ben müziğe geri dönüyorum."

"Ah, hadi ama bebeğim," diye dalga geçti Clark. "Hemen gitme."

Bu Mick'i güldürdü ve ben hızlıca Clark'ın kolunun altından çıkarken kâğıt oyunu kaldığı yerden devam etti. Kaçmak için oturma odasına döndüm, mutfaktan uzaklaşıp müziğin içinde kaybolmak için. Ama önce Wes'le göz göze geldim.

Koyu renk gözleri sanki bir şey arıyormuş gibi, fena hâlde üzerimde olan Wes'le.

Aramızda geçen şeyin ne olduğunu bilmeden fara tutulmuş bir geyik gibi gözlerine bakarken, yüz ifadesini anlamak imkânsızdı. Yutkunup saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak *-topla kendini, Buxbaum-* mümkün olduğunca hızlı bir şekilde mutfaktan çıkarken dizlerimin bağı çözülecekmiş gibi geldi.

Ne. Halt. Oluyor. Evren?

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM DOKUZ

"Biliyorum, çok tuhaf ama gitmene gerek yok."

-Bridget Jones'un Günlüğü*

Wes

İşim bitmişti.

Herkes partiliyordu ama benim derhâl buradan çıkmam gerekiyordu. Clark bombasından sonra tam bir saat mutfakta oturmuş, beynim ardı ardına patlarken kâğıt oynuyor gibi yapmıştım.

Liz'in erkek arkadaşı vardı.

Bunun mümkün olabileceğini hep biliyordum ama sanırım bu olasılığı gerçek anlamda kabullenmemiştim çünkü duyduğum an *yerle bir oldum.* Ve daha o minik bombanın yarattığı sarsıntıdan kurtulamadan Wade bana Clark'ın, Liz'in ev arkadaşı olduğunu söyledi.

Lanet olası ev arkadaşı.

Liz yeni sevgilisiyle birlikte *yaşıyordu.*

Midem bulandı. Midem resmen ters dönmüştü ve kusma ihtimalim çok yüksekti, o yüzden buradan hızlıca çıkmam gerekiyordu. Mutfaktan çıktıktan sonra Liz'in arkasından baktım -*nedenini sadece Tanrı bilir*- ama tamamen gözden kaybolmuştu.

Ağzına kadar dolu olan oturma odasından geçip, zıplayarak *DJ Got Us Fallin' In Love* şarkısına eşlik eden kalabalığı yardım ve

---

* Bridget Jones'un Günlüğü (*Bridget Jones's Diary*), Helen Fielding'in aynı adlı romanından 2001 yılında uyarlanan, İngiltere yapımı romantik komedi filmi.

AJ'in yanına gittim. Koluna vurup, "Ben yürüyerek dönüyorum," diye bağırdım.

"*Ne?*" Dans etmeyi kesti ve beni duymak için eğildi. Deliymişim gibi bakıyordu. "Yürüyerek mi gideceksin? *Şimdi mi?*"

"Evet," diye çıkıştım bu konuda konuşmaya hiç niyetim olmadığı için.

"Neden? Buradan nasıl döneceğini biliyor musun?" Birasından bir yudum almadan önce, "Hem bunu neden kaçırmak istiyorsun ki?" diye sordu.

"İstiyorum işte." Bir dakika daha kalırsam kafayı yiyecektim, o yüzden, "Evde görüşürüz," dedim.

"Bekle," diye arkamdan seslendi ama gitmem gerekiyordu. "Pardon," demeye bile zahmet etmeden insanları itip kalabalığı yararak ön kapıya ulaştığımda AJ kolumu tuttu. "Bennett!"

Arkamı döndüğümde bu terli ve şaşkın hâli neredeyse çok komik geldi. Neyse ki evin girişi dairenin geri kalanından daha sessizdi, o yüzden bağırmak zorunda kalmadım.

"Ahbap, gitmem lazım," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Sen iyi misin? Karanlıkta LA sokaklarında dolaşmak iyi bir fikir sayılmaz." Endişeli bir ebeveyn gibi, "Ne kadar içtin bilmiyorum ama eğer istersen seninle birlikte Uber beklerim," dedi.

Tanrım, ne kadar iyi bir çocuk. Ne diyeceğimi ya da davranışımı nasıl açıklayacağımı bilemediğim için, "Tamamen ayığım ama artık burada kalamam," dedim.

"Şey, belki de biz..."

"Eski sevgilimi hatırlıyor musun?"

Sustu ve bir an hiçbir şey anlamamış gibi suratıma baktı. "Hayır, sanmıyorum," diye mırıldanırken, "bir dakika... lisedeki şu kızıl mı?" diye sordu.

Yaz ligi sırasında bir gece çok içmiş ve AJ'e *fazlasıyla* dökülüp, muhtemelen başka biriyle hiç paylaşmadığım şeyleri anlatmıştım. O geceden sonra bir daha bu konuda pek konuşmamıştık ama bir şekilde hepsini hatırladığını biliyordum.

O öyle bir çocuktu.

"Evet." Başımı sallayıp, "Burası onun evi," dedim.

"Ne demek bu onun... Aman Tanrım!" Gözleri kocaman oldu ve *"Liz mi?"* diye sordu.

Kimsenin bizi duymadığından emin olmak için arkasına bakıp, "Şşş," dedim. "Çeneni kapar mısın?"

"Yani sen bana," diye fısıldadı, "Buxxie'nin eski sevgilin olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet," diye homurdandım. "Sakin ol."

"Ama Bennett," dedi sanki ona dünyanın en şaşırtıcı haberini vermişim gibi bakarak. "Anlamıyorum. Sen burayı bilmiyordun ki..."

"UCLA'de okuduğunu biliyordum ama bu dairede yaşadığını, en az erkek arkadaşı olduğunu bilmediğim kadar bilmiyordum."

"Ahbaaap." AJ başını yana eğip bana zavallı bir köpek yavrusuymuşum gibi baktı. "Böyle bir şey olamaz."

"İnanılmaz, değil mi?" Muhtemelen Clark'ın ona *bebeğim* diye seslendiğini duyduğum için, yaşadıklarım yüzünden hâlâ biraz midem bulanıyordu.

İğrenç. İğrençti, değil mi?

Bana göre *bebeğim* bir evcil hayvan lakabıydı.

Kahretsin.

"Git," dedi AJ kapıyı göstererek. "Çünkü yüzün her geçen dakika daha da kızarıyor. Buradan çık, aklını topla ve eve sağ salim gittiğinden emin olmam için vardığında bana mesaj at."

"Sağ ol, dostum," dedim kapıyı açıp gürültülü daireden çıkarken. Bu durumu daha sonra AJ ile konuşmaya can atmıyordum -çocuk, duygulardan bahsetmeye bayılıyordu- ama en azından bunu hiç kimseye söylemeyeceğine güveniyordum.

Binayı terk edip, temiz hava ve sessizlik için minnettar bir şekilde yürümeye başlamıştım ki bir anda kaybolduğumu fark ettim.

UCLA çok büyük bir okuldu ve gündüzleri alanı gayet iyi çözebiliyordum. Ama hava kararkığında, kesinlikle çuvallıyordum.

Yön duygum bombok oldu. Bütün takımı sürekli taşımak zorunda kaldığım için arabamı kız kardeşime vermiştim ama yürürken yön bulmak direksiyondan yön bulmaktan çok daha zordu.

AJ'e mesaj attım:

Ben: Galiba partinin olduğu mahallede daireler çiziyorum. Buradan çıkmanın bir yolu var mı?

Telefonuma bakınca kırk dakikadır yürüdüğümü fark ettim.

GPS'imin benimle dalga geçtiğini düşünmeye başlıyordum.

Elbette yürüyüş boyunca hep Liz ve Clark'ı düşünmüştüm, yani kıskançlığım gece yön bulma becerimi bulandırmış olabilirdi.

Evet, fena hâlde kıskanıyordum.

Hem de çok fena.

Öyle kıskanıyordum ki bu beni boğuyordu.

Ayrıca çok da kızdırıyordu çünkü tam bir aptallıktı, değil mi?

Ancak her ne kadar beynim başka biriyle çıkmasını mantıklı bulsa da bedenim, Liz'in ellerinin sardığı kola sahip olan Clark'ı yerle bir etmek istiyordu.

Aslında Liz için mutlu olmalıydım çünkü çocuk iyi birine benziyordu. *Dürüst olmak gerekirse gerçekten ama gerçekten iyiydi.* Ama bir şekilde Liz için doğru kişi olmadığını biliyordum. O kişi ben de olmayabilirdim (ki olduğumdan oldukça emindim) ama Atkuyruklunun olması da mümkün değildi.

Yeni, demişti.

Yani *yeni sevgili* olduklarını söylemişti.

Peki, ne kadar yeni?

Günlerden, haftalardan mı bahsediyorduk? Yeni derken neyi kastediyordu?

Öpüşmüşler miydi?

Bu düşünceyle midem daha da bulandı ve yürürken kendi kendime, "Hayır," diye mırıldandım. Yani yıllar olmuştu... Liz

elbette şimdiye dek başka birini öpmüş olmalıydı. Bunun farkındaydım ama yüzünü tekrar görmek, parfümünü koklamak ve sesini duymak her şeyi daha yeni yaşamışız gibi hissettirmişti.

Elimdeki telefonum titreşti.

AJ: Konum at.

Konumumu attım ve telefonum tekrar titreşti. AJ olmasını bekliyordum ama kız kardeşimdi.

Ve bu da beni hiç şaşırtmadı çünkü Sarah sürekli işlerime burnunu sokardı.

Sarah: Şu epik parti nasıl gidiyor?
Çok eğleniyor musun?

Ben: Aslında eve yürüyorum.

Sarah: Bu kadar erken mi?

Ben: Liz oradaydı.

O da ânında beni görüntülü aradı.

Kahretsin. Bu konuda konuşasım yoktu ama başımdan gitmeyeceğini de biliyordum.

"Sana söylememeliydim, biliyorum," diye cevap verdim, ona bundan asla bahsetmemem gerektiğinin tamamen farkında olarak. Babam öldükten sonra Sarah, gıcık kız kardeş olmaktan, dünyada en çok güvendiğim insana dönüşmüştü. Annemin kendi sorunları vardı, o yüzden Sarah'yla birbirimize her şeyi anlatırdık.

İpucu: Birlikte hayatta kalmayı öğrendikten sonra kardeşlerinizle hakikaten çok yakınlaşıyordunuz.

"Aman Tanrım," dedi sanki ben konuşmamışım gibi. "Onunla konuştun mu?"

Gözlüğünü taktığına göre yatmaya hazırlanıyor olmalıydı. Sarah gözlükten nefret eder ve yatmadan hemen önce lenslerini çıkarıp gözlüğünü takardı.

Bu kâbus gibi sohbeti tekrar başa almamak için, "Evet," dedim.

"Aman Tanrım, Wes, haklıymışım!" Romantik Sarah, LA'e varır varmaz Liz'in peşine düşmemi istemişti. "Bu kader, biliyorum..."

"Erkek arkadaşıyla birlikteydi."

"*Erkek arkadaşı* mı var?" Asla caymayan kız kardeşim hemen gerçek deliller aramaya başladı. "Peki, o da orada mıydı? Ciddi bir ilişki mi?"

"Onunla tanışma ve ikisiyle konuşma şerefine eriştim... *Birlikte*, çift olarak."

"Hayııır... *ne* kâbus ama," diye dehşetle iç çekerken gözleri büyüdü. "Nasıl bir tipti?"

Clark'tan nefret ediyordum. Ondan gerçekten nefret ediyordum. "Gerçekten harika bir çocuğa benziyordu."

"Aman Tanrım, en *kötüsü*," diye homurdanıp başını iki yana salladı. "Peki, ne kadar olmuş? Ne zamandır görüşüyorlarmış, biliyor musun?"

"Tuhaf olan kısım da o," dedim geriye doğru yaslanıp bacaklarımı uzatarak. "Liz yeni olduklarını, daha *yeni* çıkmaya başladıklarını söyledi. Daha sonra ikisi birden hâlâ alışmaya çalıştıklarını söylediler. Çocuk, *Ah evet, doğru... ben senin erkek arkadaşınım*, gibi bir şeyler söyledi."

"Ne?" Sarah ışığı açmış olmalıydı çünkü şu an görüntüsü daha aydınlıktı. "*Hâlâ alışmaya mı çalışıyorlarmış?*"

"Evet," dedim biraz şaşkın bir şekilde. "Çok saçma, değil mi?"

"O zaman belli ki ciddi bir şey değil. Başka?"

"Başka ne?"

"Liz'le başka ne oldu, seni moron? Birbirinize neler söylediniz?"

"Çok naziktik," dedim yan yana gelişimizi aklımdan geçirirken midemde oluşan düğümle. "İki yabancı gibiydik."

"İğrenç," dedi neredeyse öğürerek.

"Biliyorum." İç çekip hüsranımı bastırmaya çalıştım. "Ama Sar, biriyle birlikte olmasaydı bile, muhtemelen yine de fark etmezdi çünkü benden hâlâ nefret ediyor."

"Böyle mi söyledi?"

"Hayır ama belliydi." *Bana bakarken yüzünden okunuyordu.* "İnan bana."

Sarah kameraya eğilip bana parmak salladı. "Wesley, ona gerçeği anlatman lazım."

"İyi de hayatında biri varken nasıl anlatacağım?" Gerçeği bilmesini ben de çok isterdim ama bunları doğru dürüst anlatmanın bir yolu yoktu. "Sohbet bile edemiyorken bunun konusunu nasıl açabilirim ki?"

"Bilemem ama anlatmak zorundasın. Söyle gitsin." Omuz silkti, "Bir anda avlunun ortasında söylemen gerekse bile gerçeği orada söyle gitsin," dedi.

"UCLA'in *avlusu* olduğunu sanmıyorum."

"Wesley."

"*Sarah Beth.*" Dolunaya baktım ve ayağa kalktım. "Bunun herhangi bir şeyi değiştireceğini hiç sanmıyorum."

"Her şeyi değiştirebilir, seni aptal!" Şu an iyice alevlenmiş ve bunu ona anlattığıma beni pişman etmişti zira bu tavrıyla uğraşacak hâlim yoktu.

"Düşüneceğim," diyerek tekrar kaldırıma oturdum.

"Neden bekliyorsun? Neden düşünüyorsun? O partiye geri dön ve haykırarak söyle, Wesley!"

"Gitmem gerek."

"Kahretsin Wes, atışını şu an yapman lazım, henüz yeniyken. Görmüyor musun? Eğer yavaş davranırsan, o zaman erkek arkadaşı artık *yeni* olmaktan çıkar ve ondan sonra artık *kesinlikle* önemi kalmaz."

"Seni yarın ararım, çocuk," dedim. "Artık kapatıyorum."

"Ama..."

Aramayı sonlandırdım. Çok iyi niyetli olduğunu biliyordum ama bu konuda konuşmak istemiyordum. Ne onunla ne de başkasıyla.

Hayır, kendi kendimi yiyip bitirmeyi tercih ederdim.

Hem zaten yanılıyordu.

Çünkü Liz'i tanırdım. Neredeyse iki yıl hiç konuşmadıktan sonra, bağırarak itiraflarda bulunup ona baskı yapmak onu daha da uzaklaştırırdı. Zaten taşınır taşınmaz peşine düşmememin sebebi de buydu.

Sabırlı olacaktım.

Eğer bir daha ikinci bir şansımız olacaksa, önce onu arkadaşım olmaya ikna etmeliydim. Yeniden hayatına girmeye...

Ama bir erkek arkadaşı olduğu için şimdi bu çok daha zor görünüyordu.

Sanki hissetmiş gibi, saatimin alarmı çaldı.

Saat 12.13'tü.

Cidden evren, çok komiksin.

Lanet olsun *bana.*

Liz, birlikte olduğumuz yaz, her gece durup balo gecesi sokak lambasının altında öpüştüğümüz ânı hatırlamam için zorla alarmı kurmuştu.

Küçük aptal aşk böceği.

Dürüst olmak gerekirse, alarmı neden hiç silmediğimden emin değildim.

"Bennett, seni pislik," diye bağırdı biri, yanımda yavaşlayan arabadan. Gözlerimi kısınca Wade, Mickey, AJ ve tanımadığım bir kızın, direksiyonunda gümüş saçlı bir adamın oturduğu gümüş renkli bir Honda'ya tıkışmış olduklarını gördüm. Mickey ön yolcu camını indirip, "Atla," dedi.

"Partiden çıktığınıza inanamıyorum," dedim telefonumu cebime koyarken.

"Campbell aç olduğunu söyledi," dedi arka koltuktaki kapıya sıkıştığı yerden kafasını uzatan AJ. "Bu yüzden Brooks gidip bir şeyler alabilmemiz için Uber çağırdı."

Kız -sanırım Campbell- bana el sallayıp gülümsedi.

"Hadi, o tatlı kıçını kaldır da arabaya bin," dedi arka camdan başını uzatan Wade, "çünkü Fat Sal'a gidiyoruz."

Fat Sal'dan sonra partiye geri dönüp dönmeyeceklerini bilmiyordum ama eğer plan buysa, en azından oradan kendime bir Uber çağırabilirdim. Arka koltukta, Wade ile kapı arasına sıkıştım ve şoför gaza bastı.

"Hangi salak nereye gittiğini bilmeden eve yürür ki?" diye sordu Mickey bana sarhoş bir edayla sırıtarak. "Küçük AJ'in seni çok merak etti."

"Eğer karanlıkta tek başına LA'de dolaşsan, *seni de* merak ederdim," dedi AJ ve bu Wade'i güldürdü.

"Elbette ederdin," diyerek uzanıp AJ'in dizini okşadı. "Anne Ayı."

"Neden yürüdün?" dedi Campbell aramızda duran Wade'in yanından bana doğru eğilip. "Uber çağıramadın mı?"

Bir an duraksadım çünkü bu kız Liz'in ev arkadaşıydı, değil mi? Benimle ilgili -henüz- bir şey bilmediğini tahmin ediyordum çünkü Liz de daha birkaç saat önceye kadar benim burada olduğumu bilmiyordu ama nedense içimden tuhaf bir ses, iyi bir izlenim bırakmam gerektiğini söylüyordu.

"Onun gibi bir şey," dedim sanki ev arkadaşının şu anki ilişki durumu yüzünden yıkılmamışım gibi. "Bu arada ben Wes."

"Campbell," dedi gülümseyerek. "Ve eskiden Liz'le çıkıyordun, değil mi?"

"Pardon, *NE?*" diye bağırdı Wade yanımda oturuyor olmasına rağmen. Bir süre ağzı bir karış açık kaldıktan sonra, "Sen Buxxie ile mi çıktın?" diye sordu.

Kahretsin. Liz'le olan geçmişim, Wade'le konuşmak istediğim en son şeydi.

Ya da herhangi biriyle.

Şey, yani Liz hariç.

"Eskiden kapı komşumdu," dedim fazla abartmamaya çalışarak.

"Komşu kızı?" dedi Wade gülerek. "Vay canına Bennett, daha fazlasını öğrenmeliyim."

"Çok uzun zaman önceydi," dedim onu geçiştirerek çünkü Liz'in, ev arkadaşına benimle ilgili ne söylendiğini duymaya can atıyordum. Campbell'a dönüp, "Yani, evet çıkıyordum," diye cevap verdim.

"Clark da öyle söyledi," dedi, "ama merak etme, bu konuda son derece rahat."

"Ya," dedim bir ahmak gibi ama kelimeleri bir araya getirmekte zorlanıyordum. Yani bu, Liz'in benim hakkımda *hiçbir şey* söylemediği anlamına mı geliyordu? Benim hakkımda konuşan kişi Liz'in erkek arkadaşı mıydı? "İyi bari."

Hem Clark neden bu kadar rahattı? Geçmişimizi az da olsa kıskanması gerekmez miydi?

Peki, ben neden bu kadar nevrotiktim?

"Evet," diye onayladı Campbell. "Hem zaten Wade bana *senin* hakkında bilmem gereken her şeyi anlattı."

"Öyle mi?" dedim Brooks'un aptal sırıtışına bakıp neler söylemiş olabileceğini merak ederek.

"*Nebraska, Omaha*'lı bir atıcı olduğunu söyledi."

"Ülkenin ortasındaki tüm eyaletler bir arada," dedi Wade kendini savunup omuz silkerek. "Bizim solağın hangisinden geldiğinin izini sürecek değildim herhâlde."

"Brooks sence de Teksas okul sisteminin parlak bir örneği değil mi?" dedi AJ, Campbell'a.

"Şey, Teksas'ta her şeyin daha büyük olduğunu söylerler," dedi Campbell, "o yüzden..."

"Bu doğru, tatlım..." diye araya giren Wade, kıza sırıtırken fena hâlde sarhoş görünüyordu.

"...bence bu deyime cehalet de dâhil."

Campbell ona sırıttı, başını Wade'in karşılık vermesini bekler gibi kaldırdı ve o an Liz'le neden arkadaş olduğunu anladım. İkisi de hem tatlı hem zeki hem de yaramaz tiplerdi, yani hem nazik olmayı hem de eğer hak ederseniz sizi mahvetmeyi gayet iyi beceren tipler.

Wade son derece öz güvenli bir ses tonuyla, "Tatlım, eğer bu benden hoşlanmanı sağlayacaksa bütün Birleşik Devletler haritasını senin için etiketleyebilirim... Hem de her eyaletin başkentiyle birlikte..."

"Bunu sarhoşken yapabilir misin?" diye sordu Campbell gülmemeye çalışarak. "Bir Fat Sal peçetesinin üzerinde?"

Araba lokantanın karşısındaki sokakta dururken, "Bu gece mi?" dedi az evvelki kendini beğenmiş tavrından eser kalmayan Wade.

"Tabii," dedi Campbell ve hepimiz Uber'den inerken konuşmaya devam etti: "Yemek sırası beklerken bir ABD haritası çizerim ve yemeği yerken sen de bize coğrafi becerilerini gösterirsin."

"Bu harika bir plan," dedim sıraya girerken.

"Tamam o zaman. Siz sipariş verin," dedi Mick, AJ ve bana bir avuç nakit para uzatırken. "Biz de şu boş masaya oturup başlayalım."

"Evet," diye onaylayan Campbell kartını uzattı. "Bana kızarmış stromboli lütfen."

"Bana da Fat Bruin," dedi Mick. "Sen ne istersin, Brooks?"

"Fat Teksas ve patates kızartması," dedi Wade yine o sarhoş sırıtışıyla. "Ve başarısız olacağımı görmek için heyecanlanmaktan vazgeç."

"Bu heyecandan vazgeçemem," dedi Mick başını iki yana sallayarak. "Ben bunun için yaşıyorum."

Üçü birden tek boş masaya doğru gider gitmez (Fat Sal, cuma geceleri aşırı dolu oluyordu) AJ, "Nasılsın?" diye sordu.

"İyiyim," dedim Campbell'ın bizi duyamayacağından emin olmak için arkaya bakarak. "Sorun yok."

"Güzel." Sıradakiler hareket edince o da bir adım ilerledi. "Gerçi Buxxie olmasına inanamıyorum. *Buxxie* senin eski sevgilin miydi? Bu çılgınlık."

"Onu ne kadar tanıyorsun?" dedim hakikaten merak ederek. Artık daha sakin olduğum için -bu da dikkatim dağıldığından olmuştu- onun *Kalifornia Liz*'ine dair bildiklerini duymayı çok istiyordum.

"Onu hiç tanımıyorum," dedi, "ama Wade ve Mick'ten dolayı biliyorum."

İkisi de ikinci sınıf öğrencisiydi.

"Öyle mi?" diye ilgisizce sordum. Liz Buxbaum'la ilgili bildiği tüm detayları yazacak bir defter çıkarmaya son derece hevesli olduğum hâlde, bu kadar sakin konuştuğuma ben bile şaşırmıştım.

"Evet. Liz video prodüksiyon departmanında çalışıyor, o yüzden hep etraftadır, antrenmanlarda fotoğraf ve video çekiyor. Spor departmanının sosyal medyaya koyduğu içerikleri belirleyip paylaşan onun ekibi."

"Olamaz."

Liz spor departmanında mı çalışıyor?

Bunu hiç beklemiyordum.

"Evet. Sanırım herkes onu bu yüzden tanıyor."

"Herkes onu tanıyor mu?"

"Öyle gibi." Sıra ilerleyince AJ bir adım daha attı. "Ben de birkaç kişiye Clark'ı sordum ama belli ki Liz'le arasındaki bu şey daha çok yeniymiş çünkü hiç kimse ikisinin arkadaş olduğu dışında bir şey bilmiyor."

"Anladım." Bunu duyunca kendimi biraz daha iyi hissettim çünkü eğer uzun süredir çıkmıyor ve ilişkiye daha yeni başlamışlarsa, şansım çok daha yüksekti.

"Peki, planın ne?" diye sordu AJ.

Bu dikkatimi ona -ve bana tuhaf tuhaf bakan yüzüne- yöneltmeme sebep oldu. Ona bir kez bile -hatta sarhoşken bile- Liz'i geri kazanma niyetimden söz etmemiştim, o yüzden bu yorumu beni biraz şaşırttı. "Nasıl yani?"

"Şöyle yani, ne zaman aklında bir şeyler dönse yüzünde o pislik ifadesi oluşuyor. Bir planın var gibi, Bennett."

Önümüzdeki insanlar sıradan çıktı ve ben de sipariş vermek için tezgâha yanaştım.

Evet, kesinlikle bir *planım* vardı.

Lizzie ile ilgili büyük bir planım vardı.

BÖLÜM ON

"Bana delirmişim gibi baktığında, burnunda oluşan o kırışıklığı seviyorum. Günü seninle geçirdikten sonra giysilerime sinen parfüm kokunu seviyorum. Ve geceleri uyumadan önce konuşmak istediğim son insan olmanı seviyorum."

-Harry, Sally ile Tanışınca*

Liz

"Sorusu olan?"

Adli Müzikoloji öğretmenim Elaine Lowell soruları beklerken -gelmeyecek olan soruları- dizüstü bilgisayarımı sırt çantama koydum. Daha önce derslerinden birini almıştım ve kadın hem son derece zeki hem de son derece korkutucuydu.

Bina yansa hiç kimse ona yangın söndürücülerin nerede olduğunu sormaya cesaret edemezdi.

Bize çok fazla okuma ödevi vermişti, okurken uyuklamama neden olacak türden okumalar. Aslında gerçek dünyada kesin kullanacağım önemli bilgilerdi ama insan gözleri kapanmadan önce anca bir yere kadar telif haklarıyla ilgili bir şeyler okuyabiliyordu.

Kitabı okumak için muhtemelen daha sonra müzik kütüphanesine giderdim çünkü ev arkadaşlarım sıkıcı şeylerin anlaşılır hâle gelmesi için fazla gürültücüydü.

---

* Harry, Sally ile Tanışınca (*When Harry Met Sally*), 1989 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

"Tamam, o zaman gidebilirsiniz."

Hızla çıkışa gittim ve tam kapıdayken, "Liz? Sen biraz kalır mısın?" dediğini duydum.

"Tabii." *Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun.* Yutkunup, eşyalarını topladığı yere doğru yürürken konunun ne olduğunu merak ettim. "Ne oldu?"

Gülümsedi -sıcak bir gülümsemeydi- ve biraz irkildim çünkü daha önce hiç gülümsediğini görmemiştim. Aslında eğlence alanında güçlü bir avukattı ve *hiçbir şeye vaktim yok* havası verirdi, o yüzden ben de gülümsemeyi bilmediğini düşünürdüm.

Ve asla öğrenme zahmetine katlanmadığını.

"Sadece, soruların varsa veya bir konuda ekstra konuşmak istersen her zaman müsait olduğumu bilmeni istedim. Lilith Grossman yakın arkadaşımdır ve stajyerinin benim sınıfımda olduğunu haber verdi."

Ah. Lilith'e benden istediği gibi, programımı e-posta olarak atmıştım ama bakmasını hatta iletişime geçmesini hiç beklemiyordum.

Veya bağlantı kurmak için sektörden bir profesyonele ulaşmasını.

"Teşekkür ederim," dedim başımı sallayıp gülümseyerek. Çok heyecanlanmıştım. "Gerçekten çok teşekkürler. Teklifinizi değerlendireceğimden emin olabilirsiniz."

"Kesinlikle değerlendirmelisin," dedi gülümseyerek. "Dilediğin zaman yardımcı olmaktan mutluluk duyarım."

Sınıftan son derece enerjik bir şekilde ayrıldım ve kulaklıklarımı takıp Schoenberg'den çıkarken içimde bir minnet patlaması oldu. Burada, LA'de olmam, böylesi muhteşem bir yerde müzik dersleri almam fazlasıyla yeterliydi.

Ama şimdi de hayallerimdeki kariyer için bağlantılar kuruyordum? Daha son sınıfa bile geçmeden?

Bu çok büyük bir şeydi.

Bu ânı "Yazılmamış"* olarak zihnime not ettim (zaten onu *The Hills*'ten çalmak için hep bir sebep arardım) ve Lilith'le görüşmek için Morgan'daki Bruin Walk'a doğru yola çıktım. Derse giden öğrenci kalabalığının arasından geçerken zihnimde bir film sahnesi canlandırıyordum. Kahraman, tablo gibi görünen kampüsten yüzünde keyifli bir tebessümle geçerken, arkada müzik çalıyordu.

Uzaktaki bir şeye ulaşmak

O kadar yakın ki neredeyse tadını alıyorsun...

"Solunda!"

"Ah!" Bir scooter vızıldayarak yanımdan geçerken bağırarak kenara atladım, beni ezmesine ramak kalmıştı. Geçerken resmen rüzgârını hissetmiştim.

Serseri.

Kullanan kişinin bir sporcu olduğunu görünce şaşırmadım. Neden bilmiyordum ama hep onların scooter kullandığını görüyordum. Çocuğun yaya trafiğinin arasından bir NASCAR** sürücüsü gibi zikzaklar yaparak ilerlemesini izledim, hızlı ve kararlıydı. Ama ne kadar uzun boylu olduğunu fark edip, başındaki *Bruins Baseball* şapkasını görünce dişlerimi sıktım.

Sen benimle dalga mı geçiyorsun?

Pozitif olamazdım, çocuk scooterı aniden çevirip ters yönde ilerleyerek üzerime doğru geldi.

Nedennnn evren, nedennnn?

Bu kesinlikle Wes'ti ve scooterla üzerime doğru gelirken yüzünde o çokbilmiş sırıtışı vardı. "Az evvel neredeyse dümdüz edeceğim şu yavaş kızın Lizzie Buxbaum olduğuna inanamıyorum," dedi bir kez daha dönüp yanımdan ilerleyerek.

"İnan," dedim ve gitmesini umarak yürümeye devam ettim.

"Öyle hızlı geçtiğim için üzgünüm."

---

* Natasha Bedingfield'ın *UnWritten* şarkısına gönderme yapılmıştır. (e.n.)

** NASCAR, daha çok stok araba yarışlarıyla tanınan bir Amerikan otomobil yarışları yaptırım ve işletim şirketidir. (e.n.)

Ona şöyle bir baktım. Beni izlerken hiç de üzgün görünmüyordu, scooterla ağır ağır ilerlerken yüzünde beliren o kibirli tebessüm hatırlamak istemediğim binlerce anıyı geri getirdi.

Hatta daha da çok sırıtırken epeyce eğleniyor gibiydi. "Tam şu an, *Sorun yok, Wes* demen gerekiyor."

"Hayır, tam şu an, *Scooterını başka bir yerde sürer misin, Wes?* demem gerekiyor."

"Derse yetişmem lazım, o yüzden bunu söylememişsin sayacağım," derken gözleri dans ediyordu.

"Ah, ne eğlenceli," diye mırıldanıp biraz daha hızlı yürümeye başladım.

"Ama, Lib?" dedi, sesi beynimin eskiden üst üste Bazzi dinleyen bir bölümünü kaşıdı.

"Bana öyle seslenme," diye çıkıştım ve ondan kaçamayacağımı bildiğim hâlde hızımı artırdım.

Dramatik bir şekilde iç çekip, "Seni görmek gerçekten harikaydı," dedi.

Sonra da çekip gitti.

Dişlerim dökülecek sandım çünkü Wes görüş alanımdan çıkarken çenemi ne kadar sert sıktığımı fark etmiştim.

Bu neden benim başıma geliyor?

Tüm cumartesiyi onun burada olması gerçeğine kızıp delirerek geçirmiştim. Ne zaman sakinleşip kendimi bunun o kadar da önemli bir şey olmadığına ikna etsem -aradan yıllar geçmişti ve artık ikimiz de farklı insanlardık- gözümün önüne *öyle miydik?* derken yüzünde beliren o sırıtışı geliyor ve öfkem yine ânında kabarıyordu.

Pislik.

Çünkü burada olması hiç adil değildi. Kahretsin, burası *benim* yerimdi.

Okulda olmayı sevdiğim bir hayatım vardı, ikimizin enkazından *sonra* oluşan bir hayatım. İlk teşebbüsüm yanıp kül olduğu *için* inşa ettiğim bir hayatım. O yüzden Wes'in bu kadar

yakınımda olması fikri bana bir şekilde güvensiz hissettiriyor, o bilmiş *seni görmek gerçekten harikaydı* varlığı dikkatle yarattığım bu minik muhteşemlikleri yerle bir edecekmiş gibi geliyordu.

Ve Tanrım... İşim -ve şimdi de stajım- tamamen UCLA sporcularıyla ilgiliydi. Bu benim için önemliydi ve onun bunu mahvedeceğinden ya da eskisi kadar sevmemi engelleyeceğinden çok korkuyordum. Bu da yetmezmiş gibi, işimin önceliği sporcuları videoya almakken ve o da bir sporcuyken ondan nasıl uzak duracaktım?

Ooooooffff.

Milyonlarca kilometre uzaklıktaki Omaha, dünyamın tam ortasına bir şekilde inmişti ve bu hiç adil değildi.

Clark her şeyi netleştirmiş ve benim aşırı tepki verdiğimi söylemişti.

"Öncelikle, senin bir erkek arkadaşın olduğunu sanıyor, o yüzden senden uzak duracağına eminim çünkü ben saçma derecede korkutucu bir tipim. İkinci olarak, daha beyzbol sezonu başlamadı bile, o yüzden bahara kadar takımla bir şeyler yapmamıza gerek yok. Ve eğer beyzbol görevi verilse bile atıcılara ben odaklanırım, sen de geri kalan işleri yaparsın. Sorun çözüldü."

Derin bir nefes alıp kendime Clark'ın haklı olduğunu söyledim.

Burası çok büyük bir okuldu ve bu benim lehimeydi, dolayısıyla az evvel olduğu gibi karşılaşma şansımız çok nadirdi. Üstelik Clark'ın, Wes'ten uzak durma planı da gayet yürütülebilir bir plandı.

Hiçbir şey olmayacaktı.

Bu büyütülecek bir konu değildi, en fazla minik bir rahatsızlık yaratabilirdi. Wes Bennett'la daha fazla iletişim kurmaktan rahatlıkla kaçınabilirdim.

"Seni beyzbol takımına yerleştirmek istiyorum."

İçtiğim kahve ânında nefes boruma kaçtı ve Lilith sabırla düzelmemi beklerken, öksürüp öğürmeye başladım. *Beyzbol takımına yerleştirmek.* Aman Tanrım, bu hiç iyi olmazdı. Yeniden konuşabilmeye başlar başlamaz, "Ne?" diye bağırdım.

Kollarını kavuşturup, "*Beyzbol Amerika*'nın UCLA'i ülkedeki bir numaralı yeni oyuncu alan okul olarak tanıttığını eminim duymuşsundur, değil mi?"

"Evet."

"Cuma günü takımın sezon öncesi antrenmanından paylaştığın o minik sosyal medya gönderin futbol içeriğinden çok daha fazla beğeni aldı. Ve cumartesi günü takımın *maçı* var."

Çok memnun görünmesi beni hiç memnun etmedi.

Dürüst olmak gerekirse, Lilith'in spor departmanının sosyal medya gönderilerine dikkat etmesine de şaşırmıştım.

Bu kadın her şeye hâkimdi.

"İnsanlar beyzbol takımı için heyecanlı," dedi. "Taraftarlar heyecanlı. Herkes bu gelecek vadeden oyuncuları daha çok görmek istiyor."

Kaşlarımın arasındaki ağrımaya başlayan noktayı ovaladım.

"Peki, *yerleştirmek* tam olarak ne anlama geliyor?" diye sordum, sanki vereceği cevap benim için risk oluşturmuyormuş gibi sakin kalmaya çalışarak.

"*Hard Knocks*'u izlemedin mi?"

"İzledim." Dün son sezona şöyle bir göz atmıştım. NFL takımını sezon boyunca takip eden muhteşem bir belgeseldi. "Bayıldım."

"Güzel çünkü beyzbol takımıyla da aynısını yapmak istiyoruz. Bu takımı ve bu içeriği markalaştırmak *istiyoruz.* Çerçeveyi tam olarak netleştirmedik ama ben *Bruins Baseball* üzerine eğilmek istiyorum: *Bir Şampiyon Takım İnşa Etmek.*"

"Ah," diye mırıldandım, zihnim karmakarışıkken odaklanmaya çalışıp başımı sallayarak.

"Takipçilerin *Bruins Baseball oyuncularının günlük yaşamları* içeriğini izlemelerinin yanı sıra bu yılki takımı tanıtmak için oyuncularla kısa röportajlar da istiyoruz. Yani kendini Bruins takımının bir üyesi gibi görüp önce derslerine, sonra beyzbola gitmeni ve ardından da uyumanı istiyorum. Kalkıp bu döngüyü tekrar edeceksin. Sonbahar sezonu sonuna kadar haftada üç ya da dört video görmeyi çok isterim."

Ne?? Hayıııır.

Gerçekten de benden uyanık olduğum her anımı beyzbol takımına adamamı mı istiyordu? *Onun* da dâhil olduğu beyzbol takımına?

Ve *onunla* röportaj yapmak zorunda mı kalacaktım?

Eğer hayatım bir film olsaydı, bu sahnede kesinlikle *Disaster** şarkısı çalardı.

Bu bir felaket olabilir

*Bir sürü faktör var...***

"Ne dersin, Liz?" dedi heyecanla.

"Bence muhteşem," diye yalan söylerken midem çaresizlikten kasılıyordu. "Peki, bu prodüksiyon departmanı için mi, yoksa..."

"Hayır, bu tamamen senin için." Kaşlarını kaldırıp, "Bu senin yeni staj görevin," dedi.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

"Gerçi bunun için çok vakit ayırmak gerekecek," dedi ayağa kalkıp masasının kenarına yaslanarak. "Takımın genel programına baktım ve her sabah altı buçukta antrenman yaptıkları teyit ettim. Sonra derslere giriyorlar ve öğle yemeğinin ardından pozisyon koçları onları çalıştırıyor, neyse ki bu çalışmalar haftada sadece üç gün. Ondan sonra her gün yaptıkları antrenmanları var, haftada üç gün kondisyon çalışıyorlar, sonra da oyuncular geri kalmasınlar diye hepsini salonda toplu çalıştırıyorlar. Yani bir sporcu öğrencinin hayatı tembellere göre değil."

---

* *Disaster* (Felaket), Conan Gray'e ait bir şarkıdır. (e.n.)

** This could be a disaster. There's so many factors...

Başım dönüyordu. Hem bunları yapıp hem derslerime nasıl yetişecektim?

Ve işime?

Bu imkânsız görünüyordu ama hayır da demeyecektim.

Lilith'e hayır diyemezdim.

Zira şimdiden benim için profesyonel bir akıl hocasından çok daha ötesi olmuştu, o benim kahramanımdı. Kaç yaşında olduğunu tam olarak bilmiyordum ama HEFT'deki mevcut gücünü elde etmek için gençti, NFL ile yaptığı işler için de öyle. Super Bowl gibi önemli maçlarda, saha kenarında çekilmiş yüzlerce fotoğrafını görmüştüm. Lilith, hüsrana uğratmamak için her şeyi yapabileceğim ilham kaynağımdı.

"Bu her ne kadar senin *staj görevin* de olsa Spor Departmanı'nın da yapmanı istediği bir iş olduğundan işine de aktarabilir ve her zamanki kaynaklarını kullanabilirsin. Departman sana bir yardımcı atamayı kabul etti, o yüzden eğer çalışmak istediğin bir iş arkadaşın varsa ve eğer o da bunu isterse, bana kim olduğunu söyle de ileteyim."

O zaman hâlâ Clark'la çalışabilirim. Her ne kadar teklifinin altında ezilsem de bu beni çok rahatlatmıştı.

"Önce bir sorayım ama Clark Waters'ın kesinlikle ilgileneceğinden eminim. O harika biridir."

"Muhteşem," dedi ve telefonunu alıp Clark'ın adını yazdı. "Hâlâ detayların üzerinden geçiliyor, Liz. Ama bu görevin belgeselde yer alma olasılığı çok yüksek."

"Ne?" Bu diğer tüm düşüncelerimi silip attı çünkü şu âna kadar resmî bir belgesele asistan olarak katkıda bulunacağımı düşünmemiştim. "Gerçekten mi?"

Başını telefondan kaldırıp salladı. "Filmin her yerinde dokunuşlarımın olacağı kesin. Dürüst olmak gerekirse fena hâlde sınırlarını koruyan ve paylaşmaktan hoşlanmayan biriyimdir. Ama eğer bu sezon öncesi içeriği umduğum tepkiyi yaratırsa, ilk etapta bu klipleri paylaşmak harika olacaktır. Özellikle de tanıtımları."

"Şey, evet tanıtımlar demişken," diyerek boğazımı temizlerken ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim. "Sanırım sizi uyarmam gereken bir şey var."

"Ah?" dedi Lilith gözlerini kısarak, "neymiş o?"

"Şey, oyunculardan biriyle benim... karmaşık bir geçmişimiz var diyebiliriz sanırım." Açıklarken yanaklarım kızardı. "Onu yıllardır görmemiştim ve geçen cumaya kadar ne UCLA'de olduğunu biliyordum ne de beyzbol takımında. Ama başlamadan önce bunu söylemek istedim, yani Wes Bennett ile eskiden bir ilişkim olduğunu."

Başını yana eğdi. "Yeni gelen as oyuncuyla mı?"

Artık ona böyle mi sesleniliyordu... Yeni gelen as?

"Evet."

"Anladım." Kollarını birleştirdi. "*Karmaşık* sözcüğü beni endişelendirmeli mi? Dikkat etmem gereken bir konu var mı?"

"Hayır, hayır," diye düzelttim, başımı iki yana sallayarak. "Öyle bir şey değil... Tamamen normal bir lise ilişkisiydi. Çıkar çatışması gibi bir durum ihtimalini düşünerek bilmenizi istedim, hepsi bu."

"Bu konuda bir derdim yok," dedi yavaşça ve ciddi bir ifadeyle gözlerime baktı. "Tabii onunla profesyonel bir şekilde çalışabildiğin sürece. Çalışabilir misin?"

"Tabii ki çalışırım," dedim deli gibi başımı sallayarak. "Konu tarih oldu, gerçekten."

"Güzel," dedi doğrulup masasına geri dönerken. "Peki, hem derslerinin hem *Hard Knocks*'un üstesinden gelebilir misin sence? Bu görevle ilgili ne hissediyorsun?"

Kesinlikle üstesinden gelemezdim.

Gerçi belki de gelebilirdim...

Hiçbir fikrim yoktu!

Kaygıyla dolu beynim çılgın gibi işliyordu ama Lilith'e, bu her şeye hâkim ve ilham veren kadına bakınca benim de yapabileceğimi fark ettim.

Yani, *tabii ki* yapabilirdim.

Çünkü ben artık *Küçük Liz* değildim.

Hayatta olduğum yeri seviyordum. Arkadaşlarımı, okulumu seviyordum ve stajıma bayılıyordum. Hem derslerimin hem de bu zorlu görevin üstesinden gelebilirdim.

Çünkü eğer Wes Bennett birkaç gün evvel karşıma çıkmamış olsa, bu fırsata balıklama atlar ve inanılmaz talihimi bağırarak kutlardım.

O yüzden geçmişimden gelen ve yıllardır görmediğim birinin bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

"Kesinlikle gelebilirim ve dört gözle bekliyorum." Samimiyetle gülümseyip, "Sanırım takıma yerleşme vakti geldi," dedim.

BÖLÜM ON BİR

"İnsanlar âşık olur. Birbirlerine aitlerdir çünkü insanın gerçek mutluluk için tek şansı budur."

-Çılgınlar Kraliçesi*

Wes

"Sakin."

Ross, "Hız için doğruluk oranından cayma," derken, Woody levhanın arkasında çömeldiği yerden kalkıp yerde duran on topu geri fırlattı.

Bu neydi böyle, Wesley?

Tüm topları yakalayıp yere atarken elimin tersiyle alnımda biriken teri sildim. "Tamam."

"Bu iş sende, Bennett." Woody tekrar çöküp eldivenini kaldırdı. "Hadi başlayalım."

"Başlayalım." Zihnimi boşaltmak için derin bir nefes almadan önce topu çevirip işaret parmağımla dikişlerin üzerinden geçtim.

Zira her ne kadar babam ölmüş de olsa -TV'deki Cubs/Mets maçını izlerken koltuğunda kalp krizi geçireli iki yıl olmuştu- her atışımda burada, yanımdaydı.

Attığım her topta sesini duyuyordum.

Bazen iyi giderken de duyardım ama benimle en çok zorlandığımda konuşurdu. Bu da kuvvetli fırlatma yeteneğime zarar verirdi çünkü sesi, *Göster şunlara günlerini,* gibi şeyler söyleyip ne

---

* Çılgınlar Kraliçesi (*Breakfast at Tiffany's*), 1963 yılı, ABD yapımı romantik film.

kadar boktan fırlattığımla ilgili homurdansa da onu özlememe sebep oluyordu.

Hem de *çok.*

Ve bu da resmen delilikti, değil mi? Beyzbol konusunda ne kadar psikopat biri olduğunu bana hatırlattığı hâlde onu nasıl özlerdim?

"Wes?" Ross kaşlarını kaldırarak bana baktı.

Kahretsin.

"Tamamdır," dedim ve dönüp bir topu daha fırlattım.

"Daha iyi," dedi Woody yakaladığı topu yere atıp bir diğerini tutmak için eldivenini kaldırırken.

Daha iyi ama daha sert atmalısın, çocuk. Göster onlara günlerini ve yumuşak olmayı bırak.

Topu sertçe atıp içimden, "Kapa çeneni," derken Woody'nin eldivenine çarpan topun çıkardığı yüksek sesten keyif aldım.

"Tamam," dedi Ross beyzbol şapkasını çıkarıp tekrar takarak.

Babamın sesinin zihnime girmesini reddederek bir top daha aldım. Bu kez falsolu attım ve plakanın üzerine düşüşünü izledim. Mükemmel bir *evet çok iyiydi* atışı oldu ve sonra onu duydum.

Liz'in sesini... Gülüyordu.

Şimdi de onun sesini mi duyuyordum?

"Bunun gibi bir tane daha," dedi Woody topu sağına doğru fırlatarak.

Bir top daha kaptım, burnumdan nefes aldım ve öldürücü bir hızla attım, *evet çok iyiydi.*

"Hadi gidiyoruuzz," diye bağırdı Ellie arkamdan. Bu da savunma oyuncularının antrenman için geldiklerini gösteriyordu. "O falsolu atışı kameraya çektiniz mi?" dediğini duyduğumda bir tane daha atmak üzereydim.

Başımı çevirdim ve -*lanet olsun*- Liz oradaydı.

Ve erkek arkadaşı da.

Clark ve topuzu, yine atışlarımı kayda alıyordu. Video kamerasına bakıp gözlerimdeki öfkeyi görüyor mu diye merak ederken

çok sinirlendim. Sosyal medya için video çeken insanlara alışmam gerektiğini biliyordum ama onun burada olması bana müdahale ediliyormuş gibi hissettiriyordu.

Ayrıca çok da rahatsız ediciydi.

Kızımı aldın... Bu yetmez mi?

Liz, Eli'ın yanındaki katlanan tabureye çıkmıştı, üzerinde bir şort, bir Bruins basketbol tişörtü ve her yerinde gülen yüzlerin olduğu mavi Converse ayakkabılar giymişti. Saçlarını atkuyruğu yapmıştı, gözleri Ray-Ban gözlüğüyle gizlenmişti. Ve aşağı bakıyor, elindeki uzun lensli kamerayla oynuyordu.

Son derece bakımlı olan mavi ve sarı ojeli elindeki kameraya.

Tanrım, bu kız çok güzel.

Geçen hafta kazara -sayılır ama aslında değildi- scooterla onu ezmeme ramak kaldığı günden beri Liz'i görmemiştim. AJ etrafta BP için video çektiğini, antrenmanlara katıldığını söylemiş ama şu âna kadar bir şekilde onu kaçırmıştım.

"Güzel engelledin, Bennett," diye bağırdı Rose. Ardından, "Dikkatini ver," diye mırıldanırken ben de zorla atışa odaklandım.

Kahretsin.

Kendimi kapatma konusunda iyiydim, o yüzden güçlü bitirdim ama hissettirdiği duygudan hiç hoşlanmadım. Liz'in lisedeki maçlarıma gelmesine bayılırdım çünkü spordan hoşlanmayan biri olarak, yine de gelip eğlenirdi. Her maçta benim yedek formamı giyer -altına çiçekli mini bir etekle tabii- ve beyzbolla ilgili hiçbir şey bilmese de, B*u iş sende, Bennett,* gibi şeyler söyleyerek bağırırdı.

Üstelik en muhteşem geri bildirimleri de o verirdi. *Topu atarken tutucuya onu öldürmek istermiş gibi bakmana bayıldım. Her atıştan önce topu çevirdiğinin farkında mısın? Üniversitede sahaya çıkarken kullanman gereken şarkıların bir listesini yaptım.*

Liste hâlâ aklımdaydı çünkü şarkıların hiçbiri şahsen sevdiği şeyler değil, duruma "uygun" olan parçalardı. Sorumluluğu son derece ciddiye alıp beş numaralı şarkıyı seçmiştim ki bu da

onu çok mutlu etmişti çünkü her ne kadar yaptığı şey yüzünden Kanye'yi bir daha asla affetmeyeceğini söylese de bu şarkı Liz'in de favori şarkısıydı.

DNA. - Kendrick Lamar

Trophies - Young Money

Step into a World - KRS One

Welcome to the Jungle - Guns N' Roses

Power - Kanye West

Ama şu an Liz'in varlığından rahatsız oluyordum. Çünkü şimdi beni izlerken ne gördüğünü bilemiyordum.

Nefret ettiği pisliği mi?

Tutarlı olmak için debelenen, sıradan bir birinci sınıf atıcısını mı?

Sinir bozucu komşusunu mu?

Ben eşyalarımı toplarken artık oyuncu kulübesinde değildi, o ve devi üçüncü üstteki savunma oyuncularını videoya çekmeye gitmişlerdi. Gözlerim o ışıltılı, kızıl atkuyruğunu ararken *bu iyi* diye hatırlattım kendime. *Dikkatimin dağılmaması lazım.*

Artık çıktıklarını ve birlikte yaşadıklarını bildiğimden, beraber çalışmalarını izlemek benim için çok fazlaydı. Bu gözümün önünde olurken, zihnim ne kadar güçlü de olsa odaklanmam imkânsızdı.

Ona yaklaşmayı çok istiyordum ama *onlarla* yakın olmak gibi bir arzum kesinlikle yoktu.

Birkaç saat sonra kendimi yine aynı konuyla boğuşurken buldum. "Tanrı aşkına neden *buradalar ki?*" diye sordum Mickey'nin yanına oturup sırt çantamı açarken. Liz elinde kamerayla, Wade ve AJ'in ders çalıştıkları masanın önüne çömelmişti.

Erkek arkadaşı odanın diğer tarafında, ders çalışan Eli ve Luke'u çekiyor ve ikisi de alanımı varlıklarıyla dolduruyordu.

"Ahbap." Mick bana pislikmişim gibi baktı. "Buxxie ve Clark'tan hoşlanmıyor musun?"

Mick, Liz'in partisinde o kadar sarhoş olmuştu ki herhâlde eskiden Liz'le çıktığımız haberini ya kaçırmış ya da unutmuştu. Ben de onu aydınlatacak değildim.

Koca ağızlı Wade yüzünden bunu öğrenmesi zaten an meselesiydi, o yüzden ben de kendi hâline bıraktım.

Daha sonraya.

"Hayır, iyiler," derken *iyi* kelimesini çalışma odasındaki ışıklandırmadan ya da hiçbir fikre sahip olmadığım herhangi bir konudan bahsediyormuşum gibi söylediğimi fark edip gülmek istedim. "Ama takımın çalışma odasında TikTok videoları çekmeleri çok tuhaf geliyor. Kim bunu ister ki?"

"Ah, olay sandığından *çok daha* büyük," diye fısıldadı yüzünde pis bir sırıtışla. "Bizimle ilgili büyük bir içerik yapıyorlar. Liz ve Clark artık kendilerini beyzbola adadılar."

"Ne?"

"Spor Departmanı," dedi sessizce ama heyecanını görebiliyordum. "Beyzbol takımının ön sezonuyla ilgili bir şeyler yapmak istiyor. O yüzden bu ikisi sonbahar dönemi bitene kadar sürekli peşimizde olacaklar."

"Dikkat dağıtmaya bak," dedim dizüstü bilgisayarımı çıkarıp sanki bu hiç önemli değilmiş gibi sakince konuşarak. Gerçi beynim yüzlerce farklı yöne doğru koşuyor, bağırarak atlayıp zıplıyordu.

Çünkü Liz'in sürekli etrafımda olması, onunla biraz mesafe katedebilmem için altın fırsat gibi büyük bir şeydi.

Ama yanında erkek arkadaşıyla değil, Tanrı aşkına.

Yani, ondan vazgeçip uzaklaşmam yetmemiş miydi? Şimdi de onunla her gün vakit geçirip, Clark'la yan yana çalışmasını izlemek zorunda mıydım?

"Yalan söylemeyeceğim, Liz'in sürekli etrafta olması beni rahatsız etmez," dedi Mick.

Evet bu da yardımcı olmuyordu. Yutkundum ve Mick'e bakmadan bilgisayarımı açıp ilgisizce, "Öyle mi?" dedim.

"Onu tanıdığın dönemdeki çocukluk hâlini bilemem ama şu an çok havalı," derken sesinde bir gülümseme vardı.

Liz nasıl biriydi? Nedense zihnim iki yaz önce sahildeki o geceye gitti, beynime nefes almak ya da konuşmak gibi kazınmış olan o geceye.

Yemin ederim o geceyi hâlâ iliklerime kadar hissediyordum.

LA'e gelişimizden iki gün sonraydı ve Kaliforniya'da yaşamak konusunda o kadar heyecanlıydı ki battaniyelerimizi alıp, ateş yakabileceğimiz bir plaj bulmuş ve o gece kumlarda birlikte uzanmak dışında başka hiçbir şey yapmadan saatler geçirmiştik.

Gözlerine yansıyan ateşin pırıltısını hâlâ görebiliyor ve Bluetooth hoparlöründen yayılan yumuşak müzikle dalga seslerini hâlâ duyabiliyordum.

Seninle birlikte olduğum zamanları düşündüğümü hatırlıyorum...

"Çok havalıydı," dedim. *Ve onu tanıdığım süre boyunca sadece küçük bir kız değildi.*

"Öyle değil mi, kamyon somunu?*" diye bağırarak güldü Mickey.

"Neymiş o?" diye bağırdı Wade odanın diğer ucundan.

"Bennett'a, Liz'in kahramanım olduğunu söylüyordum."

Harika. Liz'in bize doğru baktığından emindim -ve kesin *Clark'ı* da bakıyordu- ama başımı hiç kaldırmadım ve bilgisayarımın dışında olup bitenlerden haberim yokmuş gibi davrandım.

"Kızımız bana bok gibi bir lakap taktı diye kahraman olacak değil," dedi Wade.

"Sana göre," diye mırıldandığını duydum çekime devam eden Liz'in.

---

* Kamyon somunu (*Truck Nuts*), sarkan bir skrotuma benzeyen araç makyaj aksesuarıdır. (ç.n)

"Evet, sana göre," dedi Mickey sırıtarak. Bana doğru eğilip sessizce, "Geçen yıl Liz'e asılmaya çalıştı ve Liz de ona, *Kamyon somununun vücut bulmuş hâlisin,* dedi. İtici ve kendini beğenmiş biri olduğunu söyledi."

"Wade kızmadı mı?" diye fısıldarken Liz'i bu denli argo bir şey söylerken hayal etmeye çalıştım. Bu onun için fazla cesur bir davranıştı.

"Bunu söyleyen *Liz* olunca nasıl kızabilir ki?"

"Nasıl yani? Liz genelde çok tatlı olduğu için mi?" diye sordum dudaklarımı çok oynatmamaya çalışarak çünkü onunla ilgili konuştuğumu düşünmesini istemiyordum.

"Hayır," dedi saçma bir şey söylemişim gibi gözlerini kısarak. "Bu tam Liz'e göre bir şey aslında. Wade de bu yüzden ona kızamadı. Liz bizden biri gibi, sanki bunları ona *sen* söylemişsin gibi anladın mı?"

Bizden biri mi? Bunu "diğer kızlar gibi değil" şeklinde, yani cinsiyetçilik yaparak söylemediğinden emindim ama Liz'i resmen tanıdığı diğer erkeklerden biri gibi görüyordu.

Ama Liz "erkeklerden biri" olacak bir kız değildi.

Öyle miydi?

"Yani sen bana *böyle* görünen bir kızın bizden biri sayıldığını mı söylüyorsun?" dedim daha da alçak sesle.

Omuz silkti. "Hiç kimseyle çıkmaz, iltifat kabul etmez, çok komiktir ve yaptığı işte çok iyidir."

"Clark'la çıkıyor, unuttun mu?"

"Buna hâlâ inanamıyorum." Anlamıyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Sanırım *şimdiye kadar* çıkmıyordu demeliydim."

Tam ben onlara baktığımda Clark onun yanında dikilip Liz'i gülümseten bir şeyler söyledi, uzun zamandır görmediğim gülümsemesini gördüm.

Saf mutluluk gülümsemesini.

Tanrım, o gülüş.

Donakalmış bir vaziyette öylece baktım, dudaklarının kıvrımlarını ezberledim. O, Clark'a bu tebessümü verirken ben kıskançlıktan daha fazlasını hissettim: Açlık hissettim. Çaresizlik. Sanki benim yemek için can attığım lüks bir şeyi Clark yiyormuş gibi. Sanki ben üç kuruşa muhtaçken, Clark para içinde yüzüyormuş gibi.

Sanki piyangoyu kazanmış da bana ödülü alışını izletiyormuş gibi.

Liz'in bakışları gözlerimi buldu.

Kahretsin.

Göz kırptım -*Sen ne halt ettiğini sanıyorsun gerzek?*- ve ders çalışmaya devam etme girişiminde bulundum.

"Waters," dedi Mickey aşırı *yüksek* bir sesle. "Buxxie'yi seninle çıkmaya nasıl ikna ettin?"

Çalışma odasındaki herkesin başı bize doğru döndü.

Odanın diğer ucundan Eli'ın, "Dalga mı geçiyorsunuz?" dediğini duydum. "Bux ve dev mi?"

Liz hızla gözlerini kırpıştırdı, yanakları kızarırken o yeşil gözlerinde suçluluk ifadesi belirdi.

Öte yandan Clark gururla gülümseyip kolunu Liz'in omzuna doladı. "Evet, konuşuyoruz ama rica etsem sen kendi işine bakar mısın?"

Ondan nefret ediyordum. İyi ya da nazik olması umurumda değildi. *Ondan nefret ediyordum.*

Hem o dev gibi orangutan kollarını neden Liz'in her yerine dolayıp duruyordu? Kızı rahat bırak da biraz nefes alsın.

Liz bundan hiç hoşlanmazdı.

Yani kim omzunda o saçma kolların ağırlığını taşımak isterdi ki?

"Bu ne zamandır devam ediyor?" diye sordu Eli yılmadan. "Buxxie?"

"Daha çok yeni," dedi Liz omuz silkerek. "Şimdi kapa çeneni de siz dâhilerin ders çalışırken fotoğraflarınızı çekeyim, olur mu?"

Bilgisayarımın kilidini açmak için parmak izimi kullandım ve e-postalara tıkladım. O Neandertal sanki her şey çok komikmiş gibi gülmeye başlarken içimde biriken öfkeyi kontrol altına almaya çalıştım. Benim ders çalışıyor olmam gerekiyordu, birine gülümseyen Liz'i gizli gizli izliyor olmam değil.

Odaklan, seni serseri.

Grup projemizle ilgili konuşma profesörümüzden bir e-posta bekliyordum ama gördüğüm ilk mesaj Lilith Grossman isimli birinden gelen ve konuda "röportaj" yazan bir maildi. Onun kim olduğunu bilmiyordum ama açınca hemen öğrendim.

Mesajı okurken göğsüm öfkeyle doldu.

Kimden: Lilith Grossman (lgrossman@heftent.com)
Tarih: 29 Eylül, 16:53
Konu: Röportaj
Kime: (wbennett@athletics.ucla.net)
Selam Wes,

Bildiğin üzere prodüksiyon departmanı beyzbol programı için bir içerik serisi hazırlıyor. Koçluk ekibinin, ekibimin beyzbolla ilgili her şeye erişim izni olduğunu size bildirdiğine inanıyorum. Önümüzdeki hafta planlamaya başlayacağımız
bölümü, oyuncuların röportajlarını da içerecek.

Sana şahsen ulaşmak istedim çünkü eminim farkındasındır ki taraftar seni UCLA'de gördüğü için çok heyecanlı. Sen sadece gelecek vadeden bir kariyere sahip harika bir sporcu olmakla kalmıyorsun, aynı zamanda hikâyen de insanların seni desteklemelerini sağlıyor.

Lütfen ne zaman müsait olduğunu koçlarına bildir. Seninle sohbet etmek için heyecanlıyız ve konuya derinlemesine dalıp hayatla, kayıplarla ve devam etmekle ilgili gerçekten güzel bir hikâye yaratmak için sabırsızlanıyorum.

En iyi dileklerimle,
Lil.

Lilith Grossman
Yaratıcı İçerik Yapımcısı

E-postayı bir kez daha okurken göğsüme yumruk yemiş gibi hissettim.

Hayat, kayıplar ve devam etmek mi?

Bu Lilith denen kişi ciddi miydi?

Gerçekten benim *güzel hikâyeme dalmak* mı istiyordu? Bilgisayar ekranıma bakarken öfkeden kudurmak üzereydim. Bütün takımın konu edildiği bir şey için özel hayatımın ihlal edilmesini kabul edebilirdim ama eğer izlenmesini artırmak için babamın ölümünü de buna dâhil edeceğimi sanıyorsa çok yanılıyordu.

Bu yabancı kadın nasıl bu kadar hadsiz olabiliyordu.

"Boş versene," diye mırıldandım.

"Ha?" dedi Mickey çalıştığı şeyden başını kaldırmadan.

Dişlerimi sıkıp sakinleşmeye ve kızmamaya çalıştım ama çok yorgundum. Herkes hikâyemi romantikleştirmek istiyor, bir şekilde ilerleyen ilgi çekici bir durummuş gibi davranmaya çalışıyordu. *Çocuk her şeye sahipken bir anda hepsini kaybeder. Daha sonra çok çalışır ve hepsini tekrar kazanır. Son.*

Ama gerçek aslında daha çok şu şekildeydi: *Çocuk ailesinin her şeyini kaybetmesine yol açan bir şey yapar, bu süreçte kızı da mahveder ve başka seçeneği olmadığı için evine döner. Dibe vurur, kıçını yırtana dek çalışır ve geri döner ama şimdi burada kalabilecek midir?*

Bu soru kâbuslarımın konusuydu. *Ya sakatlanırsam? Ya kolum kırılır ve okulu bitiremeden bursumu kaybedersem?* Beyzbol gibi sporlar acımasızdı, bunu bizzat öğrenmiştim. Eğer her şeyi mahvedersem ve yerime daha iyi bir atıcı gelirse, gelecek sene eve geri dönmem gerektiğini çekinmeden söylerlerdi. Antrenörler bizim büyük ve mutlu bir aile olduğumuzu iddia etse de eğer performans gösteremezsem yerimi çok hızlı kaybederdim.

"Hiç." Arama kutucuğuna tıklayıp profesörümün adını yazdım. Spor Departmanı Liz'le erkek arkadaşına her şeyi çekmeleri için izin vermiş olabilirdi ama babamla ilgili hikâyemi anlatmam için beni kesinlikle zorlayamazlardı.

BÖLÜM ON İKİ

"Çekici olmadığından değil.
Belki de bana o kadar çekici gelmiyorsundur."

-Tatil*

Liz

Müzik telif hakları ihlalleri için federal zaman aşımı süresi üç yıldır ancak "keşfin" dikkate alınıp alınamayacağı konusunda, davacının ihlalin farkına varması ya da makul bir şekilde talepte bulunması gibi devre ayrılıkları vardır.

Kütüphanedeki masalardan birinde, *Arnstein v. Porter*'ın notlarını okumaya çalışıyordum ama gözlerimi açık tutmakta zorlanıyordum. Dışarıda hava karanlık ve yağmurlu, bina da oldukça boştu ki odaklanmak için ihtiyacım olan da kesinlikle buydu ama yorgunluğuma engel olamıyordum. Bir haftadır *beyzbol ekibine yerleşmiştik* ve Clark da ortağım olarak her şeyiyle yanımdaydı. Bu gece ben biraz ders çalışayım diye, o beyzbol çalışma odasını tek başına idare ediyordu.

Saçma olan şuydu ki oyuncuları derslerinden geri kalmamaları için zorlayan çalışma odaları, benim ders çalışma zamanımın her dakikasını alıyor ve beni derslerimden geri bırakıyordu. Henüz okumayı bitirmediğim bu notlar yarın sabahki sınavda çıkacaktı ve bu hiç iyi değildi.

---

* Tatil (*Holidate*), 2020 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Saat 20.30 olmasına rağmen bana gecenin 2'siymiş geliyordu. Bu yüzden enerji içeceğimi aldım ve tam bir yudum içerken onu gördüm.

Wes.

Bir anda beynimde Niall Horan'ın *Everywhere* şarkısı çalmaya başladı çünkü içinde bulunduğum âna en uygun şarkı bence oydu.

Ne zaman bir köşeden dönsem,

*Sanki sen orada duruyormuşsun gibi geliyor.**

Biri beni öldürsün! Çünkü Wes şu an pencerelerin yanındaki masada ders çalışıyordu. *Burada ne halt ediyor?* Ben, Powell yerine müzik kütüphanesinde çalışmayı severdim çünkü burası küçük, sessiz ve dikkatimi dağıtabilecek insanların olmadığı bir yerdi.

Ama *o* neden buradaydı? Bir müzik öğrencisi değildi ve güney kampüsünde kaldığından emindim. (Tabii hâlâ mühendislik okuyorsa.) Buna ek olarak birinci sınıfta olduğunu da biliyordum, dolayısıyla burayı nasıl bulmuştu?

Gözlüğünü takmış -onu sadece gözleri yorulduğunda takardı- ve mavi beyzbol şapkasını ters takmıştı. Çok şey görünüyordu... *Oooofffff* sinir bozucu.

Yani bunun olasılığı neydi ki? Hem ne kadar zamandır buradaydı?! Bağırmak istedim çünkü bu çok saçmaydı. Neredeyse iki yıldır hayatımda yokken, kendini ne sanıyordu da gittiğim her yerde bir anda karşımda beliriyordu?

Hem şu an beyzbol çalışma odasında olması gerekmez miydi?

Bulunduğum yere doğru bakıyordu ama neyse ki beni fark etmemişti.

Çünkü onun yanında nasıl davranacağımı hâlâ bilmiyordum. Clark harikaydı çünkü Wes'in içinde bulunduğu tüm çekimleri o yapıyordu, o yüzden beni scooterla ezmeye çalıştığı günden beri onunla direkt iletişimim olmamıştı.

Çok şükür.

---

* Feels like every time I turn a corner, You're standing right there.

Ama Lilith gelecek haftaki tanıtımlar için kendisine yardım etmemi istiyordu, o yüzden görüşmelerimizi ayarlamak adına oyuncularla irtibata geçmeye başlamam gerekiyordu. Karşımdaki gözlüklü çocuğun da dâhil olduğu -*ahhh*- oyuncularla.

Onun yanında değilken olayları tam bir yetişkin gibi düşünebiliyordum. Dün gece yatakta şöyle şeyler düşünmüştüm: *İki yıl oldu, uzun zaman önceydi* ve *artık benim için hiçbir önemi yok.* Biz diye bahsedebileceğimiz bu *şey* geçmişte kaldı ve o, benim eskiden tanıdığım biri, hepsi bu.

Ama nedense o odada belirdiği an, bu düşünceler zihnimi terk ediyordu. Hepsi bir anda kayboluyor ve geriye sadece hâlâ ondan nefret ediyormuşum gibi gelen karmaşık hisler kalıyordu.

Artık umurumda değildi, o zaman neden yüzünü görünce onu incitmek istiyordum?

Sürekli takındığı o kibirli ifade yüzünden olabilir. Yani, evet yıllar olmuştu ve ikimiz de toparlanmıştık ama birbirimize rastladığımızda, birazcık da olsa suçlu görünmesi gerekmez miydi?

Kaybolmasını umarak kitabımı okumaya geri döndüm.

Ama daha bir paragraf okumuştum ki, "Beni gördüğünü biliyorum," dediğini duydum.

Başımı kaldırıp baktım ve evet, benimle konuşuyordu. Birkaç masa öteden konuştuğu için bağırması gerekirdi ama neredeyse bomboş olan kütüphanede sesini bile yükseltmesine gerek kalmamıştı.

"Sen neden çalışma odasında değilsin?" dedim gözlerimi tekrar kitaba çevirerek.

Yüzüne bakma. Gözlüğü Medusa'nın yılanları gibiydi, çoktan taşlaşmış kalbimi yumuşacık yapabilirdi.

Ya da onun gibi bir şeye

Kahretsin.

"Sürekli bir arada olmaktan sıkıldım." Boğazını temizlediğini duydum. Ardından, "*Sen* neden orada değilsin?" diye sordu.

Bağırarak, *Seni hiç ilgilendirmez!* demek istedim ama onun yerine kibarca, "Ders çalışmam gerekiyordu. Clark orada," diye cevap verdim.

"Ah, elbette," dedi alaycı bir ses tonuyla. Kitabını kapattığını duydum. "Erkek arkadaşın, *Clark.*"

Bu konuşmayı ya da onunla herhangi bir şeyi yapmak istemediğim için gözlerimi devirip kitabımı okumaya devam ettim. Sadece onun yok olmasını istiyordum.

"Yeni olduğunuzu söylemiştin, değil mi?" diye sordu. "Sen ve Clark *yenisiniz?*"

İç çekip gözlerimi sayfadan ayırmadan, "Evet," dedim.

"Ne kadar yeni? Birkaç günden mi yoksa birkaç haftadan mı bahsediyoruz?" Balıklama atlayıp cevap vermemi beklerken sustu.

Ve ben bunu yapmaya hazır değildim.

Bir sebebi hayatımla ilgili hiçbir şey bilmeyi hak etmiyor olmasından *-pislik-* diğer sebebi de sahte erkek arkadaşımla ne kadar süredir sahte bir ilişkimiz olduğunu bilmiyor olmamdan kaynaklanıyordu.

Offf.

"Bunu yapmayacağım," dedim gözlerimi kaldırıp ona doğru bakarak. "Ders çalışmam lazım."

Tanrım, o gözlük.

"Evet," dedi ve kitabını koyduğu sırt çantasını kapatarak başını salladı. "O zaman çabuk cevap versen iyi olur. Ne kadar yeni?"

"*Hayır,*" diye çıkıştım. Hayatımla ilgili soru sorma hakkını nereden buluyordu? "Aşk hayatım seni hiç *ilgilendirmez.*"

"Ah, *aşk hayatın mı?*" dedi gözlerini kısarak, dudaklarında yine o eski ve tanıdık alaycı tebessüm belirdi. Sırt çantasını omzuna atıp, "Clark'ı sadece a*şk hayatının* bir parçası olarak mı görüyorsun?" dedi.

Kitabımı kapatıp çantama tıktım. Ayağa kalktım çünkü buradan çıkmam gerekiyordu. "Ben çalışacağım. Sana iyi geceler."

Sırt çantamı kapıp bir adım atmıştım ki koşup kolumdan yakaladı. "Bekle, Liz. Üzgünüm."

Bu kadar yakınımda durup bana bakarken ve dokunduğu tenime parmaklarını gömmüşken yeterince nefes alamıyordum. Aynı kokuyordu (*Nasıl aynı kokabilirdi?*) ve kalbim hızlanmaya başladı.

Koyu renk gözleri yüzüme kayınca kendimi çok zayıf hissettim. Zayıf, *hem de çok zayıf. Tanrım.* Ardından derin ve alçak bir sesle, "Beni hiç ilgilendirmez, evet. Kabalık etmek istemedim," dedi.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve ondan yayılan mentol kokusunu hissettiğim an kalbimin hızla çarpmasından nefret ettim. "Tamam."

"Hazır mısın, Lizard?"

Nasıl olduysa bir anda aniden beliren Clark'ın sesini duyunca irkildim.

"E... evet," dedim sesimin titremesinden nefret ederek. Bu arada Wes elini indirdi ve ben de ondan uzaklaşıp Clark'a sokuldum.

"Ross çalışma odasında olmadığın için çok kızdı, ahbap," dedi Clark ona kankasıymış gibi sırıtarak. Uzun saçlarından sular damlıyordu. "*Bennett hangi cehennemde,* diye sorup durdu."

"Ona mesaj attım, sorun yok," dedi kaşlarının arasında bir çizgi beliren Wes.

"Bu harika çünkü artık 7/24 tepenizde olduğumuz için uzaklaştırma alıp eğlenceyi bozmanı istemem." Ona Wes'i sevmesinde bir sorun olmadığını ve onu çoktan unuttuğum için eski sevgilimin hayranı olmasının -oyunumuzu sürdürdüğü müddetçe- beni rahatsız etmeyeceğini söylediğimden beri, Clark tam bir serseme dönüşmüştü. Beyzbol takımı, ergen bir taraftar gibi davranmasına yol açıyordu. "In-N-Out'a gidecek misin?"

"Ne?" diye sordu Wes kafası karışmış gibi bana bakarak. *Erkek arkadaşımın* bir Wes hayranı olması ve geçmişimizi birazcık bile kıskanmamasının tuhaf göründüğünü fark ettim.

Ama sonra göz göze geldik ve bir saniyeliğine öyle kaldık. O an Wes'in kampüsümüze en yakın In-N-Out'a bir zamanlar *bizim In-N-Out'umuz* dediğimizi hatırlayıp hatırlamadığını merak ettim.

Sanmıyorum, diye düşünürken bakışlarımı Clark'a çevirdim.

"Çocuklardan bazıları acıkmış," diye açıkladı, "ben de arabayla Liz'i alıp giderim diye düşündüm. İstersen sen de bizimle gelebilirsin."

Hayıııır. Hayır! "Aslında ben eve gitmek istiyorum, o yüzden... belki de..." diye mırıldandım.

"Seni bırakmamı mı istiyorsun?" diye soran Clark, Wes'i ekme çabamı kesinlikle anlamamıştı.

"Evet, eğer çok yorgunsan eve gitmelisin," dedi Wes başını sallayarak ama asla gitmemi istemiyormuş gibi görünüyordu.

"Sadece hamburger ve patates kızartması, Buxbaum. Heyecanlı bir şeyi kaçıracak değilsin," dedi tamamen kendini beğenmiş bir şekilde.

Bu hoşuna giderdi, öyle değil mi?

"Aslında biraz açım," dedim. Gitmek için can atmıyordum ama Wes Bennett'ın bana, ne yapacağımı dikte etmesine izin vermeyecektim. Çenemi dikleştirip, "Sanırım gidebiliriz," dedim.

"Harika," dedi Clark, Wes'in bana ne düşündüğümü bilir gibi bakarak sırıtmasının aksine, kocaman gülümseyerek. Ben de ona nefretimin ateşiyle kendisini oracıkta yakmak istiyormuşum gibi dik dik baktım. "Hadi gidelim, çocuklar."

Clark sahte kız arkadaşı olduğumu unutup beni beklemeden kapıya doğru ilerlerken, Wes'e bakmak gibi bir hata yaptım.

Onun da yüzünde *vay canına, ne kibar bir erkek arkadaş* sırıtışıyla bana baktığını görünce onu dirseklemek istedim.

"Yağmurda yürümemem için kamyonetinle gelmiş olmana inanamıyorum, canım," dedim tatlı bir sesle. Erkek arkadaşımın bana hep böyle düşünceli davrandığını vurgulamaya çalıştım. "Teşekkür ederim."

Clark olduğu yerde durup arkasını dönmeden hemen önce, Wes'in "canım" diye dalga geçerek mırıldandığını duyduğuma yemin ederim. Clark gördüğüm en kötü aktördü çünkü yüzünden geçen şaşkınlık ifadesini -*offf*- ve sonra beyninde çalan bir zille başını salladığını gördüm. "Tabii ki, *bebeğim.*"

Bebeğim mi? Iyyyyy. İğrenç bir evcil hayvan lakabıydı bu. Eğer şu an ona bakıyor olsam Wes'in kahkahalar atacağından emindim.

Sakın ona bakma.

Burnumdan derin bir nefes alıp sakin bir şekilde, "Düşünceli olmana bayılıyorum. Sen kamyoneti alırken ben kapıda beklerim," dedim.

"Evet, ben de," dedi Wes.

Bu başımı şaşkınlıkla ona çevirmeme sebep oldu. "*Ne?*"

Wes kendinden emin bir şekilde omuz silkti. "Şemsiyemi unutmuşum."

"Sıkıntı yok, Bennett. Birden fazla kişinin ıslanmasına da lüzum yok," dedi Clark kapıyı itip açarak. "Ben hemen dönerim, çocuklar."

Sırt çantamı kucağımda tutarak ve sağımdaki çocuğun yok olmasını umarak doğrudan karşıya, yağmura doğru baktım. *Bu inanılmaz.* Konuşmama olasılığı neydi? Varlığı hoş karşılanmayan normal bir insan gibi, orada dikilip sadece telefonuna bakma olasılığı var mıydı?

"Peki, bizi biliyor mu?"

Evet, ben de öyle tahmin etmiştim. İç çekip başımı yana eğerek son derece gergin olan boynumu kütletmeye çalıştım. Ona bakmak istemediğim için gözlerimi kapıdan ayırmadan, "Ne?" diye sordum.

"*Aşk hayatındaki* şu iri çocuk," dedi alaycı bir sesle. "Geçmişimizi biliyor mu?"

O an ona *baktım.* Ne beklediğimi bilmiyorum ama samimiyet olmadığı kesindi.

Buna rağmen orada dikilmiş, o lanet gözlüğü ve mavi Bruins Baseball şapkasıyla Clark'ın ilişkimizi bilip bilmediğini içtenlikle merak ediyormuş gibi bakıyordu.

"*Elbette* biliyor," dedim ve nereye doğru gittiğimi bilmeden ekledim: "Ona her şeyi anlatırım. Lisede birkaç ay çıktığımızı kesinlikle biliyor."

Yüzündeki yumuşaklık kayboldu, dudakları dümdüz bir çizgi gibi olurken çenesi kasıldı. "İlişkimizi cidden böyle mi görüyorsun?"

Bir an için her şey geri geldi. Yüzüne bakıp aramızda yaşananan her şeyi yeniden düşünürken bayılacak gibi oldum. Ketçaptan kalpler, gökkuşağının altında öpüşmeler, Gracie Abrams ve gözyaşı dolu vedalar.

Aylarca tekrar tekrar çalan Noah Kahan.

Geçmiş, bir dalga gibi üzerime vururken nefesim kesildi.

"*Bu konuyu düşünmüyorum,*" dedim omuz silkip hiç etkilenmemiş gibi müthiş bir iş çıkartmayı başararak. Çünkü etkilenmemiştim. *Kahretsin.* "Artık tarih oldu," dedim.

Çenesi yine kasıldı ama tavrı değişti. Aklına bir şey gelmiş gibiydi sanki. Tanrım, yardım et. Gözlerinde alaycı bir pırıltıyla, "Yani artık köprünün altından çok sular mı aktı?" diye sordu.

Kamyonetin yanaştığını gördüm ve "Neden olmasın? Aradan yıllar geçti," dedim.

Kapıyı itip açarken, "Bu harika bir haber," diye mırıldandığını duydum.

Yağmurdan ıslanmaya hazır vaziyette kapıdan çıktım ama binadan çıktığım an, Wes'in sırt çantası başımın üzerindeydi. Sağıma bakınca çantayı tek eliyle saçlarımın üzerine doğru tuttuğunu, gözlerinin sanki bunu düşünmüyormuş gibi karşıya baktığını gördüm.

Beni yağmurdan korumaya çalışırken düşünmeden hareket ediyordu.

"Fazla düşünme, Buxbaum," dedi aklımı okumuş gibi ama hâlâ bana bakmamaya devam ediyordu. "Kim olsa yapardım."

Bunu ve midemdeki lanet kıpırtıyı duymazlıktan geldim. Ardından Clark'ın Dodge kamyonetinin ön kapısını açtım.

Ama içeri bakar bakmaz yine iç çektim.

Çünkü kamyonetinde sadece iki koltuk vardı, bu da Wes ve Clark'ın arasına sıkışıp yol boyunca bir sandviç gibi gideceğim anlamına geliyordu. Daha önce aracına defalarca kez binmeme rağmen bu ihtiyar Dodge'un özelliklerine hiç dikkat etmemiştim.

Şu âna kadar.

"İtmemi ister misin?" diyen bir ses duydum arkamdan.

"Hayır, sağ ol," dedim dişlerimi sıkıp kamyonete binerken.

Vitesle arasına girmeden, mümkün olduğunca Clark'a sokulmaya çalıştım ama yetmedi. Wes yanıma oturup kapıyı kapatınca bacağı bacağıma değdi.

Sol tarafı benim vücudumun sağ kısmına, yumuşak Nike eşofmanı ise siyah çoraplarıma değiyordu.

Yemin ederim kumaşın altından bile bacağının ısısını hissedebiliyordum.

Başımı çevirip emniyet kemerine uzandım. Bunu yaparken parmaklarımın Wes'in beline ne kadar yaklaştığının fena hâlde farkındaydım. Sadece bu olsa yine iyi ama Wes de kendi emniyet kemerini takmak için başını eğdiğinde yüzlerimiz birbirine aşırı yaklaştı. Kemerini bağlarken parmakları neredeyse belime değecekti.

Ondan uzaklaşmak için irkilerek geri çekildiğimde ise neredeyse kafasına çarpacaktım.

Bana hafifçe gülümserken ürkek bir hayvan gibi göründüğümü fark ettim, salatalık görünce aşırı tepki veren şu kediler gibiydim.

O koyu renk gözlerinden, içimdeki fırtınanın kesinlikle farkında olduğunu görebiliyordum.

Wes, "Havalı kamyonet," diye konuştuğunda, sessiz aracın içinde çınlayan derin sesi irkilmeme sebep oldu. *Tanrım, ben lanet bir kediydim.*

"Sağ ol, dostum," dedi Clark aracı vitese takıp frenden ayağını çekerken. "Bu..."

"*Havalı* demişken," diye araya girdi Wes ve ben de başımı çevirip ileri geri giden sileceklere baktım. Ona daha fazla bakamazdım. "Liz ve ben konusunda *sorun yaratmaman* gerçekten çok *havalı*. Yani geçmişimizle ilgili."

Bir an için ağzım bir karış açık kaldı çünkü yeni erkek arkadaşım olduğunu sandığı kişiye bu konuyu açmasına inanamadım ama bu serseri tavrı beni ele geçiremeden ağzımı hemen kapattım. Yine de elimde olmadan, "Üst üste iki kere *havalı* dedin," diye mırıldandım.

"*Havalı,*" diye mırıldanarak cevap verdi ama bunu o kadar sessiz söyledi ki söylediğinden bile emin olamadım.

"Neden sorun yaratayım ki?" diye omuz silken Clark ısıtıcıyı açmak için öne doğru eğildi. Ön cam tamamen buğulanmıştı. "Yani, eğer Liz geçmişte kaldı diyorsa o zaman benim için de bir sıkıntı yok. Tanrım, bir dakika sürer. Bu camdan önümü görmem imkânsız."

Wes vücudunu hafifçe çevirdi ve az da olsa bizimle yüz yüze gelerek, "*Havalı,*" diye cevap verdi.

Havalı demeyi kes!

"Hiç acelem yok," diye devam etti Wes, "o yüzden bekleyebilirim."

Yağmur damlaları yüksek sesle kamyonetin tavanına vuruyor ve ben kendimi Nike eşofman, yalanlarım ve geçmiş arasında sıkışıp kalmış gibi hissediyordum.

Radyoya uzandım ve sesini sohbeti imkânsız kılacak kadar yükselttim. Wes'in güldüğünü duyar gibi oldum.

Ama emin olamadım.

Restorana vardığımızda işler daha da saçma bir hâl aldı.

Çünkü Clark büyük masanın yanında durmuş genelde son sınıftan olan çocukları çekip esprilerine gülerken, ben de küçük masada benimle ilgili dönen sohbete rağmen kıpırdamadan durup dağılmamaya çalışıyordum.

Küçük masada Wade, AJ, Mickey, Eli ve Wes vardı.

"Partiden sonra ne durumdaydın, Bux?" diye sordu ağzı yemek dolu olan Mick. "Biz giderken fena hâlde *uçmuştun*."

"Kapa çeneni, çalışıyorum," dedim yüzüme bir tebessüm kondurup fotoğraf çekerken.

İstediğim son şey, Wes'in o evime geldi diye uçtuğumu düşünmesiydi.

"Bir dakika... Buxbaum uçtu mu?" dedi hafifçe gülümseyerek. "Benim tanıdığım Küçük Liz içmezdi."

"Artık *Küçük* Liz olmadığım kesin," diye çıkıştım kameramın lensini, ağzına patates kızartması tıkıp çocuk gibi sırıtan AJ'in üzerinden ayırmadan.

"*Kesin,*" diye onayladı Wade ve o an üzerine atlamak istedim.

"Ayrıca kimse *uçtu* demedi, Bennett," diye ekledim huysuz bir çocuk gibi homurdanarak.

Ama lisedeyken herkesin partilemekten bahsederken kullandığı bu aptal terim nedense beni rahatsız etti. Yıllardır yoktum -tatillerde bile eve dönmemiştim- o yüzden o küçük ve aptal Omaha detaylarıyla hatırlanmak, istediğim son şeydi.

Offf, neden sürekli Küçük Liz'e geri dönmeme neden olup duruyor?

"Ben başlayayım," dedi AJ. "Bu terim hoşuma gitti. Önümüzdeki hafta sonu kesinlikle *uçacağım*."

"Ben de geçen cuma çok fena *uçmuştum*," dedi Wade gururla sırıtarak.

Mick gülerek koca ağzını açtı ve "Liz *uçmuştu* diyemem ama *Sabotage* şarkısının her kelimesine bağırarak eşlik ediyordu. Çok etkileyiciydi," dedi.

"Buna devam etmeyeceğim," dedim dizlerimin üzerine doğru çöküp masanın uzağından bir fotoğraf çekerek. Neyse ki kamera alev alev yanan yüzümü kapatıyordu.

Çünkü *Sabotag* şarkısı... Wes'in bunu kaçırmasına imkân yoktu.

Lisedeyken bu şarkıya bayılır ve Wes'in arabasında sürekli çalardım. Camların hepsini açar ve yol boyunca kelimesi kelimesine bağırarak söylerdik.

O yüzden evet, kendi partimde tamamen *uçmuş* ve eski şeytanları yok etmek için çabalayarak şarkı sözlerini bağıra bağıra söylemiştim.

"*Küçük Liz* hakkında daha çok şey duymak isterim," dedi Eli içeceğinden bir yudum alıp bardağını kaldırarak. "Buxxie lisedeyken nasıl biriydi?"

Nefesimi tutup beklerken yok olmak istedim. Wes Bennett'ın burada sahip olduğum şeyleri yerle bir etmesini, Kaliforniya'da kendim için kurduğum tüm ilişkilerime burnunu sokmasını beklerken yer yarılsa da içine girsem diye düşündüm.

"Liz daima..." dedi ve doğru kelimeleri ararmış gibi duraksadı. Mick'in yanında oturduğu için benim ona baktığımı göremiyordu ama ben onu kameramın lensinden görebiliyordum.

Bir anda kalbim ağzıma geldi çünkü yüzünde artık *seninle uğraşmak için yaşıyorum* ifadesi yoktu. Bir patates kızartmasını ağzına atarken dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi ve devam etti: "Kendi gibiydi. İnsanlar onun planladığı yere doğru gitmedikleri sürece kalabalığın peşine takılmayan kızlardandı. O hep kendi bildiğini okurdu."

Wade doğrudan bana baktı -kameradan- ve dalga geçti: "Ama diş teli ve gözlüğü vardı, değil mi? Bahse girerim yıllık fotoğrafında bile diş plağı takmıştır."

Hafifçe güldüm. "Ben diş plağını sadece geceleri takarım, sersem."

Bu herkesi güldürdü ama Wes'in gözleri aniden bana kaydı. İkimiz de gülümsüyor, diş plağıyla uyuduğumu keşfettiği o geceki yolculuğumuzu hatırlıyorduk. Boğazımın fena hâlde sıkıştığını hissettim.

"Madem o kadar havalıydı," dedi Eli, "o zaman neden *seninle* çıktı, Bennett?"

Wes sanki doğrudan benimle konuşuyormuş gibi omuz silkip, "Bilmiyorum," dedi.

"İşleri bitmiş galiba," dedi AJ ânı bozarak. Biraz sarsılmış vaziyette kameramı çevirdim ve diğer masada eşyalarını toplayan çocukları çektim.

Yemek bitmişti.

Çok şükür.

Ama saatler sonra, nihayet Wes'ten kilometrelerce uzakta, rahat pijamalarımın içindeyken başım hâlâ dönüyordu. In-N-Out'tan geldikten sonra dizüstü bilgisayarımla kanepeye kıvrılmış, bir video üzerinde çalışıyordum ve sonunda bitirdiğimden emindim.

Son bir kez izlemek için *oynat* tuşuna bastım.

BRUINS BASEBALL İKİNCİ HAFTA videosu için en iyi fon müziği Frank Ocean'dı (*Pink+White* beni her zaman çok etkilerdi) ve dosyayı kaydederken tahminim ettiğim kadar güzel olduğunu anladım.

Lilith bayılacaktı.

Ama saatlerce -gerçekten *saatlerce-* içinde bol miktarda Wes Bennett'ın olduğu bu videoyu düzenlemem ne kadar adildi? İşkenceye bak. Birinin eski sevgilisinin ateşli göründüğü fotoğraflara -ve videolara- yüzlerce dakika bakmak zorunda kalması çok garipti, değil mi?

Sanki evren benden nefret ediyor da, *Ne komik olurdu biliyor musun? Liz'e onu bir beyzbol forması ile antrenman yaparken izletelim. Hımm... Bir de Wes'in ders çalıştığı ve gözlüğünü taktığı fotoğraflara bakmasını sağlayalım, bu onu öldürür,* diyordu.

Mailde bilgi kısmına Clark'ı da ekleyip dosyayı Lilith'e gönderdim ve ardından bilgisayarı kapatıp yatmaya gittim.

Ama uyuyamadım.

Çünkü neler oluyordu, evren?

Bu hiç adil değildi.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ON ÜÇ

"Doğru kişi olduğunu nasıl anlarsın?"

-Güzelleştiğim O Yaz*

Wes

"Sakin ol, Bennett."

Woody topu tekrar atıp yüzündeki maskeyi çıkardı. Yere çömelmiş, sakinleşmemi bekliyordu.

Derin bir nefes alıp sakinleşmeye çalıştım.

"Ben iyiyim," dedim çaresizce onu ikna etmeye çalışarak zira koçların atış antrenmanlarının tamamında onun verdiği geri bildirimi önemsediklerini biliyordum. Saçma sapan atışlar yapıyordum ve toparlanmam gerekiyordu.

Hava cehennem gibi sıcak olduğundan şapkamı çıkarıp alnımdaki teri sildim.

Sonra dişlerimi sıktım çünkü Clark hemen yan tarafımda efsanevi başarısızlığımı videoya alıyordu.

Saçmalamak yeterince berbat değilmiş gibi, bir de Liz'in erkek arkadaşı tüm bu saçmalığı kayda alıyordu.

Muazzam.

Çünkü fırlattığım toplar asla isabet etmiyordu.

Ne kadar tekrarlarsak tekrarlayalım işe yaramıyordu.

Maç gelecek haftaydı ve benim bir an önce toparlanmam gerekiyordu.

---

* Güzelleştiğim O Yaz (*The Summer I Turned Pretty*), Jenny Han'ın aynı adlı romanından 2022 yılında uyarlanan romantik dram filmi.

Kendime bunun sadece bir gösteri maçı olduğunu hatırlatmaya çalıştım ama hiç işe yaramadı.

Bu sadece herkesin oynadığı sıradan bir sonbahar dönemi gösteri maçıydı ama benim için şimdiye dek hazırlandığım en stresli maçtı. Rüyalarıma giren ve zihnimdeki tüm sorunları yoluna sokmamı sağlayacak bir maçtı.

Ve her ne kadar hiç önemli olmasa da başlangıcı iyi yapmayı çok istiyordum.

Topu elimde çevirip parmağımla dikişlerin üzerinden geçtim.

Zihnimde babamın bağıran sesini net şekilde duydum.

"Kahretsin," diye mırıldandım ve lanet topu fırlattım.

Woody'nin topun peşinden koşması gereken çılgın bir atış daha yapmış oldum.

Yedek kulübesinin oradan Liz'in muhtemelen Clark'a, "Çantamı sen mi aldın?" dediğini duydum. "Yoksa kamyonette mi kaldı?"

Topu elimde sıktım ve Ross'un mesajımı okuyup okumadığını merak ettim. Liz ve Clark'ı her yerde ve sürekli görmek bana çok fazla geliyordu. Dün üzerimi değiştirmek için soyunma odasına giderken sarıldıklarına şahit olduktan sonra, ona etrafta kameralarıyla sürekli dikkat dağıtmalarının iyi bir fikir olup olmadığını soran bir mesaj yollamış olabilirdim.

Bunu yapan bir başkası olsa muhtemelen bu kadar umursamayacağımın gerçekten farkında mıydım?

Kesinlikle.

Ama durum buydu ve canımı fena hâlde sıkıyordu.

Bir sonraki atışı yaparken de -nihayet kontrolü sağlamıştım- canımı sıkmaya devam etti. Son fırlatışları başarıyla gerçekleştirirken çok sinirliydim.

Bitirdiğimde sürekli dikkat dağıtan varlıklarına öfke kusmaya hazırdım.

Öte yandan boşa fırlatmayı kestiğim için de rahatlamıştım.

Şimdilik oyunum geri dönmüştü.

Çok şükür ki içimdeki öfkeden sonra nihayet muhteşem fırlatışlarımı tekrar kazanmıştım.

Yanımdan geçerken yavaşlamayan Ross, ona attığım e-postadan bahsederek, "Sorunu aşmanın yolu budur işte," dedi. "Son atışların çok daha iyiydi."

"Teşekkürler," dedim eşyalarımı çantama tıkıp, güçlü bir şekilde bitirdiğim için rahatlayarak.

Ancak sahadan çıkarken yine oradaydılar. Liz ve Clark yan yana oturmuş, *hemen yanından geçtiğim* bankta sessizce konuşuyorlardı, yani onlardan kaçmamın bir yolu yoktu.

"Selam, Wes." Liz, güneş yüzünden gözlerini kısıp boğazını temizledi ve ben yavaşlamayınca yanımda yürümeye başladı. Telefonuna bakan erkek arkadaşı da biraz mesafeyle peşimizden geliyordu. "Takımı tanıtma programını ayarlamaya başlıyorum ve ne zaman müsait olduğunu soracaktım."

Buna gülmek istedim çünkü neredeyse bir haftadır ayarlıyordu. Takımda kiminle konuşsam çekimlerini çoktan ayarladıklarını söylemişti.

Hatta Liz beni videoya almayacak mı diye merak etmeye başlamıştım.

Öyle olmasını ummuştum.

Her ne kadar Lilith e-postanda bana babamla ilgili soru sormayacaklarının garantisini verse de gergindim.

Kendime engel olamayıp, "*Müsait* derken?" diye sordum. Onunla uğraşmayı bu denli özlemem çok saçmaydı.

"Ne demek istediğimi *tam olarak* anladın," diye çıkışırken sanki bakışıyla beni onurlandırmak istemiyormuş gibi, doğrudan karşıya bakıp gözlerini kıstı. "Otuz dakikadan fazla sürmez."

"Şu an müsaitim," dedim. Parfümünün kokusu, onunla otuz dakika baş başa kalma fikriyle beni sarhoş etti.

"Ah." Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdıktan sonra durdu. "Ama Clark müsait değil sanırım çünkü dersi var."

Mükemmel.

Liz videoyu çekerken Clark'ın da orada olacağını bilmiyordum ama artık buna mecbur değildi.

"Sana bu hafta için ancak şu an zaman ayırabilirim," diye yalan söyledim, "çünkü çok fazla ödevim var."

Bu kısmı yalan değildi. Sadece UCLA'de mi, genel olarak üniversitenin tamamında mı yoksa benim bölümümde mi, bilmiyorum ama ilk dönemdeki tüm derslerimden verilen ödevler bir anda sıfırdan yüze çıkmıştı.

Batmış durumdaydım.

"Sıkıntı yok, Liz," dedi Clark cebinden anahtarlarını çıkararak. "Bu tanıtımlar için tek açıdan çekim yapmamız yeter, yani telefonunu kullanabilirsin."

"Ben iki çekim yapacağız sanıyordum," dedi Liz, yüzünde beni güldürmesi gerekirken güldürmeyen o *yardım et* ifadesiyle bakarak.

Kendimi bok gibi hissettim.

Benden kurtulmak isteyeceği asla aklıma gelmezdi.

"Hayır, o röportajlar içindi, takımı tanıtma çekimleri için değil." Clark güneş gözlüğünü takıp, "Bir açı yeter. Hadi gidip şunu hallet, sonra evde görüşürüz," dedi.

Evde görüşürüz.

Bu içime işledi. Bu durumlarına takmış vaziyetteydim ve Clark'ın uzaklaşmasını izlerken çenemi öyle bir sıktım ki canım yandı.

Birlikte yaşıyorlardı.

Aynı dairede.

Her lanet gece birlikteydiler...

YO. YO. YO. YO. HAYIR.

Güneş iyice yakmaya başlamışken, Liz gözlerini kısıp bana bakarak, "Tamam," dedi. Bedenini, ona bakarken gözlerimle gözlerinin arasındaki mükemmel uyumu özlemiştim. "Sanırım bunu şimdi yapacağız. Hadi oyuncu kulübesine gidelim," dedi.

"Oyuncu kulübesine mi?" Oysa toplantı odası gibi bir yere gideceğimizi hayal etmiştim.

"Arkanda *UCLA BASEBALL* tabelası olsun istiyorum," dedi. Gözlerini uzaktaki bir noktaya doğru kısarken o an aklının sadece işte olduğunu söyleyebilirdim. "Hem ışık da harika. Röportaj için yerde oturmak sana uyar mı?"

"Elbette," dedim yüzünün yüzüme bu kadar yakın olmasından etkilenerek. Uzun kirpikleri ve parlak dudakları çok yakınımdaydı. Aklımı okur gibi, bakışlarını yine bana çevirdi.

Aramızda birkaç saniyelik tuhaf bir bakışma yaşandı.

Tanrım, bu kız çok güzel.

Antrenmanın başında, sahadakileri videoya çektiğini görmüş ve hiç kimsenin tayt ve Bruins kapüşonlusuyla bu kadar güzel görünemeyeceğini düşünmüştüm. Tıpkı saçındaki mavi kurdelenin, üzerindeki UCLA yazılı futbol kapüşonlusuyla uyumlu olması gibi. Cidden. Antrenmanda bu kadar muhteşem görünerek ne yaptığını sanıyordu?

Hem elbiselere ve çiçeklere ne olmuştu?

Şikâyet ettiğim falan yoktu, *Tanrım, hayır* ama Liz'in artık kesinlikle farklı bir havası vardı.

Onu şimdiye dek pastel renkler içinde gördüğümü hiç sanmıyordum.

Yutkundu (*Yoksa gergin miydi?)* ve saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, "Hadi gidelim," dedi.

Arkasını dönüp uzaklaşarak sahaya doğru yürümeye başladı ve ben de arkasından kramponlarımı tıkırdatarak gittiğim için çok mutlu oldum. Liz, Jackie Stadyumu'nu gayet iyi biliyor gibiydi ve sahaya inip atıcıların kulübesinde durana kadar yavaşlamadı.

"Senin kulübede oturup sahaya bakmanı ve rahat görünmeni istiyorum," dedi gözlerini kısıp takım tabelasına bakarak. "Şöyle..."

Talimatlarını yerine getirmekten son derece memnun bir şekilde yere çöktüm, geriye doğru ellerimin üzerine yaslandım ve ayak ayak üstüne attım.

Bana bakarken -*Tanrım, evet*- kaşları birleşti ve dudakları hareket etti. Çok kısa bir an için sanki ben bacaklarımı uzatıp ayağının dibinde oturuyorum diye gülmek istiyormuş gibi dudakları kıvrılmıştı.

"İşte bu." Başını yana eğip tribüne baktı. "Bu mükemmel olabilir."

"Sağ ol," dedim ona keyifle gülümseyerek.

Başını iki yana sallayıp gözlerini devirdi ama hâlâ gülmek ister gibi bir hâli vardı.

İlerleme katetmişim gibi hissettim.

"Herkese aynı soruları soruyorum," dedi dizlerinin üzerine çöküp çantasını açarken. Önce bir defter çıkarıp muhteşem el yazısıyla dolu bir sayfasını açtı, ardından taşınabilir bir tripod çıkardı ve yüksekliğini ayarlamaya başladı. "Nereli olduğun, hangi pozisyonda oynadığın ve bunun gibi temel şeyler. Hepsini kaydedip daha sonra düzenleyeceğim, o yüzden silinmesini istediğin bir şey olursa söyle. Ve lütfen cevap verirken birbirimizi tanıdığımızı belli etme."

"O hâlde sana *Bayan Buxbaum* diye hitap edip numaranı mı istesem?"

"Çok komik," dedi gözlerini tripoddan ayırmadan. "Sadece hikâyeni bilmiyormuşum gibi cevap vermeni istiyorum demek istemiştim."

"Hikâyemi *bilmiyorsun*," dedim ve sonra bunu neden söylediğimi düşündüm. "En azından hepsini."

Malzemelerinden başını kaldırmadı ama bunu söylediğimde elleri bir an durdu. Ardından tekrar hareket etti ve "Doğru," diye cevap verdi.

Güneşin onun saçlarıyla oynama şeklini hep çok severdim ve bu değişmemişti. Direkt gün ışığı parlamalarına neden oluyordu

ve çimlere diz çökerken yemin ederim her bir saç teli tıpkı bakır gibi görünüyordu.

Telefonunu tripoda koydu, hafifçe kaldırdı ve sonra ellerini yana indirdi. "Tamam, bence hazırız."

Kayıt tuşuna basıp defterini aldı.

"Evet, bana ismini, pozisyonunu ve nereli olduğunu söyle."

Bunu halledebilirim. "Adım Wes Bennett ve Omaha-Nebraska'dan solak bir atıcıyım."

"Mükemmel," dedi sessizce ve defterine bakmaya devam etti. "Neden bir Bruin olmak istedin?"

"Şu an mı yoksa ilk gelişimde mi?" diye sordum.

Şaşırarak başını defterden kaldırdı. "Bu kez cevap farklı mı?"

İşin doğrusu lisedeyken, Liz'in bana oraya gideceğini söylediği geceye kadar, UCLA benim ikinci seçeneğimdi. Bu her şeyi değiştirdi ve ondan sonra diğer okulların hiçbir şansı kalmadı.

"Evet," dedim bunu tam olarak nasıl açıklayacağımı bilemeden. "Hayatım boyunca hep bir Bruin hayranıydım ama kampüse adımımı attığım anda Westwood'a âşık oldum. O kadar ki okulu bıraktıktan sonra tekrar geri dönmeye karar verdiğimde UCLA dışında başka hiçbir yeri istemedim. Başka bir yerde oynamaktansa hiç oynamazdım daha iyi."

"Güzel," dedi ama sanki cevabımla ilgili bir şey onu rahatsız etmiş gibi kaşlarının arasında bir çizgi belirmişti. Ama yanlış anlamış olmalıydım çünkü çok normal bir soruyla devam etti: "Ne okuyorsun ve neden?"

"İnşaat Mühendisliği okuyorum, yan dal olarak da Çevre Mühendisliği dersleri alıyorum," dedim saçma bir şekilde sıkıcı konuştuğumu fark ederek. "Dürüst olmak gerekirse nedenini hatırlamıyorum ama bu hep yapmak istediğim şeydi."

"Matematik dâhisi," diye mırıldandı ve gözleri sayfada kalmaya devam ederken dudaklarında minik bir tebessüm belirdi. Ve ben o tebessümü göğsümün merkezinde hissettim çünkü *yüce Tanrım, Liz benimle dalga geçiyordu.*

Geçmişimizle ilgili bir konuda.

Matematiği sevmemi hep komik bulurdu. *Bu kadar ciddiyetsiz biri matematikte nasıl bu kadar iyi olur ki?* Liz matematikte berbattı ve benim de öyle olmamam onu kızdırırdı.

"Bu kadar kıskanç olma, Libby," diye ben de dalga geçtim ama ânında pişman oldum çünkü ona eski lakabıyla hitap ettiğim an yüzündeki tebessüm kayboldu.

Kahretsin.

"Tamam... Diğer soru," dedi boğazını temizleyerek. "Sabahın üçünde araca ihtiyacın olsa takım arkadaşlarından hangisini arardın?"

"Powers'ı," dedim hiç duraksamadan.

"Bir banka soygunu planlasan hangi takım arkadaşını ararsın?"

Gülerek, "Kesinlikle Mick'i," dedim.

"Kız kardeşinin takım arkadaşlarından hangisiyle çıkmasını onaylardın?"

"Bu listede yok."

"Soruya cevap ver."

"Hiçbiriyle," dedim tiksinerek. "Sarah üniversiteli çocuklarla çıkmak için çok küçük."

"O da *üniversitede*," dedi Liz yeniden gülümseyerek.

"Birinci sınıfta," diye savunmaya geçtim. "Daha on sekiz yaşında bile değil."

"AJ Powers on sekiz yaşında bir birinci sınıf öğrencisi, seni ahmak," dediği an röportajı tamamen unuttuğunu anladım. "İkisi de aynı yaşta."

"Neden küçük kız kardeşimi bir beyzbol oyuncusuyla evlendirmeye çalışıyorsun?" diye sordum.

"Sen neden kız kardeşin bebekmiş gibi davranıyorsun?" diye cevap verirken hafifçe güldü.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, bence soru şöyle olmalıydı: *Kız kardeşinle çıktığı için hangi takım arkadaşını öldürürdün?*"

"Ve bu sorunun cevabı?" diye sordu Liz.

"Brooks."

"Silah tercihin?"

"Beyzbol sopası."

"Üniversitedeki atıcıların sopa kullanmadıklarını sanıyordum," dedi ve o an, rüzgâr birkaç saç telini yanağının üzerine doğru havalandırdı. "Yine de yapabilir miydin sence?"

"Yapabileceğimi biliyorum."

"Öldürme becerilerin konusunda çok kibirlisin," diye mırıldanarak tekrar defterine baktı. "Tamam, bana şimdiye dek UCLA'de en çok sevdiğin üç şeyi söyle."

Liz Buxbaum, Liz Buxbaum ve Liz Buxbaum.

"Yemekler, scooterlar ve kütüphaneler."

"*Kütüphaneler mi?*" Bu cevabımla onu şaşırttığımı görebiliyordum.

"Bu kütüphanelerde ders çalışmak insana çok... üniversiteliymiş gibi hissettiriyor, öyle değil mi?" Gerçekten de kütüphanelere biraz âşıktım. "Mesela Powell'a gittiğinde, filmlerdeki üniversite sahnelerinden birine girmiş gibi oluyorsun. Koyu renk ahşap masa lambaları, kemerli tavanlardaki oymalar... Böyle bir yerde insan nasıl okuyup öğrenmek istemez ki?"

Liz bana bakıyor, sanki bir mantık çıkarmaya çalışıyormuş gibi gözleri her yerimde geziniyordu. Ukalalık ettiğimi düşünüyor olmalıydı ama ben her kelimemde ciddiydim. Üniversitenin artık benim için bir seçenek olmadığını düşünürken bile Powell'a girebilmek ve aklımda sadece derslerimle bir masada saatler geçirmek muhteşem bir şeydi.

"Peki, şu âna kadar seni UCLA'de en çok şaşırtan şey neydi?" diye sordu.

"Buraya geri dönmüş olma gerçeğim."

Kaşlarının arasında yine o çizgi belirdi, yine cevabımdan hoşlanmamış gibi hissettim ama bu son derece dürüst bir cevaptı.

Her sabah, iki yıl boyunca neredeyse her gün gördüğüm o rüyalardan birinde olmadığımı fark ederek şaşkınlıkla uyanıyordum.

Tanrı aşkına, gerçekten geri dönmüştüm.

"Sanırım bu kadar," dedi Liz düşüncelerimi bölerek. Kaydı kesti ve telefonunu tripoddan çıkardı. "Bana vaktini ayırdığın için çok teşekkür ederim, Wes."

Gece gündüz, hiç fark etmez Lib. "Sorun değil."

Sonrasında derse resmen koşarak gittim. Çok geç kalmıştım. Ter içinde ve nefes nefese kapıdan süzülürken profesörüm bana gözlerini kısarak baktı. Hem dersini bölmüştüm hem de tek boş sıra, amfinin tam ortasındaki sıraydı.

Utanarak milleti ezip sıraya geçmeye çalıştım. "Affedersiniz, pardon, üzgünüm." Ardından yerime çöktüm ve çantamı açtım.

Utancımdan ölüyordum ama aslında üzgün falan değildim.

Çünkü o gün, bir şekilde Liz'le yol katettiğimi hissediyordum. Orada olmamdan hâlâ mutlu değildi ama aramızdaki buzlar azıcık da olsa erimiş gibi geldi. Bu da aramızda *bir şey* olabileceği fikrini olası hâle getirmişti.

Umut vermişti.

Haftanın geri kalanı boyunca Liz'i hiç göremedim.

Röportaj yaptığını duydum ama hep ben etrafta değilken yapıyordu. Ve Clark da her şeyi tek başına videoya çekiyor, Liz hiç etrafta görünmüyordu.

Yine ortadan kaybolmuş ve onunla birlikte kulübedeki umutlarım da yok olmuştu.

Elimden geleni yapıyor, her şeyimi veriyordum ama fena hâlde tutarsızdım. Bir an Woody'nin sırıtmasına yol açan harika atışlar yapıyor, bir an sonra onu topun peşinden koşturuyordum. Ayrıca yıkıcı toplarım yıkıcı falan değildi.

Üstelik gösteri maçına çok az kalmıştı.

Hiçbir önemi olmayan bir maçta dikkat çekici bir başlangıç yapmak anlamsız bir amaçtı ama bana göre o maç son derece önemliydi.

Ve takıma tekrar döndüğüm andan beri öncelikli odağım olmuştu.

Bazı hayaletleri kovmam için bunu yapmam gerekiyordu.

Birinci sınıfta olduğum için bu sezon çok fazla *gerçek* maçta oynayamayacağımı biliyordum, tabii birinde bile oynayabilirsem.

Ama Ross oynayabileceğimi düşünüyordu.

Başlangıcı yapmaya yetecek kadar iyi atış yapıyorsun ama saçmalıklarından kurtulman lazım, evlat.

Sonunda kendimi çok çaresiz hissedip cumartesi onu aradım.

"Ben Ross," diye cevap verdi.

"Selam, ben Bennett," dedim onu aradığım için biraz tuhaf hissederek. Gerçi 7/24 müsait olduğunu söylemişti. "Bu hafta sonu ekstra antrenman için vaktin var mı?"

"Kahretsin," derken sesi hâlâ yataktaymış gibi geliyordu. "Ben de kafanı toplayıp beni aramanı bekliyordum ama bunu ben akşamdan kalmayken yapmak zorunda mıydın?"

Sesi sinirli gibi gelse de, "Ah," dedim gülümseyerek. "Evet..."

"Defol git," dedi, "ve bir saat içinde benimle sahada buluş."

BÖLÜM ON DÖRT

"Bence üçümüz harika bir çift oluruz."

-Eski Zamanlar Gibi Görünüyor*

Liz

"Günaydın, gün ışığı."

Leo, altında Sünger Bob pijaması, üzerinde kapüşonlusuyla oturup mısır gevreği yediği tezgâhtan bana sırıtırken gözlerimi devirerek mutfağa girdim. Hafta sonu çok hızlı geçmişti ve pazartesiye henüz hazır değildim.

Bütün hafta sonunu oyuncuların tanıtım videolarını düzenleyip bazı kısa videolar hazırlayarak geçirmiştim, o yüzden çaresizce derslerime yetişmek için bir güne daha ihtiyacım vardı.

"Ne zaman uyandın?" diye sordum.

Her gün dersten önce koşmak için erken kalkmayı severdim ama Leo sebepsiz yere her sabah saat dörtte kalkmayı severdi. *Sabahları kendime fazladan zaman ayırmayı seviyorum,* derdi ve bu, kâğıt üzerinde son derece mantıklıydı. Ancak konu rahat battaniyelerin altından çıkmaya gelince pek de pratik değildi.

"Dördü çeyrek geçe," dedi omuz silkerek. "Bugün biraz uyudum."

"Hımm." Keurig'in düğmesine bastım ve yoğurdumu almak için buzdolabına gittim. "Kiramı aldın mı?"

---

* Eski Zamanlar Gibi Görünüyor (*Seems Like Old Times*), 1980 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

Genelde ona olan kira borcumu direkt hesabına atardım ama geçen ay ziyaret ettiğim büyükannem bana *üniversitede iyi eğlenceler* parası verdiği için, bu kez kirayı nakit olarak kapısının altından atmıştım.

"Evet," dedi umursamazca ve bunu hiç önemsememesi beni yine çok şaşırttı.

Hem de hiç önemsemiyordu.

Dünyanın en tatlı, en düşünceli insanı olan Leo parayı pek düşünmezdi çünkü buna hiç mecbur kalmamıştı. Bu şekilde büyümek biraz tuhaftı. Ben de hiç yoksul olmamıştım ama çocukluğumda satın alamayacağımız milyonlarca şey olduğunu bilerek büyümüştüm.

O yüzden hâlâ her sabah kalktığımda, yurda ödediğim paranın aynısını ödeyip böyle güzel bir dairede yaşadığım için seviniyordum.

Ama Leo için bu normaldi.

"Düşünüyorum da bir kedi almalıyız," dedi büyük bir ciddiyetle.

Minik Oui kavanozunu aldım ve buzdolabını kapattım. "Bu binada evcil hayvan beslemeye izin veriliyor mu?"

"Hadi ama... Asansörde, köpeklerini yürüyüşe çıkartanları hep görüyor ve bunu sırf gösteriş için yaptıklarını biliyoruz," dedi. "Ben şişman bir kedicik istiyorum."

"Rakunların yetmiyor mu?" Bir kaşık alıp taburelerden birine oturdum.

"Onları bir pencerenin arkasından izlemekle sarılarak yatmak arasında fark var," dedi.

"Doğru," derken omuz silktim. "Bence de bir kedi alabiliriz çünkü kedimi çok özledim."

"Onu buraya getirmelisin," dedi yüzünde heyecanlı bir tebessüm beliren Leo. "Fitzpervert'la, Bridget kanka olurlar."

"Kedine 'Bridget' ismini mi koyacaksın?"

"Eğer Bay Fitzpervert gelip bizimle yaşarsa koyarım."

"Kedi yok," dedi mutfağa dalan Campbell. Uzun, dalgalı saçları darmadağınıktı ve üzerinde *FUCKET* yazan kısa bir tişörtle şort giymişti. "Kediler eşyaların üzerine işer ve ev çöp gibi kokar."

"Seni sersem," diye gürledi Leo. "Defol git."

"Kedilerden nefret ederim," dedi Campbell, Keurig'e doğru giderken. "Sanırım alerjim var."

"Yalancı." Yoğurdumun kapağını açtım.

"Yalancı demişken," dedi dönüp bana parmak sallayarak. Wes Bennett ile lisede sadece *birkaç ay öylesine çıktık* demiştin sanki."

"Evet, ne olmuş?" Kaşığımı yoğurduma batırdım. "Neden?"

"AJ, Powers laboratuvar eşim. Sen ve oda arkadaşı Wes'in UCLA'deki ilk yılınızda *delice âşık* olduğunuzu düşünüyor."

"Ne?" Campbell bana sinsi bir yalancıymışım gibi bakarken, ne diyeceğimi -ne düşüneceğimi- bilemedim. AJ bunu nereden biliyordu... Wes, ona bir şey mi söylemişti? "Ne dedi?"

"Partiden, Fat Sal'da Wade'in gözüne ABD haritasını soktuğumdan ve ne kadar eğlendiğimizden falan bahsediyorduk," dedi kahve makinesini açıp içine bir kapsül atarken. "Senden bahsettiğimde, bana, *Buradaki ilk yıllarında delice âşık olmalarına rağmen şu an iki yabancı gibi olmaları çok acayip*, dedi."

Nefesim kesildi. "Neden *delice âşık* olduğumuzu düşünüyormuş ki?"

"Vay canına," dedi tezgâhtan atlayıp yanımıza gelen Leo. "Bayan Anti-Romantik, delice âşık mıymış?"

"Heyyy, başka ne söyledi?" diye sordum, her ne kadar mantıklı tarafım, *Hiç önemli değil!* diye çığlık atsa da.

Wes oda arkadaşına delice âşık olduğumuzu mu anlatmıştı?

Bunu yakın bir zamanda mı söylemişti?

Çünkü ben röportaj yüzünden hâlâ biraz... huzursuzdum. Biz gibi hissettiğim o âna çok hızlı bir şekilde geri dönmüştük. Gardımı indirip ondan ne kadar nefret ettiğime odaklanmayı kestiğim an, Wes sırtüstü çimlere uzanmış ve beni güldürmeye başlamıştı.

Bu kesinlikle kabul edilemezdi. Olan onca şeyden *hiç mi* ders almamıştım?

"Şey, benden daha fazlasını bildiğini düşünmesini istemedim," dedi dönüp omuz silken Campbell. "O yüzden *evet, çok tuhaf* dedim ve normal konumuza devam ettik. Ama bütün hikâyeyi istiyorum."

"Evet, ben de," diye başını salladı Leo. "Bize hikâyeyi anlat."

"Hepimizin bilmeye hakkı var," diye bir ses duydum arkamdan. "Özellikle de benim, yani erkek arkadaşının," dediğini duyduğumda Clark'ın da uyandığını anladım.

"Offff, bu konudan bahsetmek istemiyorum," diye cıyakladım. Artık canım yoğurt yemek de istemiyordu. Hiçbir şey istemiyordu. "Kısacası lisede çıkıyorduk, birlikte üniversiteye gittik ama sonra onun babası vefat ettiği için hızla geri dönmesi gerekti ve böylece ayrıldık. Son."

"Bu kısa bir hikâye değil," dedi hızla yanımdan geçip her sabah yaptığı gibi enerji içeceğini içmek için buzdolabına giden Clark. "Bu sadece ezik birkaç cümle. Ya her birimizin sana üçer soru sormasına izin verirsin ya da Leo seni evden atar."

"Sen ne giyiyorsun böyle, Tanrı aşkına?" diye sordum umursamadan çünkü Clark'ın üzerinde mor bir ihtiyar sabahlığı var gibiydi.

"Mor bir ihtiyar sabahlığı," diye cevap verdi. "Bunu Kmart'tan aldım, vintage ve çok seviyorum. O yüzden lütfen kıyafetlerimi aşağılamayı bırak."

"Neden çok seviyorsun?" diye sordu Campbell. "Bunu seni yargılamak için sormadım... sadece merak ettim."

"Netleştirdiğin için teşekkür ederim. Bunu çok seviyorum çünkü iç çamaşırlarımla dolaşmama rağmen balkonda kahve içebilecek kadar kapalıyım."

"Deneyebilir miyim?" dedi bu tanımdan etkilenmişe benzeyen Leo.

"Sana çok büyük gelir," diye cevap verdi Campbell. "Sen en az otuz santim daha kısasın."

"Evet, ellerini sabahlığımdan çek." Clark buzdolabını açtı ve enerji içeceğini alıp dolabı kapattı. "Şimdi, üç sorumu soracağım."

"Tabii, böylece evden atılmamış olurum," dedim gözlerimi devirip. Onlarla Wes hakkında tartışmayı hiç istemiyordum.

"Sadece lanet sorulara cevap ver." Campbell kollarını kavuşturup, "Birinci soru," dedi.

"Önce ben," diye araya giren Clark onu kalçasıyla itti. "Birinci soru: Neden ayrıldınız?"

"Evet, neden?" dedi Campbell da Clark'ı kalçasıyla iterek.

Önümde koca bir gün varken buna odaklanmak istemiyordum, kahretsin. Omuz silkip cevap verdim: "Aramız iyi sanıyordum, derken bir gün bana artık uzak mesafe ilişkisi istemediğini söyledi."

"Yani o mu senden ayrıldı?" diye sordu Leo ikisinin önüne geçerek. Bunu söylerken mavi gözleri, sanki inanması imkânsızmış gibi kocaman açılmıştı.

"Evet." Yutkundum, bu konuyu genel bir *ayrılık* hikâyesi gibi düşünecektim.

"Ne kadar aptalmış," dedi Campbell. Aynı anda Clark da, "Ne kadar pislikmiş," dedi.

Ama sonra Leo, bir sonraki sorusunu sorarak tüm anlama yetimi altüst etti.

"Aman Tanrım," dedi tiksinmiş gibi. "Uzak mesafe ilişkisi yürüttüğünüze göre, sakın bana bir sansar gibi, telefonda ayrıldığını söyleme?"

"Telefonda ayrıldı," dedim, burnumdan nefes alıp içinde bulunduğumuz anda kalmaya çalışarak ama bu yorum beni doğrudan geçmişe götürdü.

Çünkü evet... bunu kesinlikle telefonda yapmıştı.

Ekim
İki Yıl Önce

WESSY MCBENNETFACE:

Yurtta mısın?

Wes mesaj attığında yurt odamdaki masamda oturmuş, Amerikan Edebiyatı dersi için *The Awakening* okuyordum. Tıpkı eve geri döndüğünden beri her gün olduğu gibi, ismini -WESSY MCBENNETFACE- telefonumda görür görmez mutluluk hormonlarım salgılandı ve kitabı bırakıp ayağa kalktım.

Rahatken Wes'le konuşmak harikaydı.

Yatağıma koştum, yüzüstü uzandım ve cevap yazdım:

Ben: Yurttayım ve yüzünü görmeyi hevesle bekliyorum! 3-2-1...

Gittiğinden sonraki haftalarda bir rutinimiz olmuştu. Ben derslerime giriyordum, o da işe gidiyordu ve eve döner dönmez birimiz -ya da ikimiz birden- uyuyana kadar, bütün gece görüntülü konuşuyorduk.

Onu çok özlemiştim ve yokluğunda hiçbir şey aynı değildi ama hâlâ sürekli görüşüp konuşuyor olmak işe yarıyordu.

Ama o tanıdık *görüntülü konuşma çağrısı* sesini duymak yerine telefonum normal çalmaya başladı. *Beni normal sesli aramayla mı arıyordu?* "Nasıl görüntülü arama yapıldığını unuttun mu?" diyerek açtım.

"Hayır." Boğazını temizlediğini duydum, sonra, "Bugün telefonla aramam daha iyi olur diye düşündüm," dedi.

"İyi de nedeeeen?" diye dalga geçip sırtüstü döndüm ve tavana baktım. "Atalarımızın yaptığı gibi sesli konuşursak o şapşal suratını göremem ki. Neyiz biz, *boomer* mı?"

"Konuşmamız gerek, Liz. Yani..."

"Günlük sohbet sırasında *konuşmamız gerek* ifadesini kullanmaman gerektiğini bilmiyor musun?" diye dalga geçtim.

Stresli gibiydi, ki babası öldüğü için bu normaldi ama ben onu dalga geçerek rahatlatma konusunda çok iyiydim. Son zamanlarda ne zaman arasam biraz mesafeli gibiydi ama üzerime alınmıyordum çünkü şu an ailesi için hayat epeyce zordu. "Filmlerde bu sözcüklerden uzak durulur... Onun yerine *bil bakalım* ya da belki *hadi biraz muhteşem şeylerden bahsedelim, Lizzie* diyebilirsin. Her şey *konuşmamız gerek* lafından daha iyidir."

İç çekince zor bir gün geçirdiğini anlayıp üzüldüm.

Hemen sonra, "Ama konuşmamız *gerekiyor,*" diye çıkışıverdi.

Bunun farklı olduğunu anladığımda doğruldum. Hiç kendisi gibi değildi, benimleyken olan Wes gibi değil. Sesi... mesafeli gibi geliyordu.

Hasta gibi.

Yabancı gibi.

Çok düşünmeyi kes, dedim kendime ve sarı elbisemin üzerindeki çiçeklere baktım. *Şu an onun için her şey çok zor.*

Ama babasının ölüm haberini aldığı gün bile, böyle olmadığını içten içe biliyordum. Yıkılmıştı ve çok üzgündü ama böyle *soğuk* değildi.

"Tamam, o zaman konuşalım," dedim sakince. Kalbimin deli gibi çarpmasına yol açan bir panik hissetmeme gerek yoktu. "N'aber?"

Derin bir nefes aldığını duydum ve sonra, "Bu uzak mesafe ilişkisi bana göre değil," dedi.

"Ne?" Ne demek istediğini kesinlikle anlamamıştım. "Nasıl yani?"

Sanki binlerce kez prova etmiş gibi, "Bunu daha fazla yapamam, yani sen ülkenin diğer ucunda ve ben buradayken olmaz," diye dökülüverdi. Sanki bunu çok düşünmüş gibi. "Kaçınılmaz olanı erteliyor gibiyiz."

"Sen ne dediğinin farkında mısın? Kaçınılmaz olan da neymiş? Geri taşınmamı mı istiyorsun?" Mantıksız sözlerini anlamaya çalışırken ellerim titriyordu. Dün gece *Friends* izleyip konuşurken uyuyakalmıştık ve sabahın üçünde bana *seni çok seviyorum* diye mesaj atmıştı.

Yani kesinlikle benden ayrılacağı falan yoktu.

O hâlde ne yapıyordu?

"Yoksa sen mi okula geri döneceksin?" diye sordum. "Bilmiyorum..."

"Bence ara vermeliyiz," diye araya girdiğinde sesi öfkeliydi.

"Öyle mi?" Tüm kanın yüzüme çıktığını hissettim ve sözleri kafamda yankılanırken kalbim ağzıma geldi. *Bence ara vermeliyiz.*

"Ayrı hayatlar yaşayarak ilişkimizi sürdüremiyoruz. Bence ikimiz de kendi yolumuza bakıp hayatlarımıza devam etsek daha iyi olur."

"Devam mı etsek?" Nefes alamadığımı hissettim. "Benden ayrılıyor musun, Wes?"

Bu son derece bariz olsa da, "Evet," dediğinde yine de tam anlamıyla şoke oldum.

Kesik bir nefes aldım.

"Ah," demeyi başardım ama daha fazlasını söyleyecek hâlde değildim. Gözyaşlarımı tutmaya çalışırken boğazım sıkıştı. Bunun nasıl olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Wes benden ayrılıyor.

"Sorunun sen olmadığını bil lütfen, Lib," dedi çatlak bir sesle. "Sen harika ve mükemmelsin ama artık bizden bir şey olmaz."

Ona bir şey söylemek, *Yanılıyorsun! Ne yapıyorsun?!* diye bağırmak istedim ama konuşamadım. İçimde binlerce hıçkırık vardı, boğazımı sıkıyor ve konuşmamı engelliyordu. Artık elbisemdeki çiçekleri göremiyordum. Gözyaşlarım, parlaklığıyla şu an benimle dalga geçer gibi pencereden sızan Kaliforniya güneşi hariç her şeyi bulandırıyordu.

"Üzgünüm, Lib," dedi yavaşça. "Çok üzgünüm."

Yaşadığım şok ve kalp kırıklığının ardından bir sebep buldum.

Canımın yanmasını engellemeyen bir sebep ama onu seviyordum, o yüzden kabul etmek zorundaydım.

Yanaklarımı silip iyiymişim gibi konuşmaya çalıştım. "Şu an senin için her şeyin altüst olduğunu biliyorum, o yüzden bunlarla uğraşırken ara vermemizi istemeni anlıyorum. Ama arkadaşın olarak yine de yanında olacağım, sonrasına ileride bakarız."

"Hayır, Liz." Mutsuz bir kahkaha ya da homurdanma gibi bir ses çıkarıp tekrar, "*Hayır,*" dedi.

"Hayır mı?"

"Hayır, anlamıyor musun?" Sesi öfkeli geliyordu. "Temiz bir ayrılığa ihtiyacım var. *Bizden* kopmam gerek."

Bunu söylediğinde sanki bir yanım parçalanmış ve suratıma tokat yemiş gibi oldum. "Arkadaş bile kalmak istemiyor musun?"

"Bence bu işi bitirip kendi yolumuza gitmemiz en iyisi."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım. Yaşadıklarından sonra onu her şey için affedebilirdim ama bunu nasıl yapabildiğini hiç anlamıyordum. Bunu nasıl isteyebildiğini.

O benim dünyamın merkeziydi, *ilişkimiz* benim merkezimdi.

Hayatımdan çıkarak nasıl iyi olabilirdi?

Tanrım. *Artık beni hayatında istemiyordu.*

"O yüzden mi görüntülü aramadın?" dedim ağladığımı duymasından nefret ederek ama bunu sormam gerekiyordu. "Ağlamaya başlayınca durumun aşırı tuhaf olacağını bildiğin için mi?"

Hiçbir şey söylemedi. Bekledim ama tek kelime etmedi.

"*Wes.*"

"Artık kapatmam gerek," dedi kalın ve alçak bir sesle. "Ben... yapamıyorum..."

Derken aramanın sonlanıp isminin ekranımdan kaybolmasını gözyaşlarıyla izledim.

"Heyy?" Campbell yüzüme parmaklarını şıklattı. "Nereye gittin, Elizabeth?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve kendimi zamanda geriye gitmiş gibi hissettim. Gerçekten. Başımı iki yana sallayıp, "Eh... kötü bir yere," dedim.

"Peki, ondan sonra ne oldu?" diye sordu Leo. "Senden ayrıldı ama sonra?"

"Sonra birkaç ay gözlerim şiş gezdim ve ardından hayatıma devam ettim," dedim sanki çok kolay olmuş gibi. "Hikâyenin sonu."

"Peki, ya *o*?" diye sordu Clark. "UCLA'e geri döndü. Bu nasıl oldu?"

"Cidden bilmiyorum," diye itiraf ederken bunu ben de merak ettim. "Ben çalışmak için her yaz LA'de kaldım ve tatillerde babam Kaliforniya'ya geldi. O yüzden Omaha bana eski hayatmış gibi geliyor. İrtibatta olduğum tek kişi arkadaşım Joss ama Wes beni terk ettiğinde Joss da onu tamamen sildi, o yüzden hiç bahsetmedi. Yani ayrıldıktan sonra ne yaptığına dair gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Sanırım soruları şimdilik bir kenara bırakabiliriz," dedi Clark, ardından Campbell'ı itip önüme gelerek kollarını tezgâha dayadı. "Şu an yüzünü hiç beğenmedim. İyi misin, ufaklık?"

Clark gözlerinde baba şefkatiyle bana bakıp sırıtırken, "Tabii ki iyiyim," dedim arkadaşlarıma minnettar hissederek. Gerçekten *iyi* olduğum için de minnettardım. Yıllar olmuştu, Wes'le ben artık farklı insanlardık ve ben artık iyiydim.

Koşarken Wes'le olan durumumuzu düşünmeye devam ettim. Yani ayrılıktan sonra iyi olmadığım o günleri. Geri vermediğim Emerson Baseball kazağına milyonlarca gözyaşı dökmüş, anlamadığım bir kaybın yasını tutmuştum.

Her gece *çılgınca âşık olma* durumundan, *tamamen yalnız olma* durumuna geçmeyi kabullenmek imkânsızdı.

Tanrım, o telefon konuşmasını sonradan bir aptal gibi o kadar çok düşünmüştüm ki.

Sesi üzgün geliyordu. Tam kapatmadan önce sesi çatlamış mıydı? Ya konu babasının ölümüyle ilgiliyse ve beni aslında hâlâ seviyorsa?

Belki de onu aramalıyım.

Noel tatili için eve gidene kadar, o konuşmayla ilgili kendimi birçok kez yanılttım. Sonra -yılbaşı sabahında- beni terk edişinin asıl sebebini anladım.

Konunun babasıyla alakası yoktu ya da beni hâlâ seviyor olmasıyla, konu tamamen Ashley isminde güzel bir kızla ilgiliydi.

O dönem aptal bir âşıktım.

Ama artık değilim.

Duşta beynim resetlendi ve çok şükür ki günün geri kalanını derslerime odaklanarak geçirdim. Öğle yemeğinden önce iki sınava girdim -biri iyi geçti, diğerinde biraz zorlandım- ve son dersime konuk olarak gelen konuşmacının anlattıklarını not alırken elime kramp girdi.

Clark, Jackie'ye gitmemiz için yanıma geldiğinde bitkindim.

Telefonum titredi.

Lilith: Bugün bir video daha paylaşabilir misin?

Kamyonete binip cevap yazdım:

Ben: Antrenmandan sonra mı?

Hızlıca cevap verdi.

Lilith: Mükemmel olur. Birkaç gün oldu ve gösteri maçına çok az kalmışken, daha fazla gönderi paylaşmalıyız.

Ben: Tabii ki.

Cevabımı yolladığımda ona gösterip onayını almama gerek kalmadan gönderi paylaşacak kadar bana güvenmesinden heyecan duydum. Sahaya doğru giderken hâlâ heyecanlıydım ve Clark'ın şarkı listesinde *Supermassive Black Hole* çalmaya başladığında ne yapacağımı kesinlikle biliyordum.

Muse'e bayılırdım -özellikle de *Resistance* albümüne- ama bu şarkı çalarken *Twilight* beyzbol sahnesini hayal etmemem imkânsızdı.

Bu da takımın çoktan sahada antrenmana başladığı yere varır varmaz beynimi açtı.

Clark'la birlikte malzemeleri indirmeye başladım çünkü bir sürü koşma ve vurma görüntüsü çekmem gerekiyordu. Bunlar şarkıyla harika gider ve bence ikonik olan vampirlerin beyzbol sahnesi gibi etki yaratırdı.

O yüzden Clark fotoğraf çekecek, ben videoya kaydedecektim.

Gerçekten uyumlu olmasına kendimi o kadar kaptırmıştım ki Wes'i fark etmedim bile.

Oraya varır varmaz, yaratıcılığımın zirvesinde heyecanla işe koyuldum. Önce atışlara odaklandım ve her atıcıdan mümkün olduğunca çok uzun atışlar çektim. Sonra temel koşuya geçtim ve topun eldivene düşüşünü zumlayarak çektim.

Atış çekimleri yapmaya karar verip, fırlayan topu havada çekmek isteyene dek Wes'i görmedim.

Tabii ki kulübedeydi ve benim burada olduğumdan haberi bile yoktu.

Konu beyzbol olunca hep çok odaklanırdı. Kulübeden çıktığında tüm havası değişir, o rahat tavırlarının yerini koyu renk gözlerinde alev alev yanan bir yoğunluk ve ciddiyet alırdı. Sanki maç, doğrudan tutkusunu yakan benzinin üzerine atılmış gibi.

Bu sarsıcı çelişki onun çabuk gülen, umursamaz tavrında çıtırdayarak birleşen bir elektrik akımı gibi, görülmeye değer güçlü bir şeydi.

Wes, başka şeylerin yanı sıra bir de böyle biriydi. Bir anda sıfırdan yüze çıkıp ciddileşirdi. Ama ben zihnimin bunlarla dolup taşmasına asla izin vermeyecektim.

Öhö öhö.

Odaklan, Liz.

Videoyu çek, Liz.

Ve çekmeye başladım.

Kaydederken, minik detayları daha çok fark ediyordum.

Mesela hâlâ her atışından önce topu elinde çevirip iki parmağıyla dikişlerin üzerinden geçiyordu. Ve yine hâlâ her atışından önce topu iyice sıkıp derin bir nefes alıyordu.

Bu şeyler bana romantik geliyordu, yani topun üzerindeki ellerinin ritüeli ve alışkanlığı. Sanki onun parmak uçlarıyla topun dikişleri ihtiyar bir çiftmiş, bir ömür boyu birbirlerine dokundukları için her santimlerini çok iyi biliyorlarmış gibi.

Topun üzerinde duran ellerinin birkaç yakın çekimini yapmalıyım.

Videoya çekmeye devam ettim.

Ve Tanrım... Wes, elinde top olduğunda bir sanatçıydı.

Öyleydi.

Topu şiddetli bir hızla fırlatmadan hemen önce yüzünün bomboş ve yoğun bir şekle bürünmesi, vurduğu topun büyük bir kuvvetle eldivene çarpıp mükemmel şekilde hedefi tutturması.

Uzun, ince kolunun tamamen gevşemesi...

Topu fırlatırken bacağının gerilmesi...

Topun uçmasına izin verirken çıkardığı nefes sesi...

Dizlerimin üzerinde, tam eğilmiş bir hâlde, parmak uçlarımda ve merdivenlerde onu çektim. Bana istediğim her açıyı veriyor ve daha iyileri için iştahımı kabartıyordu. Gezegeninin etrafında daireler çizen bir uydu gibi daha fazlasını, daha fazlasını ve daha fazlasını istiyordum. Atışlarını bitirdikten sonra bile Mick ve Wade ile top oynarken onları çekmeye devam ettim. Kameram şu an tamamen Wes'in sol eline ve o elin beyzbol topuyla olan ilişkisine odaklanmıştı.

"Sence çektiklerin yeter mi?"

"Ha?" Kamerayı indirdim ve yanımda Clark'ı -gerçi o an herhangi birine de aynı tepkiyi verirdim- görünce şaşırdım. Topun kurşun gibi hareket edişine ve Wes'in elinden, sopanın uç noktasına ulaşana kadar olan yolculuğuna o kadar kapılmıştım ki, dünyadaki diğer her şey yok olmuştu.

"Kendinden geçmişsin, Bux," dedi başını iki yana sallayarak. "Sadece müzik yaparken bana öyle aptal aptal bakarsın."

"Ben, şey..." dedim nefes nefese ve hâlâ neden kendime gelemediğimi anlamayarak. "Muhteşem vampir beyzbolu çekimleri yapıyordum."

Karşımdaki kişi Clark olduğu için ne demek istediğimi ânında anladı ve sevinçle bağırdı: "Evet! Muhteşem Cullen ailesi, evet. Bu video muhteşem olacak, dostum."

Haklıydı... olabilirdi. Clark'ın bu konuda konuşmasını dinlerken daha da heyecanlandım. Çünkü Wes'in atışlarını kameraya alırken duygusal olarak onunla olan geçmişimi unutabilmiştim. O sabah gözümün önüne gelen anılar gitmiş ve işimi yaparken hiç ortaya çıkmamışlardı.

Ben, Liz Buxbaum, hiç dağılmadan as atıcı Wes Bennett'a odaklanabilmiş ve işimin yaratıcı kısmına yoğunlaşabilmiştim.

O, üniversitedeki diğer sıradan oyunculardan biriydi.

Bu hiç de büyük bir sorun falan olmayacaktı.

BÖLÜM ON BEŞ

"Aman Tanrım, yüzüne bak.
Sen o kızı seviyorsun."

-Balo Paktı*

Wes

Duş başlığının altına girip başımı kaldırdım ve sıcak suyun üzerimden akmasına izin verdim. Sona kalanlardan biriydim çünkü antrenmandan sonra Ross'la konuşacaktım, o yüzden soyunma odası sessizdi.

Kaslarım ağrıyordu, yorgundum ama yine de en son ne zaman kendimi bu kadar canlı hissettiğimi hatırlamıyordum.

Evet, *nihayet* hafta sonu kıçımı yırtarak çalışmış ve sonunda geri dönmüştüm. Hayatım boyunca olmadığım kadar tutarlı bir şekilde tüm antrenmanı Korkunç Sabit Eddie olarak geçirmiştim. Bugün atış yapmak gerçekten *eğlenceli* gelmişti ve bunun en önemli sebebi de arka arkaya atış yaparken babamın sesini hiç duymamış olmamdı.

Antrenman bitmesin istemiştim.

Özellikle de Liz tüm antrenman boyunca orada durup beni videoya alırken.

Elbette Clark da oralardaydı ama herkesin rastgele fotoğraflarını çekiyordu.

Öte yandan Liz, öncelikli olarak bana odaklanmıştı.

---

* Balo Paktı (*Prom Pact*), 2023 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Sadece işini yaptığını biliyordum ama ne zaman dünyama girse daha mutlu oluyordum.

Karşıma çıkan şeyi gördüğümde giyinmiş ve neredeyse çıkmak üzereydim.

Başlangıç dizilişi.

Cumartesi günkü gösteri maçının as takım listesi kapıya asılmıştı.

Yavaşça kapıya doğru yürürken moralim bir anda bozuldu ve stresim arttı. Bu gerçek bir maç olmadığı için çocukların yarısı muhtemelen listeye bakmamıştı bile, sahaya önce kimin çıktığı kimin umurundaydı? Koçlar herkesi yönlendireceği için aslında hiç önemli değildi.

Ama benim için önemliydi.

Burnumdan derin bir nefes alıp biraz daha yaklaştım ve gözlerim listede atıcıyı aradı.

"Hazır mısın?" diye bir ses duydum arkamdan.

"Ne?" Döndüğümde Ross duvara yaslanmış, telefonuna bakıyordu.

"Seni başlangıca koyduk," dedi gözlerini telefondan ayırmadan. "Sadece hazır olduğundan emin olmak istedim."

"Cidden mi?" Normalde sakin olmaya çalışırdım ama bu Ross'tu. Lanet bir bebek gibi sırıtırken elimde olmadan bağırdım: "Benimle dalga geçmiyorsun, değil mi?"

"Tanrım. Bennett, kendini rezil ediyorsun," dedi ama yüzündeki tebessüm benimki gibiydi. "Bu sadece bir gösteri maçı... Sakin ol."

"Olamıyorum," dedim boğazımın neden kaşındığını merak ederek.

"Biliyorum." Gösteri maçının benim için *her şey* anlamına geldiğini anlıyormuş gibi başını salladı ve "Sadece cumartesiden önce bileğini burkmak ya da kolunu çıkarmak gibi aptalca bir şey yapma yeter," dedi.

"Yapmam," dedim gülerek. Mutluluk gözyaşları dökmek üzereydim.

Oradan neredeyse koşarak çıktım. (Tabii ki kâğıdı kapıdan söküp çantama atmıştım çünkü annemin görmek isteyeceğini biliyordum.) Yemin ederim içimde kampüse kadar takla atarak gitmemi sağlayacak çılgın bir enerji vardı.

Dışarı çıkar çıkmaz Sarah'yı görüntülü aradım.

"Ne var?" diye cevap verdi. Görünüşe bakılırsa derse gidiyordu. Ya da dersten dönüyordu. Kampüste bir yere gittiği kesindi. "Derse geç kalmışken neden beni rahatsız ediyorsun?"

"Çünkü Stanford'u boş verip gösteri maçıma yetişmek istersin belki diye, sana cumartesi günü maçın başlangıç diziliminde olduğumu haber vermek istedim."

"Aman Tanrım!" diye çığlık attı Sarah ve yüzü o minik tebessümlerinden biriyle canlandı. Yürümeyi kesip, "Gerçekten başlıyorsun, harika!" dedi.

"Değil mi?" dedim ben de şaşkınlıkla.

"Anneme söyledin mi?" diye sordu cıyaklayarak. "Gelemez belki ama öğrenmek ister! Aman Tanrım!"

"Hayır, ilk seni aradım," dedim gülümsemeyi kesebilecek miyim acaba diye merak ederek.

"Öyle yapman gerekiyordu zaten, Wesley," diye güldü ve gözyaşını sildi. "Ahhhh, senin adına çok mutluyum!"

Sarah bunun benim için neden önemli olduğunu anlayacak çok az kişiden biriydi ve bu yüzden kendisi de bu maçı önemsiyordu.

Yaşanan onca şeyden sonra bu Bennettlar için çok büyük bir şeydi.

Yeni bir başlangıç şansıydı.

Güçlükle yutkunarak, "Sağ ol," dedim. "Hadi, sen derse git. Böylece ben de telefon tutarken güvenle ya da düzgünce atamadığım taklalarımı atayım."

"Evet, aynen. Ama önce güvenlik. Sonra görüşürüz," dedi gülerek aramayı sonlandırırken.

Haftanın geri kalanı boyunca, as kadroda olduğum için bir çeşit zorlu sınavı geçmişim gibi bulutların üstündeydim. Annem görüntülü konuşurken bir bebek gibi ağlamış ve bu beni çok duygulandırmıştı. Tam o sırada, aklıma Liz'le görüntülü konuşmaktan kaçındığım o an geldi. Çünkü *beni* ağlarken görsün istememiştim ama şu an asla geçmişe bakacak değildim.

Hele de geleceğe bakmak için önümde çok fazla şey varken.

Bu gelecek hissi, Liz'le yaptığımız röportajın ardından benimle bir devam röportajı çekmek istediğini söyleyen Lilith Grossman'ın e-postasına "kesinlikle hayır" diye cevap vermemin ana nedeniydi.

Zorlukların üstesinden geldim temasını muhteşem bir şekilde işlemekten gerçekten mutluluk duyacağını söylemişti.

Hayır, ben almayayım, sağ ol.

Bir takım oyuncusu olmuş ve uslu bir çocuk gibi Liz'in sorularını yanıtlamıştım ama daha fazlasını istemiyordum.

Özellikle de Liz, işin içinde değilse.

Maça kadar yaptığımız tüm antrenmanlarda çok iyi atışlar yapmayı sürdürdüm ve nihayet cuma gecesi geldiğinde heyecandan bir türlü uyuyamadım.

Sonunda o gün gelmişti.

Ama cumartesi sabahı kalkar kalkmaz stresin geri geldiğini hissettim. Heyecanım yerini korkuya bırakmıştı. *Ya başaramazsam?* B-Plate'te kahvaltı ederken çocuklarla birlikte güldüm, onlar normal bir günmüş gibi davranırken ben rol yaptım. Ama omlet ve biraz yulaf yemeye çalışırken midemde binlerce minik düğüm oluşuyordu.

Mick'in arabasıyla sahaya giderken içimde durmadan *sakın batırma, sakın batırma, sakın batırma,* diyen sesi kapatıp çocukların sohbetine eşlik etmeye çalıştım.

Biraz rahatlamam gerekiyordu ama beynim kendini sadece endişeye odaklamış gibiydi. As kadroya girerek korkularımdan birini mezara koymuştum ama ya batırırsam? Ya başlangıcı yaparken bir oyunda ne kadar batırdığımı gösterecek olursam?

Ya koçlara bana ikinci şansı vermekle ne kadar büyük bir hata yaptıklarını kanıtlarsam?

"Neden bu kadar sessizsin, Bennett?" diye sordu Brooks sahada esnerken. Fazlasıyla rahattı ve sırıtıyordu, dizini çime yaslamıştı. Enerjisini kıskandım. "Bugün *pislik* dediğini hiç duymadım."

"Pislik," diyerek zorla sırıttım ve bir yandan derin nefesler alırken, bir yandan da omuzlarımı çalıştırdım.

Tribüne bakıp yavaşça nefes aldım. Sıcak bir Kaliforniya günüydü, hafif bir esinti vardı ve gösteri maçına rekor sayıda taraftar gelmişti. Jackie Stadyumu'ndaki kalabalık, elektrik yüklüydü. Hoparlörlerden yayılan müzik ve eldivenlere çarpan topların sesi bu parti havasına fazladan yankı katıyordu âdeta.

Mükemmel bir sonbahar sezon önü maçıydı.

Ağzımdan nefes verdim ve ayaklarını öndeki koltuğa uzatmış, yanağına mavi bir *B* çizmiş olan kız kardeşime baktım.

Tanrım, çok tatlı diye düşündüm, itici kardeşimi görmek içimi biraz rahatlatmıştı.

Uğruna çalıştığım şey buydu ve şimdi tadını çıkartmalıyım.

Esnemeyi bitirirken kendi kendime güven vermeye çalışıyordum ama eldivenimi alıp ısınmaya başlar başlamaz duyabildiğim tek şey babamın sesi oldu.

Topu atıp tutarken, *Neydi o öyle Wesley? Berbattı,* dediğini duydum. Sesi, sanki lise maçlarımda tribünde ayağa fırlayıp bağırırken yaptığı gibi, son derece netti.

Kes şunu.

Mickey topu geri atarken alnımdaki teri sildim.

Bu sadece ısınma. *Rahat ol.*

Ama Mick'in peşinde koşmak zorunda kaldığı bir atış daha yaptığımda birazcık korkmaya başladım.

Çünkü fena hâlde batıracaktım.

Babamın tribünlerden, *Son maçına gelmemi neden istemediğini anladım,* diye bağırdığını duydum. *Saçmalamayı kes de göster şunlara günlerini.*

Yüce Tanrım. Bana hayatımda belki de milyonlarca kez bunu söylemişti: *Saçmalamayı kes de göster şunlara günlerini.* Babam yaşarken bu aşırı derecede sinir bozucuydu ama şu an kan donduran bir çığlık gibi hissettiriyordu.

Babamın sesini duymayı kesemediğim için aklımı yitiriyor olmalıydım, değil mi?

Derin bir nefes alıp zihnimi boşaltmaya odaklandım. Gözlerimi kapatıp sakinleşmeye çalıştım.

Ama gözümün önüne sadece babamın yüzü geliyordu.

Bu da nefes almamı zorlaştırıyordu.

Bir atış daha yaptım.

Mickey o topun peşinden koşmasına sebep olduğun için suratına bir yumruk atmalı. Babamın hep durduğu, tribündeki koltukların olduğu noktaya baktım ama hiç kimse yoktu.

Tabii ki yoktu.

O öldü, seni psikopat.

Fena hâlde batıracaktım, kahretsin.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM ON ALTI

"Seni seviyorum. Bunu seninle tanıştığım an anladım. Söylemem bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

-Umut Işığım*

Liz

"Neden öyle görünüyor?"

"Nasıl?" Clark solumda videoya çekiyordu ve ben de kameramı çıkarmış, rakip takımın kulübesinin önüne çökmüştüm.

"Atış yapamıyormuş gibi," dedim Wes'in yüzüne zumlayarak. "Topu atarken hep birini öldürecekmiş gibi görünür ama bugün uykusu varmış gibi görünüyor."

Clark bunu komik bulmuş gibi bir ses çıkardı. "Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum."

Wes'i, Mickey'nin kovalamak zorunda kaldığı bir topu daha atarken izledim ve tam karşımda güya hiçbir şey yapmıyormuş gibi duran koçların da aslında dikkatle izlediklerini fark ettim.

Kameradan baktım ve yeni gelen solak birinci sınıf öğrencisiyle ilgili neredeyse şüpheye düştüklerini *gördüm.* Bir şeyin dağıldığını izliyorlarmış gibi bir hava aldım ve ne yapacağımı bilemedim.

Kahretsin.

Ona karşı hissettiklerime rağmen yine de başarısız olmasını istemiyordum.

---

* Umut Işığım (*Silver Linings Playbook*), 2013 yılı, ABD yapımı romantik komedi-dram filmi.

"O gün onu kızdıran şey her ne ise, tekrar bulması gerektiği anlamına geliyor," dedim Wes'in normalde her atış yaptığında yüzünde oluşan ifadeyle alakası olmayan hâline bakıp paniklerken. "Ya da onun gibi bir şey."

Nedenini bilmiyordum ama tedirgin oldum. Onunla konuşmak, onu rahatlamak için bir yol bulmayı ve sadece yapmayı bildiği şeyi yapmasını söylemek isteyecek kadar hem de.

Sadece at, Wes.

Artık onu tanımadığım için aklından ne geçtiğini bilmiyordum ama bir sorun olduğu belliydi. Sonuçta gereken yeteneğe ve tekniğe sahipti ama kendini sabote ettiği çok açıktı.

Açıkçası bu beni hiç şaşırtmadı.

Babası öldükten hemen sonra, koçları okula ne zaman döneceğini öğrenmek istediğinde, Wes kafayı yemişti. Görüntülü konuşmalarımızdan birinde, babası öldüğü için bırakın atmayı artık bir beyzbol topuna bile bakamayacağını söylerken gözlerindeki paniği çok net hatırlıyordum.

Bunu düşünmek bile onu fiziksel olarak hasta ediyordu.

Yani sorun aslında atış yapmak değil, yine bu olmalıydı.

Bunu bilmesi gerekirdi, değil mi?

Yani, tabii ki bilmesi gerekirdi.

Ama ya şu an bilmiyorsa? Kamerayı bıraktım, çantama uzandım ve defterimden bir sayfa kopardım.

"Bana büyük bir iyilik yapar mısın?" dedim Clark'a, bir kalem çıkarırken. Sözlerimin muhtemelen işe yaramayacağını biliyordum çünkü en iyi beyzbol koçlarından oluşan bir ekip zaten bunları ona söylemişti.

Ama ona yardımcı olmak için *bir şey* yapmaya kararlıydım.

Ne olur ne olmaz diye.

Bir cümle yazıp kâğıdı ortasından katladım.

"Ne lazım?" Clark kamerasını indirip bana baktı.

"Bunu alıp yedek kulübesine gitmeni ve Wes Bennett sahadan geldiğinde ona vermeni istiyorum."

Beyzbolla ilgili söyleyeceklerimin onun işine yarayacağını düşünmekle ve kalbimi kıran bu serseriye yardım etmekle aslında delilik yaptığımı biliyordum ama kendime engel olamadım.

Ne de olsa bu konu bizimle ilgili değildi, UCLA takımıyla ilgiliydi.

"İlk atış için zaten gidecektim, o yüzden olur," dedi Clark gözlerini kısarak. "Ama eski sevgiline yazdığın notu yeni erkek arkadaşının iletmesini istediğinden emin misin?"

"Bu bir aşk notu değil," dedim ve bir anda yapmak üzere olduğum şey yüzünden fena hâlde gerildim. Wes Bennett'a bu şekilde ulaşmak berbat bir fikirdi ama nedense kendimi mecbur hissediyordum. "O yüzden sorun olmaz."

"Tamam o zaman." Clark kâğıdı elimden alıp uzaklaştı.

Takım sahadan çıkmaya başlarken ben de Wes'i kameranın lensinden izliyor ve güya fotoğraf çeker gibi yapıyordum. Eldivenini banka fırlatıp bir şişe su aldı, yüzü çok gergindi.

Clark hangi cehennemde?

Kameranın arkasından izlemeye devam ettim. Wes'in içtiği su yutkunarak boğazından geçerken ortaya çıkan görüntü çok dikkat dağıtıcıydı. *Neden bu kadar etkiliyor?* Clark, Wes'in yanında belirdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı. *Ah, Tanrım.* Dudaklarını okuyamadım ama Clark onunla konuşurken pişmanlık hissettim.

Belki de Clark'ı kulübeye göndermemeliydim.

Wes şişeyi indirip sanki tam anlamamış gibi, kısık gözlerle Clark'a baktı ama Clark konuşmaya devam etti.

Ardından kâğıdı uzattı *-ah Tanrıuuuuuuuuuuum-* yani benim gönderdiğim kâğıdı.

Aman Tanrım.

Wes'in iri parmakları kâğıdı açarken titrediğimi hissettim.

Aklımdan ne geçiyordu??

Koyu renk gözleri birkaç saniye kâğıtta kaldı ve ben kendimi aptal gibi hissettim.

Beyzbolla ilgili anlamsız sözlerimin bir D1 üniversite atıcısının kendini sabote etmesine engel olacağına inanan aptal, moron bir çocuk gibi davranmıştım.

İçgüdülerimle hareket etmenin utancıyla yüzüm alev alev yanmaya başladı.

Wes kâğıttan başını kaldırdı ve "Sağ ol, ahbap," derken başını salladı. Böylece Clark arkasını dönüp gitti.

Ama Clark gider gitmez, Wes'in dudaklarında kocaman bir tebessüm belirdiğini gördüm.

O tebessüm, ah Tanrım.

Ardından bana baktı.

Aramızda kamera ve kocaman bir saha olmasına rağmen dudaklarını, "Teşekkür ederim," diye oynatırken, gözlerindeki bakış son derece yoğundu.

Doğrudan bana bakıyordu.

Hemen ona arkamı döndüm ve az önce yaşananlar olmamış gibi yapmaya çalıştım. Saha dışının fotoğraflarını, tribünlerdeki taraftarları yani Wes Bennett dışında her şeyi çekmeye başlarken yüzüm âdeta kavruluyordu.

Ben dünyanın en büyük eziğiydim çünkü kulübedeki atıcıya biri aracılığıyla mesaj göndermek tam da Küçük Liz'e göre bir hareketti. O küçük ucube bu tip şeylere bayılırdı ve ben de onun onaylayacağı bir şeyi kazara yaptığım için kendime çok kızıyordum.

Ama maç başlar başlamaz boş verdim.

Stadyumda sezonun ilk maçının heyecanı vardı ve görünüşe bakılırsa her bir taraftar nefesini tutmuş, olacakları bekliyordu. Hava güneşli ve ılıktı, gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu ve manzara, yaratıcının eseri gibiydi: Mükemmel aksiyon için mükemmel ortam.

Önümdeki görüntülerin zenginliği çok yoğundu, ellerim olabildiğince fazlasını çekmek için deliriyordu. Kameramla neredeyse her yerdeydik ama hoparlörlerden *Power* şarkısı yükselmeye başlayınca donakaldım.

Wes'in çıkışını görmek için tam vaktinde döndüm.

Yürürken bacakları ve göğsü çok güçlü görünüyordu, çizgili formasının içinde iri ve etkileyiciydi. Kolay bir üçlük atacak ya da onunla göz temasına girme cüretini gösterecek herhangi birinin kıçını fena tekmeleyecekmiş gibi hareket ediyordu. Tanrım, gerçekten görülmeye değer bir manzaraydı.

Bruin mavisi beyzbol şapkasının altındaki yüzünde sert bir odaklanma ifadesi vardı.

Kameramı kaldırmış olsam da, yürüyüşünden, hiçbir şey yapamayıp sadece bakacak kadar çok etkilenmiştim.

Wes Kahrolası Bennett, bayanlar baylar.

Ona karşı ilgim sıfırdı ama objektif olarak konuşursam, tam bir beyzbol mükemmelliğine benziyordu.

Son derece rahat ve kesin ısınma atışlarını çekebilmek için daha güzel bir görüş noktasına geçtim. *Şu âna kadar gayet iyi,* diye düşündüm ama diğer takımın ilk atışı yapacak atıcısını görünce biraz gerildim.

Bir kez daha söylüyorum, Wes'e hiç ilgi duymuyordum ama bir Bruins taraftarı olarak bu ilk resmî gösteride hepsinin çok iyi iş çıkarmasını istiyordum.

Wes'in nefes alıp parmaklarını topun dikişlerinde gezdirmesini izledim, ardından ön bacağını kaldırıp oyuna başladı. Sahanın ortasına hızlı bir atış yaptı, sonra bir tane daha ve ilk vuruşu yapacak vurucuyu gülünç bir kıvrımlı atışla dağıttı.

Taraftarlar tezahürat ediyordu. İkinci vurucu çıkarken, Wes'in şapkasını düzelttiğini görüp ben de rahat bir nefes aldım.

Ardından son derece rahat attığı diğer iki topu videoya çekmeye devam ederken, onun için endişelenmemin aslında harika bir işaret olduğunu fark ettim. Zira bu yıllar önce kırıp geçtiği kız olmadığımın tartışmasız en büyük kanıtıydı.

Geçmişimiz benim için o kadar uzakta kalmıştı ki başarısına içtenlikle sevinebiliyordum.

BÖLÜM ON YEDİ

"Bana âşıksın. Neden?"
"Beni mahvediyor da ondan."

-Kadın Aklı Erkek Aklı*

Wes

"Bu çok iyi geldi."

"Katılıyorum," dedim Mickey'yle birlikte kulübeye koşarken. Kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum. Rahatlamış kalabalık bize tezahürat ederken havalı olmam ve sırıtmamam gerekirdi ama bu imkânsızdı.

Çünkü her atışımı doğru yapmış, yani hiç top kaçırmamıştım.

Kabul ediyorum, bir gösteri maçında hiç top kaçırmamak çok da önemli değildi ama bana Dünya Serisi'nde on iki vuruş yapmışım gibi geliyordu. Yemin ederim atışlarımı çok iyi attığım için şu an LA'e taşındığım günden beri kendimi ilk kez bu kadar hafiflemiş hissediyordum.

Kulübeye girerken, "Lanet bir ateş gibiydin, Bennett," dedi Ross yüzüme bakmadan ve bu beş kelimenin anlamı benim için çok büyüktü.

Artık olmayan bir baba figürüne ihtiyaç duyan küçük bir çocuk değildim ama Ross'un fikirlerine saygı duyuyordum ve benim için çok önemliydiler.

"Sağ ol," dedim eldivenimi fırlatıp suya uzanırken.

---

* Kadın Aklı Erkek Aklı (*The Ugly Truth*), 2009 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Sanki her şeyi yapabilirmişim gibi hissediyordum.

Çünkü sadece sesleri susturup vuruşumu yapmakla kalmamıştım, Liz de bana yardım etmeye çalışmıştı.

Liz. Bana. Yardım. Etmeye. Çalışmıştı.

Bana.

Özellikle notu getiren kişi erkek arkadaşı olduğu için ne yapacağımı bilememiş ama yine de almıştım.

Çünkü zorlandığımı fark edip yardım etmeye çalışması benim için önemliydi. Geçmişimiz ya da geleceğimiz için değil, benim için. Babam öldüğünden beri birçok konuda tek başıma zorluk çekmiştim, Liz'in hâlâ yanımda olması bana iyi geldi.

Benden uzaklaşmış, hatta artık beni sevmiyor olabilirdi ama yine de hâlâ yanımdaydı.

Ve bu, bana kendimi yıllardır hiç hissetmediğim kadar *bütün* hissettirdi.

O atıştan sonra oyunun geri kalanı bir parti gibiydi.

Kulübenin önüne çıktım ve iki yanımda diğer oyuncular dururken tırabzana yaslandım. Takıma geldiğimden beri ilk kez -yani ikinci gelişimden beri ilk kez- kendimi buraya ait hissettim. Sanki burada olmam gerekiyormuş gibi. Tırabzana yaslanırken ve tezahüratları dinleyip coşarken her şeye rağmen bir yol bulan ama kalıp kalamayacağından emin olmayan o çocuk gibi hissetmedim.

Hayır, bu *benim* takımımdı ve hiçbir yere gitmiyordum.

Maçtan sonra Sarah'yla yemek yedik, ardından o LA'deki arkadaşlarıyla buluşmaya gitti. Günü mükemmel bitirmenin rahatlığı içinde dinlenirken kız kardeşim her zaman olduğu gibi işlerime burnunu sokup gitmeden evvel bana, "Bu arada sahanın kenarında Liz'i gördüm," dedi.

"Yani?" dedim gözlerimi devirip pilavımın kalan kısmını da bitirirken. Haşlanmış yengece bayılırdım -üniversiteyi ilk ziyarete geldiğimde bizimkilerle buraya gelmiştik- ve her seferinde tabağımı bile yalamak isterdim. "Gözlerin olduğu için tebrikler."

"Sağ ol," diye sırıtıp son kalan yengeç bacağını kaldırdı. "Ama daha ne bekliyorsun, Wes? Neden ona..."

"Heyyy," diye sözünü kesip yengeç bacağına vurdum ve tabağına düştü. "Bunları yarına sakla. Ânımı mahvetme."

"Lanet olsun, Wes," diyerek gülüp yengeç bacağını tekrar aldı.

İşin aslı, beyzbolda yaptığım o birkaç güzel atışın ve Liz Buxbaum'un verdiği o çılgın coşkuyu hiçbir şeyin alt edemeyeceğini düşünüyordum. Dünyanın tepesindeydim ve onun da buna heyecanlanacağını bilmeme rağmen, Sarah'ya o nottan bahsedemedim.

Çünkü ya mantıklı bir açıklama bulursa?

O not, Liz'in defterinden yırtılmış bir kâğıda yazılı olarak gelmiş (Liz defterlere *bayılır* ve aynı anda en az altı tane kullanırdı), Liz'in parmakları tarafından katlanmış (ben bir kere daha çalması için yalvarırken piyano tuşlarında sihirli bir şekilde dans eden parmakları) ve bana gönderilmek üzere Liz'in elleri (hâlâ omuzlarımda hissettiğim) tarafından tutulmuştu.

Bana.

Dürüst olmak gerekirse mantıklı bir açıklaması olsun istemiyordum çünkü bana bir başlangıç gibi geliyordu.

"İyi ama bence o tam karşındayken hiçbir şey söylemediğin için sen bir moronsun," dedi. Bir ısırık daha almadan önce, "Çörek için hâlâ bir şansın varken burnunu cama dayamakla aptallık ediyorsun," diye ekledi.

"Sen az önce ona *çörek* mi dedin?"

"Fırına gelen başka bir müşterinin alışveriş sepetine senin çöreğini atması, o çöreği hâlâ alamayacak olduğun anlamına gelmiyor. Kasaya gelene kadar çörekleri elde etmek için yapacağın her şey mübahtır."

"Ben..." Durup çatalımı indirdim ve başımı iki yana salladım. Sarah'yla uğraşırken gülmemek çok zordu çünkü o... *Sarah*'ydı. "Çöreklerle ilgili bu yoğun ilgine endişelenmeli miyim, böylesine korkunç benzetmeler yaptığın için dehşete mi düşmeliyim yoksa seni düzeltmeye mi odaklanmalıyım, bilmiyorum."

"Muhtemelen saydıklarının hepsi," dedi omuz silkerek. "Ayrıca biraz pişmanım çünkü *çörek* benzetmesinin iğrenç başka bir anlamı da var ama emin değilim."

"Sen bir aptalsın," diye gülerek önündeki patates kızartmalarından birine uzandım.

Sarah beni yurda bıraktıktan sonra çocuklarla bir yere gitmemeye karar verdim. Bu hafızalara kazınan günün geri kalanını tek başıma geçirmek ve düşünmek istediğimden bir partiye gitmek yerine, yurt odamdan çıktım. Dirseklerime yaslanıp karanlık gökyüzüne baktım ve çevremde cumartesi gecesinin sesleri yükselirken, ılık Westwood havasını içime çektim.

Telefonumu çıkarıp ona ulaşana kadar kişilerimi taradım.

Libby.

Ayrılığımızdan sonra eski mesajların hepsini silmiştim çünkü onları en sevdiğim kitabı okur gibi sürekli okuyacağımı biliyordum. Kendimi seksen beş yaşındayken bile, Buxbaum'un yazdıklarını okumak dışında başka hiçbir dilde iletişim kurmayan bir ihtiyar olarak görebildiğimden hepsini yok etmiştim.

İsmine bakıp duraksadım ve bunu yapsam mı diye merak ettim.

"Boş versene," diye kendi kendime mırıldandım ve bir mesaj attım.

Ben: Bu numara
hâlâ senin mi, Buxbaum?

Ne beklediğimi bilmiyorum ama mesaj yazdığına dair herhangi bir işaret yoktu.

"Kahretsin." Doğruldum ve karanlıkta parlayan telefona baktım fakat baloncuklar ânında kayboldu.

Bu o mu? O olmalı, değil mi?

İnsanlar genelde telefon numarasını değiştirmezdi, değil mi?

Orada uzun süre elimde telefonla oturup bekledim ama asla cevap vermedi.

Cevap vermesini beklediğimden değil ama o nottan sonra bir anda her şey mümkün gibi gelmişti.

Bu da pazartesi günü Kimya dersinden çıkıp koridorlarda yürürken neden parfümünün kokusu yüzünden onu aradığımı açıklıyordu. Dünyada muhtemelen binlerce insan o kokuyu kullanıyordu ama bu koku benim burnuma değdiği an, gözlerim kızıl saçlı birini arıyordu.

Ve o eski şarkı zihnimde yankılandı.

*Chanel No.5'inle insanı kendinden geçiriyorsun...**

Telefonuna bakarak CS50 sınıfından ağır ağır çıkan önümdeki kıza gözlerimi kısarak baktım ve onu tanır tanımaz...

Kahretsin.

İşte oradaydı.

Liz.

Neredeyse inanamadım.

Gerçekten buradaydı.

Kapıların karşısındaki duvarın önünde durmuş, amfiden çıkanları görmek için parmak uçlarına yükselmişti.

Birini arıyor gibiydi.

Doğrudan yanma giderken sırıtmamak için kendimi zor tuttum. "Aradığın kişiyi bulmana yardım edebilir miyim, Buxbaum?"

Geldiğimi görmediği için bana şaşkın gözlerle baktı. "Ah, şey, selam, Wes."

"Beni gizlice takip ettiğine inanamıyorum," dedim saçıyla oynamak için elimi uzatarak. "İşte, yine karşılaştık."

"Haha," dedi ama gözlerini devirmedi. Elime de vurmadı. Aksine, saçını kulağının arkasına sıkıştırıp, "Aslında seni bekliyordum," dedi.

Ah, bu da ne böyle?

---

* VOILA'nın "Happy Never After" albümünde yer alan *Chanel No.5* adlı şarkısının sözleri: *You got anesthesia in your Chanel No.5*

Liz Buxbaum'un binamda beni beklerken ortaya çıktığı bu hâlini hafızama kazırken, içime bir his yayıldı... *Muhtemelen mutluluktu.*

Uzun bukleler, pembe dudaklar, beyaz hırka, beyaz kot pantolon.

"Beş dakikan var mı?" diye sorarken, sanki hiç kimsenin duymasını istemiyormuş gibi hafifçe eğildi. "Seninle hemen bir şey konuşmam lazım."

Beş dakikam var mıydı? Liz için? Bu sorunun cevabı hayatım boyunca *evet, tabii ki var* olmuştu. O benimle konuşurken bedenimdeki her hücre elektrik şokuyla sarsılırdı ve bunun hayatım boyunca hiç değişmeyeceğinden emindim.

İyi ya da kötü.

"İşle ilgili," dedi şahsi bir konu olduğunu düşünmememi ister gibi.

Mideme hayal kırıklığına benzer bir şeyin oturması aptallıktı. *Ne bekliyordun ki sana, seni özlediğini söylemesini mi?*

Yani, tabii ki işle ilgili olacaktı.

"Derse gitmem lazım," derken beni bekleme sebebinin moralimi bozduğunu anlamaması ve ne kadar zavallı olduğumu düşünmemesi için sesime sıkıntılı bir hava vermeye çalıştım. "İri adamının sana yardımcı olamayacağı bir konu mu bu?"

"Hayır," derken gözlerinde bir huzursuzluk yanıp söndü ama hemen ardından yüzüne sahte bir tebessüm yapıştırdı. Tuhaf bir köpek yavrusu sesiyle, "Sadece beş dakika, Wes. Herhâlde bana beş minik dakikanı ayırırsın," diye üsteledi.

"Sonraki dersim Kaplan'da," dedim neyin peşinde olduğunu merak ederek, "eğer benimle yürürsen olur."

Başını sallayıp, "Tamam," derken sırt çantasını düzeltti ama zihninin saatte milyonlarca kilometre hızla çalıştığını görebiliyordum. Kalabalık koridordan geçerken konuşmadık ama dışarı adım atar atmaz boğazını temizleyip, "Pekâlâ," dedi.

Avludaki kırmızı taşların üzerinde yürürken ona şöyle bir baktım (daha doğrusu baştan aşağı süzdüm çünkü nedense şu an gözüme daha kısa görünüyordu) ve ona olan özlemim o kadar güçlü bir tokat gibi yanağıma indi ki neredeyse sendeliyordum.

Ona olan hislerimin gücü nasıl hâlâ bu kadar baskın olabiliyordu?

Yani, her şey benimle dalga geçiyor gibiydi. Kaldırımın kenarına sıralanmış olan uzun ağaçlar, taş binalar, ılık öğleden sonra güneşinde öğrenciler derslerine giderken yayılan sonbahar havası... İlk seferinde de bunların aynısını yaşamıştık.

UCLA'deki ilk haftamızın o resmedilmiş günleri gibiydi.

Ayakkabıları ayağına vurduğu için onu tam da bu patikada kucağımda taşımıştım ve o da Yale'deki Jess ve Rory'ye benzediğimizle ilgili bir şaka yapmıştı. Jess, Yale'e gitmek istemişti ama Yale çok sıcaktı ve yerde hafifçe sararan yapraklar vardı.

Kısacası "WesLiz montajı" diye tasvir ettiği şeyle *Gilmore Girls* dizisine gönderme yapmıştı.

Kes şunu.

"Bana vakit ayırdığın için teşekkür ederim," dedi nazikçe. Önceden hazırlanmış bir sunuma başlayacakmış gibi duruyordu. "Beş dakikayı geçmeyeceğime söz veriyorum."

"Görüyorum," dedim ve gözlerimi ondan ayırıp, yürürken aramızda oluşan boşluğa indirdim. Lanet şarkının sözleri kampüs ağaçlarının arasından çınlıyordu.

Çocuk kızın ağlamasından nefret ediyor, onun uzakta olmasından nefret ediyor.

*En kötü anlarında bile aralarının iyi olduğunu biliyorlar...**

"Elbette," dedi daha da nazik davranarak. "Konu şu: Lilith'in başka bir röportaj yapmak için sana ulaştığını biliyorum ve neden reddettiğini de kesinlikle anlıyorum."

---

* He hates it when she's crying, he hates when she's away. Even at their worst, they know they'll still be okay...

"Anlıyorsun," dedim sakince. Söylediklerini hazmetmeye çalışırken soru sorar gibi değil de cevap verir gibi konuşmaya çalıştım. Buraya gerçekten Lilith'e röportaj vereyim diye benimle konuşmaya mı gelmişti? Kampüsün bu tarafına *bu* yüzden mi geçmişti? Spor Departmanı'nın videoları daha çok izlensin diye, *güçlüklerin üstesinden gelme* hikâyemi anlatmam için beni ikna etmeye mi gelmişti?

"Özel hayatını gizli tutmak istemeni kesinlikle anlıyorum," dedi. "Ama o gerçekten senin UCLA'e tekrar nasıl geldiğinle ilgili konuşmak istiyor. Tabii beyzbol takımına tekrar gelişini de. Bu o kadar da özel sayılmaz, değil mi?"

Muhtemelen haklı olduğunu düşünerek yürümeye devam ettim ama yine de çok endişeliydim.

Çünkü sadece hayatımın o bölümünü tekrar yaşamak *istememekle* kalmıyordum, ayrıca ailemde, insanlarla paylaşmak istemediğim bir sürü şey de yaşanmıştı.

Eskiden tuhaf sessizlikler yaşandığında Liz genelde saçmalamaya başlardı.

Belli ki cevap vermediğim için bu huyu tetiklenmişti çünkü durmadan aynı şeyleri gevelemeye ve başıma gelenleri dünyayla paylaşmamın ne kadar güzel olacağını söylemeye başladı.

Kaplan binasına gelip yürümeyi kestiğimizde, "Her şeyin bu hâle bürünebilmesi muhteşem bir hikâye ve bunu paylaşman gerçekten güzel olur diye düşünüyorum," dedi.

"Tam olarak neyi muhteşem?" diye sordum.

"Ne?" Bu soru karşısında şaşırarak bana baktı, kaşları çatılmıştı.

"Sadece *ilham veren hikâyem* hakkında ne bildiğini merak ediyorum," diye cevap verirken okula geri dönüşümle ilgili hiçbir fikri olmadığını fark ettim. "Ve neden ilham verici olduğunu düşündüğünü."

Dudaklarını birbirine bastırıp bana baktı ve rüzgâr kızıl saçlarının uçlarını havalandırırken kaşlarını daha da çattı. *Tanrım, bu çillere bayılıyorum.* İç çekip saçını kenara itti ve "Dürüst olmam

gerekirse, hiçbir şey bilmiyorum. Ama eğer Lilith bunun iyi bir hikâye olduğunu düşünüyorsa, iyi bir hikâyedir," diye itiraf etti.

Demek okula nasıl geri gelmiş olduğumu araştıracak kadar bile merak etmemişti. *Not alındı.*

"Kim bu Lilith yahu?" dedim rahatsızlığımı gizleyemeyerek. "Henüz onunla tanışmadım bile ama sürekli gelen kutumda e-postalarını görüp duruyorum."

"O benim patronum. Onun stajyeriyim."

"Ah, şimdi oldu." Çenesini kaldırmasından detaya girmek istemediğini anladım. "O kadının pis işlerini yapmak için kampüsün bu tarafına kadar gelmiş olmanı takdir ediyorum ama lütfen ona *hayır, teşekkürler,* dediğimi ilet."

"*Hayır, teşekkürler,*" diye taklidimi yaptı yavaşça. Umursamadığımı görmek belli ki onu şaşırtmıştı. Boğazını temizleyip, "O hâlde *kesinlikle hayır mı?* Hiçbir şekilde *değerlendirmeyecek misin?*" diye sordu.

"Hayır," dedim yumuşak bir şekilde, birkaç saniye gözlerinin içine bakarak.

Gözleri, mutlu olduğum yerdi.

"Neden?" dedi kaşlarını çatarak. "Röportaj sırasında tüm kontrolün sende olacağına söz veriyorum ve bu da hikâyenin senin istediğin gibi olmasını sağlayacak."

Hikâyemin hiçbir zaman istediğim hikâye olamayacağını bilerek omuz silktim çünkü babamın ölümü üzerine kuruluydu. "İstemiyorum."

"Seni ikna etmek için ne söyleyebilirim?" dedi biraz çaresiz bir şekilde. "Görüntüleri incelemene izin veririz, kesmemizi istediğin her şeyi keseriz, beğenmediğin kısımları yeniden çekeriz..."

"Hiçbir şey yapmıyorum," diye sözünü kesip, kabul ederek gitmesini umdum.

"En azından *değerlendirsen?*" dedi sesi öfkeyle yükselerek. "Sadece ufak bir röportaj, Wes."

"Yapmak istemediğim bir röportaj," diye tekrar ettim. "Ama sağ ol."

Dişlerini sıkarak, "Offf, neden bu konuda bu kadar inatçısın?" diye söylendi.

"Sen neden röportajın olması konusunda bu kadar ısrarcısın?" diye sorar sormaz kaçırdığım şeyin bu olduğunu fark ettim. "LA'e geri dönme hikâyemi gerçekten duymak istediğini hiç sanmıyorum, o hâlde derdin ne?"

Hızla gözlerini kırpıştırdı. "Ben sadece senin tecrübenin..."

"Palavra," diye sözünü kestim.

Gözlerini daha da hızlı kırpıştırdı. "Anlatmak istemez misin..."

"Hayır," diye çıkıştım elimi saçlarımda gezdirerek. "Bu işten senin çıkarın ne, Liz? Neden bu kadar üstüme geliyorsun?"

"Çünkü Lilith'i hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, tamam mı?" dedi güneşe doğru gözlerini kısıp sesini yükselterek. "Umursamanı beklemiyorum ama Lilith bu sektörde gerçekten önemli biri. Bir gün kariyerime çok yarayacak milyonlarca kişiyle yakın teması var. O yüzden ona bir iyilik yapma fırsatı bulmuşken, bunun gerçekleşmesi için tabii ki ısrar ederim."

Yanakları kızarmış, gözleri alev alevdi. Dağılmasını izlerken göğsümün yandığını hissettim.

"Lütfen, en azından bir düşün," dedi elini uzatıp koluma koyarak. Çok hafif bir şekilde sıkması bile beni ikna etmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu gösteriyordu. Acaba bana dokunduğunun farkında mıydı? "Eğer çok özele girerse, devam etmezsin ama en azından bir dene."

Hâlâ yapmak istemiyordum ama Liz'in istediği bir şeye hayır da diyemezdim.

Ben çok ama çok zayıf bir adamdım.

Her gece gözlerimi kapattığımda gördüğüm o gözlere bakıp, "Tamam, yapacağım," dedim.

BÖLÜM ON SEKİZ

"Sen nasıl istersen."

-Prenses Gelin*

Liz

"Ne?" Onu doğru duyduğumdan emin olamadım. "Gerçekten yapacak mısın?"

Buna inanamıyordum.

Lilith o saban bana kendisi için Wes'le görüşüp görüşemeyeceğimi, belli ki birkaç kez reddettiği röportajı yapması için *eski arkadaşımla* düzgünce konuşup konuşamayacağımı sorduğunda bunun berbat bir fikir olduğunu biliyordum.

Wes ya benimle dalga geçecek ya da doğrudan reddedecekti.

Her iki durumda da Lilith'in kazanmasını sağlayamayacaktım.

Ama şu an Wes karşımda durmuş, sanki etrafımızda başka hiç kimse yokmuş gibi koyu renk gözleriyle son derece ciddi bir şekilde bana bakıyordu. Etrafımızda Kaplan binasına giren başka insanları görmüyormuş ve aklı sadece bende ve sohbetimizdeymiş gibi.

"Evet ama tek bir şartla," dedi.

Burnumdan nefes alıp sabırlı olmaya çalıştım çünkü işte geliyordu. Wes'i tanıdığım için bu durumun hayatımı cehenneme

---

* Prenses Gelin (*The Princess Bride*), William Goldman'in aynı adlı romanından 1987 yılında uyarlanan, ABD yapımı gençlik filmi.

çevireceğinden emindim. Başımı kaldırıp ona baktım ve "Neymiş o şart?" diye sordum.

"Röportajı ancak soruları *sen* sorarsan yaparım," dedi.

"Ama bu Lilith'in işi," dedim. Wes, daha zayıf eski versiyonumu bayıltacak kadar yoğun bir göz temasıyla konuşurken içimde esen fırtınayı görmezden gelmeye çalışıyordum. Kolunu bıraktım (ne zaman tutmuştum acaba?) ve "Bunu yapamam," dedim.

"O zaman ben de röportajı yapamam," dedi umurunda değilmiş gibi omuz silkip uzaklaşarak.

"Ödüllü bir film yapımcısı olan patronuma belgeseli için röportajı benim yapacağımı cidden söyleyemem... Hadi ama," diye bağırdım arkasından, onu ikna etmeye çalışarak. "Hem bunu neden isteyesin ki? O benden çok daha iyi yapar."

"Ama ben sana güveniyorum," dedi bana dönüp geri geri yürüyerek. "Bu konuyu hiç kimseyle paylaşmak istemiyorum ama mecbur kalırsam, sadece seni seçerim."

Sana güveniyorum.

Bu cümlenin beni bu denli sarsması canımı yaktı çünkü güvenmemeliydi. Bana güvenmeyi hak etmiyordu.

Sadece seni seçerim.

Ama beni seçmemişti, yani geçmişte.

Önemi varken seçmemişti.

Duyması güzel olan bu sakin sözleri sanırım beni temelden sarsmış ve başımı döndürmüştü.

Hepsi geçmişte kaldı, diye hatırlattım kendime.

Artık eskiden birbirini tanıyan sıradan iki insandık.

Derin bir nefes alıp, "Sanırım ona sorabilirim," dedim.

"Evet," dedi başını sallayarak. "Sormalısın."

"Tamam. Şey..." Bunu söylerken biraz sarsılmıştım, "Peki, röportaj için ne zaman müsait olursun?"

Merdivenlerin en alt basamağında durup kollarını kavuşturdu ve yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izledi. "Kontrol edip sana dönerim. Hâlâ aynı numarayı mı kullanıyorsun?"

Aman Tanrım.

İkimiz de ne sorduğunu biliyorduk. Wes, geçen gece gönderdiği mesajı alıp almadığımı soruyordu.

"Evet," dedim belli belirsiz bir sesle.

Çünkü ekranımda ismini gördüğüm an, içimden geçen hisler çok fazla gelmişti. *Wessy McBennettface.* Bu sanki ölü birinden mesaj almak gibiydi ve tüm hafta sonu dengem bozulmuştu.

Çünkü ne istiyor olabilirdi ki?

Muhtemelen maç esnasında yardım ettiğim için teşekkür edecekti.

Kendi kendime böyle olduğunu söylemiştim ama bir yanım, *Ya başka bir şeyse?* gibi şeyler düşünmüş ve günler sonra bile hâlâ allak bullak olmama sebep olmuştu. Derin bir nefes alıp gözlerine baktım.

Tanrım... beni izleme şekli karnımdaki kelebeklerin coşmasına yol açıyordu çünkü bana, sanki beni dünyadaki herkesten daha iyi tanıyormuş gibi bakıyordu. Sanki her düşüncemi görüyor ve her anımızı hatırlıyor gibi.

Bakışları sadece içimi görüyormuş gibi değil, sanki beni bir çift kuvvetli kol gibi sarıyor gibiydi.

Bakışları tanıdık olmaktan çok daha fazlasıydı.

Bakışları yuvamdı.

Bakışları, arka bahçedeki şenlik ateşi, gece yarısı telefonları ve yumuşak yastıklı, havalı ve ağır yorganlı otel odalarında son bulan araba yolculuklarıydı.

Yumruklarımı sıkarken, zihnimde *Sad Songs In a Hotel Room* şarkısı çalmaya başladı.

Bana bu şekilde bakmaya artık hiç hakkı yoktu.

"O hâlde," dedim biraz fazla yüksek sesle ve uzun zaman önce yerle bir ettiği şeyi düşünmeyip ilerlemek için kendimi zorladım. Tırnaklarıma bakmayı tercih ederek, "Sen bana ne zaman müsait olduğunu yaz, ben de sana yeri ve zamanı bildireyim," dedim.

"Erkek arkadaşın da orada olacak mı?"

"Kim, Clark mı?" dedim başımı kaldırıp ama sonra kendimi tekmelemek istedim çünkü *başka kimi kastediyor olabilirdi ki, seni ahmak?*

"Şu an başka erkek arkadaşların da mı var, Buxbaum?" Gözlerini bariz rahatsızlığımdan zevk alıyormuş gibi, hafifçe kıstı. "Dev gibi sarışın kameramanlardan oluşan bir harem mi kurdun?"

"Çok komik," diye mırıldanıp gözlerimi devirdim.

"Cumartesi günü sevgilini bir ulak olarak kullanmana şaşırdım." Beni yine aynı şekilde izlerken, "Bu arada gerçekten ilginç bir ilişki dinamiğiniz var," dedi. "Eski sevgiline onunla notlar göndermen falan."

"Hiç de öyle değil," dediğim an, sesimdeki savunmacı tondan pişman oldum çünkü çocukluğumun Wes Bennett'ı bu tepki için yaşardı. Saçımı kulaklarımın arkasına sıkıştırıp, "Yani, seni eski sevgilim olarak gördüğünü bile sanmıyorum çünkü daha çocukken unutulmaya mahkûm birkaç ay yaşadığımızı gayet iyi biliyor," dedim.

"Ne zaman yalan söylesen yutkunduğunu biliyor muydun, Libby?" Başını yana eğdi ve yüzünde iliklerime kadar hissettiğim anıları canlandıran, o ağır ağır oluşan tebessüm belirdi. "Ne zaman doğru olmayan bir şey söylesen ânında yutkunur ve saçını kulaklarının arkasına sıkıştırırsın. Sekiz yaşındayken bile böyleydin."

Saçımla oynamamak için kendimi zorlayarak göz devirdim. Ters bir şey, canını yakacak bir şey söylemek istiyordum ama hâlâ yardımına ihtiyacım vardı. O yüzden sadece, "Tamam," dedim.

Ve bu hiç adil değildi. Bundan nefret ediyordum.

Ayrıca yanaklarımın kızardığını görüyor olmasından da nefret ediyordum.

"Tamam." Gülümsemesi kayboldu ama "Ve evet... sana programımı mesaj atarım," derken hâlâ gözleri parlıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Bana hem istediğimi verip hem de bir pislik gibi davranırken ne yapacağımı bilemiyordum. "Gerçekten minnettarım."

"Önemli değil," dedi gözlerime bakarak. "Tabii Lilith değil de sen olduğun sürece."

"O zaman anlaştık?" dedim doğrulamasına ihtiyaç duyarak.

"Evet, hanımefendi," dedi ve o pis sırıtışı geri döndü. "Tokalaşmak ister misin? Ya da... başka bir şey yapmak?"

Yanaklarım alev alev yanarken, dudaklarım tek kelimelik bir cevap çıkacakmış gibi birkaç saniye açık kaldı.

Bu da Wes'in sessizce, "İşte, orada," demesine yol açtı.

"Ne? Kim?"

"Küçük Liz."

Ben daha cevap bile veremeden arkasını dönüp hızla merdivenlerden çıktı fakat sırıttığını görmüştüm.

Son sözü hâlâ onun söylüyor olması hiç adil değildi. Bu son derece sinir bozucuydu ve Morgan'a geri dönene kadar canımı sıktı. Kampüste ilerlerken ne yeşil ağaçları ne de sarı çiçekleri gözüm görüyordu çünkü beynim o pis sırıtışında ve *işte, orada... Küçük Liz* diyen derin sesinde takılı kalmıştı.

Ancak Lilith'in ofisine adım atıp ona haberi verdiğim an, rahatsızlığım sona erdi.

"Bu harika!" dedi, düğmeli beyaz gömleği, erkek kravatı, siyah pantolonu ve mükemmel dikilmiş pembe yün ceketi içinde muhteşem görünürken. Beyin fırtınası tahtasının önünde durmuş sadece kendisinin okuyabildiği notlar alırken ekledi: "Onları ben yazdığım ve videoyu ben düzenlediğim sürece soruları kimin sorduğu umurumda bile değil. Sağ ol, Liz."

"Bir şey değil," dedim, Wes'in isteğinin Lilith'i bozmamasına rahatlamış bir şekilde.

"Röportajın taslağını çoktan hazırladım, o yüzden sana soruları gönderirim. Aklımda bir şeyler var," dedi siyah gözlüğünü iterek. "O yüzden bazı sorular alakasız gibi görünse de bir yere çıktıkları konusunda bana güven."

"Tamam," dedim başımı sallayıp ne yaptığını bildiğine güvenerek.

"Ayrıca genç Bay Bennett'ın özellikle seni istemesini de ilginç buldum," dedi sırıtarak. "Ama tek kelime etmeyeceğim."

"Yo, hayır, öyle bir şey değil," diye kekeledim. "O sadece..."

"Liz, biliyorum. Sorun değil," dedi dönüp tüm dikkatini bana vererek. Tebessümü neredeyse kahkahaya dönüşecekti. "Hiç fark etmez. Onun hikâyesini istiyorum ve senin sayende alacağım. Rahatla."

"Ama bilmeni isterim ki..."

"Biliyorum, inan bana." Elini kaldırıp, "Peki, ne zaman yapıyoruz?" diye sordu.

"Bugün bana ne zaman uygun olduğunu bildirecek."

"Tamam." Tahtasına geri dönüp okunması imkânsız bir şeyler daha karaladı. Kendi zihnine geri dönmüş gibi, "Röportaj için benim ofisimi kullanabilirsin, hazır olduğunda sana haber veririm," dedi.

"Mükemmel," dedim ve Wes'le konuşmamdan bu yana ilk kez, bir röportaj daha yapacağımızı fark ettim. Önce Wes'i, sonra da Lilith'i birbirlerinin şartlarına ikna etmekle o kadar meşguldüm ki konuyu hazmedecek fırsatım olmamıştı.

Wes'le oturmak zorunda kalacaktım.

O gün derslere ve kütüphaneye giderken bu düşünce içimi kemirdi. Çünkü ona sıradan beyzbol soruları sormak o kadar da mühim bir şey değildi ama *kişisel* sorular beni endişelendiriyordu.

Gönderdiğim notu soracak mıydı? Clark'ı? Wes Bennett ile yapacağım konuşmada geçecek konuların *hiçbiriyle* uğraşmak istemiyordum.

O gece saat on buçukta, bitkin bir şekilde kütüphaneden çıkarken telefonum titredi.

Cebimden çıkardım ve o aptal ismi görünce kalbim -yine- teklemeye başladı.

WESSY MCBENNETTFACE

Bu ismi derhâl değiştirmeliydim.

"Profili düzenle" tuşuna bastım ve ismini WES olarak değiştirdim.

Wes: Yarın sabah antrenmandan sonra vaktim var. Sana uyar mı?

Mecbur uyduracaktım.

Ben: Evet. Morgan Center'ın yerini biliyor musun? Röportajı MC491 numaralı odada yapabiliriz.

Wes: Olur.

Ben: Harika. O hâlde görüşürüz.

Telefonum yine titredi.

Wes: BEKLE BEKLE BEKLE.

Mesaja baktım. Tanrım, ne yapıyordu bu? Gözlerimi devirip cevapladım:

Ben: Ne var?

Wes: Şu an ne yapıyorsun?

Ben: Numaramın sende olmasından dolayı pişman olmam dışında mı?

Wes: Evet. Onun dışında.

Neden cevapladım bilmiyorum ama dayanamadım.

Ben: Kütüphaneden çıkıyorum.

Wes: Off... gece gece
kampüstesin.
Hangi kütüphane?

Nasıl devam edeceğimden emin olamadan telefona baktım. Onu görmezden gelebilirdim ama sabah röportaj için buluşmak zorunda olduğumdan bu bana aptalca geldi.

Ama onunla mesajlaşmak da istemiyordum.

Biz arkadaş değildik.

Ben: Powell.

Özellikle buraya gelmiştim çünkü müzik kütüphanesine gidersem Wes'le karşılaşmaktan korkuyordum.

Wes: Ciddi olamazsın? Şu an
AJ de Powell'da. Hatta ben
de Royce'un önündeki bankta
oturmuş onu bekliyorum.

Powell ve Royce karşı karşıyaydı. İki bina doğrudan birbirine bakıyordu, yani Wes yakınlardaydı.

Onunla karşılaşmamak için hızla merdivenlerden indim.

Ben: Bu gece
çalışacak bir şeyin yok muydu?

Wes: Vardı ama müzik
kütüphanesinde çalıştım.
İşim bitti.

Hah, biliyordum! Müzik kütüphanesinde olacağını *biliyordum.* Zihin okuma yeteneğimle gurur duyarak merdivenlerden inerken cevap yazdım:

Ben: Güzel. Yarın görüşürüz, Wes.

Wes: İyi geceler, Buxbaum.
Şey.. Liz...

Ben: Evet?

Wes: O merdivenlerden
inme hızın korkunç. Düşmeden
önce yavaşlasan iyi edersin.

Yazdıklarını okurken öksürmekle cıyaklamak arası bir ses çıkardım. Off, karanlıkta bir yerden beni izliyordu. Omzumun üzerinden geriye bakmamaya çalışarak cevapladım:

Ben: İyi geceler, ucube.

BÖLÜM ON DOKUZ

"Bu odadan çıktığımda, bir daha hayatım boyunca, seninleyken hissettiğim gibi hissedemeyeceğimden korkuyorum."

-İlk Aşk, İlk Dans*

Wes

"Neden bu kadar gerginsin, anlamıyorum."

"Açıkçası ben de bilmiyorum." Stanford'da benimle aynı anda koşan Sarah ile telefonda konuşurken tepeden iniyor ve muhtemelen kendi kendime konuşuyormuş gibi görünüyordum. Son birkaç yıldır birlikte koşmayı alışkanlık hâline getirmiştik ve her ne kadar farklı okullarda da olsak, haftada birkaç kez hâlâ birlikte koşuyorduk.

"Bence Dr. Allison hariç, hayatının o dönemini benden başka hiç kimseyle konuşmadığın içindir," dedi.

"*Bu* doğru," dedim. Noah bile işlerin ne hâle geldiğini bilmiyordu, üstelik o dönem onunla sürekli konuştuğum hâlde. Michael da daha yeni öğrenmişti ama o bile her şeyi bilmiyordu. Parlak gün ışığına karşı gözlerimi kısıp, "Sanırım bu konuda konuşmaya... *hazır değilim*," dedim.

"Ama bir de şu açıdan bak," dedi. "Terapide konuşmak iyi gelmişti, değil mi?"

---

* İlk Aşk, İlk Dans (*Dirty Dancing*), 1987 yılı, ABD yapımı romantik dram filmi.

Doğrudan tepenin dibine indim. "Geldi ama bu röportaj gizli değil ve şey... soruları soran kişi *Liz* olacak."

"Bunu sen talep ettin de ondan, sersem," dedi ve eğer burada olsaydı, bana o patentli *sen bir aptalsın* bakışını atardı. "Ama gerçekten korkacak bir şey yok. Beyzbola nasıl geri döndüğünü bilmek istiyorlar, sen de onlara nasıl geri döndüğünü anlatacaksın, hepsi bu."

"Ama annem..."

"Annem iyi," diye sözümü kesti. "Annem, hikâyesini dinlemeyi isteyen herkesle zaten fazlasıyla paylaştı. Olayların onu nasıl sarstığını markette gördüğü insanlara bile anlatıyor. Asıl onun yaşadıklarından bahsetmezsen hayal kırıklığına uğrar ve haklı olduğumu biliyorsun."

Haklıydı.

Annemiz yıkılmış bir kadın olarak terapiye girmiş ve... şey, *daha az yıkılmış* ve deneyimlerini tanıştığı herkese durdurulamaz bir heyecanla anlatma arzusuyla dolu olan biri olarak çıkmıştı.

Yaşadığı en kötü deneyimleri bile.

"Buna bedava terapi gibi bak, fazla düşünmeyi bırak ve Liz'le *ona* hikâyeni anlatıyormuşsun gibi konuş. Yap ve kurtul."

Yap ve kurtul.

Bu güzel bir bakış açısıydı... Yapacak ve kurtulacaktım.

"Sevgili annemizden bahsetmişken, bizi havaalanından alacak, değil mi?"

"Evet, dün nihayet bana döndü," dedim.

Evimiz sonunda satılmıştı, o yüzden haftaya Sarah'yla birlikte, annemin evi kapatmasına yardım etmeye gidecektik. İkimiz de buna can atmıyorduk ama annemin her şeyi kendi başına halletmesine de bekleyemezdik.

Hem eve veda etmek de istiyordum.

Her ne kadar eve *kesinlikle* veda etmek *istemesem* de.

Yurda geri dönüp duş aldım. Takım antrenmanı için Acosta'ya doğru yürüdüğüm sırada röportajla ilgili tereddüttüm tamamen

geçmişti. Ya da en azından azalmıştı. Yapacak ve kurtulacaktım, o kutucuğa da *tamam* işareti atıp bir daha asla yeniden sorgulanmaması için dua edecektim.

Güç aletlerinde zıplayıp, çimlerde sağlam bir şekilde ısındıktan sonra ağırlık kaldırma bölümüne gittim.

Köşeyi dönerken Eli'm, "Erkek arkadaşın nerede, Lizzie?" dediğini duydum.

Liz'n bizi videoya çekmek için orada bulunması sürpriz olmamasına rağmen, onu gördüğümde olduğum yerde donakaldım.

Liz onu videoya çekerken, Eli da duvara top fırlatıp çift yönlü atış yapıyordu.

"Onun bir adı var," dedi dikkatini işinden ayırmadan. "Ve bugün daha güçlü çocukları çekmek istedi. O yüzden seninle ben ilgileniyorum."

"Hey... Neden bu kadar kabasın?" diye sordu Eli gülümseyerek.

"Bana *Lizzie* diyerek bunu sen istedin, öyle değil mi?"

İkisi de beni fark etmemişti, ben de Liz'i içime çekmek için biraz oyalandım.

Üzerinde bir kot ve siyah tişört vardı ama ayağındaki Doclar ve saçlarının arkasına taktığı siyah fiyonk, onları sadece bir kot ve tişörtten fazlası gibi gösteriyordu.

Çiçekler ve pastel renkler olmasa da onu *Liz* yapıyordu.

Eli'ı videoya alırken onu izledim ve işini yapma şeklindeki bir şey beni büyüledi. Ne yaptığını kesinlikle biliyordu ama eğlendiği de belliydi. Videoyu çekerken vücudu -ve kamerası- sürekli hareket hâlindeydi. Odaklanma şekli, bana bir çalma listesi üzerinde çalışırken müziğe nasıl odaklandığını hatırlattı.

Dünyanın geri kalanı da vardı tabii ki ama Liz, çalıştığı şey hariç başka hiçbir şeyle ilgilenmiyordu.

Tanrım, bu yönünü çok seviyorum.

"Dün gece eve sağ salim vardığını görmek güzel, Buxbaum," dedim o yeşil gözleri üzerimde görme ihtiyacıyla.

Beklediğim gibi oldu ve irkilmesine sebep olduğum için hızla bana döndü.

Ancak şaşkınlığını hızla gizledi. Yutkundu ve "Elbette vardım. Sanırım sen de yurduna geri dönmekte zorluk çekmemişsin?"

"Benim için endişelenmene bayılıyorum, Libby," dedim o hızlı ve öfkeli göz kırpışlarını âdeta yiyip bitirerek. *Evvet!*

Gözlerini devirdi, çenesini kaldırdı ve ben dizlerimin üzerine çökmek istedim.

"Bu sabahki röportaj için sana canlı ihtiyacım var." Başını yana eğip, "Ondan sonra istediğin kadar uçurumdan düşebilirsin," dedi.

Eli gülmeye başladı, ben de öyle. Liz'in dudakları da sanki bizimle birlikte gülmek istiyormuş da bunu yapamıyormuş gibi hareket etti ve ben de bunu *kazandım* olarak kabullendim.

"İşte, *şimdi* eski sevgililer gibi görünüyorsunuz," dedi Eli. "Liz. Ben de sana *Libby* diyebilir miyim?"

"Cevap vermemi istiyorsan, hayır," dedi *Pretty Woman*'daki repliği kullanarak. Dudaklarındaki gülümseme emaresi bile silindi ve "O isimden nefret ediyorum," dedi.

"Yo, etmiyorsun," dedim sessizce dalga geçerek ve bir adım daha yaklaşıp, daima saçma bir şekilde güzel kokan boynunun o noktasına yüzümü dayamak istedim. "*Lib.*"

Ardından uzaklaştım çünkü üzerinde ismimin yazılı olduğu bazı ağırlıklar vardı ama Liz'le karşılaşmam, buluşmamızı beklerken heyecanlanmama neden oldu. Röportajın kendisi değil, Liz'le aynı odada olmak beni heyecanlandırmıştı. Ayrıca erkek arkadaşı da kamerasıyla birlikte orada olsa bile, Liz'le olmamaktan çok daha iyiydi

Açıkçası Clark'tan *o kadar da* hoşlanmadığını düşünmeye başlamıştım.

Yani, onları birlikte gördüğümde yeterince mutlu gibiydiler ama ömrüm boyunca onun birilerine âşık olmasını izlemiştim. Kocaman gözler, pembe yanaklar, bilmiş tebessümler... Bunlar

Liz'in belirtileriydi. Hepsine dönem dönem tanıklık etmiş, hem etkilenmiş hem de nefret etmiştim.

Hiç kimse aşkını benim Libby'm gibi belli edemezdi.

Belki de ben öyle olmasını istiyordum ama Clark'a o şekilde baktığını hiç görmemiştim.

Antrenmandan sonra duş aldım ve her zamanki şort tişört kombinimin yerine düzgün bir gömlekle kot giydim. Benden ne beklendiğini bilmiyordum ama Liz'i hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden tedbirli davrandım.

Binadan çıkıp Morgan'a doğru yürürken güneş çok parlaktı ve ilk kez babam olsa ne düşünürdü diye merak ettim. Son zamanlarda onu düşünmekten kaçınıyordum çünkü sahada aklıma gelmesini istemiyordum ama ölümüyle ilgili kameraya konuşmaya hazırlanırken, kendime engel olamadım.

Bir yandan, babamın hiç kimsenin hayatımızla ilgili bir şey bilmesinden hoşlanmayacağını düşünüyordum ama bir yandan da spot ışıkları altında olmam için karşıma çıkan bu fırsattan hoşlanacağını biliyordum.

Eğer burada olsaydı, atışlarımla ilgili neden daha büyük bir şey yapmadıklarını sormak için Lilith'i arardı. *Geleceğin yıldızını göstermek varken neden vasat oyuncularla konuşarak vakit kaybediyorsun ki? Bazıları sahayı bile göremeyecek...* gibi bir şey söylerdi. Bunu düşünürken gülmek ve Sarah'yı aramak istedim çünkü babam yüzde yüz bunu yapardı.

Hatta bu farkındalık bütün bunlarla ilgili kendimi daha rahat hissetmemi sağlamıştı.

Morgan'a varınca, biraz erken gelmiş olsam da doğrudan MC491'e gittim. Ofisin aralık duran kapısını çalmak için elimi kaldırdım ama Liz'in masada oturduğunu görünce durdum.

Dürüst olmak gerekirse, bir an için nefesim kesildi.

Çünkü onun bu yönüyle daha önce hiç karşılaşmamıştım.

Antrenmandan sonra üzerini değiştirmiş, sıradan tişörtünün yerine siyah bir ceket giyip boynuna karmaşık bir inci kolye takmıştı. Gözlerinin üzerini boyamıştı, dudakları kırmızıydı ve saçlarını bir tokayla geriye doğru tutturmuştu.

Gözünü bile kırpmadan bir toplantıyı yönetebilecek kadar güçlü görünüyordu ve ben bu kişiyi tanımaya can atıyordum.

"Selam," dedim. Sesim, âşık olduğu kızla ilk kez konuşan bir ortaokul öğrencisi gibi çatladı.

Başını kaldırıp baktı ve gözlerindeki o güç, beni neredeyse yere devirecek gibi oldu.

Tanrım, onu seviyorum.

"Selam." Eski dönemlere ait gibi görünen kırmızı rujlu dudaklarında nazik bir tebessüm belirdi. "Erkencisin."

"Sorun olmaz, değil mi?" dedim.

Kaşları kalktı. "Wes Bennett az önce izin mi istedi? Sanırım ateşin falan var mı diye alnını kontrol etsem iyi olur."

"Bence kesinlikle yapmalısın." Ona daha yakın olmaya can atarak kapıyı itip ofise girdim. Aramızda daha az boşluk olmalıydı. "Nerede durmamı istersin?"

"Röportajı şurada yapacağız," dedi odanın hemen sağındaki küçük toplantı masasını işaret ederek. "Ama Clark henüz gelmedi."

"O hâlde sağ bacağımız eksik desene," diye dalga geçip, burnuna koku verilen bir tazı gibi parfümünü içime çektim. Artık kokusunu aldığım için odaklandığım tek şey oydu. "Hangi sandalye?"

Kalkıp masanın yanından geldi ve o sırada -*Tanrım, bana yardım et*- ayağında yüksek topuklu, siyah ayakkabılar olduğunu fark ettim. "Arkasında resim olan," dediğinde irkildim.

"Tamam," dedim ve sandalyeyi çekip oturdum.

Şu âna dek, eğitim anlamında konuşmam gerekirse, aramızdaki iki yılı hiç düşünmemiştim. Ama Liz'i yüksek topuklularla pahalı film ekipmanlarının arasında rahatça dolaşırken

izlediğimde, onun bu gergin birinci sınıf öğrencisinden çok daha kıdemli olduğunu fark ettim.

Ve o topuklular... Onlara bakmadan duramıyordum. Sanki onları giymek için doğmuş gibi hareket ediyor, küçücük prenses ayakkabıları üzerinde güçlükle duran o Küçük Liz'den milyonlarca ışık yılı uzaktaymış gibi görünüyordu.

"Lütfen bunu söylediğim için bana kızma, Liz," dedim yavaşça ve buranın onun dünyası olduğunun bilincinde olarak. "Ama şu an o kadar havalısın ki biraz gözüm korkmuş olabilir."

BÖLÜM YİRMİ

"Seni çok seviyorum. Muhtemelen bir insanın başka bir insanı sevemeyeceği kadar."

-50 İlk Öpücük*

Liz

"Öyle mi?"

Sözlerinden hiç etkilenmemişim gibi kısaca cevap vermem beni de etkiledi. Sanırım *hafif eğlenmiş* gibiydim ama işin aslı içimden deliriyordum.

Çünkü son birkaç yıldır ne zaman Wes'le karşılaştığımı hayal etsem, benim havalı ve sakin olduğumu düşünmesini istiyordum.

Öz güvenli, başarılı ve *bizi* çoktan aşmış olduğumu.

Onun için fazla havalı olduğumu.

Tanrım, dürüst olmam gerekirse Küçük Liz, *hayatı* boyunca o serseri yan komşusunun onun havalı olduğunu düşünmesi umuduyla kıçını yırtmıştı.

O yüzden bunları onun ağzından bizzat duymak gerçekten baş döndürücüydü.

"Öyle," dedi gözlerini üzerimde gezdirerek. Dudakları kıvrılıp küçük bir çocuk gibi sırıtırken, gözlerini her yerimde hissediyordum. "Tanrı aşkına, buraya gelmeden önce iki farklı gömlek giyip çıkarttım."

---

* 50 İlk Öpücük (*50 First Dates*), 2004 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Aman Tanrım. Gözlerimi karşısında duran boş sandalyeye çevirdim ve sandalyeyi çekip oturdum. Ona kayıtsız bir şekilde, "Komikmiş," derken yüzüm yanıyordu.

Derin ve alçak bir sesle mırıldandı: "O yanaklar..."

"Selam, çocuklar!" Clark ofise daldı ve eşyalarını Lilith'in masasının yanına bıraktı. "Geç mi kaldım?"

"Hayır," dedim hafif çatlamış bir sesle. "Wes erken geldi."

"Aferin sana," dedi Clark başını sallayıp sırıtarak. Ardından gelip kafamın tepesine bir öpücük kondurdu.

Offf.

Alaycı bir sırıtış bekleyerek Wes'e bir bakış attım ama yüzünde herhangi bir sırıtma emaresi yoktu; onun yerine çenesini sıkmış, sert sert bakıyordu.

Neden böyle duruyor?

"Lil nihayet soruları gönderdi mi?" diye sordu Clark, tüm röportajı kaydedecek olan ve çoktan tripodun üzerine yerleştirdiğim sabit kamerayı kontrol ederken.

"Gönderdi ve ona böyle hitap etme," dedim e-postasını açtığımdan beri beni paramparça ederek midemde uçuşan kelebeklerle. Soruları güzeldi ama onları Wes'e *benim* soracak olmam, beni fena hâlde strese sokuyordu.

Nedense ona hayatının en kötü kısmıyla ilgili sorular sormamın ne kadar garip hissettireceğini düşünmemiştim. Lilith'in sorularını okuduğumda midem bulandı, o yüzden ben de hissettiğim bu gerginliği dolabımdaki en profesyonel kıyafeti bulmak için kullandım.

İşime ve Lilith'in belgeseline koymakla gurur duyacağı çekimi vermeye odaklanacak, bu hikâyeyi daha önce hiç duymamışım gibi davranacaktım.

Wes gelmeden hemen önce yazıcıdan çıkardığım soruları alırken resmen ellerim titriyordu. "Hatırlatmak için söylüyorum Wes, bunlar Lilith'in soruları. Ben sadece onun yerine soruyorum."

"Anladım," dedi yüzünde gergin bir ifadeyle karşımda otururken.

Siyah bir kazak ve kot pantolon giymişti, kıyafetleri üzerinde çok güzel duruyordu. Şahsen benim için değil ama röportaj yapacak biri olarak, konuğumun kamerada güzel çıkması hoşuma giderdi.

Neyse.

"Beni de görmezden gel, ahbap," dedi Clark kamerasına bakarak. "Ben sadece birkaç farklı açıdan görüntü almak için odada dolanıyor olacağım. Yokmuşum gibi davran."

"Deniyorum," dedi Wes yavaşça, "ama kolay olmuyor."

Bunu söylerken bana bakıyordu ve neden aramızda bir şey varmış gibi hissettiğimden emin olamıyordum.

Burnumdan nefes alıp Lilith'in hazırladığı sorulara bakarak, "Tamam," diye araya girdim. "Hazır mıyız?"

Clark her iki kameranın kayıt tuşuna bastı. "Hazırız."

Boğazımı temizleyip ilk soruyu sordum: "Çocukken beyzbola âşık olmana sebep olan birkaç şeyi sayabilir misin?,"

Kaşları, soruyu anlamamış gibi birleşti ve bir an için yanlış bir soru mu sordum diye düşündüm.

Tanrım, bu işi batırmak istemiyorum. Lilith'in röportajı izleyip, beni yolladığına pişman olmasından çok korkuyordum. Gözlerim Wes'in üzerindeyken, beynim, iki kelimelik bir cevaptan daha fazlasını versin diye yalvarıyordu.

"Şey... Sanırım bu benim için oldukça kolay gelişmişti," dedi ilk sorunun o kadar da zor olmadığını görünce rahatlamış gibi. Sonraki cümlesini söylerken bana değil, doğrudan sabit kameraya bakıyordu: "Topa vurmak eğlenceliydi, topu tutmak eğlenceliydi ve sanki hep yapıyormuşum gibi hissettiriyordu. Küçükler Ligi'ndeyken çıkıp sopamı sallar ve gerçekten hiç çabalamazdım. Yine de tribünlerdeki insanlar çıldırırdı çünkü ne zaman çıksam topu fırlatırdım. Öylece oluverirdi, bilirsin? Âşık oldum çünkü herkesin yaptığı şeyi yapıyordum (topu fırlatmaya çalışırken eğleniyordum) ama bu, benim için nefes almak kadar doğaldı."

Güzel bir cevap verdiğin için sağ ol, diye düşündüm ve başımı sallarken çok rahatladım. Wes'in sanki mahallenin sahibiymiş gibi durmadan koştuğunu, sürekli güldüğünü hatırlıyordum. O zamanlar hayat onun için çok kolaymış gibi görünürdü.

"Peki, bu belirli şeyler bulunduğun yere gelmeni nasıl sağladı?" diye devam ettim Lilith'in sorusunu okuyup kâğıda bakarak. "Liseden mezun olurken neredeyse ülkedeki her okul seni istiyordu."

Bu kadar iyi olduğunu öğrendiğim ânı hâlâ hatırlıyordum. Daha sevgili bile değildik ve birlikte *Gizli Bölge*'deydik, bana hangi okulun teklifini kabul edeceğini bilmediğinden söz etmişti.

O gece birlikte Swishers içtiğimiz gece miydi?

Alaycı bir kahkaha atar gibi bir ses çıkardı cevap verdi: "Babam sayesinde. Kolay olanla yetinmeyip zor olanın peşinden koşmamı sağladı."

"Peki, zor olan neydi?" diye sordum çünkü Lilith, bana sadece sorulara bağlı kalmayıp onun verdiği cevapları da takip etmemi söylemişti.

"Atış," dedi bir saniye bile düşünmeden. "Beni atış yapmaya zorladı, daha çok atış çalışmaya, daha çok atış yapmaya, yakın şehirlerdeki her atış eğitimine katılmaya... Yani tüm bunların olmasına babam öncülük etti."

Eğer babasını tanımıyor olsaydım, bu tatlı bir baba oğul hikâyesi gibi görünürdü. Ama babasının onu ne kadar çok zorladığını hatırlıyor ve bu baskının UCLA'e başladığında Wes'in omuzlarına ne kadar büyük bir yük olduğunu biliyordum.

"O zaman buradan teklif alman çok büyük bir şey olmalı," dedim. "Ülkedeki en iyi beyzbol okullarından birinden davet almıştın sonuçta."

"Oldukça heyecanlanmıştık, özellikle de ben omzumu sakatladıktan sonra." Başını salladı ve son sezonundan bahsetmeye başladı ama o sırada dudakları yüzünden dikkatim biraz dağıldı. Aslında tüm suratı yüzünden. Eski sevgilinizin karşısında oturmak

ve suratının tüm ayrıntılarına bakmanıza izin verilmesi ilginç bir durumdu.

Wes gerçekten değişmişti ama özellikle bir noktanın öne çıktığını belirtmek imkânsızdı.

Wes bir zamanlar olduğu çocuğun, *erkek* hâline dönüşmüştü. Sanki her şeyi montajla biraz daha büyütülmüş, biraz daha sertleştirilmişti.

"Teklif bizi gerçekten çok heyecanlandırmıştı," diye bitirirken gözleri hâlâ sabit kameradaydı.

"Tahmin edebiliyorum." Lilith'in sorularına tekrar baktım ve bir sonrakini sormaktansa herhangi başka bir şey yapabilmeyi çok istedim. Hikâyesini, hakkında hiçbir şey bilmediğim bir yabancıymış gibi dinlemek için elimden geleni yapıyordum ama bir sonraki soru -ve cevabı- bunu mahvedecekti.

Etmemesi mümkün değildi.

Gözlerimi kâğıttan ayırmadan, nabzım kulaklarımda atarken sorumu sordum: "Nihayet UCLA'e geldiğinde, neler hissettiğini anlat bana... Özellikle de ilk birkaç gün."

Sözcükler dudaklarımdan çıkarken, beynim Kaliforniya'ya yaptığımız yolculuğun hiç de hoş olmayan görüntülerini oynatmaya başladı. Dağlardan kahkahalar atarak, çöllerden öpüşerek geçerken dünya sanki bize ait gibiydi ve ikimiz de sona ne kadar yaklaştığımızın farkında değildik.

Wes yine, sanki ona basit bir şey sormuşum gibi aynı sesi çıkardı. Ellerine bakıp cevapladı: "Yani, on sekiz yaşındaki bir beyzbol oyuncusunun hayal ettiği her şey gibiydi. Bu kocaman kampüse gelmiştim ve herkes bana esas çocukmuşum gibi davranıyordu. Çok heyecanlıydı ve kendimi parlak, yepyeni bir hayatla dünyanın tepesindeymişim gibi hissediyordum. Her bir parçası, kelimenin tam anlamıyla mükemmeldi."

Wes'i yurduna taşıdığımız günü hatırlayıp, *öyleydi* diye düşündüm. Her yerde beyzbol oyuncuları vardı, gülüşerek sohbet ediyorlardı ve sanırım ikimiz de o öğleden sonra boyunca durmadan gülümsemiştik. Yemek için In-N-Out'a gitmiş, LA'in güzelliği ve

gerçeküstü bir muhteşemliğin içinde birlikte olmanın mutluluğuyla aklımızı yitirmiştik.

Kesinlikle mükemmeldi.

İki haftalığına.

"Haftanın her günü beyzbol vardı ve kampüste kaybolup duruyordum," dedi hafifçe sırıtarak. Onun berbat yön duygusuyla nasıl dalga geçtiğimi hatırlayınca nefesim kesilecek gibi oldu.

Daha dün gibiydi.

"Ama hayatımdaki her şeye tepeden tırnağa âşıktım."

O sabit kameraya bakıyor ama ben tepeden tırnağa âşık olduğum o kahverengi gözlere bakmadan duramıyordum.

Clark boğazını temizledi *-çok şükür-* ve beni kendime getirdi. Sorulara geri döndüm ama bir sonrakini okurken kalbim sıkıştı.

"So... sonra babamın vefat haberini aldın," dedim çok alçak bir sesle zira dudaklarım o sözcükleri oluşturmak istemiyordu. "Nasıl öğendin?"

Acı, yüzünden bir fırtına gibi geçti. Çenesi kasıldı, burun delikleri açıldı ve güçlükle yutkunurken âdemelması hareket etti. Ona cevap vermemesini, cevap vermek zorunda olmadığını söylemek istedim ama bu daha üç ya da dördüncü soruydu... Yapamazdım.

Bu işi Lilith için başarmalıydım.

"Annem aradı," dedi boğuk bir sesle. "Jackie'de top kapma antrenmanı yapıyorduk, gösteri maçının önceki günüydü. Koç Ross, acil bir telefonum olduğunu söylemeye geldi."

Hikâyeyi bilmeme rağmen gözlerimi yüzünden ayıramadım.

"Annem bana babamın vefat ettiğini söyledi." Sanki bu sahne, Bruin Walk'ta oynuyormuş gibi, pencereden dışarı bakıp omuz silkti. Sesi tam olarak bomboştu ve o an Clark'ı, kamerayı ve beni unuttuğunu hissettim.

"Öylece söyleyiverdi. *Wes, baban gitti.* Anneme bir aptal gibi nereye gittiğini sordum çünkü ne demek istediğini anlayamadım. Yani, babamla daha o sabah konuşmuştum."

Bu kısmı bilmiyordum. Sadece antrenmanda olması gerekirken yurduma geldiğini biliyordum. Ona, *Burada ne arıyorsun?* diye sormuştum, o da bana *babam öldü* demiş ve biraz dağılmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, haberi nasıl öğrendiğini tam olarak bilmiyordum.

"Sıradaki soru."

"Ne?" dedim gözlerimi hızla kırpıştırarak. Dalıp gittiğimin farkında bile değildim.

"Sıradaki soru ne?" diye tekrarladı Wes. Yüzünde sıkı bir maske vardı ve gözleri hâlâ üzerimde *değildi.*

"Ah. Evet. Pardon." Burnumdan nefes aldım ve ondan bunu yapmasını istediğim için kendimden nefret ederek kâğıda baktım. "O dönem bu haberi sindirmek nasıl bir şeydi?"

"Hadi ama..." diye mırıldanıp nefes verdi ve sandalyesine yaslandı. Ne diyeceğimi bilemiyordum ve bana cevap vereceğini de sanmıyordum (pas geçeceği için onu suçlayamazdım) ama sonra devam etti: "Şey... Berbattı ama onun vefat haberini sindirmeye çalışmak -hâlâ LA'deydim- sanırım doğru değildi diyebilirim. Bu haberi *babasını kaybeden herhangi bir çocuk* gibi sindirdim, öldüğü için yıkılmıştım ama henüz içinde bulunduğum durumun ağırlığını idrak edememiştim. Cenazesi için eve döneceğim ve bir daha asla kendi yurt odamda uyuyamayacağım aklıma bile gelmemişti, anlatabildim mi?"

Bunu daha fazla yapmak istemiyordum. Hikâyeyi biliyordum (hikâyenin bu kısmında orada, Wes'in yanındaydım,) ama ikimizin birden aynı şeyleri tekrar yaşamamız gerektiğini hiç sanmıyordum. Yorum yapmak için ağzımı açtım çünkü bu tarz çekimlerde moderatörün de konuşması gerekirdi ama konuşmak için kendimi zorlayamadım.

Hatta bir sonraki soruya geçmek için bile.

Sanki yalan söylüyormuşuz gibi geliyordu, dünyanın en depresif rolünü yapıyormuşuz gibi çünkü ona sormadan önce bile cevapları biliyordum.

"Be... ben bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dediğimi duydum. Clark ve Lilith'e mantıklı bir açıklama bulmaya çalıştım. Wes şaşkın bir hâlde bana bakıyordu, Clark'ın gözlerinin de üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Ayağa kalktım ve "Bence babanı ve aileni tanımayan birinin bunu yapması çok daha iyi olur..." gibi bir açıklama buldum.

"Ben yaparım," diye araya giren Clark kamerasını indirip yanıma geldi. "Neden sen biraz ara vermiyorsun, Liz? Ben bitiririm. Daha sonra birleştiririz."

Wes'e baktım ve ne düşündüğünü anlayamadım ya da Clark'ın ne yaptığını. Sadece bunu yapamayacağımı biliyordum. "Şey... Olur mu?" diyebildim sadece.

"Evet, sen git," dedi Clark sanki bu çok normalmiş gibi gülümseyerek. "Daha sonra üçümüz bir araya gelir ve kalanını birlikte bağlarız."

"Şey, tamam. Teşekkürler." Dönüp kapıya doğru yürüdüm ve ben kapıyı açarken Clark, sanki az evvel dünyanın en tuhaf olayı yaşanmamış gibi sıradaki soruyu sordu.

"Oynamak için doğru zaman olmadığını anlamana ne sebep oldu? Yani, toplanıp gitmeye nasıl karar verdin?"

Wes'in ona cevap verip vermeyeceğini bilmiyordum ama omzumun üzerinden geriye baktığımda yutkunarak Clark'a baktığını gördüm. Röportaj başladığından beri ilk kez birine bakarak konuştu: "Annem evi terk edip geri dönmediğinde."

BÖLÜM YİRMİ BİR

"Başımıza ne gelirse gelsin, seninle geçirdiğim her gün hayatımın en güzel günü."

-Not Defteri*

Wes

Clark boş sandalyeye oturup kamerasını yere koydu. "Nereye gitti?"

Bir an için Liz'den bahsettiğini sandım ama sonra annemi kastettiğini fark ettim.

Yüzüne baktım ve Tanrı yardımcım olsun, devam etmek istedim. Bu hiç mantıklı değildi ama belki de Sarah haklıydı. Belki bu konuyla ilgili konuşmayalı çok uzun zaman olmuş ya da belki beni yarıp kanatan bir hikâye olmasının üzerinden yeterince zaman geçmişti.

Daha da garibi, Liz'in gitmesine sevinmiş olmam gerçeğiydi. Muhtemelen o dönem zaten yanımda olduğu için hikâyeyi *ona* anlatmak bana yanlış gelmişti. Cevap verirken bunu yüzünde görmüştüm, hatırlamaya başladığını ve karşımda oturmak zorunda kalıp kendisine acı veren o anları tekrar yaşamasını istememiştim.

"Bekle... Çok hızlı gitmeyelim," dedi Clark ve her ne kadar ondan nefret etmek istesem de, o kadar iyi biriydi ki edemedim. Ama *bundan* nefret ediyordum. "Neden eve gittiğinde olanları anlatmıyorsun?"

Bir nefes verip o anları hatırlayarak gözlerimi kapattım.

---

* Not Defteri (*The Notebook*), 2004 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Eve gittiğimde olanları.

"Tabii ki herkes yastaydı ama annemin bu kayıpla çok iyi baş edemediğini anlamam fazla uzun sürmedi. Yardıma ihtiyacı vardı."

Çok hafif bir ifadeydi bu. Annem ağlamadan duramıyor, yiyemiyor, araba kullanamıyor, çalışamıyordu... Tam bir felaketti.

"Ama sen daha on sekiz yaşındaydın," dedi Clark. "Ne yapabilirdin ki?"

"Yapılması gereken her şeyi sanırım." Omuz silktim. "Annem elinden geleni yaptı ama babamı o hâlde bulan oydu ve galiba bunu atlatamıyordu."

"Okulu bırakmanın sebeplerinden biri de bu muydu?" dedi artık hazırlanmış soruları okumadan. "Annen işlerle ilgilenemediği için mi?"

Buna nasıl cevap verecektim?

Annem durumu kabullenmenin bir yolunu bulmaya çalıştı ama ona göre, bu babamın öldüğü evde olmamak demekti. Ve bu da anlaşılabilir bir şeydi ama Sarah hâlâ lisedeydi ve yaşamak için bir yere ihtiyacı vardı. Birinin onu korumasına ihtiyacı vardı. Annemin eve dönmesini istedi ama annem bir türlü kız kardeşinin evinden ayrılamadı.

"Annem elinden geleni yaptı ve ben de yardım etmek için yanında kaldım," demekle yetindim.

Ama gerçek, daha çok kâbus gibiydi. Babamın hayat sigortasının olmaması ve annemin de işe gidecek kadar sağlıklı olmamasından dolayı evi kapatmamak için elimdeki tek seçenek, iki işte birden çalışmaktı.

Çok şükür ki terapi, annemi sonunda bize geri getirtmişti.

"O hâlde okula dönemeyeceğine hangi noktada karar verdin?" diye sordu.

"Açıkçası emin değilim."

Bu yalandı. O anı *tam olarak* hatırlıyordum.

Liz cenaze için eve gelmişti -tüm arkadaşlarım gelmişti- ve okula geri dönmelerinden bir gece önce herkes takılmak için Liz'de buluşacaktı. Ben de uğramak için hazırlanırken annem arayıp ne zaman gideceğimi sordu.

Aramasına biraz şaşırmıştım çünkü yakında geri dönmek *zorundaydı.* Fakat bu şaşkınlığım, ben gittikten sonra Sarah'yı okula kimin götüreceğini ve ona kimin yemek yapacağını sorduğunda, hayrete dönüştü.

Çünkü annemin eve dönmek gibi bir planı yoktu.

Ağlamaya, babamı bulduğu evde olmaya katlanamayacağını anlatmaya başladı. *O* günü hatırlamadan Sarah'nın yüzüne *bakamayacağını* söyledi. Ona ulaşmak ve beni dinlemesini sağlamak için her şeyi denedim -*Sarah'nın sana ihtiyacı var!*- ama konuşma bitip de sadece ağlayarak karşılık verdiğinde pes ettim.

O gece Liz'e gitmedim. Mutfakta oturdum, babamın biralarını içtim, masasını altüst ettim, faturalara ve bankadan gelen ihbarnamelere bakıp annem yokken tüm bunları nasıl halledeceğimi bulmaya çalıştım.

Çünkü gelip bizi kurtaracak geniş bir ailemiz yoktu. Annemin tek kardeşi Claire teyzemdi ve o da kocası vefat etmiş olduğundan ay sonunu zar zor getiren bekâr bir anneydi.

Annem kendi anne babasıyla da iyi geçinmezdi, o yüzden cenazeye gelmediklerinde ne kadar yardımcı olabileceklerini anlamış olduk. Babamın ailesi ise daha ben doğmadan önce ölmüştü.

Dolayısıyla hayatıma ve LA'e geri dönmeyi çok istesem de nasıl yapabilirdim ki?

Ertesi sabah Liz'i havaalanında uğurlarken, her şeyin depresif ağırlığı üzerime çökmesine rağmen sahte bir gülümseme takınmayı güç de olsa becerebildim.

"Tamam." Clark kâğıda bakıp diğer soruyu okudu: "Okuldan ayrıldığını onlara söylediğinde koçların nasıl tepki verdi?"

"Ah, çok iyiydiler," dedim ama o dönem zihnimde beyzbolla ilişkimi o kadar net bir şekilde kesmiştim ki nasıl tepki

verdiklerini bile hatırlamıyordum. "Bana ailem için en iyisini yapmak istememi anlayışla karşıladıklarını söylediler."

"Fikrini mi değiştirmeye çalıştılar yoksa geri döndüğünde takımda oynamaya devam edebileceğini mi söylediler?

"Hayır," dedim bilerek bakmadığım bir sürü çağrıyı hatırlayarak. "Ben beyzbolla işimin bittiğini çok net ifade etmiştim."

Clark buna şaşırdı. "Sorumlulukların yüzünden bir geri dönüş yolu bulamadın mı?"

"Bir geri dönüş yolu *istemedim*," diye düzelttim çenemi kaşıyarak. "Babam öldükten sonra bir daha beyzbol topuna dokunmak bile istemedim."

"Bana biraz bundan bahset," dediğinde, bu sorunun kâğıdında yazmadığını biliyordum.

Yutkundum ve "Babam her zaman beyzbol dünyamın merkeziydi, o yüzden onsuz oynamayı hayal bile edemiyordum," dedim.

"Tamam." Clark boğazını temizleyip diğer soruyua geçti: "Evdeyken UCLA'deki arkadaşlarınla irtibatı sürdürdün mü?"

"Evet, muhtemelen bir ay kadar," dedim, hiç kimsenin var olduğunu bilmediği ıssız bir adadaymışım gibi fena hâlde yalnız hissettiğimi hatırlayarak. "Ama bir süre sonra hayatlarımız çok farklılaştı ve ben yapamadım. Onlar partiler, yurt hayatı gibi yeni şeyler deneyimlerken ben sağlık sigortası yaptırmak ve emanet beyanı gibi şeyleri anlamaya çalışmayı deneyimliyordum. Onlar sınavlarından kalmamak için ders çalışıyor, bense tamirciye para ödeyemeyeceğimiz için fırınımızdaki termostatı nasıl tamir edeceğimi öğreniyordum."

Liz beni aradığında, sanki burada hayat benim için normalmiş gibi göstermek adına ne kadar çabaladığımı hatırladım. Yanımda olmadığı için kendini suçlu hissetmesini istemiyordum.

"Peki, geçen yıl ne değişti?" diye sordu Clark. "Yeniden atış yapmaya başlamanı ne sağladı?"

Nihayet hikâyenin sevdiğim kısmına gelmiştik.

"Berbat bir *dostum*. Arkadaşlarımdan biri nasıl olduğumu sormak için evime uğradı ve beni boktan bir suratla, tek başıma buldu."

"Çok mu içiyordun?" diye sorduğunda, bu cevabı kendime mi saklasam diye düşündüm.

Ama bu -*boş versene*- doğruydu. Michael eve gelene kadar yaptığım tek şey, Noah Kahan dinleyerek bira içmekti.

"Genelde. Ancak sadece Sarah uyurken içiyordum çünkü reşit olmayanların içmesi yasal değil, biliyorsun ve ben de ona kötü bir rol modeli olmak istemiyordum."

Clark gülümsedi. "Elbette."

"Dürüst olmak gerekirse, tam olarak mahvolmuştum," diye itiraf ettim. "Michael bağırıp beni duvara itti. Hayatımı ne hâle getirdiğimi söyleyip durdu."

"Ona vurdun mu?" diye sordu Clark sırıtarak.

"Hayır," diye başımı iki yana salladım. "Dağılıp bir bebek gibi ağladım."

"Hayır..." dedi Clark üzülerek.

"Ah, evet." Bunu hatırlayınca gülümsedim. "Michael'a sorabilirsin... çok zavallıydım. Ama o bana acımak yerine, sarhoş kıçımı arabasına tıkıp beni beyzbol sahasına götürdü. Işıkları açtı ve onunla atış çalışmam için beni zorladı."

"*Zorladı mı?*"

"Şey, ilk önce normal bir şekilde *sordu* ama ben eldiveni bile takmayı reddedince, pislik bana arka arkaya top atmaya başladı."

"Gerçekten mi?" Clark gülmeye başladı.

"Gerçekten. Hem de çok sert. O lanet beyzbol topları çok acıttığı için eldiveni takıp kendimi korumak zorunda kalana kadar beni top yağmuruna tuttu. Ve eldiveni takar takmaz, beni sürükleyerek atış noktasına götürdü ve bir atış yapmam için zorladı."

"Peki, iyi geldi mi?" dedi Clark.

"Hayır," dedim derin bir nefes vererek. "Her yere kustum ve ölmek istedim. Ama beni eve götürmeden önce on atış daha

yaptırdı ve işim bittiğinde atış yapmanın, bana uzun zamandır unuttuğum bir şey hissettirdiğini fark ettim."

"Neymiş o?" diye sordu Clark.

"Kontrol. Babam öldüğünden beri hayatımdaki hiçbir şeyi kontrol edemiyordum. Ama elimdeki o top benim gücümün etkisindeydi ve bu bana iyi geldi."

"Denemeye o zaman mı başladın? O düğmeye *resmen* ne zaman bastın?" diye sordu.

"Annem iyileşmeye ve kardeşim muhteşem okullardan teklif almaya başlayınca. Michael beni UCLA'deki koçlarımla görüşmeye ikna etti."

"Ve..."

"Ben de birkaç telefon açıp birkaç e-posta gönderdim. Hepsi çok iyiydi ve güzel dönüşler aldım ama onlar için atış yapma ihtimalimden ya da denemelere katılabileceğimden söz ettiğimde hiçbirinden ses çıkmadı. Artık hiç kimseye ulaşamıyordum ve bunu gayet iyi anlıyordum. İki yıl ara vermiş bir atıcı mı? Bu çok saçma bir kumardı. Muhtemelen ben de aynısını düşünürdüm."

"Peki, sonra ne yaptın? Sonunda sana cevap vermelerini nasıl sağladın?"

"Her birine mesaj atmaya başladım -*hepsine*- hem de her gün. Onlara atış antrenmanlarımın videolarını gönderdim," dedim bunun anısıyla gülümseyerek. "Her lanet gün SD'ye bile e-posta gönderdim. Lise koçum hız ölçeri kullanmama izin verdiği için onlara topu saatte yüz altmış kilometre hızla attığım ve doğrudan alana giren bütün atışların videolarını gönderdim."

"Onlar da bu mesaj yağmurundan sonra seni geri almayı kabul mü ettiler?" diye sordu Clark gülerek.

"Yo, hayır," dedim. "Bana eğer LA'e gelirsem onlara ulaşmamı, böylece kendileri için atış yapmama izin vereceklerini söylediler."

Bunu kamera karşısında söylemedim ama bana karşı dürüst olan tek kişit. Bir öğleden sonra beni arayıp o minimalist kovboy edasıyla, "Seni severim çocuk, o yüzden duyman gereken şeyi söyleyeceğim. Çok uzun zaman oldu ve hayatına devam etmelisin.

Bir şeyleri umarak hayatını mahvetmeden evvel bırak şu işin peşini," dedi.

"Sen de oraya uçtun, değil mi?" diye sordu Clark.

"Uçacak kadar param yoktu, dalga mı geçiyorsun?" Buna güldüm, o dönemki hâlime artık gülebiliyordum. "Hayır, o gece boktan arabamla doğrudan kampüse kadar geldim. Arabayı Sarah'yla nöbetleşe kullanıyorduk ve kampüse geldiğimizde Sarah arka koltukta uyuyordu."

"Kaç saat sürdü bu yolculuk?"

"Yirmi dört saat."

"Vay canınaaaa," diye cevap verdi Clark yüksek sesle. "Seni gördüklerine sevindiler mi?"

"Aramızda kalsın," dedim, "bence çok kızdılar. *Ah, hayır gerçekten geldi,* der gibiydiler."

Clark başını geriye atıp gülmeye başladı. Yarı bağırarak, "Peki, deneme nasıldı?" diye sordu.

"Umduğumdan çok daha iyi."

Beni değerlendirmeyecekleri son derece belli olmasına rağmen, iki koç atış yapmama mecburen izin verdi. Bir sürü sessiz konuşmalar ve son derece yoğun bir tansiyon vardı.

Ross beni görünce başını iki yana salladı.

Öndeki boş koltuklardan bağırarak bana tezahürat eden sefil kız kardeşim de yanımdaydı.

İlk atışı yapmak için atış noktasına gittiğimde hafif bir anksiyete nöbeti geçirdim.

Derken... *mükemmellik* geldi.

Hedefi vurdukça vurdum.

Birden fazla koç, atışlarımı izlemeye başladı. Koçlardan birinin elinde hız ölçer vardı.

Ross sırıtıyordu.

Daha çok isabetli atış ve daha hızlı fırlatışlar yaptım. Saçma sapan yükseklikte atışlar. Fena hâlde sert toplar.

Yemin ederim *filmlerden daha güzeldi.*

Röportajı bitirdiğimizde Clark, "Gel buraya, dostum," diyerek bana sarıldı ve bu beni çok kızdırdı.

Çünkü kendimi bir pislik gibi hissettim.

Yani, başka birinin kız arkadaşına âşık olmak bir pislik davranışıydı, öyle değil mi? Özellikle de o çocuk artık dostunmuş gibi hissettirmeye başlamışsa. Bunu, yani dosta benzer bir şey olmayı nasıl becermişti bu çocuk?

Clark'tan hoşlanmak istemiyordum çünkü Liz'i istediğim için kendimi suçlu hissetmem adil değildi.

Liz, ilk olarak benimdi.

Ofisten çıkar çıkmaz telefonuma baktım ve kız kardeşimden gelen bir mesaj gördüm.

Sarah: Eee? Nasıl geçti?

Hemen cevap yazdım:

Ben: Şaşırtıcı derecede iyi.
Her şeyi anlattım
ve henüz pişman değilim.

Sarah: Seninle gurur
duyuyorum, ufaklık.

Ben: Yaaa, sağ ol anne.

Sarah: Peki, Liz nasıl
tepki verdi?

Bunu nasıl açıklayacağımdan emin değildim, o yüzden hızlıca bir şeyler yazdım:

Ben: Derse geç kaldım.
Seni sonra ararım.

Sonuçta bu yalan *değildi*. Hemen sonra bir scooter bulup doğrudan Kaplan binasına gittim zira o gün kaçırmamam gereken bir sınavım vardı.

Ama kampüste hızla giderken duygularım karmakarışıktı.

Ve bunlar beklediğim duygular değildi.

Ağlayabilirdim -gerçekten- çünkü az evvel bütün kâbusumu anlatmış olmama rağmen öfkeli değildim. Ayrıca rahatladığım için de ağlayabilirdim çünkü anlatırken hiç ağlamaklı olmamıştım. Bu konudan söz etmek beni hiç rahatsız etmemişti ve bu da bana bir zafer gibi hissettiriyordu.

Görünüşe bakılırsa, sonunda konuyu kapatmıştım.

Ama bu konuyu kapatmış olma düşüncesi, beni aşırı derecede duygusallaştırıyordu.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM YİRMİ İKİ

"Sen benim yeni hayalimdin."

-Karmakarışık*

Liz

Kapının açıldığını duyduğumda prodüksiyon ofisinin önünden geçiyordum.

"Ne hikâyeydi ama," dedi Clark masasına gidip eşyalarını bırakarak.

"Sonunda." Clark'ı gördüğüme sevinmiştim. Onu beklemek için dersi asmıştım ve bu beni öldürüyordu. Kafesteki bir hayvan gibi volta atıp durmuş, Lilith'in sorularını doğru dürüst soruyor mu, Wes cevap veriyor mu ve profesyonellik dışı davrandığım için Lilith beni öldürür mü diye merak etmiştim. "Aman Tanrım, tüm olanları anlat bana. Ve dağıldığım için de çok üzgünüm."

"Özür dileme. Seni şimdi anlıyorum," dedi bileğindeki tokayı çıkarıp saçlarını toplarken. "Odadan çıktığımdan beri birinci sınıfa giden küçük Lizard o sıralar nasıl da üzülmüştür diye düşünüp durdum."

"Bekle... Benden mi bahsetti?" dedim cevaptan korkarak.

"Yo, hayır, bu konuda çok dikkatliydi." Clark kollarını kavuşturup, "Babası öldüğünde bir kız arkadaşı olduğundan bile bahsetmedi," dedi.

"Ah. İyi," dedim rahatlayarak. "Şimdi bana söylediği her şeyi anlat."

---

* Karmakarışık (*Tangled*), 2010 yılı, ABD yapımı animasyon filmi.

"Vaktim yok," dedi saatine bakarak. "Geç kaldım ama hikâyeyi duyduğunda öleceksin. Kartı çıkar ve kendin izle."

"Tamam, bu arada çok sağ ol," dedim ona sarılmak için parmaklarımın ucunda yükselerek. "Kıçımı kurtardığın için sana gerçekten minnettarım."

"Erkek arkadaşlar ne içindir?" diye dalga geçip o da bana sarıldı. "Bence Lilith senin oğlanın bize verdiği şeye bayılacak."

"O *benim* oğlanım falan değil," dedim savunmaya geçerek çünkü söylediği şeyden rahatsız olmuştum.

"Lilith konusunda değil de, bu konuda söylediğime odaklanman epey anlam ifade ediyor zaten." Clark uzaklaşıp masanın altındaki sırt çantasını kaptı. "Bana ne düşündüğünü mesaj at."

"Muhtemelen önce Lilith'e gösterip *sonra* sana mesaj atarım," dedim, Lilith'e hiç de profesyonel olmadığımı göstermek zorunda kalacağım için korkudan ölerek. Wes konusunda profesyonel olabilirim dememe rağmen bu video, yalan söylediğime dair kanıt olacaktı.

"Tamam, tamam," dedi ve gitti.

Derin bir nefes aldım, nedense röportajı izlemek için saçma bir şekilde gergindim. Wes'le röportaj yapacağımı öğrendiğimde, boşlukları internet araştırmasıyla doldurmaktan bilerek kaçınmıştım. O yüzden nasıl geri döndüğünü hâlâ bilmiyordum. Öğrenmeye can atıyordum ama nedense onu bunları anlatırken dinleyecek olmak beni çok korkutuyordu.

Derin bir iç çekip kartı taktım. Göreceklerimden nefret edeceğimden kesinlikle emindim.

Ama bu sadece kötü değil... *berbattı.*

Şimdiye dek gördüğüm en kötü şeydi.

Lilith'in listesinde olmayan birkaç sorunun da olduğu yarım saatlik bir içerikten fazlası değildi ama verdiği cevapların çoğu yanlış görünüyordu. *Öyle değil mi?* Doğru olamazlardı çünkü o dönem ben de onun yanındaydım ve söylediği şeylerle ilgili hiçbir şey bilmiyordum.

Benim hatırladığım kadarıyla, babasının öldüğünü öğrenmiş ve cenazeden sonra o dönem okula gitmemeye karar vermişti çünkü babasını beyzbol oynayamayacak kadar çok özlüyordu. Midesi bulanmadan topa dokunamıyor oluşu onu çok üzmüştü ama ben ona bunun sorun olmadığını söylemiştim.

Çünkü değildi.

Bir daha beyzbol oynayıp oynayamayacağını umursamamıştım.

İkinci dönem, okul masrafını karşılamak için (Omaha'da) markette işe girmişti ve her gece işten çıktığında onunla konuşmuştum.

Peki, Clark'a anlattıklarının içinde, tüm bunlar nereye oturuyordu?

Annesi bir çöküş yaşamış ve Wes ailesine bakmak zorunda mı kalmıştı? Ve eğer bunun cevabı *evetse*, bana neden anlatmamıştı? Ve UCLA'deki arkadaşlarıyla ilgili soruya verdiği cevabı dinlerken kalbim sıkıştı çünkü merak etmeden duramadım.

Benden mi bahsediyordu?

Öyleymiş gibi hissettim.

Onun için gerçekten böyle mi olmuştu?

Onunla her gün mesajlaşıp görüntülü konuşmak çok hoşuma gidiyordu ve onun da hoşuna gittiğini sanmıştım. Bunun eğlenceli bir yanı olduğu konusunda şakalar yapar ve sonraki dönem okula geri döndüğünde bazı şeyleri özleyeceğimizi söyleyip gülerdik.

Mesela kapatmadan önce hep ikimizin ekran görüntüsünü alması gibi.

Okulda olmadığı ve çalışmak zorunda kaldığı için hep üzülürdüm ama en berbat rüyalarımda bile ailesine bakan kişinin o olduğunu hayal etmemiştim.

Emanet beyanları ve termostat tamiri mi?

Demek ki bana güvenememişti... Anlatmaması bu anlama geliyordu, değil mi? Dünyasının altüst olduğunu bana neden söylememişti? Görüntülü konuşurken okuldaki minik başarılarımı

kutladığı anları hatırladım, müzik derslerimden anekdotlar paylaştığımda heyecanlanırdı... Bu da sebeplerden biri miydi? Onu utandırmış mıydım? Çok mu düşüncesiz davranmıştım?

Düşünmem mi gerekirdi?

Video bitince kartı çıkarıp Lilith'in ofisine götürdüm. Clark haklıydı... Lilith, Wes'in röportajına bayılacaktı. Deneme atışı yaptırmaları için yalvarma hikâyesi, ardından kız kardeşiyle birlikte tüm ülkeyi arabayla geçerek okula gelmesi? *Ben* bile bu kısma bayılmıştım çünkü... vay canına, bu ne büyük bir kumardı.

Ne mükemmel bir son.

Ayrıca çok uzun zamandır aklıma bile gelmeyen Sarah'yı özlediğimi hatırlatmıştı.

Ofisine gittiğimde Lilith'in kapısı kapalıydı ve çalarken geridim. Röportajı seveceğine şüphe yoktu ama her şeyi berbat ettiğim göz önüne alınırsa, bu bana olan saygısını yitirmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Derin bir nefes alıp yaramaz bir çocuk gibi kapısını çaldım. "Girin," diye seslendiğini duyduğumda gergin bir şekilde kapıyı açtım. "Bir saniyen var mı?"

"Elbette, girsene. Ne oldu?"

Derin bir nefes daha alıp konuşmaya başladım: "Wes Bennett'ın röportajını tamamladık ve bakmanı istedim. Şimdi, ben..."

"Ahh, ver bakalım," dedi ve kalkıp elimdeki karta uzandı. "Bunu önceliğin hâline getirdiğin için çok teşekkür ederim."

"Evet, şey ama bir konu var," dedim kartı verip, olanları nasıl açıklayacağımı bilemeden. "Röportaja başlattım ama fazla ilerleyemedik çünkü ben çıkmak zorunda kaldım ve soru sorma işini Clark devraldı."

Gözlüğünün üzerinden bana baktı. "Haddini mi aştı?"

"Hayır," diye düzelttim, "öyle bir şey değil. Bana yardım ediyordu."

"İyi, tamam. Hadi, izleyelim. Endişelenme."

Lilith hiç vakit kaybetmeden videoyu yükledi ve görüntüyü başlattı.

Parmaklarını çenesinin altına koyup yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle ve tek kelime etmeden izledi. Sıra benim ayağa kalkıp hiç de profesyonel olmayan bir ergen gibi *bunu yapamam* dediğim kısma geldiğinde, sandalyemde büzüştüm ama Lilith'in yüz ifadesi değişmedi.

Bu kez de Wes'in benim delirdiğimi izlemesini gördüm ve bu da midemi altüst etti. Wes'in kaşlarının arasında bir çizgi oluşmuştu ve sandalyesinde oturduğu yerden başını kaldırıp, bana gözlerinde milyonlarca soru ile sanki tüm bunları yaşayan kendisiyken *ben* nasıl yapamazmışım der gibi bakıyordu.

Evet, son derece adildi.

Röportaj bitene kadar Lilith hiç kıpırdamadan oturdu.

Terlemiştim ve yanaklarımın pancar gibi kızardığının farkındaydım.

"Vay canına," dedi sonunda kafasını kaldırıp bana baktığında. "Genel hikâyeyi bilmeme rağmen yine de aklım başımdan gitti. Harika bir röportaj."

"Teşekkürler," dedim gerisini bekleyerek.

"Ayrıca Clark'ın ekranda beklenmedik şekilde belirmesiyle ilgili bazı düşüncelerim var."

Veeee işte geliyor.

"Belli ki sen zorlanıyordun, o yüzden Clark'la olan sezgisel bağın tam yerinde devreye girmiş. İkisinin konuşması çok daha iyi gitmiş." Başını sallayarak ekledi: "Wes bir erkeğe daha kolay açıldığı için mi ya da siz eskiden çıktığınız için mi, bilmiyorum ama gece gündüz gibi farklı bir durum yaşanmış. Sence de öyle değil mi?"

"Bence de öyle," diye onaylarken, bana kızmaması içimi rahatlattı.

"Tamam, harika," dedi Lilith, bir kalem alıp planlama defterine bir şeyler yazarak. "Şu an beynimde dans eden milyonlarca

fikir var, hepsi kaybolmadan onları organize etmeliyim. Ancak henüz gitmemişken, bana gönderdiğin videoyu izlediğimi ve bayıldığımı söylemeliyim. Paylaşabilirsin."

"Hemen mi?" Sesim biraz fazla tiz çıkmıştı ama Lilith'in heyecanlı onayı yüzünden sesimin normal insan düzeyinde çıkması mümkün değildi.

"Mükemmel olmuş. Hiçbir şeyi değiştirme."

"Teşekkür ederim," dedim, az evvel Resim dersi projesini annesine veren küçük bir çocuk gibi neşeyle gülümseyerek.

Bir sonraki derse tam vaktinde yetişmeye çalışırken, Lilith'in övgüleri hâlâ içimi kıpır kıpır ediyordu. *Mükemmel olmuş. Hiçbir şeyi değiştirme.* Clark'a, ona mesaj atacağımı söylediğimi hatırladığımda yarı koşarak Schoenberg Binası'na gidiyordum.

Hiç yavaşlamadan telefonumu çıkardım ve kilidini açtığımda okunmamış bir mesaj gördüm.

Wes'ten.

Sendeleyerek durdum ve mesaja tıklarken etrafımdaki insanların bana çarpmasına sebep oldum. Olduğum yerde donakalmıştım. Bana neden mesaj atmış olabilirdi ki?

Wes: İyi misin?

Gözlerimi kırpıştırdım, kesinlikle iyi değildim. *Şu an* değildim.

Neden böyle bir mesaj göndermişti ki? Mesajın gönderildiği saate baktım, Clark'la yaptıkları röportaj bittikten birkaç dakika sonra yollamıştı.

Bir çöküntü yaşayıp çıkmıştım ve bu, Wes'in bana mesaj atmasına sebep olmuştu.

İyi olup olmadığımı soran bir mesaj.

Ben iyiyim de asıl SEN nasılsın? Veya, *İyiyim... Sorduğun için sağ ol!* gibi bir cevap vermem gerektiğinin farkındaydım çünkü nazik davranmıştı.

Düşünceli.

Ama sorusunu okumaya devam ettikçe, onun sesinden duydum ve ortaya çıkardığı hislerden nefret ettim.

Kahretsin, artık ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum.

Telefonu kaldırıp derse girdim. Lilith'in videomu beğenmesinden sonra rahatsız hissetmem sinirimi bozmuştu. Kampüsün diğer tarafına geçmeliydim ama konferans salonundaki yerime oturup kalemimi ararken, Wes'in düşünceli tavrının moralimi çoktan bozduğunu fark ettim.

Böylece o gece, kanepede oturmuş *Gilmore Girls* kâsesinden biftekli ramen yerken, Clark aniden yanımda belirip, "Eski sevgilinle arkadaş olmam konusunda ne hissediyorsun?" diye sorduğunda çığlık atmak istedim.

Ağzımdaki lokmayı yutup ona dik dik baktım. "Bu da ne demek? Sana takımında bir yer falan mı teklif etti, ne oluyor?"

Sabırla iç çekti ve Kirk, televizyonda *The Journey of Man* performansını sergilerken, Clark doğrudan ağzımda kaybolan erişteye baktı. "Sadece Wes'i gerçekten sevdiğim ve bu yüzden bana kızmanı istemediğim anlamına geliyor."

"Ah, evet, o gerçekten sevilesi bir çocuk." Wes'i sevmeyen var mıydı? Çocuk değildim ve Clark'a kiminle arkadaş olacağını söyleyemezdim ama o an bu beni çok sinirlendirdi. "Onu seven bir sürü insan var. Hâlâ bir numaran ben olduğum sürece istediğini yapabilirsin."

"Saçmalama, tabii ki öylesin," dedi ayaklarını sehpaya uzatarak. "Ama beni bir dinle. Belki de kalbini kırdığı için onu affetmelisin. Uzun zaman önceydi ve zor bir dönemden geçiyordu."

"*Ne?*" dedim sesimi yükselterek. "Şu an ciddi misin?"

"Bana senin arkadaşın olmak istiyormuş gibi geldi."

"Ah, demek şu an *kafan güzel*," diye düzelttim. Hiçbir şey bilmediği geçmişime burnunu sokması canımı sıktı.

"Tanrı aşkına, Liz, bu sabah öyle hissettirdi, tamam mı? Sana bakarken gözlerinde gördüm."

"Evet ama o gözler beni *aldattı*, o yüzden hayır." Dişlerimi sıkıp şu âna dek çoktan geçmiş olması gereken öfkeye karşı çelik gibi sertleştim ve "Wes'le ilgili hiçbir kötü düşüncem yok ve onun için en iyisini diliyorum. Yine de ondan çok ama çok uzak durmaya kararlıyım, o yüzden sağ ol," dedim.

"*Aldattı mı?*" Şu an sesini yükselten Clark'tı ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Seni aldattı mı? Bunu bilmiyordum."

"Anlatmayı çok da sevdiğim bir konu değil çünkü."

"Buna *inanamıyorum*," dedi, sanki Wes'in bir vampir olduğunu öğrenmiş gibi başını yavaşça iki yana sallayarak.

"Değil mi?"

"Buna inanmak çok zor," diye cevap verdi şoka girmiş gibi. "Hiç öyle birine benzemiyor."

"İnan bana, biliyorum," dedim çenesini kapamasını gerçekten çok isteyerek.

"*Emin misin?*" dedi gözlerini kısıp. "Yani, buna inanmak *imkânsız*..."

"Aman Tanrım, bu konuyla ilgili konuşmak istemiyorum, tamam mı?" Gümüş rengi kâseyi sehpaya koyup ayağa kalktım. "Arkadaşı ol, umurumda değil ama lütfen onunla ilgili konuşmayı kes."

Odama gidip kapıyı çarptım, o kadar öfkeliydim ki bir şeyleri fırlatmak istiyordum. Gün boyu Wes'le ilgili rahatsız edici hislerimden kurtulmak için çabalarken, eve gelip hepsinden kaçmak istemiştim. Rahatça TV izleyip hiçbir şey düşünmeyecektim.

Ama onun yerine en yakın dostum bana Wes'in beni aldattığından *emin miyim* diye soruyordu.

Emin miydim?

Bu nasıl bir soruydu böyle?

Wes Bennett, yılbaşı sabahı gözlerimin içine bakmış ve beni aldattığını söylemişti.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

"Bu işin matematiğini çözemiyorum.
Sadece seni sevdiğimi biliyorum..."

-Tatil

Wes

"*Tak tak.*"

Antrenmandan sonra neden beni görmek istediğine dair hiçbir fikrim olmadan, Ross'un ofisinin kapısında duruyordum. Çok iyi toplar atmıştım ve vuruş antrenmanlarında da muhteşemdim, o yüzden bu kadar iyi olduğum için beni övmeyecekse (ki Ross normalde bunu yapmazdı), muhtemelen ters giden bir şey vardı.

"Bennett." Sinirli görünüyor ve masasında oturuyordu. "Girsene."

İçeri girdim ve girdiğim an içerideki sarışın kadını fark ettim.

Muhtemelen otuzlarının başında, LA'li güzeli bir kadındı. Akıllı kız gözlüğü ve üzerinden yansımanızı görebileceğiniz siyah yüksek topukluları vardı. Masanın yanındaki sandalyelerden birine oturmuş, beni tanıyormuş gibi gülümsüyordu. Bu sırada Ross kadını görmek bile istemiyormuş gibi dik dik bakıyordu.

İlginç.

"Ne oldu?"

"Bu Lilith Grossman," dedi Ross sinirli bir şekilde. "Kendisi film..."

"Yüz yüze olmasa da tanıştık," diye araya giren kadın ayağa kalkıp elini uzattı. "İçinden bana *cehenneme git* demek istediğini hissetsem de bunu yüzüme söylememe nezaketini gösterdiğin için teşekkür ederim."

Elini sıkıp gülerken, "Tanıştığıma memnun oldum," dedim çünkü dürüstlüğü hoşuma gitmişti. "Peki, ne için *bir şey değil* demeliyim..."

Bu da onu güldürdü ve "Seninle biraz konuşmak istiyorum," dedi.

"Sana bir şeyi *dayatmak* istiyor, söylemeye çalıştığı şey bu," dedi Ross.

Kadın hafifçe omuz silkti. "En azından bu kez yanılmadı. Beş dakikan var mı?"

Geçen günkü röportajdan önce olsa hayır derdim. Ona tıpkı Ross'un davrandığı gibi davranırdım. Ama röportaj hiç de kötü geçmemiş ve kadın bana bir teşekkür e-postası göndermişti ki bu çok tatlıydı. O da lisedeyken babasını kaybetmişti ve bu yüzden anlattıklarımın ona kendini hatırlattığını yazmıştı.

Buna bir de Liz'in kadına taptığı ve Ross'un ondan nefret ediyormuş gibi göründüğü gerçeği eklenince şu an kendisi bu binadaki kesinlikle en ilginç şahıstı.

"Tabii," dedim peşinden sandalyelere doğru giderek.

"*O* sana baskı yapmadan önce," dedi Ross, "hayır diyebileceğini unutma. Bu konuda hayır demeni tamamen desteklediğimi bil."

"Sağ ol, Ross," dedi kadın gülümseyerek.

"Her zaman, *Lil,*" diye çıkıştı Ross ve o an ikisinin arasında neler olup bittiğini öğrenmeye can attım.

"Bilirsin, eğer gidip birkaç top fırlatmak ya da protein tozu falan içmek istersen ofisinde işimiz bittiğinde sana haber veririm," dedi Lilith ve bu kez tebessümü ölümcüldü. "Burada kalmana gerek yok."

"Sorun değil, bunu seve seve yaparım," diye cevap verdi Ross.

"Tamam. Wes." Sandalyesini bana doğru çevirip biraz yaklaştı. "Geçen gün muhteşem bir röportaj verdin, UCLA'e geri dönüş yolculuğun bize büyük ilham kaynağı oldu. Kendi şehrindeki hayatını anlatışın, üniversitedeki beyzbol yaşamının altüst oluşuyla yan yana gelince aklımı başımdan aldı. Gözümde canlandırabiliyorum. O yüzden, evi kapatması için annene yardıma gideceğini Clark'tan öğrenince, aklıma bir fikir geldi."

"Kemerini bağla, Bennett," diye homurdandı Ross.

Kadın gözlerini devirdi. "Sana, kamerayı trajedinden faydalanmak için kullanmayacağıma söz veriyorum ama bir film yapımcısı olarak, içinde büyüdüğün evin ve atıcı olmadan önce vuruş yaptığın lise sahasının birkaç videosunu çekmek, hikâyene gerçekten insani bir bakış açısı ekleyebilir diye düşünüyorum. Bize zaten anlattığın şeyleri boş evinde gezinirken tekrar etmen hikâyeye çok hoş detaylar ekleyebilir."

Onu dinlerken midem kasıldı, satmaya çalıştığı şey yüzünden değil, bana evimde son kez gezineceğimi hatırlattığı için.

"Şimdi..." diye devam etti ânında reddetmemi beklermiş gibi elini kaldırarak. "Eğer bizi orada istemezsen bunu kesinlikle anlarım. Dürüst olmak gerekirse, hayır demeni bekliyorum. Ancak sen evine gittiğinde, Liz'in de seninle gelip biraz video çekmesine izin verme ihtimalini sormasam kendimi eksik hissederdim."

Liz.

"Liz'i mi göndermek istiyorsun?" diye sordum. "Omaha'ya?"

Başını sallayınca bunun nasıl bir şey olacağını merak ettim.

Çünkü ben bile, biz annemin kalan eşyalarını taşırken Liz'in -ve muhtemelen Clark'ın- peşimizde dolanacağını hayal edemezdim. Eve veda ederken Liz'in yanımda olma fikri, en azından *düşüncesi*, bana nedense doğru geliyordu.

"Şey, bunu biraz düşünüp sana dönsem olur mu?" dedim, önce Sarah'yla konuşup bu fikre neden karşı çıkamadığımı çözebilmeyi isteyerek.

Çünkü karşı çıkmalıydım, değil mi?

"Elbette," dedi Lilith ve yüzünde kibirli bir tebessümle Ross'a bakışını kaçırmadım. "Ama bana mümkün olan en kısa sürede cevap verebilirsen iyi olur, böylece eğer olumlu olursa uçak bileti ayarlayabileyim."

"Tamamdır."

Kendimi sakin hissediyor olmamın tuhaflığı içinde binadan ayrıldım. Bunun olması gerçeküstüydü, yani Liz ve ortağının Omaha'da bana eşlik edecek olmaları. Ama bu konuda kendimi iyi hissediyordum. Tabii, sürekli bir sonraki dozu isteyen bir Liz bağımlısı olmam ve bu senaryonun yeni bir Liz dozunu garantiliyor olması da bir etkendi.

Tamamlamam gereken bir ödevim olduğundan kendimi kütüphaneye gitmeye zorladım zira artık evde kendime güvenmiyordum. Son zamanlarda yurt odama her gittiğimde, ders çalışmak yerine kendimi çocuklarla basket oynarken buluyordum. Basketbol sahalarının hemen yanında yaşıyor olmak harikaydı ama derslerim için o kadar harika sayılmazdı.

Bir masaya oturdum ve bilgisayarımı çıkarmadan önce masadaki lambayı yaktım. Kulaklıklarımı takıp işe koyuldum ama iki şey yüzünden bir türlü odaklanamıyordum.

Birincisi, karşımdaki masada oturan çocuktu çünkü durmadan tırnaklarını kemiriyordu. Neden gözüme takıldığını bilmiyorum ama sürekli hâlâ yapıyor mu diye bakmadan duramıyordum.

Bir paragraf oku, sonra bak... *evet, hâlâ yapıyor.*

Birkaç cümle yaz, sonra bak... *evet, hâlâ yapıyor.*

Odaklan, Bennett.

İkincisi de Liz'di. *Tabii ki.* Birkaç farklı senaryoda ve düşüncemdeydi, yani beynimin her yerindeydi. Onu bir türlü kafamdan atamıyordum. Ya röportajımız esnasında ağlamaklı olduğunu ya geçen gece benden kaçmak için (karanlıkta) hızla kütüphane merdivenlerinden indiğini ya da babamın evinde yanımda olacağı fikrini düşünüyordum.

Yurda geri döndüğümde Lilith'in fikrini kabul etmeye karar verdim. Ve Sarah'yla bu konuda konuşurken, o da beni destekledi. Hâlâ Liz'le ikimizi bir araya getirmek istediğinden şüphelensem de çok mantıklı şeyler söylemişti: *Zaten onlara röportajı verdiğine göre, evde birkaç fotoğraf çekmelerine izin vermen nasıl bir sorun yaratabilir ki?*

Şifreyi girip ön kapıyı açtım.

"Hey, pizza söylüyoruz." Wade ve AJ oyun konsollarının önünde, oturma odasında karşılıklı *The Show* oynuyorlardı. "Sipariş et artık, pislik," dedi Wade.

"Ya ben pizza istemiyorsam?" İstiyordum, yani kim pizza istemezdi ki ama oda arkadaşlarımın gelirleri benimkinden çok daha fazlaydı. Onların aileleri kartlarını parayla doldururken, ben biriktirmek için canım çıkana kadar çalıştığım parayı dikkatle harcıyordum.

Param biterse işim de biterdi.

"Bedava," dedi AJ. "Brooks son gidişimizde peynirinden kıl çıktığını söyleyince ona bir kupon vermişler. Buzdolabının üstünde."

"Kıllı pizza satan bir yerden pizza mı sipariş etmek istiyorsun?" diye sordum Wade'e.

"O benim kılım da olabilir, hâlâ emin değilim."

"Sen bir aptalsın," diye güldü AJ.

"Biliyorum," diye onayladı Wade. "Bu yüzden onlara bir şans daha vermek istiyorum ya zaten."

"Büyüklük sende kalsın," dedim sırt çantamı kanepeye bırakıp dolabın üzerindeki kuponu alırken. *Bedava XL.* "Biber?"

"Hayır, sadece peynir," dedi Wade. "Biberlerinin tadı mantar gibi."

"Mantarın tadını biliyorsun da sanki" diye mırıldandı AJ.

"Kıl ve mantar sorunu olan bir yerden pizza sipariş vermemiz doğru mu sizce?" diyerek güldüm ve bedava olduğu için telefonumu çıkardım. *Tabii ki* sipariş verecektik.

Pizza gelene kadar dikkatleri oyundaydı ama kutu açılır açılmaz, masaya dönmüş ve etraflarının farkına varmaya başlamışlardı.

"Antrenmandan sonra neden gelmedin?" diye sordu Wade üç dilim koparıp peçetenin üzerine koyarak.

Ne diyeceğimi bilemediğim için doğruyu söyledim. "Eski evimin ve lisedeki sahamın fotoğraflarını çekmek için bu hafta sonu Omaha'ya birini göndermek istiyorlar."

"Ne?" dedi Wade alınmış gibi. "Neden kimse kamerayla benim memleketime de gitmek istemiyor? Ben senden daha iyi bir oyuncuyum ve Omaha'lı *değilim.*"

"Daha iyi *değilsin,*" dedi AJ ağzına pizza tıkarak.

"Palavra." Wade yüzünü buruşturup, "En azından onun *kadar* iyiyim," dedi.

Wade komik biriydi çünkü ukala ve kibirliydi ama gerçekte öyle biri değildi. Küstah bir tavrı vardı ve gerçekte öyle biri olmadığını bilmesem, ondan nefret ederdim. Ama aslında o son derece düzgün ve serseri gibi davranmanın çok komik olduğunu düşünen bir çocuktu.

"Senden daha iyi olduğum gerçeğinin dışında, röportajım sırasında, babam öldüğünde eve geri dönmek zorunda kaldığımı ve sonra UCLA'e nasıl geri geldiğimi anlattığım için bunu yapmak istiyorlar. Yani sırf hikâyeyi sevdikleri için... oyunumla alakası yok."

Bütün takım durumu biliyordu ama hiç kimse bununla ilgili konuşmamıştı... En azından benimle. Herkes bana diğer birinci sınıf öğrencilerine davrandığı gibi davranıyordu ve ben de böyle olmasını tercih ediyordum. Ama koçlardan birinin geri dönüş hikâyemi onlara anlattığından şüpheleniyordum çünkü hiç kimsenin bu konuyu açmaması çok tuhaftı ama ben de bilip bilmediklerini hiç sormamıştım.

"Kimi gönderiyorlar?" diye sordu AJ ayağa kalkıp kendine bir bira alırken. Hafta içinde içki içmekle ilgili hiçbir sorunu yoktu

ama ben ödevim varken akşamdan kalma olmayı istemezdim. "Liz'i mi?"

"Sanırım... Emin değilim."

"*Tabii ki* Liz'i." Wade pizza parçasını büktü ve bir top hâline getirdi. "O da oralı, o yüzden her yeri bilir. Acaba Waters'ı da getirecek mi?"

"Aralarında bir şey olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi AJ bana bakıp başını iki yana sallayarak. "Clark iyi biri ve onu seviyorum ama ikisi bir çiftten ziyade abi kardeş gibi duruyorlar."

"Evet, çok garip." Wade kıvırdığı pizzayı bir elma gibi ısırdı. "Sürekli birlikteler ama zaten *sürekli birlikteydiler.*"

"Ne kadar zekisin," diye mırıldandım.

"Kes şunu... Ne demek istediğimi anladın," dedi. "Daha öncekinden hiç farklı davranmıyorlar. Geçen yıl Liz bana, Clark'ın onun *platonik ruh eşi* olduğunu söylemişti, ne yani şimdi fazlası mı oldu? Mesela kolunu Liz'in omzuna atıyor ve babamın kolunu kız kardeşimin omzuna atmasından hiçbir farkı yok gibi geliyor."

"Bu konuda konuşmayabilir miyiz? İlişkileri umurumda bile değil," dedim ama sesim istediğimden daha sert çıkmıştı.

"Ah, bana umurundaymış gibi geldi." Wade uzanıp bir pizza parçası daha koparark kıvırmaya başladı. "Ama seni anlıyorum."

"Aynen." AJ başını salladı. "Yani, Liz tatlı biri ama konu o değil. Konu aşırı derecede soğukkanlı olması, değil mi? Her konuda o kadar soğukkanlı olan biriyle çıkmak, insanı garip hissettirir."

Pizzadan bir ısırık aldım ve AJ'in, Liz'i bu şekilde görmesine çok etkilendim. Süper soğukkanlı bir kız gibi.

Haksız da değillerdi. Şu an Liz aynen böyle biriydi ama bu çok tuhaftı çünkü eskiden *hiçbir* konuda soğukkanlı değildi.

Bu kadar hızlı gelişmiş olmasına bayılıyordum.

Buna bayılıyordum zira şu anki yeni tutkum, tek cümlelik espriler yapan bu öz güvenli içerik üreticisiydi.

Onu daha iyi tanımak için can atıyordum.

"Bence sen Liz'le çıktıktan sonra, onun senden sonraki tüm ilişkilerini umursuyor gibisin." Wade pizzasından bir ısırık alıp, "Onun gibi birini nasıl unutabilirsin ki zaten?" dedi.

Evet, bu çok ağır bir soruydu. Dolaptan bir Gatorade* alırken cevabı kesinlikle biliyordum.

Cevap, *unutamazsın*dı.

Onu unutamazsın.

---

* *Gatorade*, susuz kalmamayı sağlayan elektrolitler içeren bir tür sporcu içeceği. (e.n.)

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

"Bana bir kalem verdi.
Ben ona kalbimi verdim,
o ise bana bir kalem verdi."

-Bir Şey Söyle*

Liz

"Selam, çocuklar."

Ekrandan başımı kaldırdım ve Lilith'in yüzünde kocaman bir tebessümle yanımıza doğru geldiğini gördüm.

"Selam," dedim onu gördüğüme şaşırarak.

"Selam, Lil," dedi Clark ve bu şekilde hitap ettiği için onu öldürür mü diye hızla Lilith'e baktım.

Ama fark etmemişti bile.

"Buraya sizden bir iyilik istemeye geldim ve biraz gerginim." Siyah deri ceketi, kot pantolonu ve yedi buçuk santim topuklu Mary Janesleriyle hiç de gergin gibi görünmüyordu.

"Biz senin mütevazı hizmetkârlarınız," dedi Clark. "İste gitsin."

Kollarını göğsünde birleştirip, "Yarın Omaha'ya gitmek ister misiniz?" dedi.

"*Ne?*" Onu doğru duyup duymadığımdan emin olamayarak başımı Lilith'ten Clark'a çevirdim. "Omaha'ya mı?"

"Çoktan hazırım say," dedi Clark.

---

* Bir Şey Söyle (*Say Anything*), 1989 yılı, ABD yapımı romantik film.

Clark'ın coşkusuna ayak uydurmaya çalışarak, "Yani *elbette* giderim ama neden? Yani Omaha genelde insanların gittiği bir yer değildir," dedim.

Özellikle Wes yan evde olmayacağı için eve bedava gitmek çok hoşuma giderdi ama Lilith neden bizi oraya göndermek istiyordu ki? Muhtemelen Wes'le bir ilgisi olmalıydı, değil mi? Tek mantıklı sebep buydu, belki de...

"Konu şu," dedi. "Annesi evlerini sattığı için Wes Bennett taşınmasına yardım etmek üzere evine gidiyor. Ben de röportajınızı tamamlamak için evin ve lise sahasının çekimlerini yapalım istiyorum."

"Ah." Bu düşünce karşısında bedenimin her santimi irkilse de yüz ifademi sakin tutmaya çalıştım.

Şu an hangisi için daha çok delirmem gerektiğinden bile emin değildim. Lilith'in, benim eve dönüp yıllardır uzak durduğum o eski yerlere Wes'in peşinden gitmemi istemesinden mi ya da Bennettların artık yan evde oturmayacakları gerçeğinden mi?

"Bundan emin miyiz?" dedi Clark, Lilith'e bakıp mutsuzmuş gibi elini çenesinde gezdirerek. "Bence bu Wes için hiç kolay olmayacaktır, bir de bizim kameralarla karşısına çıkmamız korkunç olur. Üzerine alınma tabii."

Güzel bir noktaya değindin, Clark.

Onu dinle, Lilith.

"Hiç alınmadım," dedi Lilith başını sallayarak. "Wes, sorun olmayacağını söyledi."

"Öyle mi?" dedi Clark.

"*Öyle mi?*" dedim ben de aynı anda.

İkimizin aynı anda aynı tepkiyi vermesini komik bulan Lilith, "Evet," diye cevapladı. "Kesinlikle hayır demesini bekliyordum ama tamam dedi."

Şoke olmuş bir vaziyette ona bakakaldım.

"Acaba kardeşi ya da annesi röportaj yapmak ister mi," dedi Lilith. "Bunun çok da şık bir hamle olmayacağının farkındayım ama aradan iki yıl geçmiş, o yüzden belki konuşmaya hazırlardır."

"Sarah'nın konuşacağından eminim," dedi Clark başını sallayarak. "Bennett'ın bana anlattığına göre ikisi çok yakınmış ve kız biraz ukala bir tipmiş. Ama annesi konusunda o kadar da emin değilim."

Annesi. Yan komşumuz Bayan Bennett'ı konuşuyor olmamız tuhaftan da tuhaftı.

"Evet, ben de," dedi Lilith. "Ama deneyebiliriz. Dinleyin, evi cuma öğleden sonra kapatacaklar. O yüzden ben de yarın dersten sonra uçar mıyız diye düşündüm, hepimiz güzel bir uyku çeker ve ertesi sabah ilk iş Wes'le birlikte eve gireriz. Yani ev kapanmadan önce. Umarım ondan sonra da Wes kasabada ve top sahalarında biraz çekim yapmamıza izin verir."

"Benim cuma günü hiç dersim yok, o yüzden mükemmel olur," dedi Clark.

Ben mi çıkıntılık yapıyordum yoksa Clark yalakalık mı yapıyordu? Geçen gece ona çıkıştığım için özür dilemiştim ve o da benden Wes'i affetmemi istediği için özür dilemişti ama Clark'ın bu *Wes aşkı* iyice sinirimi bozmaya başlamıştı.

"Peki ya sen, Liz? Sence halledebilir misin?" Lilith ellerini cebine koyup, "Sadece sen gidelim dersen gideriz," dedi.

"Yani, ailem buna bayılır," dedim bir yandan da içimden hafta sonunun nereye bağlanacağını çözmeye çalışarak. "Ve kaçırdığım dersler için öğretmenlerimle konuşabileceğimden de eminim."

"Ama sen ne diyorsun?" diye sordu endişeli bir şekilde. "Bu konuda rahat olduğundan emin olmak istiyorum. Değilsen, iptal edebiliriz."

Yüz ifadesinden bunu büyük bir samimiyetle sorduğunu anladım ve ben kabul etmezsem bu fikirden cayacağını bilmek ona büyük bir minnet duygusu hissetmeme sebep oldu. Muhtemelen bu minicik anlayış, kendi duygularımdan bir adım uzaklaşıp eğer

Wes bunu istiyorsa, yapılacak çekimlerin kesinlikle hikâyesine eklenmesi gerektiğini fark etmemi sağladı.

"Bence bu harika bir fikir."

Sonrasında beyin fırtınası moduna geçtik ve Lilith'in umduğu içerikle ilgili konuştuk. Wes'in büyüdüğü evin içini ve kapısını son kez kapattığını görmek güzel malzeme olacaktı.

Tanrım.

Ayrıca Wes'in yıldız bir atıcı hâline geldiği Emerson Sahası'nda, günün erken saatlerinde çekim yapmak da muhteşem olurdu.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Konuştuğumuz projenin ve yaptığımız planların bizi Teal Sokağı'na ve eski liseme götürecek olması inanılmaz bir olaydı. Orayı çok severdim ama yaz okuluna bilerek kalmış ve tatil dönemlerinde de ailemin yanıma gelmesini önermiştim çünkü *onun* yan evinde olmayı nasıl kaldıracağımı bilmiyordum.

Son iki yıldır *kasten* uzak kalmayı amaçlamamıştım ama her fırsatta yapacak *başka* bir şey çıkıyordu.

Ama şimdi eve gidiyordum.

Onun evine.

Onunla.

Bu gerçekten oluyor muydu?

Belli ki oluyordu çünkü yirmi dört saat sonra Omaha Havaalanı'nda, bir uçaktan iniyordum.

"Havaalanı bu mu?" dedi Clark gözlerine inanamıyormuş gibi küçük terminale bakarak. "Mağazalar nerede? Starbucks nerede?"

"Şuradan mini bir Godfather pizza alabilirsin," dedim bir yandan sağ tarafı işaret edip bir yandan bavulumu almaya giderken. Burada olmak, hayatım boyunca bildiğim bir yerde yürümek ve gideceğim yönü kesinlikle biliyor olmak iyi gelmişti. "Şu tabelanın hemen altında da Scooter's var."

"Scooter's da ne, Tanrı aşkına?" Clark el çantasını arkasında sürükleyerek yanımda yürürken, yüzünde tiksinti ifadesi vardı.

"Kahve," dedim bilmemesine şaşırarak. Yoksa bu sadece Ortabatı'da mı olan bir şeydi? Oysa ben Scooter's'a bayılırdım.

"Sadece *tamam* de Clark," dedi Lilith gülümseyerek. "Otelde düzgün kahve bulacağımızdan eminim. Bir dakika... Burada düzgün kahve vardır, değil mi Liz?"

Bavulları alacağımız alana doğru yürürken, "*Tabii ki* düzgün kahvemiz var," dedim savunmaya geçerek. "Omaha'da neredeyse milyonlarca insan yaşıyor. Köyde değiliz, Tanrı aşkına."

"Buna ben karar veririm," dedi Clark.

Onları terminalde yönlendirdiğim için daha hızlı yürüyordum ve ailemi göreceğim için de çok heyecanlıydım. "İndiğimizde babama mesaj attım, bizi bekliyor olmalı."

Babam ve Helena (üvey annem) dün gece onları aradığımda çıldırmışlardı. Her ne kadar tatillerde beni görmek için Kaliforniya'ya gelmekten mutlu olsalar da, belli ki benim eve gelmem çok daha iyiydi. Haberi paylaştığımda Helena telefonda çığlık atmış ve babam ağlamaklı gibi konuşmuştu.

Onları görmek için *sabırsızlanıyordum.*

Ama yürüyen merdivenden inip de onları bavulların geldiği alanın yanında dururken görünce çok duygulandım. Gözlerimi ne kadar hızlı kırpıştırırsam kırpıştırayım, gözyaşlarıma engel olamadım. Burada olup onları görmek çok garip gelmişti.

Çok uzun zaman sonra eve geliyormuşum gibi hissettim.

Kendimi toparlamaya çalıştım ama yürüyen merdivenden indiğim anda babamın hızla gelip bana sarılmasıyla, işim bitti. Babamın kendi kokusu, gömleğindeki çamaşır deterjanı, kuru cildi için kullandığı losyon ve seksenlerden beri kullandığı ve çok iyi koktuğunu düşündüğü ama son derece keskin olan kolonyasının kokusu beni çocukluğumdaki o sevgi dolu kucaklaşmalara geri götürdü.

"Vakti gelmişti," dedi Helena gözlerinde yaşlarla bize gülümseyerek. "Seni küçük pislik."

Bu, ağlıyor olmama rağmen beni güldürdü. Babamdan uzaklaşıp duygularımı kontrol etmeye çalıştım. Herkesi tanıştırdım. Lilith ve Clark aileme ânında âşık olmuşa benziyordu.

"Eğer çok yorgunsanız ve hemen otelinize gitmek istiyorsanız, anlarız," dedi Helena havaalanından ayrılırken. "Ama akşam yemeğinde sizi ağırlamayı çok isteriz. Ekim ayına göre hava ılık, o yüzden biz de barbeküde pişiririz diye biraz biftek aldık."

"*Bu* mu ılık?" diye güldü Clark başını iki yana sallayarak. O tam bir Kaliforniya çocuğuydu ve keskin kuzey rüzgârı ile sekiz derece sıcaklık onun için Antarktika'da çıplak kalmak gibi bir şeydi.

"Barbekü için en sevdiğim dönem sonbahardır," dedi babam dikiz aynasından bize gülümseyerek. "Sana bir kazak veririm, Clark. Ama göbeğin açıkta kalabilir."

"Bu, kulağa çok tatlı geliyor," dedi komik olmaya çalışan babamdan etkilenmiş gibi görünen Lilith. "Etten bahsediyorum... göbeğinin açıkta kalacak olmasından değil."

Eve giderken dördü de hiç durmadan sohbet etti ama ben gözlerimi bir türlü camdan ayıramadım. Her şeyi görmeye, neredeyse iki yıldır görmediğim her yere bakmaya o kadar açtım ki... Otobanda giderken Charlse Schwab Sahası'nın önünden geçip şehir merkezine, Dinker Hamburger'e, Joss'la her cuma gecesi sandviç aldığımız 84. Cadde'deki Denny's'e ve on yaşına kadar roket sandığım ama kahve demliği olan Sapp Brothers'ın tabelasına bakıp gülümsüyordum.

Ve yapraklar... Renklerini bu kadar özlediğimi hiç fark etmemiştim.

Kavak yaprakları parlak sarı, akçaağaçlar pembemsi turuncunun en mükemmel tonundaydı ve meşeler son yaprak düşene kadar sürekli değişen o renk tonlarına bürünmüşlerdi.

Lanet olsun, geri dönmek çok güzeldi.

Eve vardığımızda, yarın içine gireceğimi bildiğim hâlde yan eve bakmamaya çalıştım çünkü her şey başlamadan önce babam ve Helena ile birlikte evde olmanın tadını çıkarıp rahatlamak istiyordum.

"Çantanı ver, tatlım," dedi babam, birlikte basamaklardan çıkarken. Babam solumda, Helena sağımdaydı. Eve geri dönüşümün her ânını içime çekmek istiyordum.

Daha erken gelmediğime pişman olmuştum.

Babam balkonda barbekü yaparken, Clark ona eşlik ediyordu. Ben de içeride Lilith ve Helena ile birlikte zavallı Bay Fitzpervert'ı muhtemelen hiç istemediği bir ilgi yağmuruna tuttum.

Helena, biz geleceğiz diye Fitz'e mavi sarı bir papyon almıştı ve bu bana onun ne kadar mükemmel bir üvey anne olduğunu hatırlattı. Yemekte Lilith ve babamın arasında otururken yüzümün mutlu mutlu gülümsemekten yorulduğunu fark ettim.

"Bu makarna salatası muhteşem," dedi Clark sanki biriyle yarışır gibi her lokmasını kurt gibi iştahla yerken. "Sanırım sana âşık oldum, Helena," dedi ağzında lokmayla.

"Aslında Bert Langenfarker'a âşık oldun," diye düzeltti şarap kadehini alan Helena. "Bu mezeleri yapan kişi o çünkü."

"Bekâr mı?" diye sordu Clark hiç ara vermeden yemeye devam ederek.

"Değil," dedi Helena sırıtarak. "Ama karısının Facebook profilindeki ilişki durumuna *karışık* yazdığını duydum, o yüzden bir şansın olabilir."

"Olay örgüsü değişti," dedi Lilith ve roze şarabını bitirdi.

"Hem de nasıl," dedi Clark hâlâ ağzı dolu bir şekilde başını sallayarak. "Eğer her gece bu muhteşem şeyleri yiyeceksem, bu karışıklıktan yararlanabilirim."

Helena ve Clark bir elmanın iki yarısı gibiydi, ikisi bir komedi ekibi gibi bizi sürekli güldürüyordu. Lilith hâlinden memnun, çoraplı ayaklarıyla evimde takılmaktan son derece rahat görünüyordu. Bu bana mükemmel bir gece gibi geldi.

Bu yüzden ikisinin otele geri dönme vakti geldiğinde biraz hüsrana uğradım. Görünüşe bakılırsa Clark yüzmek ve Lilith de koşu bandında biraz zaman geçirmek istiyordu. Bu yüzden vedalaştık ve ertesi sabah saat dokuzda buluşmak üzere plan yaptık. Ardından babamın onlara buradayken kullanmaları için ödünç verdiği minibüse binip gittiler.

"Onları sevdim," dedi Helena arkalarından kapıyı kapatırken. "Orada iyi insanlarla birlikte olman beni çok mutlu etti."

"Değil mi?" dedim Fitz'i almak için eğilerek. *Miyavvv* diye mutsuzmuş gibi bir ses çıkardı ama beni beklediğini biliyordum. "Harika insanlar."

Mutfağa gidip televizyonu açtık ve ortalığı topladık. *Monk*'un defalarca izlediğimiz bir bölümüne bakarken fazlasıyla yavaş hareket ettik. Eskiden Helena'nın dışarıdan yemek söylediği ve üçümüzün mutfak masasında yemeğimizin başına oturup anlamsızca bölüm tekrarlarını izlediğimiz eski günlerdeki gibiydi ve bütün akşam evde olmama rağmen ev hasreti çektiğimi fark ettim. Saçmaydı, değil mi?

Bu da *tabii ki* gidip annemi görmek istememe sebep oldu.

"Sanırım ben biraz koşup geleceğim," dedim tezgâhı silerken. Babam bulaşık makinesini çalıştırdı. "Hava kardı, biliyorum ama biber gazım yanımda ve yolu ezbere biliyorum."

"O zaman müziğin sesini çok açma," dedi babam kaşlarını kaldırarak. "Böylece etrafında olan biteni fark edersin."

"Biliyorum," dedim. "Açmam."

Ve ilk kez müzik olmadan koştum.

Genelde bundan nefret ederdim ama mahallemin seslerini kaçırmak istemiyordum. Bu sesleri ne kadar özlediğimi fark etmemiştim ya da bir anlamları olduğunu ama kulaklarım banliyö enstrümanlarının kakofonisini âdeta içine çekerken, kendimden geçtim.

Rastgele bir yaprak üfleyici, sokağın aşağısındaki ihtiyarın garajında izlediği *klasik perşembe gecesi futbol maçı*, görünmeyen arka bahçelerden birindeki büyük bir köpeğin havlaması... Bunlar benim muhteşem yıllarımın fon müziğiydi, sayısız sıcacık gecede beni uyutan ve içimi rahatlatan beyaz gürültülerdi.

Annemin mezar taşına, parlak sarı krizantemlerin sonbahar ihtişamıyla durduğu yere (evet, karanlıkta onları görebilmek için telefonumun ışığını kullandım) vardığımda, nasıl bu kadar uzun süre uzak kaldığıma şaşırdım.

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

"Çünkü o elleri gördüğüm ilk andan itibaren, onları tutamıyor olmayı hayal bile edemedim."

-Kesinlikle, Belki*

Wes

Keşke hayaletlere inansaydım.

Gizli Bölge'de kalan sandalyeye oturup babamın varlığını hissedebilmeyi diledim. Karanlıkta ateşin başında oturduğum, o evin içini son kez gördüğüm geceydi ve eğer bir filmin içinde falan olsaydık, babamın eski botlarını bulur ve benimle gurur duyduğunu bir şekilde bilirdim.

Yaptığım şey için beni affettiğini.

Ama hayır, sessizce vedamı ederken burada sadece ben vardım.

Gizli Bölge, deve dikenleri, ipek otları ve yosunlar tarafından ele geçirilmiş diye düşündüm aşırı büyümüş çalıların yanındaki kazılı topraktan aşağıya bakarken. Kabaran toprağı ayakkabımla basıp düzeltirken, eski hayatımla ilgili depresif bir analoji gibi geldi.

Ama ateşe birkaç dal daha atıp bunu fazla düşünmemeyi seçtim.

Geceyi evde geçirme planım çocukçaydı ama kendime engel olamamıştım. Evde başkası yaşamaya başlamadan önce eski

---

* Kesinlikle, Belki (*Definitely, Maybe*), 2008 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

odamda son bir kez uyumak isteyen duygusal bir salaktım ben. Noah gelmeyi teklif etmişti çünkü o böyle bir dosttu ama ben yalnız kalmayı tercih ettim. Eğer bu teklifi Sarah yapmış olsaydı evet derdim çünkü o da bu Teal Sokağı hayatının bir parçasıydı ama başka biri bana davetsiz misafir gibi geliyordu.

Ve annem hiç ilgilenmemişti bile.

Babamın bedenini oturma odasında bulmak, bu evi ikisinin de başına yıkmıştı.

Spotify'ı açıp babamın sevebileceği bir şeyler aradım ama beni ağlatmaya yetecek kadar duygusal bir şey bulamadım.

Zaten ramak kalmıştı.

Bingo. Foo Fighters, birinin olabilecek en berbat zevkti. *The Deepest Blues Are Back* şarkısına tıkladım ve buranın ne zaman bu kadar soğuduğunu merak ettim. Buradan ayrılalı daha birkaç hafta olmuştu ama bu esinti sonbahar serinliğiyle doluydu.

Bu da duruma çok uygundu .

Ömürlük hatıralara veda etmek, iliklere kadar işleyen soğukta *yapılması gereken* bir aktiviteydi, değil mi? Bir saat önce, evin anahtarlarını babamla birlikte geride bıraktığımda parmaklarım donuyordu. Yeni sahipleri yeni anahtar yaptıracaktı, o yüzden yarın almak için bir kopyasına ihtiyaçları vardı ve yedi-sekiz yaşından beri kullandığım anahtarları bir yere fırlatmak bana yanlış geldiği için onları babama vermiştim.

Anahtarlığın onu mutlu edeceğini düşünmüştüm.

Bilirsiniz, bir ölü ne kadar mutlu olabilirse o kadar.

Bu çok aptalcaydı, yani mezarını ziyaret ettiğimde hissettiklerim. Bu, bir şekilde beni rahatlatan bir alışkanlık hâline gelmişti. Liz'in bir zamanlar, annesinin mezarını her gün ziyaret ettiğinde hissettiğini söylediği şeylerin tam tersiydi.

Liz annesini ziyaret ederken, mezar taşının yanına oturur ve annesiyle, en iyi arkadaşıyla konuşur gibi konuşurdu. Ona hayatında olup bitenleri anlatırdı ve Liz'in, vefat etmiş olmasına rağmen, annesinin sanki hâlâ kendi dünyasının içindeymiş gibi hissettiğini söylediğini anımsıyorum.

Ancak benim mezarlık ziyaretlerim biraz farklıydı.

Genelde STUART HAROLD BENNETT yazan mezar taşının yanına, çimenlere oturur ve boşluğa bakıp bir şeyler düşünerek ihtiyar Stu'nun hayaletinin bir şekilde düşüncelerime sızacağını sanırdım. Bunun tuhaf olduğunun farkındaydım ama oradan her ayrılırken kendimi daha iyi hissettiğimi biliyordum.

İlk gittiğimde orada panik içinde saatler geçirmiştim. Babamın büyük kalp krizi, dünyamızı sarstıktan sonra çaresizce mezarında rehberlik aramıştım çünkü dönebileceğim tek yer onun mezar taşıydı. Bana ev kredisini ödemeye yetecek parayı nasıl kazanacağımı, annem eve dönmeyince ne yapmam gerektiğini ya da paramız olmadığından arabamı tamirciye götürmeden yeni bir aküyü nasıl alabileceğimi söyleyecek kimsem yoktu. O yüzden aküyü Stu'nun ayak ucuna bırakmıştım.

Bazen, bu gecenin başında olduğu gibi, telefonumda bir Cubs maçı bulur ve hoparlörü açardım. Ölü aile fertlerinin bizimle takıldığı gibi romantik şeylere inanmazdım ama maç dinlerken kendimi babama daha yakın hissettiğimin de farkındaydım.

Ama ne zaman ona yakın hissetsem, tüm anılar beynime hücum eder ve içimden bir ses kaçıp saklanmamı fısıldardı.

Senin yüzünden.

Çünkü benim yüzümdendi. Bu gerçekti.

Başımı geriye yasladım ve son telefon konuşmamız sanki dün yaşanmış gibi zihnimde çınladı. Gösteri maçından iki gün önce, birinci sınıfa *ilk* gittiğim yıldı ve babama, "Bence gelme," demiştim.

"Boş versene, Wesley," demişti umursamazca. "Annenle birkaç saate yola çıkıyoruz. Arabaya benzin de aldım."

Derin bir nefes alıp, kendimi zorlayarak konuştuğumu hatırlıyorum. Tepesinin atmasını istemiyordum ama kendi akıl sağlığım için buna ihtiyacım vardı. "Lütfen gelmeyin. Bu sadece bir gösteri maçı, baba... Önemsiz bir maç için masrafa girmeni istemiyorum," demiştim.

"Önemsiz bir maç mı?" diye karşılık vermişti kafası karışmış gibi. "Şu an nasıl konuştuğunun farkında mısın? Gösteri maçında yerin dibine batacak bir atıcı gibi. Asıl bu maç *çok* önemli çünkü bu senin üniversite sahasındaki ilk maçın."

O zamanlar çok stresliydim, herkesi hüsrana uğratmaktan çok korkuyordum. O yüzden biraz çıkışmıştım.

"Sence ben bunu bilmiyor muyum?" Daha yanıma bile gelmemişti ama zaten aklımı yitirecek kadar strese girdiğim bir maç için beni iyice strese sokuyordu ve bu çok fazlaydı. "Ben sadece bu maç için yirmi dört saatlik bir araba yolculuğu yapmanıza gerek yok diyorum."

"Eğer ben bu yolculuğu yapmazsam, evlat," diye ısrar etmişti, "hazır olduğundan kim emin olacak? Koçların değil herhâlde. Onlar sana top attırmak yerine yoga yaptırıp lanet günlüklere yazı yazdırıyorlar."

"Baba..."

"Sen de kendini vermiyorsun. Hayır, odaklanmak yerine o kızıl saçlıyla takılıyorsun..."

"Gelmenizi istemiyorum," diye bağırmıştım ki ona daha önce *hiç* bağırmamıştım. "Tamam mı? Zaten bu maç için yeterince stresliyim, o yüzden seni tepemde görmek en son istediğim şey. Sadece bu maç için evde kal. *Lütfen.*"

"Dinle evlat, bu psikolojik saçmalıkları oyununa yansıtmalı ve bir korkak gibi davranmayı kesmelisin. Sence..."

"Sadece uzak dur, tamam mı, baba?"

Ensemi ovup ateşe baktım. Sanki az evvel olmuş gibi, yaşadığımız tartışmayı hâlâ duyabiliyordum. Bağırırken tıpkı babama benzemiştim, "Sen benim için beyzbolun en kötü yanısın ve tribünde yüzünü görmekten rahatsız oluyorum... Bunu mu söylememi istiyorsun? Çünkü gerçek bu. Seni orada istemiyorum."

Bunu söyledikten sonra bir ölüm sessizliği olmuştu ve kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atmıştı. Onunla böyle konuştuğum için bana kim bilir neler söyleyecekti.

Ama... söylemedi.

Hiçbir şey söylemedi. Arka plandaki televizyonun sesini duyabildiğim için hâlâ telefonda olduğunu biliyordum ama tek kelime etmedi.

Ardından telefon kapandı.

"Kahretsin." Ayağa kalkıp ateşe su döktüm. Soğuk rüzgârda alnımda terler birikirken midem altüst oldu.

Artık içmiyordum, yani genelde. Ama bu gece acil durumdu.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM YİRMİ ALTI

"Ben istisnayım..."

"Sen benim istisnamsın."

-Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar*

Liz

"Bir dahakine daha erken geleceğime söz veriyorum." Annemin yanına oturup gözyaşlarımı sildim. Durmak bilmeyen gözyaşlarımı.

Bu kadar uzun süre uzak kalacağımı hiç düşünmemiştim.

İlk yılımda Noel için eve geldiğimde Wes'le işler berbat gitmişti. Bu yüzden birkaç ay sonra oda arkadaşımla bahar tatiline gitme fırsatına balıklama atlamıştım. Wes'i görme düşüncesine katlanamıyordum ve neyse ki ailem tatile gitmeme bir şey dememişti.

Sonra yaz okullarına kalmaya karar verdim.

Derken geçen yıl Colorado'da, Noel tatilini ailemle birlikte kiralık bir evde geçirmiştim.

Sonra bahar tatiline Leo ve Campbell'la birlikte gitmeme izin vermeleri için onlara yalvardım.

Yaz okullarına devam ettim.

---

* Erkekler Ne Söyler Kadınlar Ne Anlar (*He's Just Not That Into You*), Greg Behrendt ve Liz Tuccillo'nun aynı adlı romanından 2009 yılında uyarlanan, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Hedefim asla sonsuza dek uzak kalmak değildi ama eve geri dönme fikri yüzünden hissettiğim endişe, beni her seferinde uzak duracak bir yönteme sarılmaya teşvik etmişti.

Şaşırtıcı ama annemin mezarını ziyaret edemiyor olma fikri bile beni rahatsız etmiyordu. Çünkü büyümüştüm ve artık mezar taşının başında olmadan bile, onunla her gün (hemen hemen her gün) konuşabiliyordum.

O yüzden bu gece mezar taşına kazınmış olan isminin harflerine dokunduğum an darmadağın olmam hiç mantıklı gelmedi.

Berbat hâldeydim.

Yerde, bir yaprak yığınının üzerine oturmuş, gözlerimi oyana dek ovuşturup ağlayarak, iki yıl önce üniversiteye gittiğimden bu yana başıma gelen her şeyi en ince ayrıntısına kadar anneme anlatıyordum.

Genelde iyi şeylerdi, hayatımda olan güzel olayların mutlu detaylarıydı ama bunları ona anlatırken, annemi ne kadar çok özlediğimi fark ettim ve bu çok acı vericiydi.

Neyim vardı benim?

Bir de üstüne, onu yeniden bırakıp gidecek olmam en az ilk seferki kadar berbattı.

Belki de bunu hiç atlatamayacaktım. Asla aşamayacaktım.

Ayağa kalkıp taytımı temizledim. Artık hava iyice kararmıştı ve eve dönmeliydim. Yıllar boyunca koşarak geçtiğim yolda yürüdüm. Şu an aradan bir ömür geçmiş gibi geliyordu. Her gün koşarak mezarlığa giden o kız kimdi? Hatırlayamıyordum.

Ne kadar gariptir ki buraya son geldiğimde annemin mezarını ziyaret edememiştim.

Bay Bennett'ın cenazesi vardı.

Ne korkunç bir gündü.

Nebraska için soğuk bir gün değildi ama bütün gün yağmur yağmıştı.

Büyük cenaze arabasında Wes'le birlikteydim, annesi kontrolsüz bir şekilde ağlayıp kız kardeşi kayıp bir minik kuş gibi tüm

gün boşluğa bakarken, elini tutmuştum. Wes taş gibi sertleşmişti, *hiç Wes gibi değildi.* Ailenin reisi gibi davranıyor, annesini yerine oturtuyor, papazın sorularını cevaplıyor ve babasının tabutunun toprağa indirilmesini izliyordu.

Sonbahar rüzgârı esip saçlarımı yüzüme savurduğunda daha da hızlanıp içimden, "Hayır," diye mırıldandım. Yapmam gereken son şey, Wes'i ya da o günün ne kadar berbat olduğunu düşünmekti, o yüzden Bay Bennett'ın mezarına doğru yürüyor olmam hiç mantıklı değildi.

Ama onu görmeliydim.

Bu mantıksızdı ama hazır gelmişken onu ziyaret etmek zorunda olduğumu, en azından *merhaba* demem gerektiğini hissettim. Konu mezarlıklar olunca kafayı yemiş gibi davrandığımın farkındaydım ama zamanın yüzde yetmiş beşinde bir pislik olsa da hiç kimsenin onu ziyaret etmediğini düşünmek hoşuma gitmedi.

Doğrudan, kavak ağacının altında olan mezara yöneldim. Kavak ağacı bu mezarlıktaki en büyük ağaçtı ve benim en sevdiğimdi. Yaprakları muhtemelen çoktan parlak sarıya dönmüş olmalıydı ama karanlıkta görmek imkânsızdı. En alçak dalının altına girip güçlükle görebildiğim mezar taşının yanına diz çöktüm.

STUART HAROLD BENNETT

Wesley Harold Bennett ismi kulağımda çınlarken, boynumu ceketimin yakasına gömdüm ve daha bunu bile hazmedemeden beyzbol toplarını gördüm.

Yine telefonumu çıkardım ve ışığını açtım çünkü hayal görüyor olabilirdim.

Ama... *hayır.* Bunlar gerçekten de beyzbol toplarıydı.

Mezar taşının dibinde, olduğu yerde kalsın diye her biri çamura ya da toprağa gömülü en az on beş top vardı. Her ne kadar bunları Wes'in bıraktığını tahmin etsem de içlerinden birine parmağımı koyup acaba gerçekten o mu bıraktı diye düşünmeden edemedim.

Mermerin üzerine düşen yaprakları temizlemek için eğildiğimde yerde cep telefonumun ışığında parlayan bir

anahtarlıkgördüm.Eğilipaldığımda,üzerindebirkaçanahtarolanbir Bruins Baseball anahtarlığı olduğunu fark ettim.

Bunlar Wes'in anahtarları olmalıydı, değil mi?

Onları alıp cebime koydum, özellikle yarın evi boşaltacakları için kaybettiğini sanıp onları ararken deliriyor olmalıydı. Eve döner dönmez anahtarlığı ona vermenin bir yolunu bulurdum. Ya Wes'e mesaj atar ya da ona ulaştırması için Clark'a verirdim.

Her ne kadar babasının mezarına diz çökmüş olsam da şu an Wes'i düşünmek istemiyordum.

Beyzbol toplarına bakarken gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım (*Bu gece benim neyim vardı böyle?)* ve "Selam, Bay Bennett, siz görmeye gelemediğim için üzgünüm," dedim.

Wes gibi yakışıklı ama onun gibi nazik olmayan yüzünü hayal ettim ve konuşmaya başladım.

Wes'in gösteri maçında ne kadar iyi atışlar yaptığını söyledim.

Yaşasaydı bunları duymak isterdi, ben de tercihlerinin değişmediğini düşündüm. Ona oğlunun ne kadar sert atışlar yaptığını ve attığı toplara hiç kimsenin vuramadığını anlattım.

Hatta, *onlara günlerini gösterdi,* diyerek Bay Bennett'ın en sevdiği ifadeyi bile kullandım.

Mezarlıktaki hayaletlerle konuşmayı bitirdiğimde çok üşümüştüm.

Eve koşarak gittim. Sıcak, uzun bir duş alıp bir saat boyunca babam ve Helena ile takıldıktan sonra nihayet yatağa gittim.

Ama uyumadan önce Wes'e anahtarlarını bulduğumu haber vermeliydim.

Sanırım anahtarlarını buldum.

Hayır. Babasının mezarını ziyaret ettiğimi bilmesini istemediğim için sildim.

Ardından tekrar yazdım: *Anahtarların mezarlıkta, yerdeydi.*

Oooof... yine sildim. Neden bu kadar abartıyordum ki? Ona sadece anahtarlarını bulduğumu söyleyecektim, çok da önemli değildi. Sonunda şöyle bir mesaj yazdım:

Ben: Senin olabileceğini
düşündüğüm anahtarlar buldum.
Posta kutuna atarım.

Ve gönderdim.

Sonunda.

Koşudan döndüğümden beri durmadan pencereden dışarı bakıyordum *(Evet, bugün erken saatlerde geldiğini gördüğüm gümüş renkli araba hâlâ oradaydı)* ama evin içinde hiç ışık yoktu. Issız ve uykuda görünüyordu, o yüzden belki de arabayı orada bırakıp gitmiştir diye düşündüm.

Elimdeki telefon çalmaya başlayınca irkildim.

Tanrım.

Baktım ve Wes'in beni aradığını gördüm.

Nedeeeeen?

Derin bir nefes alıp aramayı cevapladım. "Alo?"

"Anahtar mı?" Wes'in sesi telefona çok yakınmış gibi, tuhaf çıkıyordu. "Ne anahtarı?"

"Şey, bir Bruins Baseball anahtarlığına takılı birkaç anahtar var," dedim, sesi yüzünden biraz şaşırarak. "Sana ait olabileceğini düşündüm."

"Onları sana babam mı verdi?" diye sordu kafası aşırı karışmış gibi. "Onları nasıl aldın?"

Babası mı? "Ne? Hayır, onları yerde buldum."

"Yerde mi?" dedi imalı bir şekilde. "Hangi yerde? Mezarlıkta mı? Sen döndün mü?"

Ama mezarlık yerine *mejjarlık* demişti. "Evet. Sen sarhoş musun?"

"Biraz," diye cevap verdi ama genelde olan hızlı ve alaycı konuşma tonundan eser yoktu. "Ama bu, babamın mezarını ziyaret ettin mi etmedin mi? Böyle bir gerçeği değiştirmez. Yoksa ahmak

sincaplardan biri anahtarları alıp kaçmış mı? O küçük pislikler, bıraktığım ne varsa topluyorlar."

Kesinlikle sarhoştu.

"Mezarının önünden geçiyordum," diye yalan söyledim onun bu hâline çok şaşırarak. "Ve anahtarlığı yerde gördüm."

"Anahtarları oraya bıraktım çünkü bu ev onun eviydi, anladın mı?" dedi mırıldanır gibi. "Onda kalmalıydı."

Ne diyeceğimi bilemedim çünkü tüm bunları anlayamıyordum. "Michael yanında mı?"

"Yanımda kimse yok," dedi dikkati dağılmış gibi. "Bennett evindeki son gecemde yanıma kimseyi alamazdım... Benimle dalga mı geçiyorsun? Bundan nefret ederdi."

Babası mı?

"Belki de yalnız olmamalısın, Wes," dedim ama pencereden baktığımda evde sadece karanlık gördüm. Neden yalnızdı? Neden yalnız ve *sarhoştu*? Yoksa elinde içkiyle, tek başına yerde mi oturuyordu? Nedenini bilmiyorum ama birini aramam gerektiğini hissettim. Tek başına sarhoş bir hâlde boş bir evde olması tehlikeli olabilirdi.

"Birini arayabilir misin?" diye sorarken boğazım sıkıştı.

"Hayır çünkü şimdi uyuyacağım, Lib," dedi ve bilinçsiz bir şekilde eskiden bana seslendiği şekilde seslendiğinde, boğazımdaki gerginlik daha da kötüleşti. "Çok yorgunum."

Çok yorgunum. Bu cümlede insanı endişelendiren bir şey vardı ve acaba Sarah'nın numarasını bulmaya çalışsam mı diye düşündüm.

"Tamam," dedim başka ne diyeceğimi bilemediğim için. Acı çekiyor olmalıydı, bunu anlıyordum ama artık ona yardım etmesi gereken kişi ben değildim, değil mi? Yutkundum. "O zaman iyi geceler, Wes."

"İyi gecelerimizi özlüyorum," dedi daha çok kendi kendine mırıldanır gibi ve arama sonlandı.

Telefonum elimde, olduğum yerde donakalmış vaziyette, ne yapacağımı bilemeden öylece durdum. Boş bir evde yalnız ve sarhoş olduğunu düşününce midem bulandı ama artık o benim hayatımda değildi, onun için endişelenemezdim. O artık sadece eski komşum ve birkaç ay çıktığım bir çocuktu. Sonuçta hayatlarımıza devam etmiştik, öyle değil mi?

Üzgün olması beni hiç ilgilendirmezdi.

Ama ışığımı kapatıp yatağa girerken, onu düşünmeden duramadım. Cenazede yaşlarla dolu koyu renk gözleri aklıma geldi.

Ve kekeleyerek, *Onları sana babam mı verdi?* deme şekli.

Uyanıkken de uyurken de aklımda Wes vardı, sağa sola dönüp durdum. Derken yalnızlığını ve alkolü düşünüp endişelendim. Ne kadar içmişti? Ya bütün gece doğrudan şişeden içtiyse?

Saat ikiyi on beş geçe telefonuma uzanıp ona mesaj attım.

Ben: İyi misin?

Yirmi dakika geçmesine rağmen cevap vermedi.

"Kahretsin."

Başka seçeneğim olmadığını fark ederek doğrulup şifonyerdeki lambayı yaktım.

Sadece kapıyı çal, hayatta olduğundan emin ol ve hoşça kal de.

Evinin ön kapısını çaldım, gergindim çünkü gecenin bir yarısıydı ve ben dışarıda dolanıyordum. *Bu aptallık.* İçeride hiç ışık yoktu. Sıfır. Pencerelerin hepsi karanlıktı. Tek bir ışık bile görünmüyordu ama Wes'in arabası hâlâ araç yolundaydı. Bir yanım koşarak eve dönmek istese de önce onun iyi olduğundan emin olmalıydım.

Arkama, yani sokağa doğru baktım ama soğuk sonbahar rüzgârı ve rüzgârda uçuşan kuru yapraklar dışında her yer çok sessizdi. Çok da ürkütücü.

Kapıyı bir kez daha çaldım.

Sonra onu duydum.

Foo Fighters. Evden geliyordu.

*Mavilere daldıkça, siyahı daha çok görüyorum.**

Yüksek sesle çalıyordu.

"Wes?" Biraz gerilmiştim, bu yüzden kapıyı daha sert çaldım. İçeride olduğundan bile emin değildim ama gecenin *karanlıkta tek başına dışarıda dikilmek* kısmını artık bir an evvel noktalamak istiyordum. Özellikle de babam ve Helena uyurken. Ortadan kaybolsam hiç kimse anlamaz, evden sabah erken çıktım sanırlardı.

On saniye daha geçtikten sonra, "Boş versene," dedim ve giriş kapısına ait olduğu çok belli olan anahtarı kilide sokup çevirdim. Sonra da kapıyı itip, "Wes? Ben Liz," diye seslendim.

İçeriye girip sinekliğin arkamdan kapanmasına izin verdim. Ön kapıyı da sessizce kapatırken ne halt ediyor olduğumu merak ettim.

Müzik sesi oturma odasından geliyor gibiydi, bu yüzden girişten ana kata çıkan beş basamağı çıktım. Yavaş yürüyordum çünkü burası aşırı karanlıktı. Bir anda bu çok ama çok kötü bir fikirmiş gibi geldi. "Wes?"

Soluma bakınca görüşüm biraz daha rahat bir hâl aldı. Ön perdeler ardına dek açıktı, o yüzden ay ışığı ve sokak lambaları oturma odasını aydınlatıyordu. Ne bir resim ne bir mobilya parçası, Bennettların eski evinden kalan tek bir tanıdık eşya bile yoktu.

Foo Fighters'ın çaldığı hoparlörün minik kırmızı ışığının parladığını gördüm ama odada kimse yoktu.

Kahretsin. Duvardaki düğmeye basıp şöminenin üzerindeki ışığı açtım ve odanın boş olduğunu doğruladım.

Kalbim göğsümden çıkacak gibi atarken, odaların olduğu yöne doğru koridorda ilerledim.

Ne yaptığımı bilmiyordum ama çok aptalca görünüyordu.

"Wes?" dedim yavaşça, onu korkutmamak için.

---

* The deeper the blues, the more I see black.

Onun ve Sarah'nın odalarının önünden geçtim. İki oda da karanlık ve sessizdi.

Derken ebeveynlerinin koridorun sonundaki odasından, konuşur gibi bir ses geldiğini duydum.

Çok şükür. Onu kendi kusmuğunda baygın hâlde hayal etmiştim.

"Sakın," diye mırıldandığını duydum, hemen ardından garip bir ses daha geldi.

Ağlama gibi. İnleme gibi.

Aman Tanrım, yoksa yanında biri mi var?

Koridorun ışığını yakıp yatak odasına daha da yaklaşırken kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Wes?" diye fısıldadım ve yatak odasının kapı eşiğine ulaştığımda boş odanın zeminine üstsüz vaziyette uzanmış olduğunu gördüm. Başının altına eşofman üstünü koymuş, başka tarafa bakıyor ve uykusunda sayıklıyordu.

Ağlamaya *benzer* bir ses çıkararak küfrediyor, başını kıpırdatıyordu.

Aman Tanrım, ağlıyor mu?

Uykusunda?

Biraz daha yüksek sesle, "Wes?" dedim. Onu korkutmadan uyandırmak istiyordum.

Uykulu sesinde büyük bir panikle, "Yardım et," diye mırıldandı. "Bir şey yap!"

"Uyan, Wes," dedim ben de panikleyerek. Yanına diz çöküp koluna dokundum. Onu korkutmak istemiyordum ama kalkması *gerekiyordu. "Wes."*

"Çok üzgünüm, çok üzgünüm," diye mırıldandı ve sesi çatlarken yüreğim paramparça oldu.

"Wes!" diye hafifçe yanaklarına vurdum. Onu kâbusundan uyandırmaya çalışırken boğazım çaresizlikle düğümlendi. Bilinçaltında neler olup bittiğini bilmiyordum ama oradan derhâl kaçması gerektiğinin farkındaydım. "Uyan!"

Bir anda, sanki suyun altından çıkmış biri gibi, ciğerlerine derin bir hava çekti. Gözleri aniden açıldı ama nerede olduğunun kesinlikle farkında değildi.

"Yardım et," dedi nefes nefese ve doğrulup başını çevirerek koridora baktı. "Kalp masajı yapmalıyız."

"Wes," derken, ellerimi omuzlarına koyup onu sakinleştirmeye çalışıyordum zira uyanmaya başlarken yüzünde gördüğüm saf acı benim de yüreğimi yakıyordu. "Geçti. Rüya görüyordun."

"Hayır," dedi panikle. Karanlıkta gözleri yaşlarla parlıyordu. "Koltuğun yanına düşmüş, bizim ona..."

"Rüyaydı," diye sözünü kestim. Onu bulunduğu o korkunç yerden geri getirmeyi çok istiyordum. "Wes. Hey, her şey yolunda."

"Yolunda değil, bu benim hatam." Göğsü inip kalkıyor, sanki çok fazla nefes aldığından soluğunu tutamıyordu. Ellerimi bırakıp ayağa fırladı. "Gidip babama yardım etmeliyim."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım, diye düşünürken ona nasıl yardım edebileceğimi bilmiyordum. *Gerçeği haykırıp, babasının öldüğünü söylemeli miydim?* Bu bana çok da iyi bir fikir gibi gelmedi ama onu bu durumdan kurtarmalıydım, değil mi?

Yoksa burada ne işim vardı?

"Baban gitti," dedim neredeyse fısıltı gibi bir sesle. Ona baktım, korkuyordum ama neden korktuğumdan bile emin değildim. "Wes. O gitti," dedim bunu söylemekten nefret etsem de.

"Hayır," diye başını iki yana sallarken koridordan süzülen ışık yanaklarındaki gözyaşlarını görmemi sağlıyordu. Dönüp oturma odasına doğru sendelerken, "Bunu düzeltmeliyim," dedi.

"Wes!" *Tanrım, ne kadar içmişti?*

Ve çaresizce bunun sarhoşluktan kaynaklanmasını istedim çünkü eğer sebebi sarhoşluk değilse, çektiği bu acı nasıl bir şeydi? Ben de her gün annem için yas tutardım ama bu çok farklıydı. Kalkıp peşinden gittim ve oturma odasına vardığımda eskiden babasının oturduğu koltuğun bulunduğu noktaya baktığını gördüm.

Foo Fighters duvarlarda yankılanırken o öylece boşluğa bakıyordu.

*Gök gürültüsü gibi titriyorum...**

Wes dizlerinin üzerine çökerken ben de gözyaşlarımı durdurmaya çalıştım. Sanki ayakta durursa, ânın gerçekliği ona çok fazla gelecekmiş gibi çöktü.

"Wes." Ben de yanına çöktüm ve elimi sırtına koyup, çaresizce ona yardım etmenin bir yolunu bulmaya, acısı her ne ise onu bir şekilde azaltmaya çalıştım. Bu sarhoşluktan olsa bile, daha önce birinin -özellikle de onun- bu kadar acı çektiğini görmemiştim.

Yaşlarla dolu, kaybolmuş gibi bakan gözlerini bana çevirip başını iki yana salladı. "Bunu düzeltemem."

"Biliyorum." Terli alnına yapışmış olan saçlarını geriye doğru ittim. *Kendi* gözyaşlarım yüzünden onu görmekte güçlük çekerken, "Ama her şey yolunda," dedim.

"Yolunda değil," derken titreyen sesindeki acıyı *hissettim.* Nefesindeki alkol kokusunu alsam da bu durumun alkolle hiç ilgisinin olmadığından şüpheleniyordum. "Bu benim hatam."

"Sakin ol," dedim yavaşça çünkü nefes alamıyormuş gibi, göğsü çok hızlı inip kalkıyordu.

"Hayır, anlamıyorsun," dedi başını iki yana sallayarak ve evet... *kesinlikle* çok zor nefes alıyordu.

Kendi panikataklarıyla başa çıkmaya alışmış biri olarak, benzer bir şey yaşadığını hemen anladım.

"Wes Bennett, bana bak. *Derhâl.*"

---

* Shaking like the thunder...

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

"Sana, plan yapmamayı teklif ediyorum. Bu şeye bir şans vermeni ve akışına bırakmayı teklif ediyorum. Ne dersin... benimle plan yapmamaya var mısın?"

-Aşka Yolculuk*

Wes

Yine nefes alamıyordum. Kalbim çok hızlı atıyor ve nefesim sanki çığlık atıyormuşum gibi, çok hızlı çıkıyordu. Bu ataklar, kâbuslardan sonra ortaya çıkıyordu ama birinin önünde ilk kez oluyordu.

Ne kadar da şahane.

"Wes." Daha da yaklaştıkça görebildiğim tek şey Liz'in yüzü oldu. "Bana bak."

Başımı sallayıp nefes almaya çalıştım.

"Burnundan derin bir nefes al," dedi ellerini göğsüme koyarak. "Hadi."

Gözleri tüm dünyam oldu. O başını sallarken ben parmak uçlarını tenimde hissederek nefes aldım. "Güzel. Şimdi beni dinle."

Ellerini çeneme götürdü, yanaklarımı kavradı ve yüzümü yüzüne yaklaştırdı. Karanlıktı ama yüksek sesle ve ağır ağır konuşurken gözlerindeki yaşların parıltısını gördüm. "Senin hatan değildi."

Ona inanmak için çaresizce gözlerine baktım. Sözlerinin, gerçekliği çarpıtıp tamamen yok etmesini o kadar istiyordum ki...

---

* Aşka Yolculuk (*Leap Year*), 2010 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Dikkatimi talep eder gibi parmaklarıyla tenimi iyice sıktı. "Bunun nasıl düşünebildin bilmiyorum ama doğru değil."

"Ama ona dedim ki..."

"Wes." Alnını alnıma dayadı, nazik parmakları tenimi ısıtırken sesi çok rahatlatıcıydı. Bir melatonin bulutu gibi tatlı ve havadar bir sesle devam etti: "Bu konu her ne ise kendini affetmelisin, tamam mı?"

Gözlerimi kapatırken başım hafifçe dönüyordu.

Kendimi asla affetmeyecektim.

Gözlerimi açıp algılamaya çalıştım, Liz'in eli yüzümde, alnı alnımdaydı. Yanımda, benimleydi, benim Libby'm.

Ellerimi kaldırıp saçını geriye ittim. Parmaklarımın tamamı her zaman frezya gibi kokan o yumuşak, gür dalgalı saçlarında kayıyordu. Liz beni ıslak gözlerle izliyordu, dudakları tatlı ve yumuşaktı. Ona olan özlemim mideme bir yumruk yemişim gibi hissettirdi.

Başımı eğip gözyaşını öperken, "Lib," diye fısıldadım. Ellerimle başını yana eğip diğer yanağındaki gözyaşına doğru giderken uzun ve titrek nefesini hissedebiliyordum.

Titreyen ellerimi yüzünden aşağı doğru kaydırdım. Artık avuçlarım sıcak boğazında, parmaklarım saçlarına gömülüydü. Kıpırdamadı, konuşmadı... Sanki ağır çekimde gibiydik ve bildiğim tek şey öpüşmek üzere olduğumuzdu. Liz'in gözleri dudaklarıma kayınca mücadele etmeyi bıraktım.

Arzularım, dans eden alevin üzerinde cızırdayan yağ gibiydi.

Dudaklarımızı yaklaştırırken çenemdeki parmak uçları daha da kasıldı.

Fakat tam dudaklarımız birbirine değdiği an, hatırladım.

Onun bir erkek arkadaşı vardı.

Neden bir erkek arkadaşı olmak zorundaydı sanki?

Bu durumu yok sayabilmeyi o kadar çok istiyordum ki... Kafamdan atmak ve her zaman ihtiyacım olan tek şeye doğru

uzanmayı. Dudaklarım ve Liz Buxbaum dışında herkesin ve her şeyin varlığını unutmak istiyordum.

Özellikle de o yeşil gözler kapanmışken...

Bedenimdeki her molekül titreşti ve yumuşak iç çekişiyle davetkâr ağzını hissederken her bir hücrem canlandı.

Tüm varlığımla dikkat kesilmiştim Çok ama çok istiyordum.

Aman *Tanrım,* o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Bir serseri gibi davranmamak için kendimi zorlarken kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi.

"Sağ ol, Lib," diye fısıldadım dudaklarına ve geri çekilmeden önce bencillik edip dişlerimi bir anlığına alt dudağına geçirdim. Onu öpemezdim, şimdi olmazdı ama minik bir hatırlatma bırakacak kadar ısırmadan da edemezdim.

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve bakışlarındaki beklenti işkence gibi geldi. Öyle ağırdı ki bir pislik olmaya direnebilecek kadar güçlü müyüm diye gözlerimi bir an için kapatmak zorunda kaldım.

Bir, iki, üç.

Dudaklarına belli belirsiz bir buse kondurdum, öpücükten ziyade yumuşak bir nefes gibiydi. Boğazımın yeniden sıkışması ve göğsümde bir şeyin yanmaya başlaması hiç mantıklı gelmiyordu.

Oysa bu bir *öpücük* bile değildi.

"Elbette," diye fısıldadı. Başını kaldırıp bakarken kaşlarının arasında minik bir çizgi oluşmuştu. *Kahretsin,* dişlerimde hâlâ alt dudağının tadı vardı. Onu özlemem normaldi, bugünlerde her ânım öyle geçiyordu ama hissettiklerim -saçlarını yüzünden itip gözlerine bakarken- onu *aşırı derecede* özlemiş olduğumu gösteriyordu.

"Seni hak etmiyorum, benim için yaptığın şeyi..." dedim parmaklarım ipeksi buklelerinden kayarken. "Onca olaydan sonra."

"Ben hiçbir şey yapma..."

"Evet, yaptın," dedim saçlarında gezinen ellerimi izleyerek.

"Seni kötü bir rüyadan uyandırdım," dedi fısıldar gibi. Gözlerini kapatıp saçlarını elime daha da çok bastırmak için eğildi. "Hepsi bu."

"Lib," dedim. "Bundan çok daha fazlasıydı."

"Öyle miydi?" Gözlerini açınca midemdeki binlerce kelebek çılgın gibi kanat çırpmaya başladı çünkü bana bakış şekli... Tanrım.

Tanrım, bu, dünyada isteyebileceğim tek şeydi.

Ama ânında kayboldu çünkü onun da anımsadığını gördüm.

Günahlarımı hatırlayışını bizzat *izledim.*

İrkilerek uzaklaştı ve doğrulup boğazını temizleyerek saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Şeyyy."

Tüm o yumuşak kırılganlık yüzünü terk ederken, yerini dikleşmiş bir çene ve zorlu bir yutkunma aldı. Yumuşak saçlarını hâlâ etrafında hissettiğim parmaklarımı gevşettim ve ben de doğruldum. "Bu arada, bu kâbus saçmalığından dolayı özür dilerim."

"Özür dileme," dedi başını iki yana sallayıp bana *bakmadan.* "Kendimi bu duruma sokan benim."

O kadar dağılmıştım ki buraya nasıl geldiğini henüz sorgulamamıştım. Gözlerim onu süzerken, üzerinde sanki yataktan fırlayıp gelmiş gibi pembe pijamalar olduğunu sonradan fark ettim. "Evet, şey, bunu neden *yaptın*? Yani, iyi ki yaptın tabii çünkü beni bu berbat kâbustan uyandırdın ama bir şey mi lazımdı?"

"Şey," dedi utanmış gibi omuz silkerek. "Tek başına içtiğin için alkol komasına girmediğinden emin olmak istedim sanırım."

Demek benim bir zavallı olduğumu düşünüyor.

"Ah," dedim başımı sallayarak. "Kendi kusmuğumda boğulduğumu hayal ettin, değil mi?"

"Aynen," dedi o da başını sallayarak.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Ben zavallı, ayyaş bir eziğim.

Mükemmel.

"O zaman kontrole geldiğin için teşekkürler." Az evvelki boktan gösterime tanık olduğu için utançtan çenemi sıktım. "Çok düşüncelisin."

"Rica ederim," dedi ayağa kalkarak. "Şu an iyi misin?"

"Bu kadar ayık olduğum için biraz hüsrana uğradım tabii," dedim normal konuşmaya çalışarak. "Ama evet."

"Tamam, o zaman ben gideyim," dedi başını sallayıp gözlerini benden uzak tutarak.

Ayağa kalkıp onu geçirmek için hareket ettim ama o elini kaldırıp, "Gerek yok, yarın görüşürüz," dedi.

Giderken, oturduğum yerden onu izledim. Basamakları elinden geldiğince hızlı inerken ve ön kapı arkasından çarpılarak kapanırken içim yandı.

"Neler oluyor?" diye mırıldandım ve sözlerim boş oturma odasının duvarlarında yankılandı. Eğer geride bıraktığı hafif parfüm kokusu ve dişlerimde dudağının tadı olmasa, bunun bir rüya olduğunu sanırdım.

Ama *hayır,* bu bir rüya değildi.

Ayağa kalkıp Buxbaum evini mükemmel şekilde gören pencereye gittim. Ev, herkes uykudaymış gibi karanlıktı ama ben *Liz*'in uyumadığını biliyordum.

Muhtemelen karanlık girişte parmak uçlarında yürüyor ya da Fitz'i seviyor ve beni kontrol etmek için içgüdüsel bir şekilde evime gelmesinin doğru olup olmadığını düşünüyordu.

Acaba neredeyse öpüşecek olduğumuz o ânı düşünüyor muydu?

Düşünüyor *olmalıydı* çünkü *neredeyse öpüşecek olmamız,* başkalarını *öpmesinden* çok daha güzeldi.

Daha yeni ayılmıştım ama komada bile olsam bunu umursamazdım. Liz'in dudağının dudağımda olduğunu, benden bir nefes ötede durduğunu, gözlerinin sanki onu öpmemi *ister* gibi ağzıma doğru kaydığını bilmem için bilincimin yerinde olmasına gerek yoktu.

İstemek. Ne saçma bir kelime.

Çünkü dudaklarını bana sunarmış gibi yukarı doğru kaldırdığında hissettiğim *istek,* hissi, bu zavallı altı harften çok daha fazlasıydı. Yani, insanlar kahve ya da yeni araba gibi şeyler isterdi, değil mi? Aynı kelime, Liz'in benim ağzıma bakarken hissettiklerim için nasıl kullanılabilirdi ki?

Kullanılamazdı.

İngilizce dilinin benim o çılgın ve çaresiz arzumu ifade edecek yeni bir kelime icat etmesi gerekiyordu.

Dişlerimin arasındaki alt dudağı şey gibiydi... Aç bir adamın taze ızgara edilmiş bir bifteği ağzına götürmesi gibi. *Tamam, bok gibi bir benzetme oldu* ama yemin ederim her bir parmağım kasılıp bedenimdeki her kas titredi ve bütün içgüdülerim şahlanıp bir şölen yapmak istedi.

Tanrım, her şeyi onunla istiyordum.

Pencereden bakarken Liz'in yatak odasının ışığı yandı ve yatağına girip yorganını çektiğini hayal ettim.

İyi geceler, Lib.

İç çekip, düzgün bir insan gibi davranma kararımdan pişmanlık duydum çünkü konu Liz olunca ben aç bir adamdım.

Bu da şansım varken karnımı doyurmadığım için beni tam bir salak yapıyordu, değil mi?

İstek ve pişmanlıklar içinde kaybolmuş bir hâlde orada öylece oturdum. Ta ki Liz'in odasının karanlığa gömüldüğünü görene kadar.

Sonra birkaç farklı şekilde delirdim.

Evin alt katında yürüdüm, neredeyse öpüşecek olduğumuz o ânı ve bana bakışını beynimde defalarca oynatarak kendime işkence ettim. *Sevgili Tanrım, bana bakış şekli...*

Delirdiğim yarı ayık anları tekrar tekrar düşünerek sınav çektim, sonra da ona babamın ölümüyle ilgili hissettiğim suçluluğun *tam olarak* ne kadarını anlattığımı düşünerek mutfak zeminine uzandım.

Çünkü alkol ve bitkinlik cidden hafızamı bulandırıyordu.

Suçluluğuma sadece *imada* bulunduğumdan oldukça emindim zira detayları anlatamayacak kadar kötüydüm. Bunun için şükrediyordum. Sarhoşluk çılgınlığım yüzünden zaten bana zavallı bir ezikmişim gibi bakmıştı, bunun üzerine bir de babamın ölümüne yol açan bir canavar olduğumu öğrenseydi bana nasıl bakardı hayal, bile edemiyordum.

O berbat hâlimi unutmasını nasıl sağlayacağımı bilmiyordum ama LA'e geri döner dönmez bir yolunu bulacaktım.

Bulmak *zorundaydım* çünkü Liz'i bir an evvel geri almazsam, bu *istemek* hissi beni öldürecekti.

Birkaç saat sonra güneşin doğduğunu görünce mutlu oldum. Duş alıp eşyalarımı topladıktan ve ev yeni sahipleri için hazır hâle geldikten sonra Sarah'ya mesaj attım.

Ben: Kaçta geliyorsun?

Sarah: Annemle yoldayız.

Bunu beklemiyordum. Pencereden yan eve bakıp cevap yazdım:

Ben: Annem eve mi gelmek istiyor?

Çünkü her ne kadar terapi sayesinde annem kız kardeşimin hatırına eve geri dönecek kadar iyileşse de, babam öldükten sonra evden hep *nefret etmişti.*

Sarah: Evin FOTOĞRAFLARINI çekmek istiyor.

Bu mesaj her şeye rağmen beni gülümsetti çünkü gerçekten yeni, tuhaf annemi takdir etme noktasına gelmiştim.

Bu kadar değişmiş olması çok garipti.

İlk on sekiz yılımda o sadece *annemdi.* Yemeği yapan, yaralarımı bantlayan ve güneş battıktan sonra beni öpüp iyi geceler dileyen kadın.

Ama babam ölünce o kadın yok olmuştu.

Ulaşılamaz biri ve elinde büyüdüğüm kadının kabuğu hâline geldi. Ağlamadığı zamanlarda neredeyse hiçbir şey yapmazdı. Bir yanım o dönem ondan nefret ederdi (böyle düşündüğüm için kendimi bir pislik gibi hissetsem de) çünkü yaşadığı travma sonrası stres bozukluğu *beni* asla istemediğim bir rolü üstlenmeye zorlamıştı.

Ama şu an annem, kendinin tamamen farklı bir versiyonuydu.

Komik ve sorunlarını küçümseyen biriydi, bir zamanlar mahremiyetine son derece düşkün olan bu kadın artık tanıştığı herkesin şimdiye dek gördüğü en açık kitaptı. Dürüst olmak gerekirse çoğu zaman bu sinir bozucuydu, yani herkese *her şeyi* anlatması. Ama katlanıyordum çünkü annem yeniden yaşamaya başlamıştı.

Tekrar kahkaha attığını duymak asla bıkmayacağım bir şeydi.

Gerçi bir saat sonra bu duyguyu yeniden sorgulamaya başladım. Lilith, Clark ve Liz işlerine koyulup eve ekipman taşıyarak bana rastgele beyzbol soruları sorarken (çok şükür ki soruları babamın ölümüyle ilgili değildi), annem onlara kimsenin bilmesine gerek olmayan bilgiler verip durdu.

"Demek her şey burada başladı, ha?" diye sordu Clark beyzbol topunu bana fırlatarak. Bu sırada Liz de bizi çekiyordu.

"Vay canına Clark, gerçekten sert sorular soruyorsun," dedi verandanın tırabzanlarına oturmuş bizi izleyen Sarah.

Evet, o kesinlikle Wes Takımı'ndan ve biraz ukalalık yapıyor, diye düşündüm eldivenimdeki topu sıkarken.

"Dinle Küçük Bennett, senden geri bildirimini istersem bunu sorarım," diye sırıttı Clark, sanki tüm sabah boyunca Sarah'nın kendisine sataşmasını bekler gibi.

Arka bahçede top tutmaca oynuyorduk ve biraz sıkıcıydı ama ben top elimdeyken daha rahat olurdum, o yüzden sorun etmedim.

Clark'a topu attım. Tutarken, "Baban beyzbol oynamayı sana burada mı öğretti?" dedi.

"İşte bir tane daha," diye mırıldandı Sarah.

"Evet, burada," diye cevap verirken Liz'in bizi daha küçük bir kamerayla çektiğinin fazlasıyla farkındaydım. "Ben Küçükler Ligi'ndeyken burada saatlerce vakit geçirirdik."

"Kız kardeşin de sizinle mi olurdu?" diye sordu Clark topu atarken. "Yoksa bir Disney dizisindeki yan karakter gibi küstahça yorumlar mı yapardı?"

"Vay canına," diye bağırdı Sarah gülerek. "Sen bana Disney karakteri mi dedin?"

"Zuri olabilirsin ama Jessie değil," dedi Clark hiç anlamadığım bir imada bulunarak.

Ama belli ki kardeşim anlamıştı çünkü ona parmak sallayıp, "Zuri küçük bir baş belasıydı, o yüzden sağ ol," diye karşılık verdi.

Clark ona bakıp başını iki yana salladı. "Eğer susarsan birkaç soru soracağım?"

"Kapatıyorum," dedi Sarah. "Ama doğru dürüst bir soru *sorabileceğini* sanmıyorum."

"Sarah sessiz olmayı beceremez," dedi annem. "Dördüncü sınıf öğretmeni, çenesini bir türlü kapatmadığı için Sarah'nın sırasını koridora taşımıştı."

"Tam Zuri'ye göre bir hareket," dedi Clark sırıtarak. Ardından bana dönüp, "Demek sen burada babanla top oynarken Liz de yan komşundu? Bu bana çok komik geliyor," dedi.

"Bu ikisi birbirlerinden nefret ederlerdi," dedi annem neşeyle çite yaslanıp, "Liz kolay sinirlenen sessiz bir ufaklıktı ve Wessy'nin dünyada en sevdiği şey insanları sinirlendirmekti."

Liz'e baktım, o da bir saniyeliğine bana bakıp sonra gözlerini hızla kameraya çevirdi. Kapımda belirdiklerinden beri yokmuşum gibi davranıyordu, gözleri *benim* dışımda her yere bakıyordu. Aramızda bir gerginlik vardı ve yanaklarındaki kızarıklık bana birkaç

saat evvel olan her şeyi hatırladığını söylüyordu. Ben de onun dudaklarına bakmadan duramıyordum.

Çok yaklaşmıştık.

"Bazen attığımız toplar oyununu bozduğunda Liz *çok* sinirlenirdi," dedim sakince, sanki Liz'in her hareketine aşırı konsantre değilmişim gibi sohbete odaklanmaya çalışarak.

"Hayır, iğrenç komşum çitlerden atlayıp beni rahatsız ettiği için sinirlenirdim." Kayıt yapıyordu, dikkati kameradaydı ama, "Şu an iyi biri gibi görünebilir ama Bennett küçükken tam bir baş belasıydı," derken yüzünde beliren minik tebessüm *benimdi.*

Evet, Buxbaum, benimle aynen böyle dalga geç.

Lilith kamerasını indirerek, "Tamam, sanırım evden almak istediğim her şeyi aldım," dedi Liz'e. "Oturma odası, Wes'in yatak odası ve beyzbol oynamayı öğrendiği arka bahçe. Burada çekmemiz gereken başka bir şey aklına geliyor mu?"

Lilith'in, Liz'in fikrine değer verdiği belliydi ve gözlerindeki ışıltıdan bunun Liz'i mutlu ettiğini görebiliyordum.

"Şey, sanırım yok," dedi kamerasını indirerek.

"Harika." Lilith bunu duyunca tatmin oldu ve içeri girdi. Sarah'yla annem de peşinden gitti, ben de bu fırsattan yararlandım.

"Seninle biraz konuşabilir miyim, Liz?" Dürüst olmak gerekirse ne söyleyeceğimden tam olarak emin değildim fakat aramızdaki gerginliği yok etmek istiyordum. "Lisedeki arkadaşlarımızdan biriyle ilgili."

Kaşları havalandı. "Kim?"

Kim? "Ah." Bizi dinlemiyor gibi görünen Clark'a baktım ve "Dean Forester," dedim.

Bu, Liz'in kaşlarının daha da çatılmasına sebep oldu. "Dean Forester mı?"

Clark'ın duyup duymadığından emin değildim ama sırtını bize dönerek eşyalarını toplamaya başladı.

"Tamam, şey konu Dean olmayabilir," dedim ona bir adım daha yaklaşıp sesimi alçaltarak.

"Deme yahu," dedi bana *anladık* der gibi bakarak.

"Dün gece için özür dilemek istedim sadece. Çok içmiştim ve berbat hâldeydim," dedim yavaştan baş ağrısının başladığı sağ gözümdeki bir noktayı ovuşturarak. "Gelmene hiç gerek yoktu ama çok teşekkür ederim."

"Sorun değil." Gözleri yüzümün her yerinde gezindi. Yutkundu. "Yalnız kalmamana sevindim," demeden önce alt dudağını ısırdı.

Beynimde sürekli o dolgun alt dudağını dişlerimin arasına aldığım sahne dönerken gözlerim dudaklarına takılıp kaldı.

Çok yakındılar.

Ama belli ki yanlış anlamıştım çünkü dikkatini kameraya çevirdi.

Tanrım, bu kız çok güzel.

Gecenin bir yarısı benimle ilgilenmek zorunda kaldığı için şu an çok yorgun olduğunu biliyordum. Ancak o yeşil gözleri hâlâ parlıyordu ve eşyalarını bırakırken atkuyruğundan çıkan birkaç saç telinin düştüğü yanakları pespembeydi. Üzerinde bir balıkçı kazağı, kahverengi bir etek, Doclarıyla birlikte giydiği ve bacaklarını muhteşem gösteren kalın çoraplar vardı.

Ah o bacaklar.

"Dostum."

"Ha?" Clark'a baktım ve Liz'i izlediğimi fark ettiğini gördüm. *Kahretsin.*

Yüzündeki ifadeden, gördüğünü anlayabiliyordum. Kız arkadaşına sulandığımı gördüğünü. Gerçi hiç de kızmışa benzemiyordu. Sanki anlamaya çalışır gibi gözlerini hafifçe kısmıştı ama "Burada olmamız konusunda bize anlayış gösterdiğin için tekrar teşekkürler," derken son derece rahat görünüyordu.

Ben tam bir pisliğim.

"Evet," dedim gözlerimle Liz'i takip etmemeye odaklanarak. "Elbette."

"Şimdi evi kapatman için seni rahat bırakacağız ama birkaç saat sonra Emerson Sahasında bizimle buluşacaksın, değil mi?"

"Tabii ki," dedim, 7/24 kız arkadaşını düşündüğüm için suçluluk duyarak.

"Harika," dedi yüzünde dev gibi bir gülümsemeyle. "Sağ ol, dostum."

Herkes gitmişti -annemle Sarah benimle bankada buluşacaktı- ve arkalarından kapıyı kapattığım an, her şeyin son bulduğu fikri çirkin başını gösterdi. Evin odalarında dolaştım, çocukluğuma dair milyonlarca anı beynime hücum ederken ayak seslerim boş zeminde yankılanıyordu.

Çocukluk anıları ve travmatik bir yas acısı tuhaf bir karışımdı.

Gözlerimi kapatınca annemin pazar günleri ocakta altı saat boyunca pişirdiği spagetti sosunun kokusunu alabiliyor ama aynı şekilde ocağa bakıp, cenazeden birkaç gün sonra Sarah'ya pirzola yapmaya kalkıştığımda ortaya çıkan dumanla yangın alarmlarını harekete geçirdiğim geceyi de hatırlıyordum.

Doğrulup, tezgâhta duran sırt çantamı aldım. Daha fazla kalmam için hiçbir sebep yoktu. Sarah haklıydı. Kötü anılar çok kötü olduğu için kalan iyi anıları da lekeliyorlardı. Teal Sokağı'ndan bir an evvel uzaklaşıp bir daha arkama bakmamalıydım.

Ama kiralık aracın kapısını açarken dayanamadım.

Eve son bir kez dönüp baktım ve bu kez Liz'in balodan sonra benim için verandaya bıraktığı notu hatırladım. Aradan geçen onca zamana rağmen hâlâ gözümde canlandırabiliyor ve *beni* Gizli Bölge'de beklediğini okuyunca tüm bedenimi kaplayan umudu hissedebiliyordum.

O CD'yi *benim* için yaptığını okuyunca.

Çok şükür ki o anı lekelenmedi, diye düşündüm ve sonra arabaya binip çocukluğumdan uzaklaştım.

Ama gitmeden önce son bir kez Spot'ta durdum.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

"İki bin dolara kalırdım."
"Dört bin verirdim."

-Özel Bir Kadın*

Liz

"Tamam, plan şu." Emerson Sahası'ndan çıkarken Sarah ellerini beline koyup duyurdu: "Clark ben ve annemle; Wes, Michael'la geliyor. Liz de Lilith ve malzemeleri otele geri götürüp bizimle Nicola'da buluşacak."

Biz Emerson'da çekim yaparken Michael gelmiş ve bu da Lilith'i çok heyecanlandırmıştı. Böylece Wes'le buluşmalarını çekerek röportaj içeriğini genişletebilecekti. İşimiz bittiğinde Michael, Wes'in birkaç arkadaşıyla (buradaki üniversiteye gidenlerle) buluşmak için bir yemek organize etti.

Herkesi göreceğim için aşırı heyecanlıydım çünkü *çok uzun* zaman olmuştu.

Clark, sanki daha önce hiç onun gibi biriyle karşılaşmamış gibi Wes'in kız kardeşine bakıp, "Amma patronluk taslıyor," dedi.

Doğrusu haksız da sayılmazdı.

"Tam bir *patron*, demek istedin herhâlde," dedi Sarah. Clark, *çok zavallı bir espriydi* diye homurdanırken Sarah güldü. "Sensiz gitmeden önce hemen malzemelerini minibüse yükle."

"Yo, gitmeyiz," dedi Wes'in annesi. "Sadece gevezelik ediyor."

---

* Özel Bir Kadın (*Pretty Woman*), 1990 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

"Bu konuda iyi, ha?"

"Öyle doğdu."

"Arabaları sen niye ayarlıyorsun acaba?" dedi Wes ama ben ona bakamadım çünkü bakamıyordum.

Dün geceden sonra gözlerine bakmak *çok zordu.*

Gözyaşlarımı öptüğünü hâlâ hissedebiliyordum.

Eski bir arkadaşa yardım etmeye çalışırken az kalsın onu öpeceğimi düşünüp duruyor ve aklımı yitirecek gibi oluyordum.

Gerçi sorun değildi çünkü büyük ihtimalle yorgunluğun ve duyguların bir ürünüydü ama onun gözlerine bakıp, *daha fazlasıydı* diye düşündüğünü görmek istemiyordum.

Ya da onun *-o kırılgan anda-* beni öpmesini ne kadar çok istediğimi *görmüş* olduğunu.

"Çünkü o bir lider," dedi Lilith gülümseyerek telefonuna bakarken.

"*Bir şey* olduğu belli," diye cevap verdi Clark. "Ama tartışamayacak kadar açım. Hadi gidelim."

Clark, Lilith ve ben otoparka doğru giderken Lilith gelen çağrıya cevap verdi ve Clark bir anda bana, "Seni unutamamış," dedi.

"*Ne?*" Ona bakmak için başımı hızla çevirdim ama hemen ardından Lilith dinliyor mu diye göz ucuyla onu kontrol ettim.

Çok şükür ki dinlemiyordu.

"Kim?" dedim kimi kastettiğini gayet iyi bildiğim hâlde.

"Kim olduğunu gayet iyi biliyorsun," dedi yavaşça ve minivana yaklaşırken gözlerinde suçlar gibi bir ifadeyle bana baktı. "Bana ne anlattığını biliyorum ama ikinizin arasında çözülmemiş bir problem olduğu çok belli. Çocuk, sanki bir saat içinde kör olacakmış da yüzünün her detayını ezberlemek istermiş gibi sana bakıyor."

Midem kasıldı ve aklıma oturma odasının zemininde bana nasıl baktığı geldi.

Hayır. O ânı yeniden gözümde canlandırmayacaktım. Sadece yas tutuyordu ve diğer duygularla hiç alakası olmayan bir bakıştı. *Hem de hiç.* "Unuttu," dedim sakince.

"*Unutmamış* ve bu bana kendimi bir pislik gibi hissettiriyor."

Telefondaki kişiyi dinlerken başka yöne dönmüş, başını sallayıp duran Lilith'e baktım.

"İkiniz birlikteyken bir gerginlik oluyor," diye ısrar etti Clark, bana biraz sinirlenmiş gibi. Zar zor belli olan sarı kaşlarını çatarak, "Ve ikimizin çıktığı yalanının bana hissettirdiği şeylerden hoşlanmıyorum," dedi.

"Neler hissettiriyor?" dedim minivanın bagajını açmak için düğmeye basarken.

Hiç kimsenin bizi duymadığından emin olmak istermiş gibi omzunun üzerinden geriye baktı.

"Bennett'ı incitiyormuşum gibi," dedi. Sonra parmağını sallayarak, "Sakın bana çok duygusalsın falan demeye kalkma. Bence o sana hâlâ âşık ve bu da yalanımızın ona acı çektirdiği anlamına gelir," dedi.

"İyi de biz sahte randevuya bile çıkmadık ki," dedim savunmaya geçerek çünkü bu doğruydu. "Hatta ona sevgili olduğumuzu söylediğimi bile unutmuştur bence."

"Hayır, hatırlıyor," diye ısrar etti. Lilith de o sırada telefon görüşmesini bitiriyordu. "Benimle konuşurken gözlerinde görebiliyorum," dedi Clark suçluluktan kıvranır gibi.

"Hey. Dev." Sarah annesiyle birlikte yanaştı ve kornaya basıp, "Sohbeti kes de bin," dedi.

"Ah, bakın, arabam geldi," dedi Clark ben ve Lilith'e. Minibüsün arkasına eşyalarını koyarken yüzünde kocaman bir tebessüm belirdi. "Size odanızda iyi eğlenceler, Lil ve Liz... Köftecide görüşürüz."

O daha arabaya binemeden Sarah arabayı çalıştırdığında gözlerimi devirmekle kahkaha atmak arasında gidip geldim. Sarah daha o kapısını kapatmadan gaza bastı ve Clark ulur gibi bağırdı.

"Bu kesinlikle en eğlenceli araba," dedi Lilith eşyalarını bagaja yükleyip kapıyı kapatırken.

"Değil mi?"

Otele gidene kadar, yaptığımız çekimleri konuştuk. İçerik için heyecanlı olduğu belliydi. Ben de heyecanlıydım... Herkes inanılmaz derecede cömert davranmıştı. Ancak ne kadar heyecanlı da olsam onu otele bıraktıktan sonra çok rahatladım çünkü artık bunu düşünmek zorunda değildim.

Zira eski dostlarımı görmeye ve geri dönmeden önce evimdeki son gecenin tadını çıkarmaya odaklanmak istiyordum.

Wes de orada olacaktı ama gecenin onun etrafında dönmesine izin vermeyecektim.

Lilith'i bıraktıktan sonra arabayı park edip İtalyan restoranına doğru yürüdüm.

Daha köşeyi dönmeden Noah'nın yüksek sesini duydum.

Tabii ki Louisville futboluyla ilgili bir şeyler bağırıyordu.

Uzun süre sonra bir araya gelişimize mükemmel bir arka plan sağlayan serin sonbahar akşamında, Jackson Sokağı'na doğru inerken gülümsememek elde değildi. Nicola'nın muhteşem bir açık hava yemek bölümü vardı, sıra sıra asılmış ışıklar köşedeki verandayı aydınlatıyordu ve On Üçüncü Cadde'ye yaklaştığımda orada olduklarını gördüm.

Dışardaki en büyük masanın etrafına toplanmış olan eski dostlarımın manzarası sanki geçmişin fotoğrafı gibiydi. Beynimde *Old Days* şarkısı çalmaya ve o âna eşlik etmeye başladı.

Wes geriye doğru yaslanmış, Gigi'nin -restoran sahibinin kızı- onlara söylediği bir şeye Noah'yla birlikte gülüyordu ve hâlâ yakın olduklarını görmek beni çok mutlu etti. Noah şimdiye dek gördüğüm en ukala tipti, karşı taraf Noah'nın kazandığını kabul edene kadar *herhangi bir konu hakkında* sonuna kadar tartışabilecek biriydi. Onun o alaycı gülümsemesini özlemiştim.

Wes'le ilgili hissettiklerime rağmen Noah ile hâlâ yakın olmalarına sevinmiştim.

Michael -eskiden âşık olduğum çocuk- telefonunu kaldırmış, Joss -lisedeki en yakın arkadaşım- da arkasında durmuş onun telefonuna bakıyordu. Bu sırada Wes'in kuzeni Charlie de peçeteye, kız arkadaşı Bailey'yi güldüren bir şeyler çiziyordu.

Eski günlerdeki bizi özledim...

"Lizard!" Clark daha küçük bir masada Sarah'yla birlikte oturmuş, onu görmem için ellerini kaldırıyordu.

Gür sesi herkesin bana doğru bakmasına sebep oldu.

"Vay canına, sonunda eve gelmişsin!" diye bağırdı Joss beni görünce ve koşup kollarını boynuma doladı. Arkadaşımı ne kadar çok özlediğimi fark ettim ve kucaklaşmamız bittiğinde ikimizin de gözleri biraz sulanmıştı. Gözlerini silip, "Seni bizden çaldığı için LA'den nefret ediyorum. Gel de yanıma otur," dedi.

Masaya doğru peşinden gittim. "Ama artık Noah'ya ayıracak daha çok vaktin var."

"Evet, bunun için sağ ol, Buxbaum," diye mırıldandı Noah ama gözleri tamamen Joss'taydı. Bu ikisi, aşk dilleri alaycı takılmalardan ibaret olan bir çiftti yemin ederim.

"Neden *oradasınız*?" dedim Sarah ile Clark'a. Gerçi masaları dokunma mesafesi kadar yakındı.

"Abimin aptal arkadaşlarıyla oturmak istemedim de ondan. O yüzden bana eşlik etsin diye senin oyuncağını ödünç aldım."

Sarah konuşurken Clark onun yüzüne bakıyor ve... biraz ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

İlginç.

"Tamam." Joss ve Michael'ın arasına otururken Wes'in beni izlediğini hissedebiliyordum. Ona doğru bakmasam da biliyordum.

"Burası şehirdeki en iyi İtalyan restoranıdır," dedim Clark'a. O uzun kirpikli kahverengi gözlerin kesinlikle üzerimde olduğunu bildiğim hâlde, etkilenmemiş gibi görünmeye çalışmak için elimden geleni yapıyordum. "O yüzden yemeğini dikkatli seç."

"Ben yemeğimi hep dikkatli seçerim," diye cevap verdi Clark menüye bakarken.

Eski arkadaşlarımla *hayat nasıl gidiyor* sorularını cevapladığımız ilk beş dakika kendimi tuhaf hissettim ama sonra hiç ayrılmamışız gibi geldi. Yani Wes'le *sevgili* değilken onlarla birlikte olmak

farklıydı (çoğuyla Wes'in sayesinde tanışıyordum) ama zamanın ve güzel yemeğin her şeyi yumuşatmak gibi bir özelliği vardı.

Yemek harikaydı. Her ne kadar Clark kamerasını açıp kayda girse de kendimi uzun zamandır ihtiyacım olan yumuşak ve sıcak bir hırkanın içindeymiş gibi rahat hissettim.

Clark bir yandan portobello raviolisini hüpletirken, bir yandan da birkaç röportaj sorusu sordu ama soruların hepsi bu dostane yemeğe o kadar uygundu ki Wes kimse fark etmeden cevaplayıp geçti. Bay Bennett'ın vefatından bahsettiğinde bile, resmî bir röportajdan çok eski dostlarının anıları hatırlaması gibi gelmişti.

"Benim ismimi hiç doğru söylemezdi, hatırlar mısınız?" dedi Noah ağzına köfte atıp Wes'e sırıtarak. "Adam hayatımın yarısında bana *Isaac* dedi."

"İki isim de İncil'de geçiyor ama," dedi Wes gülerek. "Neredeyse aynı sayılırlar. Onu suçlayabilir misin?"

"*Evet,*" diye yüksek sesle ısrar etti Noah. "Çünkü biz *üçüncü* sınıftan beri arkadaşız. Stu'nun bana takıldığından eminim."

"Ah, kesinlikle," diye onayladı Wes. "Senin ukala bir ufaklık olduğunu düşünürdü," diye ekledi.

Bu da Joss'un, "Bu konuda yanılmıyormuş, Isaac," demesine sebep oldu.

Limonlu pastaya kadar her şey mükemmeldi.

Ki kayıtlara geçsin diye söylüyorum, pasta da kesinlikle mükemmeldi.

Ama tam leziz pastadan koca bir lokma almışken Clark, Noah ile Joss'a, "Üniversiteniz buraya çok yakın, Wes okulu bıraktıktan sonra onunla sık sık görüştünüz mü?" diye sordu.

İkisi de buradan bir saat uzaklıktaki UNL'e gidiyordu.

"*Ben* sordum," dedi Noah. "Ama Joss yılbaşında ona çok kızdığı için adını bile anmamı istemedi."

Aman Tanrım. İkisi ağır çekimde konuşur gibi konudan bahsederken, ağzımdaki pasta betona dönüştü.

"Bu doğru," dedi Joss bana göz kırparak. "Benim için *ölmüştü.*"

Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni, diye düşünürken yok olmak istedim.

Herkesin konuşmayı kesmesini istedim.

İçimdeki panik artarken midemin bulandığı hissettim. Söylenmek üzere olan her olası kelimeden korkuyordum. Harika vakit geçiriyorduk, neden bu konuya geri dönmek zorundaydık ki?

Neden hep bu konuya geri dönülüyordu?

Wes masanın diğer ucundaydı ve ona bakmayı düşünmek bile yanaklarımın yanmasına neden oluyordu. Başka ne yapacağımı bilemediğim için suyuma uzandım.

"Yılbaşında ne oldu?" diye sordu Clark sanki komik bir hikâye bekliyormuş gibi neşeyle.

"Herkes çok geç yattı, son," dedi Sarah ve ona baktım. Bilgiç gözlerle birbirimize bakıp o sabahı hatırladık ve başımın biraz döndüğünü hissettim.

Midemin *daha da* bulandığını.

"Ah, hadi ama," dedi içgüdüleri her zaman berbat olan Clark. "Bu hikâyeyi duymam lazım."

"Hiçbir şey olmadı," dedi Wes uyarır gibi bir ses tonuyla. "Ben sarhoş oldum ve bir pislik gibi davrandım."

"Artık aldatmaya böyle mi diyoruz?" dedi Joss ve onu hâlâ affedemediği ortaya çıktı. "Bu bana daha çok..."

"Joss!" diye araya girip *-kapa çeneni, kapa, kapa, kapa-* konuyu değiştirmeye çalıştım. "Bunu yapmayalım. Bunu..."

"Yıllardır uzak durmanın sebebi o değilmiş gibi mi yapalım?"

"Aman *Tanrım,*" diye inledim. Clark'a ya da Wes'e bakmamaya çalışırken kalbim deli gibi atıyordu. Kendimi aynı anda hem küçük düşmüş hem de öfkeli hissediyordum. Ama yüzüme sahte bir gülümseme takınıp, "Bence Michael'ın, Wes'i görmeye gitmesini ve ona çekidüzen vermesini konuşmalıyız," dedim.

"Ne?" dedi Michael, Wes'e bakıp. "O bunu nereden biliyor?"

İşte o an Wes'e baktım ve sanki aklımı okumaya çalışırmış gibi, beni dikkatle izlediğini fark ettim. Gözlerini benden ayırmadan,

Michael'a, "Herkese bana attığın toplardan ve beni sahaya kusturduğundan bahsettim," dedi.

Bana böyle doğrudan bakmasının yarattığı yoğunluk çok fazla geldiği için bakışlarımı kaçırdım.

"Gerçekten mi?" dedi Michael kızarak. "Ama bu ikimizin sırrı sanıyordum."

Micahel hikâyeyi kendi açısından anlatırken zaman *geçer gibi* oldu ama ondan sonra Wes sessizleşti.

Bana çok fazla şey düşünüyormuş gibi sürekli bakan Clark da öyle.

Ve hesabı kapatıp restorandan ayrılırken, Clark tamamen içe dönük bir sessizliğe büründü.

Yürümeye başladığımızda düpedüz düşünceli görünüyordu.

Jackson Sokağı'na doğru giderken Joss'a, "Arabayı nereye park ettin?" diye sordum.

"Upstream'deki ücretli otoparka," dedi. "Bizimle gel de giderken yoldan dondurma alalım."

"Ahh." Diğer tarafımda duran Clark'a dönüp, "Ted and Wally's yol üstünde," dedim.

"Dondurmaya asla hayır demem," dedi ama bana hâlâ son derece tuhaf bir şekilde bakıyordu, sanki düşünüyormuş gibi... İşliyormuş veya komplo kuruyormuş gibi. Bundan ne çıkaracağımı bilmiyordum çünkü Clark genelde gezegende okunması en kolay olan insandı ama belki de yorgunluktan abartıyordum.

Grup olarak dondurma dükkânına doğru yürümeye başladık ve herkes konuşup gülerken keşke bu kadar erken gitmeseydim diye düşündüm.

Yaşanan o tuhaf duruma rağmen kalmayı çok istiyordum.

Charlie, arkasından yürüyen Bailey'ye, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Bu ayakkabılar çok rahatsız," diye sızlandı Bailey arkaya kadar dantelle kaplı muhteşem botlarını göstererek. "Hâlâ alışamadım."

"Ama çok tatlılar," dedi Sarah. "Kaç numara?"

"Onları ödünç alamazsın çünkü Kaliforniya'dasın," dedi Bailey, geçmişte Sarah'nın ondan bir sürü şey ödünç aldığını ima ederek. "Hem bunlar ayaklarını mahveder."

"Hadi ama Gözlük," dedi Charlie durup omzunun üzerinden Bailey'ye bakarak. "Seni sırtımda taşımaya her zaman gönüllüyüm, biliyorsun. Atla."

Bailey ânında gülümsedi ve koşup çocuğun sırtına atladı.

"Seni *yalancı*," dedi Charlie, Bailey ona sıkıca sarılırken. "Eğer koşarak sırtıma atlayabiliyorsan kesin yürüyebilirsin de."

"İyi ama üşüyen burnumu senin sıcacık yakana sokmak varken neden yürüyeyim?"

Başımı çevirdim çünkü ikisinin bir arada olması bana tanıdık bir şeyler hissettirmişti.

"Konuşmamız gerek, Liz," dedi Clark dondurma dükkânına yaklaşırken.

"Ne?"

Dirseğimdem tutup beni Joss'tan ve gruptan uzaklaştırdı. Göz kırptı ve yüksek sesle, "Bunu daha fazla yapamam," dedi.

"Neyi yapamazsın?" dedim neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim olmadan.

"*Bunu*," dedi öfkelenmiş gibi. "Bizi. Bu iş yürümüyor."

"Biz mi?" diye sorarken düşünmeden edemedim.

Sahte ilişkimizi sahte bir şekilde bitiriyor muydu?

Kapıda durmuş bizi izliyor gibi görünen arkadaşlarıma bakarak, "Clark," dedim. "Bunu arabada konuşsak?"

"Hayır," dedi ellerini saçlarına götürüp dramatik bir şekilde bağırarak "Çünkü buna bir dakika daha katlanamam. Bunu yapamam, Lizard."

Yüce Tanrım, *evet bunu yapıyordu.*

Ama neden? Neden önce benimle konuşmadan tüm arkadaşlarımın önünde bunu yapıyordu?

"Ah, şey, ne?" dedim oyuna katılıp katılmamam gerektiğinden emin olamayarak. Daha önce hiç beni terk eden sahte bir erkek arkadaşım olmamıştı, o yüzden bu benim için yeni bir şeydi.

Ellerini kalbinin üzerine koyarak, "Bana karşı *hiçbir şey* hissetmiyorsun," dedi. "*Pizzana* bile bana baktığından daha duygulu bakıyorsun."

Noah'nın sinirli bir sesle, "Ahbap, sakin ol," dediğini duydum.

Sarah da, "Aman Tanrım," dedi ve gözümün ucuyla baktığımda elleriyle yüzünü kapattığını gördüm.

Ve bir anda çok rahatsız oldum. *Neden* önce benimle konuşmamıştı? Yüzüm alev alevdi ve aklıma gelen ilk şeyi söyledim: "Ben pizza değil, köfte ile penne ragu yedim bir kere."

Charlie garip bir ses çıkardı.

"Sen en son ne zaman bir şey hissettin ki, Liz?" diye sordu Clark dramatik bir şekilde. Bunu söylerken gözleri parlıyordu. Bu, kendini tamamen duruma adamış olan Clark'tı. Ona gülsem mi yumruk mu atsam, bilemedim.

Ağaç gövdesine benzeyen kolundan tutup onu hareket ettirmeye çalıştım. "Bunu işlek bir caddede değil de en azından gidip sessiz bir köşede konuşsak?"

"Hayır," dedi ve öfke nöbeti geçiren küçük bir çocuk gibi elimi kolundan itti. "Bu iş bitti..."

"Vay canına," dedi Wes ona doğru bir adım yaklaşarak. "Ona kaba davranmana gerek yok, Waters," derken yüzü normal ama sesi gergindi.

"Davranmıyor," dedim, bu denli yoğun hareketler sergileyerek ne yapmaya çalıştığını anlamadığım Clark'ı izleyen Wes'e.

"Evet, davranmıyorum," diye sözümü tekrarladı Clark. "Hâlâ arkadaşken bu işe son veriyorum."

"Ah, yaptığın şey bu mu?" dedim kuru bir sesle.

"Ahbap, sen mahremiyet diye bir şey duydun mu?" diye mırıldandı Charlie.

"Joss, şey... Bana çikolatalı bir malt sipariş eder misin?" dedim bu gösteriye son verme niyetiyle. "Biz de birazdan geliriz."

"Ederim." Joss beni anladı ve gruba seslendi: "Hadi gidip sipariş verelim, çocuklar."

Çok şükür ki herkes peşinden gitti ve kapı arkalarından kapanır kapanmaz Clark'a gürledim. "Sen ne halt ettiğini düşünüyorsun, Clark? Kendince benimle sahte bir ayrılık yaşamaya karar vermeden önce neden benimle konuşmadın?"

"Üzgünüm," dedi Clark, "ama bir anda *oluverdi,* Liz. Biliyorsun, Wes konusunda zaten kendimi suçlu hissediyordum, sonra restorana annesi ve kardeşiyle birlikte geldim ve onları dinledikten sonra bunu daha fazla sürdüremedim."

"İyi de beni uyarmalıydın..."

"Liz." Clark kolumu tutup sıktı ve *hiç* olmadığı kadar yoğun gözlerle bana baktı. O yoğun davranışları olan biri değildi. "Bilmen gereken şeyler var. Farkında olmadığından *emin olduğum* şeyler."

"Wes'le mi ilgili?" dedim. Bunun önemli olduğunu düşündüğü belliydi ama dün geceden sonra zaten Wes'le yeterince dolmuştum. Daha fazla Wes bilgisi *kaldıramazdım.*

"*Evet,* Sarah dedi ki..."

"Umurumda değil," diye sözünü kestim. "Bilmem gereken hiçbir şey yok..."

Elini dudaklarıma koyup sözümü kesti ve bana son derece ciddi gözlerle baktı. "Evet. Var. On saniye sus da ben bir konuşayım."

İç çekip başımı salladım.

"Bana güveniyor musun?"

Yeniden başımı sallayınca elini indirdi. "Konu şu. Arabada Sarah ve annesiyle röportaja başladım ama sonra vazgeçtim çünkü annesi çok konuşuyordu ve Bennett'ın belgeselde yer almasını istemeyeceği gereksiz şeyler paylaştı."

"Tamam..." Kadının neler anlattığını merak ettim ama bilmememin daha iyi olduğunun da farkındaydım.

"Ama çok acayip şeyler anlattı. Duyman gereken şeyler." Telefonunun kilidini açıp bana uzattı. "İzle, sadece dört dakikalık bir şey zaten."

İzlemeye can atıyordum ama yapamazdım. "Clark, istemiyorum..."

"Ben içeri girip ortamı yumuşatayım da arkadaşların beni öldürmesin," dedi telefonunu elime verip yine sözümü keserek. "Özetle ikimiz arkadaş kalmamızın daha iyi olacağına karar verdik ve her şeyi hallettik. Sen şu an telefonla konuşuyorsun ve birkaç dakikaya geleceksin. Anlaştık mı?"

Telefonuna bakıp ne göreceğimi merak ettim. "Tamam."

"En fazla hiçbir şey değişmemiş olur," dedi yavaşça ve koca elini uzatıp omzumu sıvazlayarak beni binanın yanındaki banka doğru itti. Beni nazikçe oturtup saçlarımı düzeltti. "Ama bunları duyman bence önemli."

Uzaklaşmasını izledim ve o dondurma dükkânına girdikten sonra dışarısı bana çok *durağan* geldi.

Sanki evrendeki her şey durmuştu.

Elimdeki telefona bakıp ne yapacağımı bilemedim. En iyi hamle onu *izlememek* olurdu. Onlar benimle değil, Clark'la konuşmuştu, o yüzden dinlemek bana düşmezdi. *Doğru* şeyi yapıp videoyu silecek ve Clark'ın söylediklerini unutacaktım.

Yani, Wes'in annesi benim duymamı gerektirecek kadar önemli *ne* söylemiş olabilirdi? Zaten çocuğu artık tanımıyor gibiydim. Oturma odasının zeminindeki zayıf bir ânın dışında beynimin bir türlü *unutamadığı*), artık onunla eski tanıdık gibi bir şey sayılırdık.

O hâlde neden izleyecektim ki?

Derin bir nefes alıp videoyu başlatırken ellerim titriyordu.

Clark ön koltukta, Sarah'nın arkasında oturan Wes'in annesini çekiyordu.

Clark ona, "*Sence* Wes'in hikâyesini bu kadar özel yapan şey nedir?" diye sorarken kadın doğrudan kameraya bakıyordu.

Kamerada görünmeyen Sarah, "Aşırı havalı bir kız kardeşinin olması," dedi.

"Ah, öyle mi? Ben henüz kendisiyle tanışmadım," dedi Clark yavaşça ama kamera Wes'in annesine odaklanmıştı.

Kadın kollarını kavuşturdu ve "Üzerine kalan her şeyin altından sağ çıkması gerçeği. Yani hakikaten, bir yerlerde çukuru boylamamış olmaması bir zafer sayılır, öyle değil mi?"

Kadının bu dramatik cevabına gülmek istedim.

"Herkes *babası öldü, o da eve yardıma gelip ardından tekrar beyzbola geri dönmeyi başardı,* diye düşünüyor. Hikâyenin sadece bu olduğunu sanıyorlar. Ama asıl hikâye bu değil, evlat."

"Anne," dedi Sarah. "Belki de devam etmesen iyi olur."

"Size göre hikâye *ne*?" diye sordu Clark.

Kadın sanki zihninde oynatır gibi, başını yana eğip gözlerini kıstı. "Öncelikle Stu'nun ölümünün kendi hatası olduğunu düşündü, o yüzden baştan beri suçluluk duygusuyla boğuşmak zorunda kaldı."

Nefesimin kesilip gözlerimin ekrana kilitlendiğini hissettim, daha fazlasını öğrenmeye can atıyordum çünkü bunun Wes'in peşini hâlâ bırakmayan *bir suçluluk* olduğunu bizzat görmüştüm. Ağır bir keder içini kemiriyordu.

"Neden öyle düşünüyor?" diye sordu Clark şaşırarak.

Kadın bu hüzünlü bir hikâyeymiş gibi, başını iki yana salladı. "Evi aradı ve babasıyla tartıştılar. Konu beyzbol olunca Stu tam bir mankafa ve zorba olurdu. Wes de çok kızmış ve istemediği bir sürü kötü şey söylemiş. Stu'ya onu gösteri maçında görmek istemediğini söylemiş ama biz çoktan toplanmıştık ve o maç için ülkenin yarısını katetmeye hazırdık."

Donakalmış bir vaziyette telefona bakıyor, geri kalan hikâyeyi duymak için sabırsızlanıyordum.

Çünkü babası gösteri maçından *önceki gün* ölmüştü.

"Stu, telefonu Wes'in yüzüne kapattı ve bir maç daha izlemek için koltuğa oturdu, bir saat sonra da kalp krizi geçirdi."

Aman Tanrım. Elimle ağzımı kapatıp yutkunarak gözyaşlarıma engel olmaya çalıştım. İnsanın bu suçluluk duygusuyla nasıl baş edebileceğini hayal bile edemiyordum.

"Aman Tanrım," dedi Clark. "Babasını öldürdüğünü mü düşünüyor?"

"Evet..." dedi annesi gözünde yaşlarla başını iki yana sallayarak. "Cenaze için eve geldiğinde ben kendi travmamla uğraşıyordum. Gerçi o zaman bunu bilmiyordum. Tamamen kendimden geçmiştim ama Wes okula geri dönmek yerine ben çalışamadığım için iki ayrı iş buldu. Hem de tam zamanlı. Her ay hem ev kredisini hem de diğer faturaları ödedi. Bir yandan da Sarah'nın her gün okula gitmesini sağlıyor ve ihtiyaçlarını karşılıyordu."

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım. Ayağa kalkıp yanaklarımı sildim ve karanlıkta telefona bakakaldım. Ted and Wally's'in otoparkında volta atmaya başlayıp aslında Bayan Bennett'ın hiç de dramatik olmadığını fark ettim.

Wes'in bu darbelerden sağ çıkması bir zaferdi.

Sarah öfkeli bir sesle, "Yeter, anne," dedi.

Yüce Tanrım, bu nasıl doğru olabilirdi? Ben nasıl bilmezdim? Neden bana anlatmamıştı?

"Bir terapiste gitmem için ısrar eden Wes'ti, yani inadı sayesinde hayatımı kurtardı," dedi Bayan Bennett, yüksek sesle gülüp gözyaşlarını silerken. "Yani, hangi genç bunu yapar ki? Hayalini kurduğu her şeyden -okuldan, beyzboldan, sevgilisinden- vazgeçti. Sırf bize bakmak için hem de."

"Bunu kullanma, olur mu, Clark?"

Clark kamerayı Sarah'ya çevirdi, kız oldukça üzgün görünüyordu. Wes'inkilere çok benzeyen kahverengi gözleri yaşlarla dolmuştu. Başını iki yana salladı. "İnsanlar bunu duyarsa Wes mahvolur," dedi.

"Kullanmam," dediğini duydum Clark'ın. "Hepsini sileceğim. Ama Wes, insanların onun kendini hiç düşünmediğini bilmesini neden istemiyor?"

Sarah omuz silkti. "Tüm bunlara neden olanın kendisi olduğunu düşünürken, o sırada yeterince kendini düşünüyormuş gibi hissetmiştir, öyle değil mi?"

"Sen iyi misin?" diye sordu Clark ve video sona erdi.

Orada öylece dikilip telefona baktım, az evvel izlediğim şeyden sonra ekran bulanıklaşmıştı. Karanlıkta kasabaya şöyle bir baktım ve *her şey* değişmiş gibi geldi. İnsanlar hâlâ etrafta geziniyor, havada leziz yemek kokuları salınıyordu ama artık burası farklı bir yer olmuştu.

Artık yürek burkan bir olay örgüsünün yaşandığı yerdi.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Hafızam hızla anıları tarıyor, bildiklerimi ve az önce öğrendiklerimi karşılaştırıyordu. O zamanlar benimle her gece görüntülü olarak konuşan o şapşal ve neşeli Wes, aslında *bunları mı* yaşıyordu?

Hikâyenin en kötü kısmının ne olduğuna karar vermek zordu. Wes'in, babasının ölümünden sorumlu olduğunu düşünmesi, söylediği sert sözlerin babasını *gerçekten* öldürdüğünü sanması mı yoksa dünyanın yükünün daha on sekiz yaşındayken omuzlarına yüklenmiş olması mı?

"Liz."

Şaşkın bir çığlık atıp arkamı döndüğümde dondurma dükkânının kapısının Wes'in arkasından kapandığını gördüm. Ceketinin fermuarını çekip bana doğru yürüdü. Yanaklarımı sildim ama akan maskara lekelerini gördüğünü fark ettiğim için bunun bir yararı yoktu.

Kaşlarını çatarak, "İyi misin?" diye sordu. "Clark tam bir pislik gibi..."

"Neden bana anlatmadın, Wes?" diye sorduğumu duydum. Sesim çatlamıştı.

"Ne?" Gözlerini kıstı. "Sana neyi anlatmadım?"

"Baban öldükten sonra yaşadığın şeyleri neden bana anlatmadın?" dedim dağılmama umudumu tamamen yitirmiş bir hâlde. Onun nasıl hissetmiş olabileceğini düşünürken gözyaşlarıma engel olamadım. Zamanda geriye gidip gerçeği bilmeyi ve ona yardım edebilmeyi *çok istedim.* "Neden sana yardım etmeme izin vermedin?"

Bir şey söyleyecekmiş gibi ağzı açıldı ama konuşmadı. Dudakları kapanırken ne söyleyeceğini bulmaya çalışır gibi büzüldü.

"*Her gün* konuşuyorduk, Wes," dedim, iki yıl gecikmeli de olsa onun yaşadığı şeyler karşısında üzülerek. Çatallaşmış bir sesle, "Ve sen, bu konuda tek kelime etmedin. Bana okul masrafları için para biriktirdiğini ve bu yüzden çok çalıştığını söyledin. Ailenin tüm faturalarını ödemek için cidden tam zamanlı iki işte birden mi çalışıyordun?" diye sordum.

"Birinin yapması gerekiyordu, abartılacak bir şey değildi," dedi rahatsız olmuş gibi.

"Abartılacak bir şey değil miydi?" diye sordum. Sesim biraz tiz ve yüksek çıkmıştı. "Tanrım, neden bir şey söylemedin? Sana yardım edebilirdim."

"Nasıl?" dedi utanmış gibi omuz silkerek. "Nasıl yardım edecektin? Sen de üniversiteye giden bir gençtin... ne yapabilirdin ki?"

"Yanında olabilirdim," dedim hıçkırarak ki bunun beni utandırması gerekirdi ama umursayamayacak kadar duygusaldım. "Sen tüm bunlarla uğraşırken seni destekleyebilirdim. Tanrım, çok mu bencildim ki bana anlatamadın?"

Dürüst olmak gerekirse bunu ondan ziyade kendime sordum.

"Kendimi, okulda yaptıklarıma çok mu kaptırmıştım ki hiçbir şey anlatamayacağını hissettin?"

"*Hayır,*" dedi ısrarla ve bana bir adım daha yaklaşıp başını iki yana salladı. "Hiç de öyle değildi. O kadar çok şeyle uğraşıyor, her *lanet* gün olduğum kişiden nefret edip aynı döngüde dolanıyordum ki seni de benimle birlikte dibe çekmek istemedim."

"Ama çekmezdin," dedim, başımı sallarken içime korkunç bir keder çökmüştü. O dönemki Wes'e ve birlikteyken olduğumuz insanlara üzüldüm. "Uzakta, üniversitede olduğumu kendi ağzınla söyledin. Beni aşağıya *çekemezdin.*"

"Ama çekiyordum, Liz," diye çıkıştı.

"Ne? Hayır, çekmiyordun," diye çıkıştım ve düşündüğü konu her ne ise, çok rahatsız oldum. Çünkü bana anlatmamasının hiçbir sebebi olamazdı. Suçluluk hissinden mi yoksa başka bir sebepten mi, bilmiyorum ama kendimi savunmaya geçmiş gibi hissediyordum.

"Ya, gerçekten mi?" Kaşlarını kaldırdı ve "Jack Antonoff'u hatırlıyor musun?" dedi.

"Ne?" Ona deliymiş gibi baktım çünkü *bu neydi* şimdi?

"Antonoffların evinde sektörle ilgili bir organizasyona davet edilmiştin," dedi öfkeli bir tavırla. "Hatırladın mı?"

"Evet. Kısmen..." Davet edildiğimi hatırlıyordum ama neden gitmediğimi anımsayamadım.

Neden gitmemiştim?

"Sen ve oda arkadaşın Bushra davetliydiniz. O gitti ama sen benimle konuşmak için evde kaldın."

"Yani?" dedim ne demeye çalıştığını anlayamadan. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapmış olmama ben de şaşırmıştım.

Hatırlayamadığım için çok kızmış gibiydi. Hafif yüksek bir sesle, "Kariyerine yardımcı olacak bir şey yapmak gibi müthiş bir fırsatın vardı ama sen evde kalıp, lanet Nebraska'da market deposunda çalışan erkek arkadaşınla telefonda konuşmayı tercih ettin."

"*Ne olmuş yani?*" dedim, neden birbirimize bağırır gibi konuştuğumuzdan tam emin olamayarak.

Emin değildim ama doğruydu. Aramızda geçen her şeye o kadar kızgın, öfkeli ve kederliydim ki... Üstelik birinci sınıftaki Liz'in aptal bir âşık olduğunu söyler gibi konuşuyordu. Bu beni daha da çok kızdırdı.

"Yani, seni aşağıya çekmeye başlamıştım bile, anlamıyor musun?" Öfkeyle bağırdı: "Tanrım, Liz, benim yüzümden lanet Jack Antonoff'u ektin!"

"Ah, hadi ama Wes..."

"Cidden," diye sözümü kesti. "Bunu kim yapar? *İdolüyle* tanışma şansını yakalayıp da onun yerine bir *hiçle* telefonda konuşmayı kim seçer?" derken koyu kahve gözleri alev alevdi.

"Yani Jack Antonoff'un partisine gitmediğim için mi bana *kızgınsın?*" diye sordum ve *bu* anının onu neden bu kadar kızdırdığını anlayamadım.

"*Evet!*"

Öfkeden kuduran Wes'e baktım ve ne diyeceğimi bilemedim.

"Görmüyor musun? *Nedeni* bu," dedi öfkeyle. Başını iki yana sallarken gözleri yine alev alev yanıyordu. "İşte o an senden..."

Ağzı bir anda kapandı. Konuşmayı kesip kaşlarını kaşımaya başladı.

"Benden ne?" dedim kendini engellemesini izleyerek.

"Hiç," diyerek yutkunurken âdemelması belirginleşti. "Ben sadece..."

"Hayır, Wes, ne diyecektin?" Bir anda cevabını bildiğim soruyu sorarken kalbim hızlanmaya başladı. "O an ne yapman gerektiğini anladın?"

Çenesi bir kasılıp bir gevşedi ve gözlerini benden ayırmadan, "Senden ayrılmam gerektiğini anladım," dedi.

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

"Dün gece hayatımın en büyük gecesi olmalıydı ama olmadı. Sen orada olmadığın için değil. O yüzden sadece söylemek istedim, fikrini değiştirmek ya da seni gitmekten alıkoymak için değil ama sana ihtiyacım olduğunu bildiğimi bil diye."

-Aşk Oyunu

Wes

"Ama." Sanki az önce ona vurmuşum gibi bana bakarken, yeşil gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Antonoffların partisi sen eve geri taşındıktan *hemen* sonraydı."

"Evet," dedim bunun nereye gittiğinden emin olamadan.

Kaşlarını çatarak, "Yani haftalarca ayrılmadık," dedi.

Çünkü gitmene izin verecek kadar güçlü değildim, Lib.

Sadece bunun onun için en iyisi olduğunu bildiğimden, ayrılmaya kararlıydım.

Ama her gece çok zayıftım.

Ondan gelen görüntülü arama sesini duyduğum an, kendime *son bir kez daha* diyor ve sohbet ettikçe Liz'in içinde kayboluyordum.

"Bu yüzden mi o kadar mesafeliydin?" diye sordu. "Benden kurtulmaya mı çalışıyordun?"

"Mecburdum," dedim o anları hatırlamaktan bitkin düşerek. "Seni *seviyordum.*"

Bu sözüm bir şeyleri tetikledi. *Seni seviyordum* dediğim an, yüzündeki kederli ve şaşkın ifade yerini öfkeye bıraktı.

"Hayır, beni *aldatıyordun*," dedi dişlerinin arasından. "Sakın beni sevmişsin gibi davranmaya *kalkışma*, Wes."

"Ama s*eviyordum*," diye bağırdım çünkü bu bildiğim tek gerçekti. "Seni *her zaman* sevdim."

"Kapa çeneni," diye çıkıştı ama başını iki yana sallayıp hıçkırarak ağlarken gözyaşları öfkesini azalttı. "Acı çekmiş olmandan ve yaşamak zorunda kaldıklarından nefret ediyorum ama bu yaptığın şeyi silmez," derken bunu göğsümün tam ortasında hissettim.

"Yapmadım ki," dedim sonunda itiraf etmeye hazır vaziyette. "Seni aldatmadım, Lib."

Bir adım geriledi, ellerin başının üzerine koydu ve bana aklımı yitirmişim gibi baktı. "Bu konuda artık yalan söyleyemezsin, Wes. Çünkü bana beni aldattığını *söyleyen* sendin, unuttun mu?" derken gözleri irileşmişti.

Evet, nasıl unutabilirim ki?

Yılbaşı
İki Yıl Önce

Kapı zili çalmaya başladığında akşamdan kalma ve depresif bir şekilde yatakta yatıyordum.

İlkinde tek bir kez çaldı.

Sarah ve ben eğer birini beklemiyorsak kapıyı açmazdık, o yüzden ikimiz de duymazlıktan geldik.

Tekrar çaldığında ikimiz de dikkate almamaya devam ettik.

Ama sonra kapıdaki her kimse, aklını yitirmiş olacak ki zilin üzerine yatıp bir psikopat gibi defalarca ama defalarca çaldı.

"Defol," diye mırıldandım yastığımla başımı kapatırken. Yarı ayık olmak zaten yeterince kötüydü, bir de başka bir insanla iletişime geçmekle gerçekten ilgilenmiyordum.

Ama Sarah'nın aşağıya koşup kapıyı açtığını duydum.

Aptal. Muhtemelen kapı kapı dolaşıp haşere ilacı satan tiplerden biri gelmişti.

Ama bir anda içimdeki her şey kükreyerek uyandı ve kalbim göğsümden *çıkacakmış* gibi atmaya başladı çünkü Sarah'yla konuşan ses, *onun* sesiydi. Liz'in, "Abinle konuşmam lazım," dediğini duydum.

HAYIR! diye bağırmak ve kapımı kilitleyip yatağın altına saklanmak istedim çünkü onunla baş başa kalıp da beni sonsuza dek sevmesi için yalvarmadan duracak kadar güçlü değildim.

"Sanırım hâlâ uyuyor," dedi Sarah. Kardeşimin Liz'i sevdiğini biliyordum, o yüzden kapıyı çarpıp sürgüyü çekme ihtimali yoktu.

"Odasında mı?" diye sordu Liz.

Lütfen buraya gelme, lütfen buraya gelme. Kaçacak bir yol bulmak için aptal gibi etrafa baktım ama hiçbir şey yoktu.

Merdivenlerden gelen ayak sesleri dışında hiçbir şey.

Koridordan odama doğru gelen.

Tam bir korkak gibi, gözlerimi kapatıp uyuyormuş gibi yaptım zira ne halt edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Kapımı çaldı -*lütfen git, Lib*- ama sonra içeriye girdiğini duydum.

"Wes," diye seslendiğini duyduğumda, sesinin bu kadar yakından gelmesi kalbimi sızlattı. "Uyan."

Gözlerimi açtım ve bundan ânında pişman oldum. Çünkü nedense dün gece onu bilerek incittiğim andan bile *daha* yaralı görünüyordu... Yanakları pembe, gözleri kızarıktı. Onu yatağa çekip beni affedene kadar öpmek istedim.

Onun yerine başımı kaşıyıp, "Liz?" dedim.

Aslında tam bir pisliktim ama güya yarı uyanık ve şaşkınmışım gibi, hafifçe doğruldum.

"Bana sen ve Ashley'den söz et," dedi çatlak bir sesle.

Kahretsin. Dün gece partide suratımı asarken, Ash tam gece yarısında yanağıma bir öpücük kondurmuştu. Ama bir anlamı yoktu... sadece yılbaşı gecesi olduğu içindi ve Liz'in bunu duymuş olmasına çok şaşırmıştım.

Ona kendisini daha iyi hissettirebilmeyi çok isterdim ama omuz silkip, "Yılbaşı gecesiydi, Buxbaum," demekle yetindim.

"Ben dün geceden bahsetmiyorum," diye çıkıştı bana vurmak istermiş gibi. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. *Gözlerinden nefret ediyordum.* Derin bir nefes aldı ve "İnsanlar ekim ayında, yani ikimiz hâlâ çıkarken Ashley ile senin takıldığınızı söylüyorlar," dedi.

Tabii ki hayır.

Benim için senden başka hiç kimse yok, Lib.

Ekimde başka insanları fark edemeyecek kadar seni özlemekle meşguldüm.

Bu kesinlikle doğru değildi... Ashley ile birlikte çalışıyordum, hepsi bu. Ancak kasabadaki insanlar söylenti çıkarmaya bayılırdı.

Liz alt dudağını çiğneyerek beni izlerken ne diyeceğimi bilemedim. Onun içini rahatlatmayı nefes almaktan bile daha çok istiyordum ama belki de bu aptalca söylenti tam da ihtiyacım olan şeydi. "Öyle mi diyorlar?" dedim.

Başını sallayıp, "Bu doğru mu?" diye sordu.

Hayır, doğru değil! Tanrım, Lib, sence ben hiç böyle bir şey yapar mıyım?

Derin bir nefes alıp gözlerine baktım ve sıkılmış gibi, "Artık fark eder mi?" diye sormayı başardım.

"*Evet,* eder," dedi, öperek silmek istediğim gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "*Elbette* fark eder. Beni aldattın mı, Wes?"

Elimi yüzüme götürdüm, tanımadığım bir insana aitmiş gibi gelen sakalımı sıvazladım ve cevap verdim: "Bilmiyorum... Her şey çok bulanık, tamam mı? Bir şeyin ne zaman bitip diğerinin ne zaman başladığını bile tam olarak hatırlayamıyorum, anlatabildim mi?"

Boğazım acıdı. Bu saçma sapan yalanları zorla söylerken içten içe yanıyordum.

"Palavra," dedi hıçkırarak. "İtiraf et işte."

"Cidden mi?" Bana öyle bakarken midem bulanıyordu ve sanki Liz tam bir baş belasıymış gibi homurdanmak için kendimi zorladım. "Tamam, itiraf ettim say o zaman."

Ona bakamadığım için gözlerimi yere indirdim çünkü dağılmama ramak kalmıştı. Sanki konuşmamız hiç ilgimi çekmiyormuş da bir şeye bakacakmışım gibi uzanıp, şifonyerde duran telefonumu aldım.

Ardından Liz, çok alçak bir sesle, "Neden?" diye sorduğunda kalbim paramparça oldu.

İşte o zaman ona baktım çünkü o an, muhtemelen ona bir daha hiç bu kadar yakın olamayacağımı fark ettim. Gözlerinin içine bakıp, "Çünkü o buradaydı ama sen yoktun," derken haykırmak istedim.

"Tanrım, senden nefret ediyorum," diye fısıldadı ve odadan koşarak çıktı. O an, aramızın bir daha asla düzelmeyeceğini biliyordum.

Derin bir nefes alıp kendimi içinde bulunduğumuz âna dönmeye zorladım.

"Ama bu doğru," dedim. "Sen kendi hayatına devam et diye öyle söyledim."

"Bunun ne anlama geldiğini açıkla," derken yüz ifadesi kesinlikle anlaşılmazdı.

Derin bir nefes alıp anlatmaya başladım.

"Yılbaşı sabahı buraya geldiğinde senden ayrıldığım için benden nefret etmeni bekliyordum. Hayatına devam ettiğinden emindim. Ama sonra bana gülümsedin."

Gözlerini kıstı, öfkelenmiş miydi yoksa beni dikkatle dinliyor muydu, kestiremedim.

"Bana gülümsedin hatta öpücük bahsine bile girdin. Bana baktığında, artık birlikte olmamamıza rağmen, hayatına devam edemediğini anladım."

Homurdanır gibi bir ses çıkardı ama ben devam ettim:

"Ama devam etmeliydin çünkü bu senin için en iyisiydi. O yüzden partide bilerek bir pislik gibi davrandım ve ertesi gün beni, seni aldatmakla suçladığında kolay yolu seçtim."

"Ama herkes Ashley ile ikinizin..."

"Okuldan eve döndükten sonra birlikte çalıştık ve ikimizin de berbat aile hayatları olduğu için sık sık acımızı paylaşırdık. İnsanlar da bizi bir arada görünce tahminlerde bulunmuş." Bana inanmasına ihtiyaç duyarak ona bir adım yaklaştım. "Ama biz hep arkadaştık çünkü benim için senden başkası yoktu."

Yeniden homurdandı ve "Yani beni çok sevdiğin için benden ayrıldın ve sonra hayatıma devam edeyim diye beni aldattığını söyledin. Çünkü berbat bir şey yapmazsan hayatıma devam edemeyeceğimi düşünüyordun."

Bu söylediklerinde doğru olmayan bir şey olduğunu hissetsem de, "Evet..." dedim.

"Yani kesin gerçek bu?" diye sordu gözlerini yüzümün her yerinde gezdirerek.

"Hayatım üzerine yemin ederim," dedim rahatlayarak çünkü bana inanmış gibi görünüyordu.

"Tanrı aşkına bu nasıl bir ego?" Liz başını iki yana salladı. Gözlerini fal taşı gibi açarak, "Nasıl bu kadar kibirli olabiliyorsun?" diye bağırdı.

"Kibirli mi?" Kafam karışmıştı. Bir sürü şey olabilirdim ama *kibirli* onlardan biri değildi.

"*Evet!* Sen Tanrı mısın? Babam mısın? Benim bilgim olmadan benim için en iyisinin ne olacağına nasıl karar verebilirsin?"

"Öyle değildi... hadi ama..." dedim boynumu ovuşturup anlamasını sağlamayı dileyerek. "Seni tanıyorum, Lib. Ne kadar

büyük bir ezik hâline gelmiş olursam olayım benimle kalacağını biliyordum ve bunu yapmana izin veremezdim."

"Öncelikle, benim böyle çocuksu bir *aptal âşık* olduğumu düşünmenin ne kadar aşağılayıcı olduğunun farkında mısın? Ne olursa olsun sadık bir köpek gibi yanında kalacağımı düşünmenin?" Artık tamamen bağırıyor, gözleri alev alev yanıyordu. "En iyisini senin bildiğini düşünerek beni çocuk yerine koydun. Tanrı beni bu egodan korusun."

"Ego falan yok," diye itiraz ettim. Açıkçası biraz sinirlenmiştim çünkü evet, saçmalamış olabilirdim ama o dönem bütün hayatım bok gibiydi. "Tanrı aşkına, Lib, nasıl bir şey olduğuna dair hiçbir fikrin yok. Beş saniyeliğine kendini benim yerime koy."

"Kendimi Tanrı yerine *nasıl* koyarım, bilmiyorum, Wes."

"Ayrıca seni hiç aldatmadığım gerçeğine de biraz odaklanır mısın? En azından bunun için biraz anlayışlı olamaz mısın?"

"Hayır!"

"Hey, çocuklar?"

"Ne var?" diye Liz'le aynı anda bağırdık.

Sağıma baktığımda Sarah'nın kaşlarını kaldırmış, bizi izlediğini gördüm.

"Havaalanına gitmeliyiz," dedi çekinerek ve bir Liz'e bir bana bakıp annemin arabasının anahtarlarını salladı.

Daha bitirmeye *yaklaşmamış* olmama rağmen, "Bana beş dakika daha ver," dedim.

"Hayır... benim işim bitti," dedi Liz saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "İyi yolculuklar, Sarah."

Öfkesini arkasından bir rüzgâr gibi savurarak benden uzaklaştı ve dondurma dükkânına doğru gitti. İçeriye girişini izlerken Joss'un yanına gidip konuşmaya başladığını gördüm.

Tanrım, kızdığında ellerini sallayarak konuşmasına bayılıyorum.

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Ne?"

Sarah bana birazdan dağılacağımdan endişelenen bir ebeveyn gibi bakıyordu. "Bu benim hatammış gibi hissediyorum."

"Senin hatan değil." Ellerimi ceplerime soktum ve camdan Liz'i izlemeye devam ettim. "Beni yalan söylemeye sen zorlamadın."

"Hayır ama en başından beri Liz'e karşı dürüst olman gerektiğini söyledim. Sonunda beni dinledin ama geri tepti."

"Nasıl anladın?" Joss'un başını iki yana sallayıp ellerini beline koymasını izledim.

"Şey... Bu kadar bağrışmanızdan sonra mı?" diye cevap verdi Sarah dalga geçer gibi. "İşlerin bu kadar çığırından çıkacağını hiç hayal etmemiştim."

"Aslında bence iyi oldu." Kardeşime tekrar baktım ve kendimi bir anda rahatlamış hissettim. "Nihayet her şey netleşti."

"Hah," dedi bana şüpheyle bakarak. "Bu duruma bu denli sakin bir tepki vereceğin hiç aklıma gelmezdi doğrusu."

"Eee, her şeyi bilemezsin, öyle değil mi, Stanford?" diye dalga geçip gökyüzüne baktım. Berrak bir geceydi, o kadar berraktı ki şehir merkezinden gelen ışıklara rağmen birkaç yıldız bile görünüyordu ve bu, bana azımsanamayacak *bir şey* gibi geldi.

Sarah'nın haklı olduğu gerçeğini (şu an öfkeli olmamam mantıklı *değildi*) düşünürken zihnimde *Rewrite The Stars* şarkısı çalmaya başladı.

Ancak o an, gökyüzündeki minik yıldızlar kadar berrak iki şeyi fark ettim ve bunlar beni hakikaten çok mutlu etti.

Birincisi, Liz'in artık bir sevgilisi yoktu. Nihayet boştu ve Clark'ı kaybettiği için hiç de incinmiş görünmüyordu.

Bağırdığı tek kişi bendim.

Bizdik.

İkincisi ise... Liz'in öfkesi. Liz şimdiye dek hiç görmediğim kadar öfkeli ve kızgındı ve bu... şey aslında biraz muhteşem bir şeydi.

Çünkü bu, beni unutup hayatına devam edemediği anlamına geliyordu.

Bizi unutmamıştı.

Yıldızlara bakıp, *Kendimi Tanrı yerine nasıl koyarım bilmiyorum, Wes!* diye bağırırkenki hâlini düşündüğümde içime çok büyük bir umut doğdu.

Çünkü ondan görmeye alıştığım ve duygularını sıkıca kilitlemiş gibi gelen o mesafeli bakışlar yerine, az önce bana kıpkırmızı yanaklar ve alev alev yeşil gözlerle bakmıştı. Sanki yanan öfkesinin beyaz ve sıcak alevlerine gömülmüş gibi.

Bana duyduğu öfkesinin...

Sevgi ile nefret arasında gerçekten ince bir çizgi vardı ve Lib'in öfkesi o çizgiyi yakıp kül etmem için bana cesaret veriyordu.

Yıldızları tekrar yazsak ne olur?

*Benim için yaratıldığını söyle...**

Ayışığı Kitaplığı

* What if we rewrite the stars? Say you were made to be mine...

BÖLÜM OTUZ

"Sende hoşlanmadığım hiçbir şey göremiyorum."

-Sil Baştan*

Liz

Sonrasında dondurmamı yiyip arkadaşlarımla takıldım ama aynı gelmiyordu. Duygusal açıdan tükenmiş hissediyor ve zihnimde dönüp duran düşüncelerle ne yapacağımı bilmiyordum. Az önce olanları herkese anlatabilirdim ama bu konuda konuşmak istemiyordum.

Yani *ben* bile bir mantık çıkaramazken nasıl konuşabilirdim ki?

Clark'ı oteline geri bırakırken videodan bahsetmek istedi ama ona izin vermedim. Buna rağmen çok ironiktir ki uyumaya çalışırken video sürekli zihnimde dönüp duruyordu. Çocukluk odamda, yıllar içinde Wes'e karşı çok fazla duygu yaşadığım yerde yatarken sözleri kafamda tekrarlanıp duruyordu.

Seni aldatmadım, Lib.

Neden bilmiyorum ama gece yarısı civarı susturulamayan düşüncelerimle birlikte Gizli Bölge'ye gidip oturmak istedim. Oranın artık Bennettlera ait olmadığının farkındaydım ama sonuçta yeni sahipleri de henüz taşınmamıştı. Dolayısıyla oraya tekrar gittim diye tutuklanmazdım.

---

* Sil Baştan (*Eternal Sunshine of the Spotless Mind) 2004 yılı, ABD yapımı romantik dram filmi.*

Sessizce arka kapıdan çıkıp arka bahçeye koştum. Tıpkı lise bittikten sonraki yaz Wes'le buluşmak için defalarca yaptığım gibi... Ardından çite tırmandım.

Ama gördüğüm şeye hazırlıklı değildim.

Aman Tanrım. Otlar bürümüş tanımı burayı anlatmaya yetmezdi. Dürüst olmak gerekirse buranın aynı yer olduğuna inanmak imkânsızdı. O eski hâline, saklambaç oyunlarına destansı şekilde uygun olan o vahşi görüntüsüne geri dönmüş gibiydi. Otlar o kadar çok büyümüştü ki ateş çukurunun yerini *bulmam* biraz zaman aldı.

Bir zamanlar vaha gibi olan yer, artık yanında bir şezlongun bulunduğu çarpık bir ateş çukuruydu. Süs havuzu ve çiçekler uzun zaman önce unutulmuştu... Yerleri mi değişmişti yoksa doğa onları yutmuş muydu, kestiremiyordum. Uzanıp yerdeki boş bir şişeyi aldım ve dün gece Wes'in içtiği bu muydu diye merak ettim.

Tanrım, bunlar gerçekten daha dün gece mi olmuştu? Oysa evren o geceden beri çok değişmişti.

Ateş çukurunda büyük bir tahta parçası vardı, ben de çıkarken mutfaktan aşırdığım kibriti cebimden çıkardım. Karanlık geceyi içime çekerken nedense törensel bir ihtiyaç hissiyle minik bir ateş yaktım.

Çünkü melankolik hissediyordum ve Spotify listemi karıştırıp ilk yılımdayken yaptığım *OG* çalma listesini buldum. Uzun zamandır Wes'e karşı hissettiklerimi düşünmek istememiştim ama bu gece hislerimden kaçmam mümkün değildi. Çalma listemden Adele açtım ve başımı arkaya yaslayıp gökyüzüne baktım.

Gece berrak, yıldızlar parlaktı ve tamamen kaybolmuştum.

"Selam, ufaklık."

Başımı kaldırdığımda babamın o aptal muzlu pijaması ve LUKE'S DINNER yazan tişörtüyle çite tırmandığını gördüm. Neden bilmiyorum ama onu görmek ve sesini duymak gözlerimin dolmasına neden oldu.

"Ne olduğunu bana anlat," dedi gelip yanıma oturarak. "Eve geldiğinde üzgün olduğunu anladık ama seni rahat bırakmaya karar verdik."

"Ne değişti?" diye sordum babamın her daim harika olduğunu düşünüp neşelenerek.

"Arka kapıdan gizlice çıktığını duyunca, biriyle konuşmaya ihtiyacın olduğunu anladım. Ben de gönüllü olayım dedim. Anlat bakalım, Wes'le ne oldu?"

"Konunun Wes olduğunu nereden anladın?" dedim burnumu çekerek.

"Her zaman Wes'le ilgilidir, tatlım," diye cevap verdi.

"Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," dedim başımı iki yana sallayarak.

"Baştan başla," dedi dirseklerine yaslanıp. "Başka bir randevum falan yok."

"Tamam," dedim ve başladım. Ona *her şeyi* anlattım ve sonra duygularımı bastırmamın imkânsız olduğunu söyledim. O gece iki büyük şey öğrenmiştim ve ikisi de birbirinden zıt duyguları açığa çıkarmıştı.

Zavvalı Wes'i ve yaşadıklarını her düşündüğümde, yüreğim onun için parçalanıyordu. Kaybettiği her şeye çok üzülüyor ve bana anlatamadığı için de ayrıca üzülüyordum. Onu bir şekilde yarı yolda bırakmışım gibi hissediyordum zira bana açılmamasının bir nedeni olduğu çok belliydi.

"Ama kaybettiğimiz şeyi düşünmeye başladığım an sinirleniyorum. Yani bunu kaybetmek *zorunda* değildik, öyle değil mi? Bencilce olduğunu düşündüğü şeyi yaptığı için herhâlde ona kızmak haksızlık olur, sonuçta bunu *benim* için yaptı ama bu saçma bir şeydi. Yani, bitmesi gerekmiyordu. *Bana* güvenmek yerine bana güvenilemeyeceği yönünde bir karar aldı ve uzaklaştı."

Ayrıca Ashley ile ilgili yalanı da beni kızdırmıştı. Bu konuyla ilgili ona kızdığım için kendimi hiç de suçlu hissetmiyordum. Çünkü onun beni aldattığını düşününe kadar ondan

kopamayacağımı ve hayatıma devam edemeyeceğimi düşünmesi son derece çocukça ve *kibirli* bir yaklaşımdı.

"Peki, özür diledi mi?" diye sordu ellerini ısıtmak için ateşe doğru tutan babam.

"Hayır," dedim. "Ya da belki kavga ederken dilemiş olabilir ama özür gibi özür değildi."

Dilemiş miydi? Hiç sanmıyordum.

"Bu konuyla ilgili ona daha sonra geri döneceğini söyledin mi?" diye sordu.

"Hayır, ona bağırdım ve çekip gittim."

Bu onu hafifçe gülümsetti ve "O zaman kime ne? Senin karmaşık hislerinden kime ne? Mantıksız olmalarında bir sıkıntı yok ve aynı anda onun için üzülüp ona kızman da normal," dedi.

Bir dal alıp ateş çukuruna attı. "Bu konuyla ilgili ne düşüneceğini bilememen sorun değil... anlıyor musun? *Onun için ne hissettiğimi bilmiyorum* der ve daha fazla uzatmazsın. Eğer ona bir cevapla geri dönmene gerek yoksa yani sana çıkma ya da evlenme teklif etmediyse, kafan karışık olsa bile bir şey olmaz. Bu sorunu çözmene gerek yok ki."

"Aman Tanrım, ciddi misin?" diye sorarken şaşırmıştım çünkü söyledikleri mantıklıydı.

"Ben de bir şeyler biliyorum tabii," diye dalga geçti.

Acaba sadece omuz silkip Wes Bennett'la ilgili duygularım konusunda bir sonuca varmasam da olur muydu?

Babam birkaç dakika daha takıldıktan sonra sanırım yalnız kalmam gerektiğini hissedip içeriye girdi.

Ben de tek başıma ateşe bakıp, *Benim için senden başka hiç kimse yoktu,* diye bağıran Wes'in yüzünü hayal ettim.

Fonda Joshua Basett'tan *Anyone Else* çalıyordu.

O çok... çok eski Wes'e benziyordu.

Önceki Wes'e, her şeyim olan Wes'e.

Beni sevmekten vazgeçmemesine ve beni aldatmamış olmasına hâlâ şaşırıyordum.

Buna... Buna inanamıyordum.

O dönem neler yaşadığını artık biliyordum, yani teknik olarak güdülerini anlayabiliyordum. Ve eğer bu sahneyi bir Netflix filminde izliyor olsam, muhtemelen televizyona doğru, *Seni sevdiği için yaptı!* diye bağırırdım.

Ama bu bir Netflix filmi değildi ve kendini tamamen kapattığı gerçeğini pas geçemiyordum. Sonsuz mesajlaşmalarımız ya da günlük konuşmalarımızın hiçbirinde, bir kez bile bana endişelerinden söz etmemişti.

Bana işinden, kardeşinden, köpeğinden bahseder ve beni sevdiğini söylerdi ama *herhangi* bir konuda endişelendiğinden asla söz etmezdi. Hem de hiç. Beni bir anda terk edene kadar her şeyin yoluna olduğunu sanıyordum. *Bu iş artık yürümüyor.*

Ama o zaman bile, gözlerim yuvalarından çıkana dek ağlarken bile ona kızmamıştım.

Babasını kaybetmiş ve tüm dünyası değişmişti... *Elbette* ilişkimiz önceliği değildi. Yıkılmıştım evet ve son derece soğuk konuşmasına şaşırmıştım ama içten içe bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum.

Önünde sonunda yine birlikte olmanın bir yolunu bulacaktık.

Bundan emindim.

Seni küçük aptal âşık.

Sonra beni Ashley ile aldattığını öğrendim. Bu yüzden ondan o kadar uzun süre nefret ettim ki artık bir parçam hâline geldi. *Adım Liz, kızıl saçlıyım ve Wes Bennett'tan nefret ediyorum.*

O yüzden artık sadece ondan nefret etmeyi kesmekle kalmayacak, beni kendimden korumak için o şekilde davrandığını da kabul mü edecektim? Kâğıt üzerinde bu mümkün görünüyordu ama ben nasıl yapacağımdan emin olamıyordum.

Çünkü dürüst olmak gerekirse, benimle konuşamamış olması duygularımı incitmişti. Cehennem gibi bir hayat yaşadığını belli etmemesi. Eve döndükten sonraki tüm konuşmalarımızda numara mı yapmıştı? Görüntülü konuşurken birlikte gülerken ve yeni yıl

için eve dönmemi sabırsızlıkla beklediğini söylerken sadece rol mü yapıyordu? *Çocuklar anlamasın diye gülümse* durumu gibi mi?

Ayrıca beni aşkı için kendi amaç ve hedeflerinden vazgeçecek biri gibi görmesi de canımı yakıyordu. Oysa ben onun beni hep güçlü, hedef odaklı biri gibi gördüğünü sanıyordum. Ancak belli ki o beni, durdurulana kadar hayatım boyunca peşinden gidecek koca gözlü, aşk bağımlısı küçük bir kız gibi görüyordu.

Ve bunun için beni durdurmuştu.

Nihayet uykuya daldığımda bile hâlâ bu duygusal çemberin içinde kafayı yiyordum ama çok şükür ki sabah kendimi çok daha iyi hissederek uyandım.

Babamın o basit açıklaması tüm bakış açımı değiştirmişti çünkü haklıydı.

Wes'le ilgili duygularımı anlamak zorunda *değildim.*

Teknik olarak, hiç önemli değillerdi.

Sonuçta çıkmıyorduk, arkadaş bile değildik o yüzden karmaşık şeyler hissetmemde bir sorun yoktu. Son kararımı iletmemi bekleyen, Wes Bennett'ın günahları konusunda bir karara varmamı isteyen biri yoktu. Onun yaşadığı şeylere üzülmem ve bizden vazgeçtiği için ona yumruk atmayı istememde de hiçbir sorun yoktu.

Babam gerçekten haklıydı.

Kime ne.

Ben duştayken Helena mutfakta koşturuyordu, bu sayede havaalanına gitmeden önce birkaç çöreği mideye indirdim. Yoldan Lilith'le Clark'ı aldık ve havaalanının yolcu çıkışı bölümünde babamla sarılırken, konuyla ilgili içimi rahatlatan duygularını bu kez farklı bir şekilde tekrarladı.

"Unutma, geçmişi aşırı analiz etmek zorunda değilsin. Sadece anı yaşa."

"Seni seviyorum," diyerek onu sıkıca kucaklarken ikimiz de bir süre daha bu şekilde kalmayı diledik.

"Ben de seni seviyorum, ufaklık," dedi.

"Noel için geliyorsun, seni sümüklü," dedi Helena, bir yandan ağlayıp bir yandan gülümseyerek. "Sakın kaçmaya çalışma."

"Çalışmam," dedim onu sıkıca kucaklayıp bir daha asla uzak kalmak istemediğimi fark ederek.

Clark uçakta yine Wes konusunu açmaya çalıştı ama konuşmak istemediğimi söyleyince ısrar etmedi. Geri döndükten sonra ev arkadaşlarımın *hepsi* bu konudaki mahremiyetime saygı gösterdiler, ki genelde işlerime hep burunlarını soktukları için bu beni şaşırttı. Ben de hafta sonunun geri kalanını ders çalışarak geçirme fırsatı buldum ve bu harikaydı.

Fakat pazar günü Kerckhoff'un verandasında oturup telif hakları yasası sınavım için deli gibi çalışmaya çalışırken Wes yine aklıma geldi. Muhteşem bir gündü, ağaçlar bana en güzel tonlarını sunuyor, veranda öğrenci kaynıyordu ve ben de kampüsteki şu *en iyi ders çalışma günlerinden* birini geçiriyor olmalıydım.

Bütün dönem boyunca burası lanet bir kartpostal gibiydi.

Ama ben hiçbir şey görmüyordum çünkü Wes sürekli aklıma gelip duruyordu.

Benim için senden başka kimse yoktu.

"Ders çalıştığını sanıyordum." Campbell elinde bir kahveyle oturup, "Ama ağzını kocaman açmış, boşluğa bakıyor gibisin," dedi.

"Ne?" diye gözlerimi kırpıştırdım, içinde olduğum âna geri dönerken. "Yo, hayır. Sadece düşünüyordum."

"Hey, Wade senden hâlâ numaramı istemedi mi?"

Campbell bu itici beyzbol kalecisiyle *ilgileniyor* ama Wade benden numarasını alıp çıkmak için onu arayana kadar kendisiyle iletişim kurmayı reddediyordu. *Sadece partilerde peşimden koşan ve gol atabileceğini sanan erkeklere vaktim yok,* demiş ve şu âna kadar da doğru kararı vermişti.

Çünkü Wade ayıkken bana hiç Campbell'ı sormuyordu.

"Hayır," dedim. "Sabah onu antrenmanda gördüm ama meşguldü. Üzgünüm."

"Sorun değil," dedi dizüstü bilgisayarını çıkarıp umursamıyormuş gibi hareket ederek ama hayal kırıklığına uğradığını biliyordum. Güzel, akıllı ve futbol sahasında tuhaf bir şekilde yetenekli olan birine göre, konu erkekler olduğunda hep utangaçtı. "Zaten onun bir pislik olduğuna eminim."

Telefonum titreşti, masanın üzerinden alıp baktığımda gözlerime inanamadım.

Yazan Wes'ti.

Wes: Selam.

Mesaja bakıp ne diyeceğimi düşünmeye çalışırken beynim çığlıklar atıyor, kulaklarımda havai fişekler patlıyordu. Bu aptal *selam* mesajına cevap vermemi nasıl beklerdi?

Yani, neydi şimdi bu? *Selam.* Sanki arkadaşmışız gibi dilediği zaman bana *selam* diye mesaj atabileceğini mi sanıyordu?

Selam?????

Telefonum yine titredi..

Wes: Belli ki nasıl cevap vereceğini bilmiyorsun, sorun değil.

Wes: Sadece aklımda olduğun için selam vermek istedim.

Wes: Günün güzel geçsin. Bir de şey... Az önce Lizzy ve Niall'dan You Could Start a Cult şarkısını dinledim ve eğer duymadıysan söyleyeyim, bu tam bir Buxbaum şarkısı.

Ardından bir link attı.

Lanet olasıca. Bunun nereden bilebilirdi?

Dişlerimi sıkıp cevap yazdım:

Ben: Benim için
biraz fazla tatlı ama sağ ol.

Ama tabii ki karşımda olan kişi Wes olduğundan mesajım hiçbir şeyi durdurmadı.

Wes: Muhteşem bir şarkı,
dalga mı geçiyorsun?

Hemen cevap yazdım:

Ben: Ben güzel bir şarkı
değil demedim, sadece bana
göre değil dedim.

Wes: Yalancı.

Kesinlikle yalan söylüyordum. Ancak ne sevdiğimi biliyormuş gibi davranmasından rahatsız olmuştum. Çünkü bilmesine imkân yoktu.

Bleachers'tan *Hate That You Know Me* şarkısını açtım.

Ben: Şu an biraz meşgulüm.
Bir şeye mi ihtiyacın vardı?

Telefon neredeyse ânında titreşti ve ekrana bakınca midemdeki kelebekler çılgın gibi uçuşmaya başladı.

Wes: Ah, tatlım, hem de nasıl.

Mesajı tekrar tekrar okurken beynim patlamak üzereydi. Buranın neden bu kadar sıcak olduğunu merak ettim ama sonra dışarıda olduğumu fark ettim.

Neyse ki cevap yazmama gerek kalmadı.

Çünkü hemen ardından bir mesaj daha gönderdi:

Wes: Ama şimdilik seni rahat
bırakıyorum.
Sonra görüşürüz, Lib.

BÖLÜM OTUZ BİR

"Seni öpmek için doğmuşum."

-Sadece Sen*

Wes

"Gülmeyi kes."

"Kesemiyorum." Mickey, home plate** arkasına çömeldiği yerden başını uzattı ve yanında duran topları geri fırlatıp yüzünde aptal bir sırıtışla başını iki yana salladı. "Seni mahvedecek."

"Hayır, etmeyecek." Evet, muhtemelen edecekti ama Mickey'nin düşündüğü sebeplerden ötürü değil. Her topu yakalayıp ayaklarımın dibine koydum ve kolumun tersiyle alnımı sildim. Hava şimdiden sıcak ve nemliydi ve saat daha dokuz bile değildi. Pazar olmasına rağmen Mickey'yi sokağın alt tarafındaki lise sahasına benimle birlikte girmeye ikna etmiştim çünkü kendimi test etmek istiyordum.

Ve şimdiye dek gayet iyiydim.

"Beni içeri sokması garanti olan tam ölçekli bir saldırı planladım," diye bilgilendirdim onu. Bu konuda çok sert olmaya hazırdım. "Başarısızlığa mahal vermeyecek, zekice ve dikkatli hazırlanmış bir plan."

---

* Sadece Sen (*Only You*), 1994 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

** Beyzbol'da *home plate*, oyundaki en önemli noktadır ve oyun alanının son kısmıdır. Bir üçgen şeklinde olan bu plaka, beyzbol sahasında *ana üs* olarak adlandırılan noktayı temsil eder. Ayrıca, sopayla topa vurduktan sonra oyuncunun koşarak ulaşmaya çalıştığı yerdir. (e.n.)

Sırtüstü yere indi ve eldivenini kaldırdı. "Kulağa aptalca geliyor."

"*Sensin* aptalca." Topu çevirdim ve işaret parmağımı dikişlerin üzerinde gezdirip derin bir nefes aldım.

"Cidden, duvara toslayacaksın."

"Konu şu ki birlikte büyüdüğümüz için Liz'i tanıyorum," dedim dönüp topu hızla fırlatarak. "Ne sevdiğini, nasıl düşündüğünü biliyorum çünkü onu anaokulundan beri tanıyorum. Ve eğer romantik jestlerim büyük olursa, benimle tekrar çıkmasının da an meselesi olacağını biliyorum."

Tuttuğu topu yere atıp diğerini yakalamak için eldivenini kaldırırken, "Ahbap," dedi, "bu kız gerçekten çok değişmiş olmalı çünkü benim tanıdığım Buxxie'nin romantik saçmalıkları sevmesinin imkânı yok."

Topu sertçe fırlattım ve Mick'in eldivenine çarpmasından çok keyif aldım. Gerçi haklı olabilirdi (elbette ikimiz de iki yıl içinde değişmiştik) ama ben onun o romantik yanının sadece yüzeyin altında gömülü olduğundan ve dışarı çıkmak için hâlâ canlı bir şekilde tekmeler atıp durduğundan emindim.

Başka bir atış yaparken, "Alınma ama ben ne yaptığımı biliyorum," dedim.

"Üzgünüm," dedi fakat üzgün falan değildi. "O zaman bana şu parlak planını anlat, Einstein."

Kavisli bir top atıp home plate'in üzerine düşmesini izledim. "Öncelikle, yarın akşam arabanı ödünç almam lazım."

"Mümkün değil," dedi topu yakalarken. "Ben seni istediğin yere bırakırım ama hiç kimse Alice'i ödünç alamaz."

"Acaba arabanın neden ihtiyar bir kadın ismine sahip olduğunu öğrenmek ister miyim?"

"Arabamla ilgili düzgün konuş, pislik." Maskesini kaldırdı. "Nereye gideceksin?"

Liz'in ayaklarını yerden kesecek olan mükemmel romantik planımı anlatmaya başladım ve Mickey yine gülmeye başladı.

Hem de çok. Hatta o kadar çok gülüyordu ki dik duramadığı için yere kıçüstü oturup kahkahalara boğuldu.

Kendim de gülüyor olmama rağmen, "Sen bir pisliksin," dedim.

"Seni Liz'in evine götürmek için sabırsızlanan bir pislik," dedi gözlerini silerek. "Bu şimdiye dek tanıklık edeceğim en eğlenceli gösteri olacak."

Hiç istifimi bozmadan ona orta parmağımı gösterdim çünkü kendime güveniyordum.

Bu konularda uzman değildim ama Liz'i tanıyordum.

Eğer onu geri almak gibi bir şansım varsa özür dilemeli ve hâlâ iki yıl önce âşık olduğu o çocuk olabileceğimi göstermeliydim.

Aynı çocuk olduğumu.

Peki, Elizabeth Buxbaum'a *yüzlerce* çiçek vererek özür dilemekten daha iyi ne olabilirdi ki?

Gerçi dün iki yüz papatyanın sandığımdan çok daha pahalı olduğunu öğrenmiş miydim? *Evet.* Çiçeklerle dolu bir el arabasını Gayley Bulvarı'nda sürerken bir aptal gibi görünecek miydim? *Buna da evet.*

Ama umurumda değildi çünkü işe yarayacağını biliyordum.

Onu kazanmamı sağlamazdı ama yumuşamasını sağlardı.

İşe yaramak *zorundaydı.*

"Sence onları buraya nasıl sığdıracağız?" diye bağırdı Mick çıkıp Mazda'sının arkasına gelerek.

"Bagajı aç. Hepsini içine tıkacağız," dedim.

"Ezilmezler mi?"

"Sadece yaprakları lazım," dedim başımla bagajı açmasını işaret ederek. "Yani ezilseler de olur."

"Sen resmen kafayı yemişsin," derken hâlâ gülüyordu. El arabasına uzanıp bir kucak dolusu papatya aldı.

Çiçekleri bagaja tıktıktan ve ardından bir ton mum almak için iki farklı hediyelik eşya dükkânında (ilkinde yeterince mum bulamamıştık) durmak zorunda kaldık. Mick, yurda dönmeden önce

Wade, Eli ve AJ'e haber verdiği için hepsi elinde kameralarla benimle dalga geçmek için bekliyordu.

"Küçük Wessy'ye bakın," diye bağırdı Wade, ben içeri girip birkaç demet çiçeği masaya bırakırken. "Çok tatlı değil mi?"

"Defol git," dedim daha fazla çiçek almak için dışarı çıkarken.

"Bunun Buxxie için olduğuna inanamıyorum," dedi Eli başını iki yana sallayarak. "Hepsini nereye koyacaksın?"

"Eğil de göstereyim," diye Clark Griswold'dan bir alıntı yaptım ve kalan papatyaları toparladım.

"Burası teklif ortamına döndü," dediğini duydum Wade'in, AJ'e. "Gördüklerime inanamıyorum."

Dürüst olmak gerekirse ben de inanamıyordum ama şaka yapması gereken onlardı.

Çünkü benim umurumda bile değildi.

Sahip olduğum ne varsa getirip hepsini sahaya bırakacaktım.

Ya da bu durumda balkona.

Papatyaların hepsini çıkardıktan sonra kulaklıklarımı taktım ve Liz'in benim için balodan sonra hazırladığı çalma listesini açıp yere otururak yaprakları koparmaya başladım. *Feel You Now* aniden motivasyon müziğim hâline geldi ve ben çalışırken bana *tatlım* diyerek fotoğraflarımı çeken arkadaşlarımın sesini de duymamamı sağladı.

Ben Liz'in ayaklarını yerden kesmeden bunu internette paylaşmayacaklarına söz verdikleri için sıkıntı yoktu.

İşim bittiğinde elimde içi beyaz yapraklarla dolu galon büyüklüğünde birkaç poşet, içi sarı yapraklarla dolu galon büyüklüğünde birkaç poşet ve gerginlikle dolu bir mide vardı.

Yani evet, hazırdım.

Dışarıda hava kararır kararmaz her şeyi -bir buket koyu pembe gerbera papatyası hariç- en büyük sırt çantama doldurdum ve Mick beni Liz'in dairesinin olduğu apartmana götürdü. Hangi balkonun onlara ait olduğunu net şekilde biliyordum çünkü çiçekçiye

giderken Mick'le birlikte belirlemiştik. Aynı şekilde ikinci kata tırmanmanın çok kolay olduğunu da biliyordum.

Neyse ki bu süslü binada bahçe katı daireler vardı ve bu sayede ikinci katın balkonu hayatımı riske atacak kadar yüksek değildi.

En fazla birkaç kemiğim kırılabilirdi.

AJ'in Campbell'la bir dersi vardı, o yüzden kendi telefonundan ona mesaj atarak bana yardım etti.

AJ: Senden bir ricam var, sakın soru sorma.

Campbell bu mesaja hızla cevap vermişti.

Campbell: Ne yapacağımı söyle.

Ben çalışırken Liz'in perdelerinin kapalı olduğundan emin olacaktı, ardından benim işim biter bitmez Liz balkona gönderilecek ve sunumumu görecekti.

Sonra aşağı bakıp beni *Love Actually*'nin sahte posterleriyle dururken görecekti. Kalemle yazdığım kelimeler çok da romantik komediye uygun şeyler değildi ama bu bana *bize uygunmuş* gibi geldi ve nefes almaktan bile daha çok istediğim şey, onu biraz yumuşatmaktı.

Mick arabayı park etti, böylece ben de sırt çantamı ve buketi aldım.

"Bundan emin misin, Bennett?" diye sordu sanki hâlâ yaptığım şeye inanamıyormuş gibi yarı gülümseyerek.

"Evet," dedim. "Sen gidebilirsin. Bu arada, teşekkürler."

"Kalmamı istemiyor musun?" Büyük bir hata yapıyormuşum gibi gözlerini belertti. "Ne olur ne olmaz, yani ters giden bir şey olursa diye?"

"Hayır, ben iyiyim," dedim bunun doğru olmasını umarak. O büyük andan sonra Liz'in içeri girmeme izin vermesini, konuşabilmemizi ve özür dileyebilmeyi umarak.

"Tamam, o zaman." Bana hafifçe gülümseyip, "İyi şanslar, dostum," dedi.

Gitmesini izledim ve sonra bunu gerçekten yapıyor olduğum için ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Binanın arka kısmı karanlık ve sessizdi, sanki herkes çoktan yatmış gibiydi. Tüm içten dileklerimle ölmemeyi, dayak yememeyi veya öfkeli bir rottweiler tarafından ısırılmamayı diledim.

Göz ucuyla diğer binanın bahçe katında bir adam gördüm, verandasında bir şeyler yapıyordu. *.Yatağına git, ahbap.* Çiçekleri mi suluyordu bu? Varlığımdan habersiz, işine odaklanmış görünüyordu, umarım görevinden şaşmaz ve kendi binasının hemen yanındaki binayı inceleyen moronu fark etmezdi.

Başımı kaldırıp Liz'in balkonuna baktım.

Offf.

Tırmanmak üzereyken kesinlikle daha yüksek görünüyordu.

Derin bir nefes aldım, dua ettim ve işe koyuldum.

Liz'in dairesinin altındaki bahçe katına yürüdüm ve tırabzana çıktım. Ayakkabım bir ses çıkardı. Tırabzanın üzerindeki içi boş demir levhaya vurmuştum, hemen duvara tutunup binanın cephesinden dışarıya doğru çıkıntı yapan kireç taşına bastım.

Karanlıkta birinin balkonunun önünde durup röntgencilikle suçlanmayı kesinlikle istemiyordum.

Ya da daha kötüsüyle.

"Neler oluyor?"

Bu sözleri duyunca aşağıya baktım ama kimseyi göremedim ve evinde konuşan birinin evinin camları açık olduğu için sesinin duyulduğunu umdum. Denge için oluğu kullanarak kireç taşından yukarıya doğru tırmanırken kalbim hızlandı.

Liz'in balkonuna bacağımı atacak kadar yaklaştığımda aşağıya baktım ve neredeyse lanet bir kalp krizi geçirecek gibi oldum.

Çünkü yanlış hesaplamıştım.

Ölümüne düşecek kadar yüksekteydim.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Ağırlığımı verip balkonuna indim ama istediğimden biraz daha sert oldu. Neyse ki yerler ses geçirmeyen halıyla kaplıydı.

Nabzım hızla yükselirken sırt çantamı indirip açtım ve işe koyuldum.

Mumları tek tek çıkarıp kalp şeklinde dizdim, sonra etrafına büyük bir kalp daha yaptım. Onu da bitirdikten sonra papatya yapraklarını açıp küçük kalbin içini beyaz, büyük kalbin içini sarı yapraklarla doldurdum.

Geri çekilip baktım ve *Tanrım* çok iyi duruyordu.

Liz buna bayılacak, diye düşündüm ve hemen bir fotoğrafını çekip telefonumu kaldırdım.

Hâlâ gergindim ama şimdi heyecan da işin içine girmişti.

İşe yarayacak.

Sırt çantamdan, büyük çakmağı çıkarıp eğildim ve mumları yakmaya başladım.

Karanlıkta *muhteşem* görünüyorlardı.

"Orada ne yaptığını sanıyorsun?"

Kahretsiiiin. Aşağıya baktığımda bahçe katındaki adamın yüzünü asmış bana baktığını ve elinde bir şey olduğunu gördüm. *Bu bir hortum mu?* Bulunduğum yerden görünmeyecek kadar karanlıktı.

"Şişt," dedim elimi kaldırıp.

"Yangın çıkarmaya çalışıyor!" diye bağırdı adam ve elimdeki çakmağın alevinin karanlıkta parladığını fark ettim.

"Hayır, çıkarmıyorum!" Çakmağı söndürdüm ve bir yandan sessiz olmaya çalışırken bir yandan da adama seslenmeye çalıştım. Şu an motorlu bir şey uğulduyordu, o yüzden beni duyamadığını hissediyordum ama varlığımla Liz'i telaşlandırmak istemiyordum. "Tanrım, ben..."

Basınçlı suyla sözümü kesti.

Lanet olası basınçlı su.

Uğuldayan motor *buydu.*

Adam basınçlı suyu bana doğrultmuş sıkıyor, hem beni hem balkonu hem de mumları sırılsıklam ediyordu... *Kahretsiiiin.* Lanet kafama su sıkarken etrafı görmem neredeyse imkânsızdı ama

o yüksek basınçlı su, bütün yaprakları uçurup mumları söndürmüştü.

"Keser misin şunu?" diye fısıldayarak bağırdım ve etrafı görebilmek için yüzüme tutulan basınçlı su hortumundan kurtulmaya çalıştım. Ayağım takıldı, mumları savurdum ve yüzümü basınçlı sudan korumak için elimle çabalarken konuşmaya çalıştım: "Yangın çıkarmaya falan çalışmı..."

"Neler oluyor?" Adamın yanında bir kadın belirdi. Telefonunu kaldırırken gözlerini kısarak balkona baktı. "Yoksa yine mi sıçan..."

"Bu bir kundakçı!" diye bağırdı adam.

Evet, tüm bedenim uyuşurken kalp krizi geçiriyor olduğumdan emindim.

Lanet olsun, lanet, lanet, bu hiç hayal ettiğim gibi gitmemişti. Düşerek ölebileceğimi hayal etmiştim ama kundakçılıkla suçlanacağımı hayal etmemiştim.

Buradan bir an önce gitmeliydim.

House on Fire şarkısı -Liz'in şu ukala zihinsel çalma listesi- kafamın içinde çığlıklar atarken sırt çantamı omzuma atıp oluğa tırmandım ve binanın duvarları beni gizlesin diye hemen yana döndüm.

Gerçi hiç faydası olmadı çünkü gerçek bir sıçan gibi oluktan kaymaya çalışırken kadın ve adam rahatça beni izliyordu. Tanrı aşkına, kadın beni videoya çekiyordu. Binada spot ışığım gibi hizmet veren bir güvenlik ışığı vardı ve bunun daha ne kadar berbat hâle gelebileceğinden emin değildim.

Ama sonra ayağım kaydı.

Ayağım kaydı ve düşmeye başladım.

Çok şükür ki otlarla kaplı bir çalılığa indim. Yani ölmedim ama ayağa kalkıp sokakta bir suçlu gibi kaçarken bileğim beni öldürecekti. En az üç sokak boyunca hiç durmadım, yaralı bileğime rağmen kendimi yeterince güvende hissederek Mick'e beni alması için söylediğim buluşma noktasına ulaşana kadar hoplayarak koştum.

Mick gelene kadar bileğim şişmiş ve çirkin bir büyüklüğe ulaşmıştı.

"Geldiğin için sağ ol, dostum," dedim yolcu kapısını açarak.

"Sana ne oldu böyle?" diye sordu. Bileğime, çalı kesikleriyle dolu bacaklarıma, ıslak kıyafetime ve sırılsıklam saçlarıma bakarken gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Buna inanamayacaksın," dedim içeri girip kapıyı kapatarak.

"Bunu sana *Liz* mi yaptı?" dedi radyoyu kapatırken.

"Hayır ama muhtemelen bu gösteriden keyif alırdı."

Planım patladığı için bütün gece moralim çok bozuktu ama arkadaşlarım benimle *aptal âşık* diye dalga geçerken, onlarla beraberken başarısız olmanın güzel olduğunu fark ettim. İki yıllık yalnızlık ve hayat tarafından basınçlı suya maruz bırakıldıktan sonra, yanında seninle dalga geçen arkadaşların olunca canın daha az sıkılıyordu.

Ertesi gün ısınma antrenmanından ve etrafta dolanıp bileğimi burktuğum için birkaç koç tarafından azarlandıktan sonra çıkışa doğru giderken *onu* gördüm.

Benim tipim olup olmadığından ya da *benim tipim* diyeceğim bu çizgiyi onun *yaratıp yaratmadığından* asla emin olamayacaktım. *Her zaman kızıl saçlı, yeşli gözlü kızlardan mı hoşlanmıştım?*

O bir ilkti.

Sadece o vardı.

Gözleri telefonda, kapıya doğru yürüyordu ve neredeyse bana çarpacaktı.

Açıkçası çarpmasına kesinlikle izin verirdim. *Ez beni, Lib.*

Başını yavaşça kaldırıp, "Pardon," diye hafifçe mırıldandı ama sonra gözleri bir anda açılıp bana odaklandı.

"Acelen mi var, Lib?" dedim düşmesin diye elimle hafifçe onu tutarak.

Kafasında bir sürü şey varmış gibi, "Evet," dedi. Kaşlarının arasında bir çizgi belirdi ve dün geceki efsanevi başarısızlığımdan haberdar olup olmadığını merak ettim.

Her şeyi biliyor muydu yoksa ben binadan indiğimden beri panjurunu hiç açmamış mıydı? Bilmiyordum ama bilmek de *istemiyordum.*

Kapıya doğru yürüyerek, "O hâlde sonra görüşürüz," dedim.

İletişimimizin tamamı üç dört saniye sürmüştü. O hâlde neden kendimi çok canlı, sanki artık iletişim kurduğumuz için dünya daha hızlı dönüyormuş gibi hissediyordum?

"Wes. Bekle."

Başka bir zaman olsa Liz'in beni çağıran sesi başımı döndürürdü.

Ama bu sefer hiç de iyi olmadığını tahmin edebiliyordum.

Dün gece hiç yaşanmamış gibi, normal bir şekilde, "Evet?" dedim.

Nasıl böyle mükemmel dudakları olabiliyordu?

Sarılı bileğime baktı. "Bileğine ne oldu?"

"Nasıl yani?" diye sordum.

Harikasın, geri zekâlı.

"Sarılı," dedi yeşil gözleri telaşla dolu bir şekilde bana bakarken. Boyu mu kısalmıştı yoksa ben mi uzamıştım? Bu gülünç bir düşünceydi ama hafızamda birbirimize uyumumuz çok doğaldı ve sanki kafası da eskiden olduğundan daha geriye doğru yatık gibiydi. "Sakatlandın mı?"

Ah evet, sakatlandım ama ne demeliydim?

Ne biliyordu?

"Düştüm," dedim sanki rastgele düşmek benim için sıradan bir olaymış gibi omuz silkerek.

"Öyle mi?" dedi gözlerini kısarak. "Bu konuda çok fazla şey dönüyor gibi. Mesela dün gece bizim apartmanda da çok tuhaf bir şey oldu."

İşte geliyor. "Gerçekten mi?"

"Evet," dedi dudaklarını birbirine bastırıp bana bakarak. "Çılgın komşumuz kapıya gelip balkonumuzda yangın çıkarmaya çalışan biri olduğunu söyledi."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. "Yok artık?"

Gözleri beni suçlamaya devam ederken başını hafifçe yana eğdi. "Öyle. Dışarıya baktığımızda kimse yoktu ve bu adam da zaten çılgın biri olarak bilinir, anlatabildim mi?"

Bilmemesi imkânsızdı. "Evet."

Ya da belki de ben olduğumu bilmeden öylesine anlatıyordu.

Ama o kadar şanslı olmam *mümkün değildi.*

"Ama sonra çılgın komşumuzun karısı elinde video olduğunu söyledi."

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayıırrrrrr!

"Gerçekten mi?"

Dudağını ısırdı ve yemin ederim konuşurken gülecek gibi oldu. "*Gerçekten.* Duvardan aşağı düşen birinin videosu."

Biliyordu, bildiğini biliyordum. Yine de, "Tuhafmış," dedim.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi ve başını iki yana salladı. "Daha da garip olanı videodaki çocuk gençti, yani benim yaşlarımda ve bir Bruins Baseball sırt çantası takıyordu."

"İşte *bu* çok garip." *Hadi ama.* "Belki de muhteşem romantik bir jest yapmaya çalışmıştır."

"Belki de olgunlaşmamış bir serseri gibi davranıyordur," dedi tebessümü kaybolurken.

"Romantik bakış açısını takdir edersin sanmıştım," dedim parfüm kokusunu içime çekip bu planın sandığımdan çok daha zorlayıcı olduğunu fark ederek. "Küçük Liz böyle şeylere bayılırdı."

"Küçük Liz gideli çok oldu," dedi sözleriyle kalbimi kırarak. Boğazını temizledi ve omzundaki çantasını düzeltti. "Umarım o çocuk, birine bir şey olmadan dersini almıştır."

Benimle duvar arasında kalan boşluğu doldursun diye ona biraz daha yaklaştım ve başımı eğip dudaklarımı kulağına

yaklaştırdım. Saha çok gürültülüydü ve beni duymasını istiyordum. "Bence umurunda bile değildir, Lib. Çünkü zaten herkes çoktan yaralandı. O çocuğun kaybedecek hiçbir şeyi yok ama kazanmak istediği çok şey var, o yüzden kendini kollasan iyi edersin."

Başını çevirince gözleri gözlerimle buluştu.

"Kendimi kollamak mı?" dedi sıkılmış gibi davranmaya çalışarak. Fakat, "Tam olarak neyden?" derken güçlükle nefes alması onu ele veriyordu.

Yeşil gözlerine bakıp, "Yoğun ilgiden," dedim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

"Bekâr olmasına sevindim çünkü bu duruma bir ağaca tırmanır gibi tırmanacağım."

-Nedimeler*

Liz

Yoğun ilgi.

Neden söylediği şeyi düşünmeden duramıyordum? Peki, ya söyleme *şeklini*?

Kendini kollasan iyi edersin.

Bunu söylemesinin üzerinden saatler geçmişti ama sanki daha bir saniye önce söylemiş gibi yanaklarım hâlâ kızarıyor, midemde kelebekler uçuşuyordu.

"Pekâlâ, Liz," dedi Wade sırıtarak, "dün gece balkonunda ilginç bir şey oldu mu?"

Kamerayı indirdim. "Senin de mi haberin var?"

Takımdan birkaç çocuk Hitch'in arkasındaki sahada basketbol oynuyor ve Clark'la ben de çekim yapıyorduk. Gerçi Clark *taaa* öbür uçtaydı. Mickey basket atarken bana aptalca sırıtıyor, bu sırada Eli ve Wade de sanki kasanın anahtarları onlardaymış gibi şımarık bir şekilde gülüyorlardı. Detayları ya da Wes'in orada ne yaptığını hâlâ bilmiyor ve öğrenmeye can atıyordum.

"Kapa çeneni, dostum," dedi Mickey. Kahkaha atarak devam etti: "O burada değil diye arkasından..."

---

* Nedimeler (*Bridesmaids*), 2011 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

"Gerçi bu bir sır sayılmaz," diye araya girdi Wade uzanıp topu çalarak. "Fotoğrafını çektiğimizi gördü ama sadece işi *bitene kadar* çenemizi kapatmamızı söyledi. Sonrasında da sessiz olmamızı istemedi ki."

"Doğru," dedi Eli.

"Bana da anlatır mısınız lütfen?" diye çıkıştım. "Tek bildiğim balkona çıkıp sonra da binadan düştüğü."

"Bir çalılığa düştü," dedi Wade, bunu söylemekten son derece keyif almış gibi üsse doğru top sürerken. "Bir aptal gibi."

"Dur," dedi Mickey elini kaldırıp. Ama araya giremeden Wade atışını yaptı. "O aptallık etmeye *çalışmıyordu,* Liz. Sana çıkma teklif etmek istiyordu ve balkonuna çıkıp tamamen romantik bir sahne yaratmanın şansını artıracağını düşündü."

"Nasıl romantik bir sahne?" dedim Wes'in sadece balkonuma tırmanmakla kalmayıp *-aptal, canından olabilirdi-* bunu yapacağını arkadaşlarına da söylemiş olmasını sindirmeye çalışarak. "Ben baktığımda balkonda sadece kırık camlar ve su vardı."

"Çocuklar, izin verin," dedi Eli sahadan yanıma doğru sırıtarak gelirken. Telefonunu çıkardı. "Bunlar Wesley'nin seni şaşırtmak için yaptığı hazırlıkların fotoğrafları."

Kalbim mi hızlanmıştı? Elinde tuttuğu telefona doğru yaklaşırken, gördüğüm fotoğraflara soğukkanlı bir ifadeyle bakıyor olmayı diledim.

"Bu, çiçekçiden dönerken," dedi ve parmağıyla Wes'in odasına çiçek taşıdığı *-Tanrım, papatyaydı-* birtakım fotoğrafları kaydırdı. Eli, fotoğrafları kaydırmaya devam ederken *-bir sürü* papatya!- güçlükle yutkundum.

Bu da ne böyle, Bennett?

"Bak bunlar benim en sevdiklerim," dedi Eli. "Minik aşk projesi üzerinde deli gibi çalıştığı anların fotoğrafları."

Azıcık daha eğildim ve Wes'in yerde oturup kulaklıklarını takmış, çiçeklerin yapraklarını tek tek kopardığı fotoğrafa bakarken boğazım biraz daha sıkıştı. Eli, ekranı kaydırıp bu kez Wes'in yurt odasında elinde keçeli kalemle bir postere bir şeyler yazdığı

fotoğrafını gösterirken, Abe Parker'ın şarkısındaki *o aptal suratını özledim** sözleri kulaklarımda fısıldar gibi yankılandı.

Foroğrafın çekildiği sırada sadece BA yazabilmişti.

Acaba ne yazıyordu?

Ne yazmıştı ki?

Ve posterle ne yapmayı planlıyordu?

Haklıydı... Küçük Liz buna bayılırdı.

Çok şükür ki *o* gideli çok olmuştu.

Aradığınız Küçük Liz şu an telefona cevap veremez. Neden? Ah çünkü o öldü.

"Tamam, pislik yapma, Strauss," dedi Mick. Sonra yanıma gelip, "Bitmiş hâli muhteşemdi, komşuların mahvetmiş olsa da."

Sonra da *kendi* telefonunu çıkarıp bana doğru tuttu ve ben artık hiç de soğukkanlı görünmediğimden emindim.

Çünkü Wes balkonumda bir fotoğraf çekmişti. Fotoğraftaki benim balkonumdu ama çiçekler ve mumlarla donatılmıştı.

Wes tarafından.

Eskiden olduğum kişinin seveceği şekilde.

Rahatsız olup gözlerimi hızla kırpıştırarak, "Vay canına," dedim. "Bu... Vay canına."

"Eee?" Wade kaşlarını oynatıp sırıttı. "Onunla çıkacak mısın?"

"Özel hayatımı sizinle tartışacak değilim," dedim gözlerimi devirerek ama o an tüm iç organlarım kasırgaya yakalanmış gibi dönüyordu. Wes balkonumu çiçekler ve mumlarla donatabilmek için bir binaya tırmanmıştı. *Oooooof, bu da ne böyle, Bennett?* "Ayıkken Campbell'ı sormak aklına bile gelmiyor," derken sesim son derece sakin ve umursamaz gibi çıktı.

Bu Eli'ı güldürdü ama Mick'in dikkati dağılacak gibi değildi. "Bennett iyi biri, ona bir şans vermelisin."

"Evet, Buxxie," diye onayladı Wade. "Ayaklarını yerden kesebilmek için hayatını riske attı."

---

* I miss your stupid face.

Wes top sürerek belirmek için tam da o ânı seçti ve bu gerginliğime hiç de katkıda bulunmadı.

Çünkü yine o gözlüğü takmıştı, pislik.

Sonra ne konuştuğumuzu hissetmiş gibi bize doğru baktı ama arkadaşlarının tebessümlerine karşılık vermek yerine gözleri doğrudan üzerime odaklandı ve bana gülümsedi. Bu, çok büyük ve aşırı derecede samimi bir gülümsemeydi; vücudumdaki tüm oksijeni tüketecek türden bir gülümseme. Yüzüm ânında yanmaya başladı.

"Gidip ona çıkma teklif etmelisin," dedi Mickey heyecanla. "Ve aklını başından almalısın."

"Yapacak işlerim var," dedim ve kameramı alıp yüzüme doğru kaldırdım.

Hem işlerim olduğu için hem de bir anda şaşırıp tamamen kaybolduğumu kimse göremesin diye yüzümü kapatmak istemiştim.

"Hey, Buxxie," diye seslendi Wade. "Gitmeden önce senden Campbell'ın numarasını alabilir miyim?"

"Ne?" Kameramı indirdim ve Wade Brooks'un hayatında bir kez olsun samimi göründüğü bu hâlini çok sevdim. "Cidden istiyor musun?"

"Bir anda romantik aptallardan ilham aldım," dedi utangaç bir şekilde sırıtarak. "Ne diyebilirim ki?"

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

"Bir peri masalında yaşayamazsın."

-Büyülü Çift*

Wes

"Gruptakilere ne düşündüklerini sorayım."

"Ne?" diye sordum, alnımı ovuşturarak. Kız kardeşimden acilen kurtulmam gerekiyordu. Normalde onunla telefonda konuşmaya can atardım ama yapmam gereken bir ödev vardı. "Ne grubu?"

Genelde sadece oda arkadaşıyla ilgili konuşurdu, o yüzden üniversitede başka arkadaşları olduğunu duymak da güzeldi.

"Noah, Adam ve Michael ile kurduğumuz grup," dedi normal bir şekilde.

"*Ne?*" Buna inanamıyordum ama öte yandan son derece de mantıklıydı. "Sizin birlikte grubunuz mu var? Beni de ekle. Hemen."

Rahatsızlığım onu eğlendirmiş gibi, "Tabii tabii," dedi. Bu tam ona göre bir hareketti. "Alınma ama en son istediğim şey seni o grupta görmek."

"Neyle ilgili konuşuyorsunuz? Sadece benle ilgili mi?" diye sordum hem rahatsız olup hem de eğlenerek.

"Tanrım, egoya bak," dedi gülerek. "Aslında senden pek bahsetmiyoruz. Ahmak arkadaşlarını seviyorum, hepsi bu."

---

* Büyülü Çift (*Kate & Leopold*), 2001 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

"Biliyor musun? Beşimiz görüntülü konuşacağız. Hem de hemen. Herkes çevrim içi olunca beni ara," diye ısrar ettim ayağa kalkıp odada volta atmaya başlayarak. Oda arkadaşlarım yurtta değildi, o yüzden burası sessiz ve rahattı.

"Aman Tanrım," dedi ve ben aramayı sonlandırırken hâlâ gülüyordu.

Üç dakika sonra bilgisayarımda arkadaşlarımın yüzlerine bakıyordum.

"Ama cidden, bir şarkıda olabilecek en aptal dizeler," diyordu Noah tiksinerek. "Dasher, Dancer, Prancer ve Vixen; Comet, Cupid, Donner ve Blitzer'ı bilirsiniz. Ama içlerindeki *en ünlü* ren geyiğini hatırlıyor musunuz? Yani geri kalanını biliyorsanız, içlerindeki *en ünlüyü* de bilirsiniz. Aptalca bir soru dostum."

"Rudolph'a iftira atan Amerikalı değildir, seni pislik," dedi Adam.

"Bu gerçekten bir hakarettir," diye onayladı Michael.

"Beş saniyeliğine aptallığı bırakabilir misiniz?" diye sordu Sarah onlara.

"Neden, buna mecbur muyuz?" diye cevap veren Noah konu değiştiği için belli ki şaşırmıştı.

"Çünkü Wes, Liz'e romantik şeyler yapma fikrine devam edip etmemesi gerektiği konusunda kararsız," dedi Sarah sanki ben saçma tatlılığımla onu eğlendiren bir bebekmişim gibi. "Ya da ilk teşebbüsü işe yaramadığı için frene basıp basmaması konusunda."

"Bas," dedi Noah hiç duraksamadan. "İşe yaramayacak."

"Yarayacak," diye savunmaya geçti Sarah. "Sen bilmezsin."

"Joss, Liz'in *ben seni aldatmadım* itirafına çok sinirlendiğini söyledi," diye itiraz etti Noah. "O yüzden *Wes'in* yapacağı hiçbir romantik jestten etkilenmesi mümkün değil."

"Şey, ben..." diye söze girdim.

Adam, "Evet ama Liz, hâlâ eski Liz," diye sözümü kesti sanki her şeyi çözmüş gibi bilgiç bir tavırla. "O bu tip şeylere bayılır, öyle değil mi?"

"Artık değil," dedi Noah. "Joss'a göre o artık anti-romantikmiş."

"Palavra," dedim, biraz da kendi kendime. Çünkü buna inanmayı reddediyordum.

"Yine de denemeli," dedi kız kardeşim. "Kaybedecek neyi var?"

Telefonum titreşti, görmeyi beklediğim son şey Liz'den gelen bir mesajdı.

Liz: Sana bir sorum var.

Daha önce hiç yapmadığım kadar hızla cevap yazdım:

Ben: Devam et.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu, her şeye burnunu sokan Sarah.

"Liz'le, o yüzden kapa çeneni," diye mırıldanıp telefonumdaki sohbet kutusuna baktım.

Liz: En son konuştuğumuzda (dünden önce yani), birbirimize bağırıyorduk. Peki, sonrasında sana çiçeklerle balkonuma tırmanmanın iyi bir fikir olacağını düşündüren neydi?

Bu, sormasını beklediğim soru değildi.

"Ne yazmış?" diye sordu Michael bilgisayar ekranımdan.

"Evet, Wes," dedi Sarah. "Ne yazmış?"

"Daha birkaç gün önce kavga etmemize rağmen balkonuna neden çiçek götürdüğümü öğrenmek istiyor," diye mırıldanıp güzel bir cevap bulmaya çalıştım.

"Güzel soru," dedi Noah.

Hızlıca cevap yazdım:

Ben: Birbirimize bağırmış olmamız sana karşı hislerimin değiştiği anlamına gelmiyor.

"Sen ne dedin?" diye ısrar etti Sarah.

"Seni hiç ilgilendirmez," diye çıkıştım. Hepsinin defolup gitmesini istiyordum. "Şişt."

Liz: Hislerin mi? Bu SAÇMALIK.
O poster de bununla mı ilgiliydi?
Hislerinle?

Posterde ne yazdığını mı öğrenmeye çalışıyordu? Muhtemelen bunu ben hayal ediyordum ama istediği buymuş gibi cevap yazdım:

Ben: Evet. Birkaç farklı poster vardı aslında. İlkinde BANA GÖRE, SEN MÜKEMMEL DEĞİLSİN yazıyordu.

Liz: Hmmm, tamam... Mütevazı.

Bunu şaka yapıyor olmasının bir göstergesi olarak algıladım.

Ben: İkincisinde BANA GÖRE, SEN HER ŞEYSİN yazıyordu...

Hemen cevap vermesini beklemiyordum çünkü bağırıp tekmeler savurduğunu ya da başka bir arkadaşına mesaj attığını hayal edebiliyordum. Ama ânında cevap yazdı:

Liz: BU APTALLIK WES.
Alınma ama beni hiç tanımıyorsun. Nasıl her şey olabilirim?

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" dedi Sarah. "Ne yazdı?"

"Anlatsana," dedi Adam. "Meraktan çatlayacağız."

Uzanıp görüntülü konuşmayı sonlandırdım ve sonra Liz'i aradım. Cevap vermesini beklemediğim için, "Alo?" dediğinde şaşırdım.

Ayağa kalkıp odada volta atmaya başlarken direkt konuya girdim: "Seni tanıyorum, Liz, hadi ama..."

"Hayır, tanımıyorsun," diye son derece keskin bir cevap verdi. "Yıllardır seninle gerçek bir sohbet bile etmedik. Birbirimizi tanıdığımızı nasıl düşünebilirsin ki?"

"Tanıyoruz da ondan," dedim bunun hiç mantıklı olmadığını, öte yandan bizim için bir mantığı olduğunu bilerek.

"Ya, gerçekten mi? Tamam o zaman. Hafta sonları izlemeyi en sevdiğim yeni favori TV programım hangisi?"

"Ne?" Boğazımı temizleyip iyice düşündüm. "Şey, bu hileli bir soru çünkü sen hâlâ *Gilmore Girls* ve Nora Ephron filmleri izlemeyi seversin."

"Yanlış, futbol olacaktı," dedi yanlış cevapladım diye mutlu olmuş gibi.

"Bir dakika, ne?"

"Futbol izlemeyi seviyorum... Üniversite takımlarını ve NFL. Gördün mü? Artık benle ilgili *hiçbir şey* bilmiyorsun."

"Şey, seni tanımak *istiyorum*," dedim, yatağıma oturup duvara yaslanmak için dönerek. Bana söylemesini istemediğim bir şey söylediğinin farkındaydım, buna rağmen onunla yeniden telefonda konuşmak güzeldi. "Benimle dışarı çıkmalısın, böylece birbirimizi yeniden tanıyabiliriz."

Hiç vakit kaybetmeden, "Hayır, sağ ol," dedi.

Onu telefonda tutmak için, "Arkadaş olarak çıksak?" dedim hızla. "Bunu yapamaz mıyız? Randevu gibi bir randevu olmak zorunda değil. Bir şeyler yer, sohbet ederiz. En azından yine arkadaşın olmak isterim. Cuma akşamı ne yapıyorsun?"

"Planlarım var," dedi beni başından savmaya çalışarak. "Nick Stark'ın..."

"Maskeli Kayak Balosu mu?" Herkes kostüm ve kayak maskesi ile gidilecek olan şu Cadılar Bayramı partisinden bahsedip duruyordu. Partideki tek kural, yüzünü göstermemekti.

"Ben de gidiyorum," dedim biraz fazla heyecanlanarak. Liz Buxbaum'un da dâhil olduğu bir konuda heyecanlanmamam imkânsızdı, özellikle de aynı yere gidiyorsak. "Partide birlikte takılabiliriz."

"Ama beni bulamazsın ki," dedi sesinde bir tebessümle. "Çünkü başımda bir kayak maskesi olacak ve kostüm giymiş olacağım."

"İnan bana, Lib," dedim dudaklarını hayal ederek. "Milyonlarca kayak maskeli insanın içinde bile olsan, seni yine de bulurum."

"Kim olduğumu bulmana imkân yok. Bu mümkün değil."

Kendimi onun sıcak nefesine ve sesine sıkıca sarmak istedim.

"Bahse girelim mi?" dedim kazanacağımı bilerek. "Eğer seni bulursam, cumartesi benimle bir randevuya çıkacaksın."

"Sadece arkadaş kalalıma ne oldu?" diye sordu biraz neşelenmiş gibi. Tabii, bunu ben de hayal ediyor olabilirdim.

"Eğer bahse gireceksek büyük oynarım, Buxbaum," dedim sanki karşıma inanılmaz bir fırsat çıkmış gibi. "Var mısın?"

"Hayır," dedi ama gülümsediğini anlayabiliyordum. Nasıl anladığımı bilmiyorum ama anlamıştım işte.

"Of, hadi ama cidden o sesi çıkarmam için beni zorlayacak mısın?" diye sordum.

"Hangi sesi?"

"*Korkak* tavuk sesini çünkü bahse girmekten korkuyorsun. Seni çok iyi tanıdığımı ve bulacağımı biliyorsun," diye dalga geçtim ve bu meydan okumaya direnemeyeceğini bildiğimden öz güvenim çok yüksekti. "Sonra da kaybetmenin cezası olarak çekici

Wesley Harold Bennett ile muhteşem bir akşam geçirmek zorunda kalacaksın."

"*Korkak tavuğunu* kendine sakla çünkü bahsi kabul ediyorum." Odasında yatmaya mı hazırlanıyordu, yoksa bir yerlerde ders mi çalışıyordu, merak ettim. "Ama kural koymalıyız. Öylece birinin yanına gidip *Liz?* diyemezsin yoksa kazanma şansın artar."

"Tamam." *Bu kızın aklını seviyordum.* "Seni gördüğümde bağırarak söyleyeceğim bir şifremiz olmasına ne dersin?"

"Şifre," dedi yavaşça, sanki bu fikri değerlendiriyormuş gibi. "Bunu sevdim. Ben olduğumu sandığın ama aslında ben olmayan kişiyi gördüğünde, *ben koca bir serseriyim* diye bağırmaya ne dersin?"

"Bunu zevkle söylerim, seni küçük pislik," diye onayladım ve başımı duvara yaslayıp yüzünü hayal ettim. "Ama bunu söyleyeceğim kişi kesinlikle sen olacaksın."

"Rüyanda görürsün, Bennett," diye dalga geçti.

"Hem de her lanet gece, Buxbaum," diye cevap verirken hayatının geri kalanını benimle telefonda geçirmesi için ona yalvarmak istedim.

Yumuşak ve uykulu bir sesle, "Gidip ders çalışmam lazım. Cuma gecesi görüşürüz, her ne kadar sen beni *göremeyecek* olsan da."

Seni seviyorum.

"Cuma görüşürüz, Lib," dedim damarlarımda pompalanan umuttan korkarak. "İyi geceler."

Liz kapattıktan sonra elimde telefonla sadece boşluğa bakıp uzun süre oturdum. Liz, bir anda yine mümkünmüş gibi geliyordu, sanki aramızda gerçekten bir şey *olabilirmiş* gibi ve bu tarz bir olasılık dünyanın en korkutucu şeyiydi.

Nihayet ödevimi yapmak için başımı bulutlardan kaldırdım ve telefonum çalmaya başladığında, yazarlarının bile unuttuğu *alıntılanan eserler* sayfasını biçimlendirmekle meşguldüm. Neden böyle saçma şeylerle uğraşmak zorundaydım ki?

Telefonu alıp, arayan kişinin ismini ekranda görünce *şoke oldum.*

Helena Buxbaum.

Neden beni arıyor olabilirdi ki? Onunla hayatım boyunca sadece bir kez telefonda konuşmuştum ve bu birkaç yıl önceydi. Liz'le ayrıldıktan hemen sonra, 402 alan kodunu görüp telefonu açmış ve ödenmesi gereken bir fatura için arandığımı sanmıştım.

Bu şimdiye dek aldığım en soğukkanlı telefon görüşmesiydi.

Kapa çeneni ve tek kelime etme. Liz'i üzdüğün için senden nefret ediyorum ve onun eskiden erkek arkadaşı olan Wes Bennett benim için artık öldü. Ancak komşu çocuğu olan Wes Bennett'ın, eğer kızımızla ilgisi olmayan herhangi bir şeye ihtiyacı olursa diye her zaman ve her ne olursa olsun yan evde olduğumuzu bilmesini istiyorum. Tamam, hoşça kal.

Dünyada Helena kadar saygı duyduğum çok az insan vardı.

"Alo?" dedim biraz gerilerek.

"Ah... Selam, Wes. Şey, ben Helena Buxbaum. Telefonu açtığına inanamıyorum," dedi şaşırarak. "Oysa sadece ihtiyarların gelen aramalara cevap verdiğini sanırdım. Sesli mesaja düşmeyi bekliyordum."

"Senin aradığını gördüm," dedim. "O yüzden açmak *zorunda* kaldım."

"İki saniyen var mı? Parti falan varsa bölmek istemem çünkü."

Bu beni gülümsetip rahatlattı. "İstediğin kadar vaktim var ve şu an şaşırtıcıdır ki partide falan değilim. Ne oldu?"

"Tamam, şu sizin eski eve taşınan hanımefendi... Bayan Eggers? Kadın deliye benziyor bu arada ama galiba evde size ait bir şey bulmuş."

"Ne?" Gitmeden önce evin her yerini bizzat kontrol etmiştim. "Ne bulmuş?"

"Oyuncak."

Konuşmasını bekledim ama başka bir şey söylemeyince, "Pardon, *oyuncak mı* dedin?" diye sordum.

Helena gülerek, "Ah, evet, oyuncak. Ve onları bana verdi, *oyuncaklarınızı.* Her dolabın arkasında bir tane varmış. Sana bir fotoğraf gönderebilir miyim?"

"Evet, tabii ki," dedim. Hâlâ neden söz ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Yolluyorum," dedi ve fotoğraf gelince aklımı yitirdim.

Bu oyuncakları tamamen unutmuştum.

Tepenin altındaki benzin istasyonu bu "oyuncaklarla" doluydu, bir çeyrekliğe satın aldığınız bu plastik dostlarla. Çocukken Sarah sürekli onlardan alırdı çünkü alabildiği tek şey onlardı. Belli ki hepsini saklamıştı.

Böylece evden taşınırken her birini bir dolabın arkasına bantlayabilmişti.

Fotoğrafa bakıp başımı iki yana salladım çünkü her bir oyuncağın üzerine, "OYUNCAĞIN GÖZÜ ÜZERİNİZDE, EGGERS AİLESİ" yazan minik notlar asmıştı.

"Benimle *dalga mı geçiyorsun?*" dedim fotoğrafa bakıp gülerek. "Demek Sarah bu yüzden evdeki her odaya ayrı ayrı veda etmek istedi."

"Bayan Eggers ona Bennettların palyaço olduğunu söylediğimde biraz şaşırdı," dedi. "Kız kardeşin benim tuhaf kahramanım, yemin ederim."

"Benim de."

"İkinizden biri kasabaya ne zaman gelirse lütfen gelip oyuncaklarınızı almaktan çekinmeyin." Helena boğazını temizledi ve "Sizi görmeyi çok isteriz," dedi.

"Biz de," dedim. "Senin için ölmeme rağmen beni bu konuda aradığın için sağ ol."

"Hayır, sen İsa'sın, Wes," diye cevap verdi. "Ölüp tekrar dirildin çünkü Liz'i *aldatmamışsın.*"

"Doğru," dedim Helena'nın bu konuda tam olarak ne bildiğinden emin olamayarak. "Güzel."

"O yüzden ne zaman istersen gel," dedi ve son derece samimiydi. "Bu arada babanla son konuşmamdan kalan çok tatlı bir anım var. Duymak ister misin, yoksa bu seni üzer mi?"

"Duymayı *çok isterim,*" dedim çalışma masamın başında oturduğum sandalyeye yaslanarak.

"Tamam, Liz'le kavga etmiştik ve kötü bir gün geçiriyordum. Bu, Liz okula gittikten *hemen sonra* oldu. Çöpü çıkarıyordum, Stu da sizinkini çıkarıyordu. Birbirimizi araba yolunda her gördüğümüzde onunla sadece, *Selam, Stuart,* demek dışında pek konuşmazdım. Ama o an baban bana baktı ve iyi olup olmadığımı sordu."

"Öyle mi?" Bunu duyduğuma çok şaşırmıştım çünkü babam pek de sosyal biri sayılmazdı.

Hatta hiç.

"Evet... Tuhaf, değil mi? Ben de o kadar üzgündüm ki Liz'in aramalarımı görmezden geldiğini ve benden kendisini biraz rahat bırakmamı istediğini falan anlattım. Bir anda başı kesik bir tavuk gibi, ne varsa döküldüm."

Evet, eminim babam yan komşusunun duygusallaşmasına *bayılmıştır.* Muhtemelen bu olaydan sonra Helena'dan *kafayı yemiş boktan komşu* diye bahsetmiştir.

"Ama baban beni terslemek yerine bana sarıldı."

İmkânsız. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

"Hayır! Ben de inanamadım. Ve bana söylediği şeyi asla unutamayacağım, Wes. Bana sarıldı ve *çocukların olayı budur hanımefendi,* dedi. Bana *hanımefendi* demesinden ismimi bilmediğini anladım."

Göğsüm hafifçe sızlarken bir kahkaha patlattım. "Babam için bütün kadınlar öyleydi."

"Ama sonra devam etti: *Çocukların olayı budur, hanımefendi. Kelimeler konusunda aptallardır. Sürekli aslında demek istemedikleri şeyler söylerler. Ya hatalıdırlar ya da duygusal minik boklar gibi davranırlar... Kısacası söyledikleri şeyin aslında kastettikleri şey olmadığını anlamalısın."*

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım sıkışıyordu. "Böyle mi söyledi?"

"Böyle söyledi," dedi Helena bir anda ciddileşerek. Kısacası çocuklarımızın küçük birer pislik gibi davrandıklarında bile aslında bizi sevdiklerini bana kendi dilinde açıkladı. Sonra da bana, *Bunun üstesinden gelebileceklerini ve aptallığı bıraktıklarında tüm sözlerini geri alacaklarını,* söyledi."

Bir kahkaha daha attım ama gözlerim yaşarmıştı. "İyi kalpli ihtiyar Stu."

"Baban çoğu zaman sinirli biri olduğu için onun aslında nazik biri olduğunu ve bana şimdiye dek aldığım en iyi ebeveynlik tavsiyesini verdiğini duymak hoşuna gider diye düşündüm."

"Küçük pislikler demesi mi en iyi tavsiye?" diye dalga geçtim ama duygusallaştığım için sesim biraz çatlamıştı. "Hadi ama Helena."

"Baban biliyordu, Wes," dedi alçak sesle. "Çocuklarının *aslında* ne hissettiklerini biliyordu, sözleri tersini söylese bile."

Derin bir nefes aldım ve *acaba haklı olabilir mi* diye düşündüm. "Teşekkür ederim, Helena. Sen gerçekten..."

"Muhteşemim, biliyorum," diye sözümü kesti ama onun da sesi biraz ağlamaklı gibiydi. "Bir şey değil. Hadi, artık partilerimize dönelim, olur mu?"

"Evet, dönsek iyi olur," dedim boğazımı temizleyerek.

"Kendine iyi bak, ufaklık," dedi. "Noel tatilinde görüşürüz."

"Görüşür müyüz?" *Artık komşu olmadığımızı unutuyordu herhâlde.*

"O oyuncakları istiyorsun, değil mi?" dedi ve bu anne gibi yaklaşımı bir anda içime işlemeye başladı. Özellikle de, "Eğer onları almaya gelmezsen kızarım," dediğinde.

"O hâlde bunu önceliğim yapıyorum."

"O zaman görüşürüz, Wesley."

"Görüşürüz, Helena," dedim ve o kapatana kadar bekledim.

Bu belki de bir tesadüftü ama o gece, yıllardır ilk kez hiç kâbus görmeden derin bir uyku çektim.

BÖLÜM OTUZ DÖRT

"Bak, zor zamanların olacağını garanti ederim. Bir noktada, birimizin ya da ikimizin birden bu şeyden kurtulmak isteyeceğini garanti ederim. Ancak eğer senden benim olmanı istemezsem, hayatım boyunca buna pişman olacağım çünkü tüm kalbimle senin, benim için o kişi olduğunu bildiğimi de garanti ederim."

-Kaçak Gelin*

Liz

"Bunu *giyemem.*"

"Nedenmiş o?" Campbell yanımda durup omzumun üzerinden aynadaki yansımama baktı. "Eğer onu kandırmak istiyorsan, yolu bu. O, Liz diye bağıran bir kostüm arayacak, o yüzden bunun sen olduğu aklına bile gelmez."

Midem gergin kelebeklerle doluydu. Babamın Wes hakkındaki karmaşık hislerim konusunda endişelenmemem gerektiğiyle ilgili söyledikleri gayet iyi ve doğruydu. Ancak sonuçta yarın onunla bir *randevuya* çıkmak zorunda kalabileceğim bir partiye hazırlanırken, bu sözler bana hiç de güven vermiyordu.

Bunu istiyor muydum?

Kesinlikle hayır.

---

* Kaçak Gelin (*Runaway Bride*), 1999 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Ama o aptalca balkon girişimi beni sarsmıştı. Artık Küçük Liz değildim ama ne kadar ileri gidebileceğinden etkilenmemem de mümkün değildi.

Yansımama baktım ve kendimi bir hırkayla kapatmak istedim. Campbell'ın siyah lateks Batgirl kostümünü giymiştim, ayaklarımda da uzun çizmeler vardı. Elbise kısa ve biraz dekolteliydi ama asıl olayı çok dar olmasıydı ve bu bana müstehcen geliyordu.

Dapdar, simsiyah ve gizeme yer bırakmayan bir elbiseydi.

"Evet ama bu çok..." diye kekeledim ve arkamı dönüp elbise popomu gösteriyor mu diye kontrol ettim.

"Alınacağım ama... Lütfen sözlerine dikkat et," dedi Campbell kollarını kavuşturarak. "Çok çekicisin ve yüzün de kapalı olacak. Sen istemediğin sürece kimse bunun sen olduğunu anlamaz."

Yansımama tekrar baktım. *Kimse ben olduğumu anlamayacak.*

"Tadını çıkar ve eğlenmene bak." Başını yana eğdi. "Bana kedi kostümü kaldığı için üzülebilirsin."

"Ama *Cats Müzikali* kostümü çok tatlı. Muhteşem görüneceksin," diye savundum.

"Evet, muhteşem, çekici demek değil ama ben halledeceğim." Sırıtınca onun için endişelendim. Bütün gece Wade'le telefonda konuşmuş ve ona tam anlamıyla vurulmuştu. Mutlu olması hoşuma gidiyordu ama sonunda üzülmesinden korkuyordum.

İyi bir çocukla bile işler hızla değişebiliyordu, hele de Wade gibi kendini beğenmiş biri? Bu insanı endişelendiriyordu.

"Şimdi gidip üzerimi değiştireceğim, çıkmadan önce bir tek atalım, olur mu?" dedi.

Bir şeyler içtik ve Leo rakunları beslendikten sonra kapıyı kilitleyip bir Uber'e doluştuk. Campbell, Taylor'ın *Cats*'teki karakteri Bombalurina gibi giyinmiş, Clark Thor olmuş, Leo da Eros kılığına girmişti. Kostümünün içine bir konfeti cebi diken Leo, insanlara rastgele konfeti fırlatacağı için çok heyecanlıydı.

"Tamam, unutmayın... Eğer benimle konuşmanız gerekirse *alçak sesle* konuşun," dedim açığa çıkmama bahsimizi düşünüp heyecanlanarak. "Wes, sadece Thor'u takip etse bile beni bir saniyede bulur."

"Sanki *senin* yanında takılacağım da," dedi Clark. "Benim arayacağım başka biri var."

"*Ne?*" Campbell öyle bir bağırdı ki Uber şoförü dikiz aynasından bize baktı. "Kimi arayacaksın?"

Clark omuz silkti. "Henüz karar vermedim."

"*Bu da* ne demek?" diye sordu Leo.

"Bir dünya ilginç insan partide bizi bekliyor demek," dedi Clark o her zamanki Clark tarzıyla. Güya ironik oluyordu ama aslında değildi.

Yolda kayak maskelerimizi çıkarmıştık (tabii ki kostümlerimize uygun şekilde süslemiştik) ama Nick'in evinin önüne vardığımızda taktık.

Campbell kapıyı açtı ve "Gitme vakti," dedi.

Yüzlerimiz kapalı bir şekilde, araçtan inerken muhtemelen Uber şoförünü korkutmuştuk ama hemen sonra içeri girdik. Parti çoktan başlamıştı.

Ki bu hiç de sürpriz olmadı.

Herkes kayak maskesi konseptine bayıldığı için içerisi çok kalabalıktı. Ev, -Bel Air'de bir konuk eviydi- hepsi de saçma sapan süslenmiş kayak maskeli insanlarla doluydu ama bu gürültüye rağmen, vardıktan hemen sonra Wes'in kahkahasını duydum.

Onu göremiyordum ama kahkahasını tanıdım.

Gözlerimi kapatıp o kahkaha eşliğinde birçok yere gidebilirdim. O kahkaha *La La Land*'deki Mia ve Sebastian teması gibi, hayatımın pek çok sahnesinde ortaya çıkan tutarlı bir bağ ve sürekli tekrarlayan bir melodiydi.

Daima orada, arka planda çalardı.

Gözlerim kalabalık oturma odasını taradı ve daha uzun sürecekmiş gibi gelmesine rağmen onu hemen buldum.

Wes, Batman olmuştu.

İroniye bak.

Siyah beyzbol pantolonu giymiş, sarı bir kemer takmış ve önüne kâğıttan yapılmış sarı bir yarasanın yapıştırıldığı uzun kollu, Under Armour marka siyah bir tişört giymişti. Yanındaki atın söylediği şeye kahkahalarla gülüyordu ve onu izlerken, gülmüyor olsa da muhtemelen onu zaten bulabileceğimi fark ettim.

Çünkü hiç kimse Wes gibi hareket etmezdi.

Yani, tabii ki uzun boyu, uzun kol ve bacakları da kimliğini belli ediyordu ama bundan daha fazlası vardı. Gülerken başını arkaya atış şekli, maskenin bittiği yerin hemen altında boynundaki o belirgin âdemelması ve vücudunun rahat hareket edişi ortaya sanki bir arabayı kaldırabilirmiş gibi aptalca bir erkek kareografisi koyuyordu.

Wes, sanki kendi markasında bir insan gibiydi.

Ayrıca... şişme kas kostümü giymiş gibi de görünüyordu ama aslında bu onun kendi vücuduydu.

"Bir şey içmem lazım," dedim Campbell'ı biralara doğru çekip üç şeyi merak ederken.

Wes beni tanıyabilecek miydi?

Tanımasını istiyor muydum?

Eğer tanırsa onunla gerçekten randevuya çıkacak mıydım?

BÖLÜM OTUZ BEŞ

"Beni seviyorsun. Gerçek mi değil mi?"

-Açlık Oyunları*

Wes

Onu bulmak zorundaydım.

AJ'i dinliyordum ama gözlerim her yerdeydi. Liz'i bulup bahsi kazanmalıydım.

"Bir büyücü ya da bir asil gibi uzun bir cübbe giymiş. Bu hatun vücudunun hiçbir yerini göstermiyor, öyle ki kız olduğundan bile emin değilim. Bir adam, uzun boylu bir çocuk veya kısa boylu bir yeti** bile olabilir. Ama Mick ona baktı ve *hemen dönerim* deyip gitti."

"Öyle mi?" dedim odadaki diğer insanlara bakmak için dönerek.

"Evet ve bir saattir de yok." AJ başını iki yana sallayıp, "O yüzden harekete mi geçti yoksa öldürüldü mü, emin değilim."

"Kim bilir?" diye mırıldandım.

"Sen beni dinliyor musun?" diye sordu maskesinin arkasından sesi sinirli gibi çıkan AJ.

"Hayır." Mutfağa doğru baktım. "Liz'i bulmaya çalışıyorum."

---

* Açlık Oyunları (*The Hunger Games*), Suzanne Collins'in aynı adlı romanından 2012 yılında uyarlanan bilim kurgu filmi.

** Yeti (Kocaayak), Himalayaların en yüksek kesiminde yaşadığı söylenen, insana veya ayıya benzeyen büyük, tüylü bir yaratık. (e.n.)

"Buxxie..." diye sırıtarak başını iki yana salladı. "Şu bahis olayına bayıldım. Onu bulman lazım çünkü maceranız biterse sıkılırım."

"Seni eğlendirebildiğime sevindim."

"Şu olabilir mi?" dedi kedi kostümlü şahsı işaret ederek.

Bu Liz'in giyebileceği bir kostümdü (elbette *Cats*'teki herkesin ismini bilirdi) ama izlerken o olmadığını anladım. Vücudunun kıvrımlarını ezbere bilmediğimden değil (hadi ama... biliyordum) ama elleri yüzünden.

Birinin ellerini sevmek tuhaf mı?

Kedinin uzun, pembe tırnaklı normal elleri vardı ama bunlar *Liz'in* elleri değildi. Piyano çalışını birçok kez izlemiştim ve tuşların üzerinde hareket eden o uzun, asil parmakları hep dikkatimi dağıtmıştı.

Mükemmel kesilmiş ve neredeyse daima ojeli olan tırnaklarıyla Liz'in elleri birçok şeyi yapabilecek kapasitedeydi.

Ellerine şiir yazmak istemem kafayı yediğim anlamına gelir, değil mi?

Görevdeki bir adam gibi etrafı inceledim ama hiç kimse o değildi.

Bir saat sonra paniklemeye başlamıştım.

Ya gelmemişse? Ya da gelmiş ama ben bulamıyorsam?

Kazanmama ihtimalimi düşünmemiştim bile.

Mick'i aramak için üst kata çıktığımda stresliydim fakat hemen sonra Liz'i buldum.

Koridor insan doluydu ve tam pes etmek üzereyken parfümünün kokusunu aldım. Olduğum yerde kalıp etrafa baktım. Pop-Tart gibi giyinmiş biri vardı ki o *Liz değildi.* Biri de lateks bir Batgirl kostümü giymişti -*kesinlikle* Liz değildi- göğsü kıllı Eros da Liz ihtimalini ortadan kaldırıyordu. Bir de ayakları Buxbaum'a ait olamayacak kadar büyük olan bir Scooby-Doo vardı.

Çok sabırsızlanmaya başlamıştım.

Tam aşağıya inecekken Batgirl dönüp Eros'la konuşmaya başladı. Sesini duyamayacağım kadar gürültü vardı ama mavi gözleri -yeşil değil- kayak maskesinden görünüyordu.

Dudakları da.

Daha dikkatli bakınca o kaygan, ıslak ve parlak kırmızı dudakları kendi yansımamdan bile daha iyi tanıdığım bir tebessümle yukarıya doğru kıvrıldı.

Bunlar Liz'in dudaklarıydı.

Tanrı aşkına.

Gözlerim tekrar kostümüne kaydı. Az kalsın kahrolası dilimi yutacaktım.

O çizmeler, o bacaklar... Yüce *Tanrım.*

Gözlerim vücudunda dolaştı (dizlerimin bağını çözen o siyah lateksin tadını çıkardı) ve kayak maskesine baktığımda gördüğüm şeye inanamadım.

Renkli lens takmıştı... küçük *pislik.* Bu mavi gözlü sahtekârın kurnazlığına kahkahalarla gülmek istedim ama aynı zamanda manyak gibi gülerken aya doğru ulumak da istedim çünkü *şükürler olsun* kazanmıştım.

Kazanmıştım ve çok yakın bir gelecekte Batgirl tüm akşam benim olacaktı.

Kalabalık koridordan geçip nihayet onun arkasına geldiğimde (Onca insan arasında beni hâlâ görmemişti) parfümünün kokusuyla çarpıldım. Kulağına eğilerek ona yavaşça, "Ben koca bir serseriyim," dedim.

Şaşkın bir çığlık attığını duydum, ardından başını çevirdi ve o kocaman mavi gözleriyle bana baktı.

O ruj.

Elleri bile dikkatimi dağıtıyorken, dudakları beni deli ediyor.

"Beni bulduğuna inanamıyorum," dedi nefes nefese. Gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuştu.

Eros ona doğru eğilip kulağına bir şeyler söyledi. Liz onu dinlerken gözlerini üzerimden çekti.

Kimdi bu çocuk? Bence ufak tefek ama biraz fazla dağılmış bir tipti.

Ve Liz'e biraz fazla yakın duruyordu.

"Bu arada lenslerin yüzünden az kalsın yanılacaktım." Lanet olası Eros'un, Liz'in dikkatini çalmasını istemiyordum. "Seni küçük sahtekâr."

"Kostümün bir parçası," diyerek omuz silkti.

Bu da bir beyefendi olmamı zorlaştırdı. Kesinlikle tüm vücudunda gezinmek isteyen gözlerimi, kırmızı dudaklara ve kıvrık, siyah kirpiklere sabitledim çünkü bir pislik değildim. "Yani Batgirl'ün gözleri mavi mi diyorsun, Buxbaum? Bunun bir gerçek olduğunu bildiğini mi?"

"Bunu herkes bilir," dedi Eros ve o aptal, pembe kayak maskesinin ardından Liz'e sırıttığını gördüm.

Yumruklamaya çok elverişli bir ağız.

"Muhtemelen randevu zamanımızı ayarlamalıyız," dedim hafifçe dirseğini kavrayarak. Parmak uçlarım o yumuşak Lizzie tenine değdiğinde elektrik çarpmış gibi oldum.

"Şimdi mi?" dedi rahatsız olmuş gibi bir sesle.

Ve bu da *beni* biraz rahatsız etti.

"Sonra yapın," dedi Eros, bu sanki bekleyebilecek aptalca bir şeymiş gibi elini sallayarak. Ve *bu* beni daha da rahatsız etti.

Sonra yarı elbise benzeri kostümüne uzanıp suratıma pembe toz fırlattı.

"*Seninle* konuşmuyordum," dedim dişlerimi sıkarak ve bir kaçış yolu aradım. Liz'le ikimizin bu lanet olası Eros'la yan yana olmayacağımız herhangi bir yer.

Yani bu fazlasıyla ironikti, öyle değil mi? Eros'un bize aşk okları fırlatması gerekmez miydi? Bu çocuk işinde hiç başarılı değildi. Arkamızdaki kapının topuzuna uzandım ve açıldı.

Evet.

"İşte," dedim koridorun sonundaki kapıyı açarak. "Bana iki dakika var."

Ben onu kibarca kapıya doğru *iterken* çok hızlı bir şekilde gözlerini kırpıştırıyordu. "*Wes...*"

"Hemen dönecek," dedim başını yana eğen ama tek kelime etmeyen Eros'a.

Aynen öyle, Eros... kapa çeneni.

İçeriye girdik ama kapı arkamızdan kapandığında duvarda bir düğme bulamadım. Ve oda *karanlıktı.*

"*Wes,*" diye bağırdı Liz elimden kurtularak. "Neler oluyor?"

"Eros araya girip durmadan bir dakikaya ihtiyacım var. Işıklar nerede?" dedim elimi duvarda gezdirerek.

"Ah, bu mükemmel," diye mırıldandı ve telefonunun feneri karanlığı aydınlattı. "Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Bence de aman Tanrım," diye onayladım ve gözlerim önümüzde sallanan merdivenin dehşetini ve basamakların yanına yığılmış, kim bilir nelerle dolu olan kutuları süzerken olduğum yerde donakaldım.

"Beni tavan arasına mı soktun?" dedi sanki yanımızda biri varmış gibi alçak sesle bağırarak.

"Bilmiyordum ki," dedim kapı koluna uzanırken. "Burası çok ürkütücü."

"Hem de nasıl," diye onayladı.

Ama kapının topuzu dönmedi. Sertçe çekiştirdim ama lanet şey kıpırdamadı bile.

Hem de hiç.

"Tamam, sakın panikleme, Buxbaum. Ama içeride kilitli kalmış olabiliriz."

"*Ne?*" Elini elimin üzerine koyup topuzu çevirmeye çalıştı ama çok sıkışmıştı. "Aman Tanrım."

"Sorun yok," dedim sakin bir şekilde ve kayak maskemi çıkardım. "AJ'e mesaj atarım, gelip bizi kurtarır."

"Ben de Campbell'a atayım," dedi kayak maskesini çıkarıp mesajlara girerek.

İkimiz de mesajlarımızı yolladık, ekranlarımız bu ürkütücü karanlıkta parlıyordu ama ben hiç paniklememiştim. Kapıya vursak bile partinin gürültüsünden kimse bizi duymazdı ama telefonlarımızın şarjı doluydu ve Liz'le birlikteydim.

Bir anda ürkütücü ve karanlık bir tavan arası bile gözüme mükemmel bir yer gibi geldi.

Karanlıkta onun yanında dururken midemdeki kelebekler delirmiş gibi uçuşuyordu. *Çok yakınımdaydı.* Bu, düşünmem gereken son şeydi ama kokusu bütün vücudumu harekete geçirmişti ve o uzun, siyah çizmeleri dokunabileceğim kadar yakınımdaydı.

AJ'in cevabıyla telefonum aydınlandı:

AJ: Geliyorum.

"Campbell da geliyormuş," dedi Liz, onun da telefonu aydınlanınca.

"Seni buraya sürüklediğim için üzgünüm." Karanlıkta onunla kilitli kalmaktan hiç de üzgün değildim (yani bu tamamen yalandı) ama *onun* karanlıkta bir tavan arasında benimle birlikte kilitli kalmaktan mutsuz olma ihtimaline üzüldüm.

Çıkışarak karşılık vermesini bekliyordum ama söylediği tek şey, "Üniversiteli çocukların neden böyle bir tavan arası olur ki?" oldu.

Telefonunu kaldırıp örümcek ağıyla kaplı kutuları ve küçük alana yığılmış şekilleri aydınlattı.

"Bunlar belli ki seri katil de ondan," dedim ama gözlerim karanlıkta saçlarının görünüşüne, telefonun loş ışığında profilinin mükemmelliğine takıldı.

"Aynen," dedi bana bakıp kendisini izlediğimi görünce başını ânında çevirerek.

Biri kapının topuzuyla oynuyormuş gibi bir gürültü oldu ama elimi topuza koyduğumda dönmedi. Hem de hiç.

"Powers?" diye bağırdım kapıya ağzımı dayayarak.

Erkek sesleri duyuyordum ama ne söylediklerini anlayamayacağım kadar çok gürültü vardı.

Telefonum aydınlandı.

AJ: Ufak bir sorun var.

"Of," dedim ama sonra Liz, "Campbell kapı topuzunun oynamadığını söylüyor. Stark'ı bulup anahtarı var mı diye bakacaklar," dedi.

"Anahtar mı?" Topuzu görebilmek için dizüstü çöküp telefonumu kaldırdım. "Bu tarafta kilit falan göremiyorum."

"Bu *harika,*" dedi sinirli bir sesle.

"Eminim onda anahtar vardır," dedim onu rahatlatmaya çalışarak.

"Kilit yok diye kendin söyledin," diye çıkıştı öfke dolu bir sesle.

"Sakin ol, Buxbaum, her şey düzelecek," derken, onu rahatsız eden şey burada kapalı kalmak mı yoksa benim yanımda olması mı diye merak ettim. "Klostrofobin mi var?"

"*Hayır,*" diye çıkıştı. "Sadece burada olmak istemiyorum, hepsi bu."

Demek konu *bendim.*

"Sonunda içeriye girebildiklerinde muhtemelen çürümüş ve örümceklerin yediği cesetlerimizi bulacaklar," dedi ve bu bana Küçük Liz'i o kadar çok hatırlattı ki hüsranım yerini neşeye bıraktı.

"Tanrım. Burası biraz karanlık."

"Bu örümcek ağları kendiliğinden olmadı herhâlde, değil mi?"

"Bunu düşünmemeyi tercih ediyorum." Başımı çevirip, "Yukarısı nasıl acaba, merak ettim," dedim.

"Tahminimce kırık oyuncak bebekler ve mankenlerle dolu bir mezarlık gibidir," dedi.

Liz'in telefonunun titrediğini duyduğumda ekranı aydınlandı. "Bu Campbell," dedi.

Mesajı okurken onu izledim.

"*Hayır, hayır, hayır...*" diye sızlanarak bana baktı. Yüzü ve o kaygan dudakları telefonun ışığında aydınlanmıştı ve nabzımın yükselmesine sebep oluyordu. "Bak."

Mesajı okuyabilmem için telefonunu uzattı. Nick'in ev sahibinin bir anahtarı vardı ama adam otuz dakika uzaktaydı. Campbell ve Leo gidip anahtarı alacaklardı ama onlar dönene dek beklemek zorundaydık.

Mutlu olmamam gerektiğinin farkındaydım, özellikle de Liz mutlu değilken ama nasıl olamazdım ki? Az evvel bana, Liz'le rahatsız edilmeden geçirebileceğim tam otuz dakika verilmişti. Bundan en iyi şekilde yararlanacak ve içeride kilitli kaldığımız bu yeri bize unutturmaya çalışacaktım.

"Beklerken ne yapmamız gerektiğini kesinlikle biliyorum," dedim.

İfadesi, sanki örümcek ağlarıyla dolu tavan arasında onu sıkıştıracağımı ciddi ciddi düşünmüş gibi, paha biçilemezdi. "Aklını tehlikeli yerlerden uzak tut, Buxbaum. Sadece birbirimizi tanımak için yirmi soru oyunu oynamayı kastetmiştim," dedim hafifçe gülerek.

"Beni zaten herkesten daha iyi tanıdığını sanıyordum," dedi dalga geçer gibi.

"O hâlde bunu kanıtlamak için bir şansım var demektir," dedim birinin parfümü yüzünden aşırı heyecanlanmak mümkün müdür diye merak ederek.

Çünkü ona her yaklaştığımda hafifçe koklamadan duramıyordum.

"Ama önce yukarıda ne olduğunu bir görelim."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdı tiz bir sesle. "O yıkıntı basamaklardan asla çıkmam."

"Ah, hadi ama Lib," dedim telefonumun fenerini merdivene doğru tutarak. "Maceracı ruhun nereye gitti?"

"Her korku filminde, sıradaki kurban da tam olarak bunu söyler."

Haksız değildi ama ilk basamağa adımımı atar atmaz bir pencere gördüm. "Yukarıda bir pencere var."

"Chucky bizi itip öldürsün diye mi?" dedi çekinerek.

"Tişörtümün arkasından tut ve beni takip et. Üzerine gelen tüm kötülükleri yok edeceğime söz veririm," dedim.

"İyi de ya o kötülük sensen?"

"Anahtarı olmadığından emin olduğum bir kapıdan seni karanlık bir tavan arasına soktuğum için mi?" diye sordum parmakları tişörtümün altından tenime değince zevkle inlememek için kendimi zor tutarak. "O hâlde ben gerçekten aşırı zeki biriyim."

"Öyle olmadığını biliyorum," diye dalga geçti ve bu bana bir zafer gibi geldi. Eskiden dalga geçerek iletişim kurardık, o yüzden kendini unutup benimle dalga geçmesi tekrar *bizmişiz* gibi hissettirdi.

Basamaklardan çıkmaya başladım, o da tişörtümün arkasından tutarak beni takip etti. Gerçekten de bunu yapmasını, bana dokunmasını beklemiyordum o yüzden basamakları çıkmakta hiç de acele etmedim.

Tepeye vardığımızda burası şaşırtıcı derecede... boştu.

"Eşyalar nerede?" Etrafı aydınlattım ve koca tavan arasının birkaç küçük kutu ve bir sallanan sandalye dışında bomboş olduğunu gördüm. Aşağıdaki alanın tam tersine.

"Hayaletler burada yaşıyor olmalı," dedi elleri hâlâ sırtımda olan Liz. "Alanı Marie Kondolamışlar."*

"Mantıklı," dedim pencereye doğru giderek.

Biraz zorlandıktan sonra açıldı ve *evet*, tam olarak ihtiyacım olan şeyi gördüm.

"Gel," dedim ama tişörtümü bırakmasını istemediğim için dönmek de istemedim. "Bu mükemmel."

Pencereden, çok şükür ki oturmak için mükemmel bir yer gibi görünen çatıya çıktım. Çılgın bir eğimi yoktu ve pencerenin

---

* Marie Kondo, Hayatı Sadeleştirmek İçin Derle, Topla, Rahatla kitabının yazarıdır. (ç.n)

hemen önünde düz bir alan vardı. Sanki yıldızlarla dolu geceler için özellikle tasarlanmış gibi.

"Çatıya çıkmalı mıyız, emin değilim," dedi peşimden dışarı çıkarak. Sonra irkilmiş gibi nefes alışını duydum. "Ah."

Sonra ona baktım ve gülümsedi.

"Değil mi?" dedim. Tişörtümü bıraktı. "Tavan arasında kilitli kalmak o kadar da kötü değilmiş."

"Şu Dollanganger'daki* çocuklar buna bayılırdı."

"Otur," dedim saçak yerine tahta çıkıntısı olan düz alanı işaret ederek. "Dollanganger'daki çocuklar da kim?"

"*Çatı Katındaki Çiçekler?*"** Elbisesini altına kıvırıp -*Tanrım, o elbise*- çatıya otururken bana sanki söylediğini anlamam gerekirmiş gibi baktı. "Kitap?"

"Hiç duymadım," dedim yanına otururken.

"Muhtelemen iyi olmuş, zira analiz etmeye uygun değil." Gökyüzüne baktı ve "Bu biraz muhteşem," dedi.

"Vay canına," dedim dirseklerimi dizlerime dayayıp aşağıya bakarak. Sadece yıldızları görmekle kalmıyorduk, aynı zamanda mahallenin müthiş manzarası da ayaklarımızın altındaydı. Liz'le tavan arasında kilitli kalmayı planlamamıştım ama bu muhteşem bir durum olmuştu. "O zaman soru bir."

"Yirmi soru oyununa tamam demedim," dedi. "Bil diye söylüyorum."

"O hâlde bakalım Bayan Buxbaum baskı altında sorulara cevap verebiliyor mu? Soru bir: Şu an en sevdiğin yiyecek hangisi ve neden Clark erkek arkadaşınmış gibi davrandın?"

O sahte sevgili olayını bilmeme şaşırmışa benziyordu (Omaha yolculuğundan sonra Clark LA'de beni görür görmez yanıma gelip itiraf etmişti) ama kızmadı. Sadece omuz silkip, "Seni görünce panikledim ve bir anda öyle söyledim. Ve son zamanlarda tako

---

* DollangangerAilesi (*Dollanganger Family*), V. C Andrews'a ait bir roman serisidir. (e.n.)

** Çatı (*Flowers in the Attic*), V.C. Andrews'un Dollanger Ailesi serisindeki romanlardan biri. (e.n.)

hastasıyım diyebilirim. LA sokaklarında satılan takolar inanılmaz iyi."

"İlginç," dedim bir kez daha ne kadar çok değiştiğini düşünerek. "Ben henüz LA'de tako yemedim."

Şehre doğru bakarak, "Neyi bekliyorsun, Bennett?" diye sordu.

"Bedava olmalarını," diye itiraf ettim. "Kampüsteki yiyeceklerin bana hiçbir maliyeti yok, o yüzden artık en sevdiğim restoranlar B-Plate ve Rendezvous."

"Zekice," dedi bana bakarak ve o an aklından ne geçtiğini merak ettim. Bir şekilde beyninin finansal durumumun gerçekliğini irdelediğini biliyordum. "Şimdi de baskı altında cevaplanması gereken soru sırası *bende.* Otis bu aralar hangi cehennemde yaşıyor?"

Bu beni güldürdü çünkü her zaman köpeğim sinir bozucuymuş gibi davranır ama arka bahçedeki çitlerin arasından ona gizli gizli yemek verirdi. "Artık Michael Young diye birinin evlat edindiği oğlu oldu."

"Kapa çeneni," dedi gözlerini kocaman açarak. Sanırım yanımdayken nasıl davranacağını bilemediği o anları tamamen unutmuştu. "Gerçekten mi?"

Başımı sallayıp, "Ne Sarah ne de ben okula getiremezdik ve annemle yaşarsa göz ardı edileceğinden korktum. O yüzden artık babası Michael ve haftada bir onu görüntülü arayarak ziyaret ediyorum."

Kendine rağmen gülümseyerek, "Olamaz," dedi.

"Michael geri taşındığında , onun muhteşem biri olduğunu söylerken haklıydın," dedim omzumla omzunu dürterek. "Yemin ederim öyle biri."

"Haklı olduğuma sevindim," dedi o da beni dürterek. Böylece, geçen yıl Michael'ın bana yardımlarını takdir ettiğini anladım. "Soru iki, baskı altında tabii ki."

"Sıra *bende*," dedim kaşlarımı çatarak fakat içimden çılgınca dans etmek geliyordu çünkü omzunu omzuma yaslamıştı.

Ve *bana* sorular sormak istiyordu.

Lütfen Tanrım, bu bir rüya olmasın.

"Bana ne," diye cevap verdi. "Soru iki. Beni nasıl tanıdın? Ufak bir detayı atlamış olmalıyım ve ne olduğunu öğrenmem lazım."

Bu soruyu, ona takıntılı olduğumu itraf etmeden cevaplamamın bir yolu var mıydı? *Mükemmel tırnaklarını arıyordum* cevabı, uzaklaştırma kararı almasına yetecek kadar psikopatça olabilirdi.

Yine de yalan söylemenin ne manası vardı? Artık ona daha fazla yalan söylemek istemiyordum.

"Kokundan," dedim. Ve sesim *tabii ki* aptal bir ergen âşıkmış gibi çatladı. "Parfümünün kokusunu aldım ve sonra dudaklarını gördüm."

"*Dudaklarımı mı?*" diye tekrar ederken bu aptalca bir kazaymış gibi kaşlarını çattı.

"Libby, bunu biliyor musun bilmiyorum ama dudaklarına takıntılıyım," diye itiraf ettim. Bunun onu geri çekeceğinden emindim ama hızla gözlerini kırpıştırmaya başlayınca cesaretlendim. "Dudaklarının bir tebessümle kıvrılması kadar güzel bir şey görmedim, o kırmızı kaygan rujun da bir matadorun pelerini gibi..."

"Lütfen kendini boğaya benzetme," diye sözümü kesti.

Ağzından başka bir yere bakamayarak, "Tam da karşında duran boğa için hem de," diye cevap verdim.

Son derece hafif bir sesle, "Tanrım beni koru," dedi. "Kendini tehlikeli bir sığır sanan şu çocuktan."

"Tehlikeli bir sığır mı?" Gözlerinin içine çok yakından baktım ama dudakları dudaklarıma neredeyse değecek kadar yakın olduğu için ne konuştuğumuzu bile hatırlamıyordum. "Bir erkeğe kendini aptal gibi hissettirmeyi çok iyi biliyorsun."

Omuz silkti. "Kendini öfkeli bir boğayla kıyaslayan her erkek aptaldır zaten," dedi.

"Çok kötüsün." Başımı iki yana salladım ve gözlerim yine ağzına, o parıltılı dudaklarına gitti. "Gerçekten ama gerçekten gözlerimi dudaklarından alamıyorum."

Yutkundu ama bir şey söylemedi ve bunun iyi mi yoksa kötü bir sinyal mi olduğundan emin olamadım.

Görünmez bir ip beni ona doğru çekerken, gözlerimi üzerinden ayırmadan, "Sana bir soru sorabilir miyim?" dedim.

"Oyunumuz bu ya zaten?" dedi ama sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Eğer sen ve ben herhangi bir Cadılar Bayramı partisinde, sıfır geçmişi olan herhangi bir Batgirl ve Batman olsak ve bir tavan arasında kilitli kalıp çatıya çıksak," dedim ama Liz beni o gözleriyle dikkatle dinlerken ilaç verilmiş gibi hissediyordum.

"Evet?" diye cevap verdi ve bu kez gerçekten fısıldadı.

"Ve ben şunu yapsam," diyerek başımı eğdim ve soluklarımız birbirine karıştı. "Seni öpmeme izin verir miydin?"

Dudakları neredeyse benimkilere dokunurken, "Bu senaryoda, muhtemelen evet," dedi.

Kafam patladı.

Gözleri yarı kapalı bir vaziyette, "Gerçi onlar biz değiliz," diye fısıldadı.

"Ama..." Parmağımı elmacık kemiğinde gezdirdim, o beni izlerken elim titriyordu ama geri çekilmedi. "Onlarmış gibi yapsak?"

Yutkundu ve hiçbir şey söylemedi.

Yine de hâlâ geri çekilmiyordu.

Sanki ikimizde birbirimize doğru eğilmiş, bizim için verilecek kararı bekliyor gibiydik.

Başımı eğdim ve sıradan Batman rolümü oynadım. "Hadi ama Batgirl."

"Şey," diye fısıldadı, sonra parmaklarını saçlarıma kaydırıp dudaklarımızı birleştirdi.

Zaman durdu çünkü ellerini üzerimde hissedip ağzım o kaygan dudaklarla buluştuğunda her şey ağır çekimde akmaya

başladı. Liz'in farkındalığı duyularımı ele geçirirken bedenimdeki her bir sinir ucum çatırdadı, her saç telim diken diken oldu.

Ve sonra patladı.

Kontrolden çıktı.

Aniden dudaklarımız birbirleriyle temas kuruyor, onu tutarken avuçlarım pürüzsüz yüzünde yukarı doğru kayıyordu. Başını eğip dudaklarını açtığında kendimi güçsüz hissettim. Parmaklarının saçlarımda gezindiğini hissedebiliyordum. Onu öpme şeklim inanılmaz sıcaktı ve boğazından bir ses çıkardığında -sabırsızcakafamdaki her şey patladı ve tüm kararsızlığımı geride bıraktı.

Her şeyi unuttum -nerede olduğumuzu, nasıl soğukkanlı olunacağını- ve dudaklarına yapışıp, bana vermeyi istediği her öpücüğü çaresizce aldım. Kontrol Liz'deydi, beni öpücükleriyle ısıtırken dişleri beni delirtiyordu ve göğsüm çok sıkışmış gibi hissediyordum.

Kalp krizi mi geçiriyordum?

O her zaman bir çeşit mitolojik tanrıça gibi öpüşürdü, daha fazlasını verirken her şeyimi vermemi talep ederdi -*Yüce Tanrım*- ve bu hiç değişmemişti.

Aklımdan tek bir şey geçerken -*bu Liz, bu Liz*- kalbim hızla çarpıyordu. Ellerim belini buldu ve o çatıda Liz'i kendime daha da çok yaklaştırdım, kollarımı vücuduna doladım ve vücudunu vücuduma sıkıca yapıştırdım. *Yuva, yuva, yuva, yuva...* Bir yandan da bir daha asla elde edemeyeceğimi bildiğim ama almak için yalvardığım leziz bir yemekmiş gibi o tatlı dudaklarına sahip çıktım. Onu burada tutmak ve gitmemesi için elimden geleni yapmak istiyordum. Kollarının omuzlarıma dolandığını hissederken onu tükettim ve alabileceğim, bana vermek istediği ne varsa alıp içime çektim.

Nefes alıp verişi çaresizdi ve buna bayıldım çünkü benimki de ondan farksız değildi. Aşağıdaki sokaktan gelen sesler duydum ama Liz Buxbaum dışında hiçbir şey umurumda değildi. Bir stadyum dolusu rahip o an bizi izliyor olsa bile durmazdım.

Gerçekten.

Beni durduramazlardı.

Gözleriniz bayram etsin, rahipler.

Bir şekilde bunun *Liz* olduğunu teyit etme ihtiyacı ile gözlerimi açtım. Gerçekten benim kollarımdaydı, parlak gözleri benimkilerle aynı anda açıldı. Birbirimize bir şey varmış gibi baktık -belki de soruları düşünüyorduk- ama öpüşmeyi kesmedik. Dudaklarımız yavaşlayıp durgunlaştı, daha da samimi bir hâl almaya başladı ve bu, bir şekilde o aç ve saldırgan öpücüklerden çok daha gerçekçiydi.

Pek çok kez sessiz anlardaki kaçamak öpüşmelerimiz -onun yurt odasında, benim yurt odamda, gün batımında plajda- gibi hissettim. Yani ben aklımı kaçırıp onu tamamen kaybetmeden önceki anlardaki gibi.

Gözlerini kırpıştırdı, tekrar kırpıştırdı ve kaşlarının arasında ufak bir çizgi belirdi. Ağzımı kaldırdım ve dudaklarına doğru fısıldadım: "İyi misin, Lib?"

BÖLÜM OTUZ ALTI

"Senden hoşlanmadığımdan değil, Susan. Çünkü ne de olsa o sessizlik anlarında, garip şekilde sana doğru çekiliyorum ama artık sessiz anlar hiç olmuyor.

-Tehlikeli Bebek*

Liz

İyi miydim? *Bu, duruma göre değişirdi.*

Bir yandan sıcaklıyor bir yandan üşüyordum ve yıllardır hissetmediğim kadar canlı hissediyordum. Net olmak gerekirse *iki* yıldır. Ancak öte yandan ona bakarken başım dönüyordu çünkü bu bana berbat bir fikir gibi geliyordu. Binlerce gözyaşı dökerken hayal ettiğim *o yakışıklı yüz* buydu.

Ve her ne kadar beni aldatmamış olsa da kalbimi kıran kişinin yüzünün o olduğu gerçeğini beynim bir türlü değiştiremiyordu.

Tanrım, bunu onunla yeniden yapmayı cidden düşünüyor muydum?

Ben bir aptaldım, değil mi?

Kocaman bir aptal.

Orada öylece kalıp aptal olmaya devam etmek isteyen bir aptal.

Kahverengi gözlerine bakıp başımı salladım ve bununla kendimi nasıl güvende hissedebileceğimi merak ettim. Beni izliyordu, parmakları sırtımın altını sıvazlarken yüzündeki ifade

---

* Tehlikeli Bebek (*Bringing Up Baby*), 1938 yılı, ABD yapımı bir komedi filmi.

anlaşılmazdı. "Otis'in artık Michael'la yaşadığına inanamıyorum," dedim.

Sözlerim kafasını karıştırmış gibi kaşlarını hafifçe indirdi.

Ya da sözlerimden hoşlanmamış gibi.

Muhtemelen öpüştükten sonra konuşuruz diye düşünüyordu çünkü öyleymişiz gibi davranmayı ne kadar çok istesek de biz kesinlikle herhangi bir partideki herhangi bir Batman ve Batgirl değildik. Herhangi bir süper kahraman *bu şekilde* öpüşmezdi. O öpüşmenin *her şeyi* bana yuvama dönmüşüm gibi hissettirmişti, yeniden bir araya gelmek, ortak bir karara ulaşmak gibi.

O öpüşme, kadın kahramanla erkek kahramanın müzik eşliğinde birbirlerine doğru koşmalarıydı.

O öpüşme, Elizabeth Bennet'ın, Darcy'ye ellerinin soğuk olduğunu söylemesi gibiydi.

O öpüşme, Tanrı yardımcım olsun, karakterlerin *sonunda* birlikte olacaklarını bilmenizi sağlayan öpüşmeydi.

Ama ortak bir karara ulaşılmamıştı ve ben konuşmaya hazır değildim.

Çünkü nasıl hissettiğim ya da ne istediğimle ilgili hiçbir fikrim yoktu.

"Evet ve buna bayılıyor." Wes ellerini sırtımdan ayırmadan beni olduğum yerde tutarken on parmağını tenime bastırdığını hissediyordum. Koyu renk gözleri çok yoğundu ve direkt *üzerimdeydi*. Sanki tüm düşündüklerimi görebiliyormuş gibi, "Yani öpüştük, Liz," dedi.

Yutkunup gece göğüne baktım çünkü bakışlarından kaçmak istedim. Wes'e bakmak kafamı çok karıştırıyordu. "Rol yapıyorduk, unuttun mu?"

Boğazından bir ses çıkardı. "Hadi ama."

"Ne?" dedim sanki o kadar da önemli bir şey değilmiş gibi.

Sanki o öpüşme beynimi un ufak etmemiş gibi.

"Bana *ne* falan deme," derken yarı gülümsese de sesi çok ciddiydi. "O rol falan değildi..."

"Liz?" Tavan arasının içinden Leo'nun sesi geldi.

"Buradayım," diye seslendim ve sıçrayarak Wes'ten uzaklaşıp tuhaf bir şekilde ayağa kalktım. Yüksek topuklu çizmelerim yüzünden sendeledim ama Wes'in hemen *oradaki* elleri dengemi düzeltti, sanki ait oldukları yer orasıymış gibi.

Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izlerken, "İyi olduğundan emin misin?" dedi sessizce.

"İyiyim," dedim o koyu renk gözlerine bakıp. Tam o sırada Leo da başını camdan uzattı.

"Kurtuldunuz," dedi. Campbell da yanındaydı ve elinde *gerçek* bir fener tutuyordu. Kayak maskeleri biraz tuhaf geliyordu çünkü ben daha az evvel Wes Bennett ve yıldızlardan başka hiçbir şeyin var olmadığı milyonlarca kilometre uzaktaki bir yerdeydim.

"Teşekkür ederim," diyerek pencereden geçmek için eğildim. "Gidip anahtarı getirdiğiniz için."

"Ne demek, tatlışlar," dedi Leo içeri girmeme yardım ederek. "Çok mu kötüydü?"

Wes'in de arkamdan içeriye girdiğini ve cevabımı beklediğini hissettim. *Hayır, hiç de kötü değildi.* Son derece karmaşık olan da buydu zaten, onunla birlikte olmak asla kötü olmuyordu. Ürkütücü ve örümcek ağlarıyla kaplı bir tavan arasında kilitli kalıp çatıya çıkmaya zorlansam da yine de bir şekilde harika zaman geçirmiştim.

Ve *o şekilde* öpülmek... Sanki savaşa gidiyormuş da bir daha asla öpüşemeyeceğini biliyormuş gibi.

"Hayır," derken ellerimin titrediğini fark ettim. "Batman'le birlikteydim, o yüzden sıkıntı olmadı."

"Selam Wes," dedi Campbell ona gülümseyip bana *lanet olsun* bakışı atarak. "Eğer gerçekten Batman'sen nasıl buradan kurtulamadın?"

"Belki de istemedim," dedi o derin sesiyle ve *yüce Tanrım* ona bakmam mümkün değildi.

Leo kıkırdayınca Wes, "Kimsin sen?" diye sordu.

Ve bunu sorarken ses tonu, Leo'dan tiksinmiş gibiydi.

"Ben Eros'um, aşk tanrısı," dedi Leo dramatik bir şekilde ve Wes'in üzerine bir avuç konfeti fırlattı. "Hadi gidip birkaç tek atalım Batboy."

"*Man. Batman*," diye gürledi Wes. Bu da Leo ve Campbell'ın kahkahalara boğulmasına sebep oldu.

Hepimiz tavan arasından çıktık ve koridora adım atar atmaz gürültülü karmaşaya geri döndük. Parti öncekinden bile daha kalabalıktı ve Leo'nun peşinden aşağıya inerken çok utandım çünkü kayak maskemi kaybetmiştim ve herkes lateksli Batgirl'ün, Liz Buxbaum olduğunu görebiliyordu. Arkama bakınca Wes'in gittiğini fark ettim.

Kalabalık partiyi taradım ama onu hiçbir yerde göremeyince panikledim.

Benden kaçıyor muydu? Çok mu kızmıştı?

Tüm olanlardan sonra bana kendimi böyle güvensiz hissettirmesinden nefret ettim, sanki her an her şey değişecekmiş gibi.

Ama sonra telefonum titredi.

Wes: Üç şey, Buxbaum.

Artık dudaklarına eskisinden
daha çok takıntılıyım

AJ az kalsın bir kavgaya
karışıyordu, o yüzden o aptalca
bir şey yapmadan önce gidiyoruz.

Seni yarın saat yedide alırım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

**"Çabalamaktan asla vazgeçmeyeceğim.
Çünkü o kişiyi bulduğunda pes edemezsin."**

-Çılgın Aptal Aşk*

Wes

"Aman Tanrım, bizim oğlana bakar mısınız?"

Oturma odasında yürüyüp, ceketim ve kravatımla dalga geçen AJ ve Wade'e sırıttım. Bir randevu için biraz fazla olduğunu biliyordum ama bu sıradan bir randevu değildi.

Bu, her şeyi değiştirme gücüne sahip bir randevuydu.

O yüzden evet, dış görünüşüme biraz fazla özen göstermiştim.

"Mick odasında mı?" dedim gitmek için sabırsızlanarak. Bu gecelik Alice'i ödünç almamı kabul etmişti (bayağı yalvardıktan sonra), o yüzden anahtarları alıp çıkmaya hazırdım.

"Evet," dedi Wade, "ama galiba telefonda."

Kapıyı çalıp açtım ve "Anahtarlar lütfen," dedim.

Mickey bilgisayarından başını kaldırdı. "Gitmeye hazır mısın?"

"Selam, Wes," dedi annesi ekrandan gülümseyerek. Bu ana kuzusu her gün annesiyle konuşuyordu ve bu kadar yakın olmalarını biraz kıskanmıyorum desem yalan söylemiş olurdum. "Bileğin nasıl?"

---

* Çılgın Aptal Aşk (*Crazy, Stupid, Love*), 2011 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Mick'e baktım. Omuz silkip, "Komik bir hikâyeydi, ona anlatmalıydım," dedi.

"Daha iyi, Bayan Solomon," dedim. "Teşekkür ederim."

"Güzel takım." Eliyle dönmemi işaret etti. "Büyük randevu bu gece mi?"

"Tanrım, size hayatımla ilgili herşeyi anlatıyor mu?" dedim gergin olmama rağmen gülüp kendi etrafımda dönerek.

"Tabii ki anlatıyorum çünkü küçük kankalarımın neler yaptığını bilmek hoşuna gidiyor." Mickey anahtarları cebinden çıkarıp bana doğru attı. "Alice'e kibar davran... Çok kırılgandır."

"Davranırım. Çok sağ ol, dostum."

"Sorun değil."

"İyi geceler, Bayan Solomon," dedim ekranda bize bakan annesine el sallayarak.

"İyi geceler ve iyi şanslar, Wesley."

Ben odasından çıkar çıkmaz tekrar konuşmaya döndü. Ayakkabılarımı giydim. Tabii beni baloya uğurlayan ebeveynlerimmiş gibi sürekli fotoğraflarımı çeken AJ ile Mick başımdayken bağcıklarımı bağlamam biraz zor oldu.

Bana merdivenden seslenirlerken gülmekten karnım patlayacaktı ve arabaya binip Liz'e doğru gitmeye başladığım an gerildim. Bu gerginlik onunla yan yana olacağım için değildi çünkü bu dünyadaki en kolay şeydi.

Hayır, bu kadar umutlu olduğum için gergindim.

Çok yaklaşmıştım (*nihayet bir adım uzağımdaydı*) ve kaybolacak diye çok korkuyordum.

Liz kapıyı açıp, "Selam," dediğinde güçlükle konuşmamın sebebi de buydu.

Aklıma ne bir cevap ne de bir sözcük geliyordu. O yüzden kalbim deli gibi çarparken ben de sadece Liz'in söylediğini tekrar edip, "Selam," dedim.

Daire kapısında bir tanrıça gibi duruyordu ve ben de koca ağzını bir karış açmış bir mağara adamı gibi ona bakıyordum.

Omuzlarını ve bacaklarını açıkta bırakan iç gıcıklayıcı, siyah tüllü bir elbise ve ayağına bilekten bağlamalı siyah, yüksek topuklu ayakkabılar giymişti.

Nasıl da dikkat dağıtıyorlardı.

"Sanırım *randevumuz için geldim* demek fazla sıradan olur," dedim yüzünü çerçeveleyen uzun buklelerinde kaybolarak. "O kadar nefes kesicisin ki canım yanıyor, Buxbaum."

Kaşlarının çatılması, yanaklarındaki ışıltı, dudaklarındaki şeffaf parlatıcı... Ona bakmaktan hiç mi bıkmayacaktım? Yüzü, gözlerimin hep görmek istediği tek şeydi, yemin ederim.

Ve inanılmaz kokuyordu.

"Teşekkürler," derken dudakları bir tebessümle yukarı doğru kıvrıldı. "Takım sana yakışmış, Bennett."

"Benimle uğraşmayı kes... daha yeni geldim," dedim sinirlerimi yatıştırmaya çalışarak.

Ama bu gece bizim için önemliydi, bir şeyin olasılığına açılan bir kapı gibi. Hata yapma şansım yoktu, hareket alanım kısıtlıydı. Bu yüzden bunu değerli kılmaya kararlıydım.

"Fazla agresif olduğum için üzgünüm," diye dalga geçti. "Benim hatam."

"Daha sakin olmalısın," dedim başını eğip benden rahatsızmış gibi davranarak gösterdiği o minik tebessüme bayılarak. "Benimle kal da sana oyunun nasıl oynanacağını öğreteyim."

"Ben de bundan korkuyorum ya zaten."

Asansörle aşağıya inerken ikimiz de konuşmadık ama göğsümün sıkışmasına ve kalp atışlarımın kesinlikle sağlıksız, üç haneli bir değere çıkmasına rağmen sakinmiş gibi görünme kabiliyetimden ben bile etkilendim.

Şu âna kadar gayet iyi.

"Mickey bana arabasını ödünç verdi ve her yerini temizledim ama yine de biraz kaba," dedim dışarıya çıkarken.

"Alice ile eski dostuz, o yüzden sıkıntı yok," dedi ve benim yeni arkadaşlarım olan takım arkadaşlarımla dost olmasının beni hâlâ büyülediğini fark ettim. "En azından çalışıyor."

"Doğru," diye onayladım ve biraz gergin görünmesine sevindim. Onun da bu geceyi önemli görmesini umuyordum. İşin iyi kısmı ikimizin de biraz gergin olmasıydı ancak bu gerginliğin biraz fazla olması da garip bir şey değildi.

Tipik ilk randevu gerginliğine benziyordu.

Ama sonra arabayı çalıştırdım ve işler tuhaflaşmaya başladı.

Park yerinden ayrılırken emniyet kemerini takıyor ve kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu.

Üç saniye sonra, "Bu *City of Stars* mı diye sordu?"

Kendini beğenmiş gibi görünmek istemediğim için gözlerimi yoldan ayırmadan, "Evet," dedim.

"Vay canına," dedi Mick'in eski arabasında *La La Land* şarkısı çalarken. Etkilenmek yerine kafası karışmıştı. "Bu şarkıyı duymayalı yıllar oldu."

Bu şarkıyı bilerek açmıştım çünkü Liz eskiden bu filme bayılırdı, o yüzden şarkıyı değiştirmek için tuşa bastığında çok şaşırdım.

Peki.

Ne yazık ki listem karışık çalıyordu, bu yüzden şimdiki şarkı *Club Sandwich*'ti. Bu da Alice'in içinin romantik bir randevu müziği yerine, *kulüpte sandviç yemekle* ilgili bir punk/rap şarkısıyla kirletilmesi anlamına geliyordu.

Harika bir şarkıydı ama randevu için o kadar da harika değildi.

"Ne *bu*?" diye sordu. Ona baktığımda gülümsememek için kendini zor tutuyor gibiydi.

Bu da her şeyi yoluna koydu.

"*Club Sandwich,*" diye gülerek cevap verdim çünkü mükemmel randevu şarkımın yerine Joey Valence&Brae çalması *çok saçmaydı*. "Harika bir antrenman şarkısıdır."

"Sana inandığımdan emin değilim," diye dalga geçerken kıvrılan dudaklarında *nihayet* bir tebessüm belirdi.

Sandviçimle birlikte kulüpteyim.

*Buna kulüp sandviç de diyebilirsin...**

"Evet, anlıyorum," dedim. "Ama Liz Buxbaum'un bilmediği bir şarkı bulduğum için tebrik edilmeyi hak ettim, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi telefonundaki Bluetooth bağlantısını açarak. "İşte... Kulaklarımız temizlensin."

O her ne kadar bilmediğimi sansa da daha ilk notadan, şarkıyı tanıdım. Omaha'da depresif bir şekilde yalnızken, Gizli Bölge'de çok fazla LANY dinlemiştim ve *Cowboy in LA* yeni hayatımın ironik yarasını dürtmenin en sevdiğim yollarından biriydi.

"Bu arada beni nereye götürüyorsun?" dedi camdan dışarı bakarak.

Mükemmel yeri seçtiğimi düşünmüştüm ama mükemmel randevu *şarkısı* olduğunu düşündüğüm parçaya verdiği tepki yüzünden, kararımı bir kez daha düşünmek durumunda kaldım. O yüzden, "Sürpriz," dedim.

İki yıl önce LA'e taşındığımızda hep *La La Land*'deki bir restorana gideceğimizden söz ederdik. O yüzden bu gece, *Yolda en sevdiği film müziği çalarken onu yemeğe götüreceğim daha iyi bir yer olabilir mi?* diye düşünmüştüm.

Restoran göründüğünde hiçbir şey söylemedi ve yanlış yaptım diye endişelendim. Ona mükemmel romantik bir gece sunmak istiyordum, hikâyemizin 2.0 versiyonuna yeni bir başlangıç yapmak... Dürüst olmak gerekirse hedefi on ikiden vurduğumu sanmıştım.

Neden yanlış olduğunu bilmiyordum ama doğru olmadığını anlayabiliyordum.

"Sorun olur mu?" diye sordum.

"Hayır, bence harika," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Heyecanlıyım."

---

* I'm in the club with my sandwich. Yo, call that a club sandwich...

Harika değildi ve galiba *Liz* de heyecanlı değildi.

Ama neden?

Artık *La La Land*'den nefret mi ediyordu? Tanrım, her seferinde ağlasa da o filme bayılırdı.

Onu eskisi gibi tanımıyor olmaktan nefret ediyorum.

Dönüştüğü kişiden büyülenmiştim ama bu gece doğru cevapları bulmam gereken anlardan biriymiş gibi geldi. Bu yüzden arabadan garip bir ses gelirken, vale standına yanaştığımda hiç mutlu değildim. Ses öksürük gibi başladı, sonra bağırışa dönüştü ve araba birden durdu.

Hayır, hayır, hayır, hayır!

"Bu hiç iyi değil," diye mırıldanıp anahtarı çevirerek gaza bastım ama araba ses çıkarsa da marş basmadı. "Hadi Alice."

Kahretsin.

"İyi akşamlar, efendim," dedi vale ve kapımı açtığında arabayla etkileşime girmiş olmak kendisine fiziksel anlamda acı veriyormuş suratını buruşturdu.

Arabanın diğer tarafında Liz'in kapısını açan süslü çalışanın, "Hanımefendi," dediğini duydum.

"Bir saniye," dedim arabayı çalıştırmak için yeni bir teşebbüste bulunarak. "Bir dakika lazım."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Liz arabadan inip kaldırıma çıktı. Bu sırada ben de arabayı çalıştırmak için aynı şeyleri yapıp duruyordum ama hiçbiri işe yaramıyordu. Arabanın yanında duran valenin bana *fazla mı delirdi?* der gibi baktığını hissedebiliyordum.

"Sorun ne, bilmiyorum," dedim aptal gibi sürekli anahtarı çevirerek.

"Beyefendi, bu aracı vale durağından çıkarmamız gerek," dedi isim etiketine göre, ismi Gregor olan vale.

Ah, gerçekten mi?

"Elimden geleni yapıyorum, ahbap," diye çıkıştım adamın kaybolmasını dileyerek.

"Onu burada bırakamayız." Vale arabanın tepesinden bakıp Liz'e, sanki aracı sihirle çalıştıracak gücü varmış gibi başıyla işaret etti.

"Biz de bırakmayacağız zaten," dedi Liz yüksek sesle. "Elimizden geleni yapıyoruz işte."

"Beyefendi, itmeniz gerekiyor," dedi adam bana caddenin uzak köşesindeki bir noktayı göstererek. "Şuraya götürün, sonra da çekici çağırırsınız."

Liz'in ve diğer müşterilerin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim ve çok utandım. Liz de muhtemelen benimle görülmekten çok utanıyor olmalıydı.

Bu hâlde.

"O zaman yardımınıza ihtiyacım olacak," diye kükredim valeye ve öfkelenerek dişlerimi sıktım. "Ben iterken siz de en azından arabaya binip direksiyonu tutsanız?"

"Korkarım bu kurallara aykırı," dedi. Bu durumdan dolayı çok mutluymuş gibi görünüyordu.

Evet, korkman gerekir pislik.

"Ben yaparım," dedi Liz arabanın yanına gelip. "Ama hiç yardımcı olmadığını da söylemem gerek, Gregor."

Normalde buna gülerdim ama o an arabadan inip *seyircilerin* beni yakından izleyen bakışlarına karşılık vermekle meşguldüm. Kravatımın kaydığını fark ettim ve Liz'e, "Mickey'yi arayacağım çünkü sen böyle güzel giyinmişken bana yardım *etmeyeceksin*," derken yüzüm yanıyordu.

"Evet, edeceğim," dedi sanki yardım etmemesi saçmalıkmış gibi gözlerini devirerek.

"Hayır, *etmeyeceksin*," dedim *ben de* gözlerimi devirerek.

"Ben direksiyona geçiyorum. Sen de çeneni kapa ve arabayı it, Bennett," dedi ellerini göğsüme koyup yolundan çekilmem için beni hafifçe iterek. "Huysuzluk etme."

Tanrım, onu seviyorum.

İnatçı yüzüne bakıp, *"İyi,"* dedim.

Arabaya binip vitesi boşa aldı ve ben, "Çevir," diye seslenip iterken o da direksiyonu çevirdi. Ilık bir akşamdı, Liz nihayet park ettiğimiz arabadan inerken her yerim ter içinde kalmıştı.

"Bunun için *çok* üzgünüm," dedim anahtarları alıp elimi sırtına koyarak. Onu kaldırımdan restoranın önüne götürdüm.

"Sorun değil." Omuz silkti. "Senin araban bile değil."

Çekici çağırdım ve anahtarları o lanet olası Gregor'a verdim. "İçeride rezervasyonumuz var, çekici bir saate gelir. İşte, anahtarlar."

Gregor onlara pismiş gibi baktı. "Üzgünüm, beyefendi. Ama çekici gelene kadar arabanın başında durmanız gerekiyor."

Öfkeme yenik düşmemek için çabalayarak, "Ama o zaman rezervasyonumuzu kaçırırız," dedim sakin bir şekilde. "Zaten şoföre anahtarları valeden almasını söyledim."

"Şirket kuralları böyle, arabanın başında beklemeniz gerekiyor."

"Rezervasyon saatimizi değiştirebilir miyiz?" diye sordu Liz. "Araba çekilince gireriz."

"Üzgünüm, hanımefendi. Ama bu akşam tüm rezervasyonlar dolduğu için herhangi bir değişiklik yapamayız."

"O zaman anahtarları arabada bırakırım," derken delirmek üzereydim. *Mükemmel* bir randevu geçirmem gereken bir gecede neden bunlar oluyor diye sinir krizi geçirmek istiyordum.

"Beyefendi, çekici gelene kadar arabanızın başında durmalısınız."

Liz'e baktım, sonra da Gregor'a. "Ya durmazsam? Burası araçların park edilmesine izin verilmeyen bir havaalanı çıkış falan değil ki, Tanrı aşkına."

"Eğer aracı sahipsiz bırakırsanız maalesef biz çektirmek zorunda kalırız çünkü burası özel mülk."

Gregor denen bu pisliği yumruklama isteğiyle, "Bu mükemmel olmaz mı? Çünkü zaten çekilmiş olacak?" dedim dişlerimin arasından. "Biz yemek yiyeceğiz, Greg."

Liz'in elinden tutup onu lokantaya doğru götürmeye çalıştım ama yerinden bile kıpırdamadı. Bana baktı ve "Wes, bu Mick'in arabası. Alice. Onu rastgele bir otoparka çekilmiş bir hâlde bırakamayız," dedi.

Ellerimi saçlarımda gezdirdim ve mükemmel randevunun avuçlarımdan kayıp gittiğini hissettim. "Ama rezervasyonumuz var."

"Ben aç bile değilim ki," dedi omuz silkerek, sonra da çok yüksek sesle ekledi: "Ayrıca duyduğuma göre buradaki yemekler *berbatmış*."

Evlen benimle, Buxbaum.

Elimi sıkıp, "Hadi, Alice'i almaya gelecek olan çekiciyi bekleyelim, sonra bir B planı yaparız," dedi.

İç çekip yeşil gözlerinde hayal kırıklığı aradım ama bulamadım. "Emin misin?"

"Eminim," dedi başını sallayarak. "Hem B planları her zaman daha eğlencelidir."

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

"Kâbuslarım genelde seni kaybetmekle ilgili. Burada olduğunu anladığım an düzeliyorum."

-Ateşi Yakalamak*

Liz

"Bakıyor mu?"

Göz ucuyla valeye baktım, gülmekten karnım ağrıyordu. "Ah, evet. Bizi öldürmek istiyor."

"Mükemmel." Wes sırıttı ve bagaja gelip yanıma oturdu.

Bagaja serdiği kırmızı-beyaz masa örtüsünün üzerine.

Wes'e *B planı* dediğim an gözlerinde o parıltı belirmiş ve harekete geçmişti. Wes Bennett, sadece Wes'in olabileceği şekilde süper enerjikti. DoorDash uygulamasını açtı, birkaç sipariş verdi ve şu an yani araba olayından hemen hemen yirmi dakika sonra, bagajda mum ışığında yemek yiyorduk.

Masa örtüsü, mum ve pilli disko topu CVS'ten, yiyecekler de McDonald's'tandı. Bagajın üzerinde oturmuş, Big Mac yiyorduk, bu arada Mick'in arabasında da bangır bangır Lily Allen'ın *Fuck You* şarkısı çalıyordu.

Hem de arka arkaya.

"Güzel şarkı seçimi, Buxbaum," dedi hamburgerini ağzına götürürken ve gözlerimi ondan alamadığımı fark ettim. Beni evden

---

* Açlık Oyunları: Ateşi Yakalamak (*The Hunger Games: Catching Fire*), Suzanne Collins'in aynı adlı romanından 2013 yılında uyarlanan bilim kurgu filmi.

aldığından beri bu durumdaydım. Çünkü Wes her zaman çekici biriydi ama şu an daha da fazlası olmuştu.

Daha iri, daha güçlü, daha sert... Neredeyse bakılamayacak kadar muhteşemdi.

Ve takımı bu muhteşemliğini inanılmaz bir seviyeye taşımıştı. Kapımda belirdiğinde az kalsın ağzımdaki sakızı yutacaktım.

"Nedense Lily Allen versiyonu bana CeeLoe Green'den daha klas geldi," derken, yanaklarımın kızardığını fark edemeyeceği kadar havanın karanlık olmasına sevindim.

"İşte sen bu yüzden uzmansın," dedi bir ısırık daha alarak. "Eşsiz bir zarafet."

Yine gülmeye başladım ve araba bozulduğu için sevindim.

Çünkü geçmişimizden uzaklaşınca Wes'le birlikte olmak çok daha güvenli geliyordu. Burbank'teki ünlü bir restoranın önünde duran bir arabanın bagajında oturup yemek yemek sanki farklı bir *biz* gibiydi. Sanki anılarla dolu geçmişi olan iki eski sevgili değil de randevuya çıkmış iki UCLA öğrencisiydik.

Ve bununla bir şekilde baş edebilirdim.

Geçmişimiz, yüreğim için neredeyse çok yorucu ve kafa karıştırıcıydı. Tıpkı bir sınavda pas geçip sonraki soruya yöneldiğiniz karmaşık bir matematik denklemi gibi. Yani evet, önemli bir problemdi ama sorunun neresinden başlayacağımı bile bilmeden sınavı nasıl bitirebilirdim ki?

Çok bunaltıcıydı.

Lokantaya giderken *City of Stars* şarkısını duyunca, birlikte filmi izlediğimiz zamanları anımsamadan edemedim. Wes, filmde Mia'nın Sebastian'ı kulüpte gördüğünde *ağlamamamın* imkânsız oluşunu çok sevimli bulur ve beni "öperek durdurmayı" kendine görev edinirdi.

Yani filmdeki kulüpte rezervasyon yaptırmasının sebebi, UCLA'de birlikte geçirdiğimiz *ilk* günlerde burada bir randevuya gitmekten söz etmemizdi. Tanrım, bana muhteşem romantik planını anlatırken gözlerim dolmasın diye kendimi zor tuttum.

Tüm bunları hatırlamak çok bunaltıcıydı.

Ama onunla arabanın bagajında oturmak o kadar farklı geldi ki birazcık gevşeyebildim. Bir yanım Wes'le birlikte olmaya ve o yoldan gitmeye can atıyor, en azından bu gece boyunca geçmiş hiç var olmamış gibi davranmak istiyordu.

Bu mantıksızdı belki ama bana aldatma şifresi gibi geliyordu.

Yani *hemen iyi olan bölüme geç* kartı gibi.

"Peki, Lilith'in yanındaki stajın," dedi kolasını alarak. "Nasıl gidiyor? Onu Google'da araştırdım, süper biri, öyle değil mi?"

"Evet," dedim bir patates kızartması alarak. "O gerçekten işinin en iyisi ve bu muhteşem biri."

Sonra anlatmaya başladım çünkü Lilith'in hayranı olmamak imkânsızdı. Ona Lilith'in işinden, kariyerimle ilgili fikirlerinden bahsettim. Wes de tüm doğru soruları sordu.

"Yani müzik lisanslama alanında dokuz-beş arası çalışacağın bir iş bulacaksın, maaşın ve artıların da olacak. Ama bunu yaparken tüm görevin, yönetici olarak çalışmak istediğin herkese yardım etmek olacak? Bu dâhiyane bir fikir."

"Değil mi?" dedim. "Üstelik tüm bu yararlı bilgileri bana her gün gönüllü olarak veriyor. Stajdan öğrendiğim şeyler çılgınca ve daha yeni başladım."

"Peki, sürekli beyzbolla ilgilenmek seni delirtmiyor mu?" Uzanıp turşumu aldı, sonra duraksadı. "Bir dakika... Turşunu alabilir miyim?"

Bu beni güldürdü. "Evet, turşudan hâlâ nefret ediyorum. Al tabii."

"Güzel," dedi ağzına atarak.

"Beyzbol olayı beni tabii ki delirtiyor ama sadece ders çalışmaya vakit bulmakta zorlandığım için." Parmaklarımı bir peçeteye silip, "İster inan ister inanma, aslında spor içeriği üretmeyi seviyorum," dedim.

"Sana söylemeyi unuttum, Lib. Şu *Süper Büyük Kara Delik* videon çok iyiydi," dedi tabağındaki birkaç patates kızartmasını alarak. "Yüz kez izlemişimdir."

"Yaptığın atışları gösteriyor diyedir, seni egomanyak," diye dalga geçtim. Wes gülerken göğsümün tam ortasındaki bir şeyin sıcak sıvıya dönüştüğünü hissettim. Gözleri kısık, gamzeleri belirgindi ve onunla sonsuza dek bu arabanın bagajında kalıp gülmek istiyordum.

"Tamam, beni gayet iyi göstermişsin," diye onayladı, başını sallayarak. "Ama şarkı seçimi, kamera açıları, topu attığım anla şarkıdaki o *mükemmel* noktayı eşleştirmen... Yemin ederim kısa film gibiydi."

"Sağ ol," dedim gözlerimi indirerek çünkü övgülerini bu kadar çok sevmem utanç vericiydi. Konuyu değiştirmeliydim, o yüzden, "Peki, ya sen?" diye sordum. "Bütün hayatın beyzbolken tüm o matematik ve fen konularıyla nasıl baş ediyorsun?"

"Gerçeği duymak ister misin?" dedi bana o küçük çocuk tebessümüyle bakarak. "Yoksa havalı mı konuşayım?"

"Sadece gerçekler," dedim hakikaten meraklanarak.

"Doğrusu, matematik ve fen derslerimi de en az beyzbol kadar seviyorum. Ama *vakit* bulmak çok zor," dedi. "Yine de derslerim beni eğlenceli bir şekilde zorluyor."

"Tanrım, *tam* bir ineksin," diye dalga geçtim başımı iki yana sallayarak. "Ve hâlâ İnşaat Mühendisliği mi okuyorsun?"

Başıyla onayladı. "Aslında Mimarlık okuyacaktım ama mimar olursam sadece HVAC* ve aydınlatma tasarlayacağımı fark ettim. Fakat ben biraz daha yaratıcı olmak istiyorum."

Aynı yaşta olduğumuz için bunu düşünmek garipti ama karşımda oturup bana kariyer planlarını anlatırken onunla gurur duydum. Baraj tasarlamak, su havzası yönetimine (bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyordum) odaklanmak gibi işler yapmak

* HVAC, ısıtma, havalandırma ve iklimlendirmeden oluşan bir mühendislik terimidir. Havalandırma sektörünün tüm dallarını kapsar. (e.n.)

adına *su* mühendisliğine yönelmek istiyordu. O kadar kararlı ve hedef odaklıydı ki bu biraz ilham vericiydi.

Wes Bennett kendini toparlamıştı.

Telefonu aydınlandı ve ekranda Wade'in ismi belirdi.

"Hadi *ama*..." dedi mesaja bakıp sırıtarak. "Bak."

Wade: Bize bir selfie gönder.
Çok uzun bir tartışmanın
ardından Buxxie'nin seninle
çıkmadığına karar verdik.

"Buna hayır demeliyim," dedim gülerek, "ve arkadaşlarının senin bir yalancı olduğunu düşünmelerine izin vermeliyim."

"Ama yapmayacaksın," dedi yaklaşıp telefonunu kaldırarak. "Gülümse, Buxbaum."

Fotoğrafı çekti, bakarken ikimiz de aptalca gülümsedik.

Çünkü iki şık giyimli insanın bir arabanın bagajında fast food yemesi harika bir fotoğraftı.

"Bu süslü yemek için Wade benimle acayip dalga geçecek," dedi fotoğrafı gönderirken.

"Evet, geçecek," diye onayladım. "Nasıl hem iğrenç hem de sevimli olabiliyor?"

"Bu onun özel yeteneği."

Sonrasında sohbet Wade ve Campbell'a kaydı ve bu beni daha da çok neşelendirdi çünkü o ikisi geçmişimizle ilgili olmayan arkadaşlarımızdı. Bana Wade'in ev arkadaşımdan gerçekten hoşlandığını ama ona çıkma teklif edemeyecek kadar gerildiğini anlattı.

"Çekiciniz..." dedi Gregor durduğu yerden bize pis pis bakarak. "...geldi."

"Teşekkürler. Gregor'un şerefine!" diye bağırdı Wes, elindeki büyük boy McDonald's kolasını havaya kaldırarak.

"Gregor'a!" diye tekrarlayıp ben de kolamı onun gibi havaya kaldırdım.

Çekicinin tepesinde yanıp sönen sarı ışıklar etrafı aydınlattı ve dürüst olmak gerekirse, çekiciyi görmek beni biraz üzdü.

Çünkü harika vakit geçiriyordum.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

"Aslında buna *kader* derdim ama dört dakika geç kalmayı muhtemelen sen tercih ettin."

-İlk Bakışta Aşk'ın İstatistiksel Olasılığı*

Wes

Bu gecenin bitmesini istemiyorum.

Bu hiç de mükemmel bir randevu olmamıştı ama Liz pek umursamışa benzemiyordu. Hatta çekici arabasının ön koltuğunda benimle şoförün arasında sıkış tepiş otururken bile sırıtıyordu.

Daha fazla zamana ihtiyacım var.

O yüzden Mick'le beraber birkaç kez çitten atlayıp girdiğimiz ve kampüsün tam karşı caddesinde olan lisenin yanındaki kırmızı ışıklarda durduğumuzda, aklıma çılgın bir fikir geldi.

"Burada inebilir miyiz?" diye sordum şoföre. "Aracı Hitch otoparkında herhangi bir yere çekebilirsiniz."

İhtiyar adam bana deliymişim gibi baktı. "Burada mı inmek istiyorsun?"

Öte yandan Liz, gözlerini kısıp detayları bekler gibi bakıyordu.

"Yalnız önce arka koltuktan çantamı almalıyım," dedim adama. "Sakıncası olur mu?"

---

* İlk Bakışta Aşk'ın İstatistiksel Olasılığı (*Love At First Sight*), 2011 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Dikiz aynasından bakıp omuz silkti. "Arkamda kimse yok, o yüzden tamamdır."

Liz'e baktım. "Bu randevu gecesinin biraz daha fazlasına hazır mısın?"

Gözlerini devirip, "Başka yapacak bir işim yok," dediğinde beni dünyanın en mutlu insanı yaptı.

Kapıyı açtım ve çekiciden indik, sonra da arabaya koşup çantamı aldık.

Adam gider gitmez karanlığa ve mahallenin sessizliğine gömüldük.

"Vay canına, burası çok sessiz," dedi Liz kaldırımda yürürken, neredeyse fısıldayarak. "Peki, plan ne?"

"Biraz SA yaparız diye düşündüm." Liz'in sopa antrenmanlarına fazlasıyla ilgi gösterdiğini fark etmiştim. Her yere gidiyor, milyonlarca fotoğraf çekiyor ve büyülenmiş gibi duruyordu. O hâlde neden biraz topa vurmuyorduk?

"Okul kapalı, ahmak," dedi gözlerini kısıp karanlıkta ıssız beyzbol sahasına bakarak.

"Yanlış hatırlamıyorsam, çite tırmanmayı biliyorsun."

Gülmekle homurdanmak arası bir ses çıkardı. "Doğru ama o zaman on santim topuklu giymiyordum."

"Ben seni çitten atarım," diye gönüllü oldum.

"Hayır, sağ ol," dedi saçmalamışım gibi yüzünü buruşturarak ama dudaklarında da bir tebessüm belirmişti.

Tanrım, onu seviyorum.

"İstersen seni sırtıma alayım," diye önerdim.

"Bu hiç mantıklı değil."

"Evet, mantıklı," dedim çantamı fırlatmak için çitlere doğru yaklaşarak. "Sırtıma bin, sıkı tutun ve ben de çitlere ikimiz için tırmanayım."

Gözlerini kısıp, "Bunun işe yarayacağını sanmıyorum," dedi.

"Bence yarayacak, Libby... Hadi," deyip dizlerimi büktüm ve sırtıma vurdum. "Atla."

Gülerek başını iki yana salladı. "Bence bu berbat bir fikir."

"Ama o ayakkabıları çıkar," dedim ayaklarına bakarak. Ayakkabıları bacaklarını muhteşem gösteriyordu ama çite tırmanmak için uygun değillerdi. "İnerken bileğini kırmak istemem."

"*İnerken mi?*" dedi daha da çok gülerek. "Yani düşeceğimizi biliyorsun."

"İnmek, ayağının üzerine ya da kıçının üzerine düşmek anlamında her türlü inişi kasteden bir kelimedir," diye netleştirdim. "Hadi, gün ışığı, çıkar ayakkabılarını da yapalım şu işi."

"Tam bir zorbasın," diye dalga geçti.

"Sen de tavuk gibi korkaksın," dedim.

"Değilim."

"Bana o sesi çıkarmam için meydan okuma," diye dalga geçerken gözlerindeki ışıltı dikkatimi dağıttı.

"Sakın bana *baaak, baaak* diye bağırayım deme, Bennett," dedi eğilip sol ayağındaki ayakkabısını çıkararak. "Hem... karanlıkta topu nasıl göreceğim?"

"Çantamda taşınabilir ışıklar var."

"Bu normal bir beyzbol şeyi falan mı?" dedi sağ ayağındaki ayakkabısını çıkartırken. "Yani her yere ışık taşımak?"

"Hayır ama ben normal bir beyzbol oyuncusu değilim."

"Doğru." Ayakkabılarını eline aldı. "Tamam. Şimdi ne yapıyoruz?"

"Şimdi..." dedim ayakkabılarını alıp çitin üzerinden fırlatarak. "...uslu bir kız olup sırtıma tırmanıyorsun."

"Bunu söylememişsin gibi davranacağım."

"Ah, ben de gizliden gizliye hoşuna gitmiş gibi davranacağım."

Yine gülmeye başladı, sırtıma atlaması için eğildim. "Sen sadece tutunmaya odaklan, ben bizi diğer tarafa geçiririm."

Kollarını boynuma dolayıp sırtıma atlarken alev alev oldum ve ellerimle yumuşak bacaklarının arkasından tuttum.

"İyi misin?" diye sorduğunda sıcak nefesini boynumun yan tarafında hissettim.

"Bebeğim, hiç bu kadar iyi olmamıştım."

BÖLÜM KIRK

"Yarın ya da hayatımın geri kalanında ne olursa olsun, şu an mutluyum çünkü seni seviyorum."

-Bugün Aslında Dündü*

Liz

"Bu sefer vuruş bölgesine bir tane istiyorum, Bennett."

"Şimdiye dek sana top değil, köfte attım zaten, değil mi Buxbaum." Soyunup beyaz atleti ve pantolonuyla kalan Wes, atıcı noktasından bana bağırırken yüzünü buruşturdu. "Hadi."

"Boşluğa ve dışarı uçan köfteler," dedim ve topu bana doğru fırlatacakmış gibi yaparken kıkırdamaya başladım.

En az bir saattir oynuyorduk ve ikimizin de kesinlikle pes etmeyeceğinden emindim. Kıyafetim yüzünden sorun yaşamamam için bana verdiği beyaz gömleğini elbisemin üzerine giymiştim ve ceketi de karanlık saha dışındaki çimenlerde, tam ayakkabılarının üzerinde duruyordu.

Darmadağınık bir ikiliydik, sadece saha ve atıcının bulunduğu tepecik aydınlatılmıştı ve bu harikaydı.

Saatlerdir Wes'le birlikteydim ve geçmişi tamamen unutmayı becermiştim. Her şeyi fazla düşünmemeyi. Bu gece sadece *eğlenceden* ibaretti.

Benimle yoğun bir göz teması kurarak, "Hazır ol," dedi.

"Ah, ben zaten hazır doğmuşum," dedim ayaklarımı home plate'in olduğu toprağa iyice gömerek.

---

* Bugün Aslında Dündü (*Groundhog Day*), 1993 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

Wes topu attı. Karşısında ben olduğum için bebek atışı yapıyordu fakat yine de vurdum. Alüminyum sopa, kulağıma müzik gibi gelen bir ses çıkardı ve bir çığlık atıp ilk üsse gitmek için koşmaya başladım.

Sadece iki kişi olduğumuz için hayalî kurallar koymuştuk. Koşucunun, rakip topu tutana kadar ya da yerdeki topa bir buçuk metre kalana kadar koşması gerekiyordu. Ancak o zaman ilk üste durabilirdi.

Wes topu yakaladı ama hemen sonra düşürdü -belli ki bilerek yapmıştı- ve kurallar gereği kontrolü eline alana kadar koşmaya devam ettim.

"Cidden ana üsse kadar koşabileceğini sanmıyorsun, değil mi?" diye bağırdığını duydum üçüncü üste de durmadığımda. Hatta bana doğru koşuyor gibiydi.

"Aaaaaaaah!" diye bağırıp base'e doğru olabildiğince hızlı koştum.

Üzerime çullandığını ve topla beni çekiştirdiğini hissettim.

"Hayııııııır!" diye bağırdım.

Ama kolumu beni devirmeyip sabit tutmak için belime dolanmıştı.

Sonra iki elini de belime dolayıp beni havaya kaldırdı.

"Bennett!" diye cıyaklamaya başladım. "İndir beni!"

"*Boşluğa ve dışarı uçan köfteler* yorumunu geri alana kadar indirmem," dedi kulağımda gürleyen derin sesiyle.

"Almayacağım," dedim koştuğum için soluk soluğa. "Almayacağımı biliyorsun."

"Tamam, o zaman," dedi ve beni yere bırakıp nasıl olduysa kollarını indirmeden kendisine doğru çevirdi. "Sanırım sana bir ders vermem gerekiyor."

"Ah, koca adam," dedim hızla nefes alıp vererek ama bu sefer sebebi bana bakan koyu renk gözlerindeki alevdi. "Lütfen bana bir ders..."

Sözümü dudaklarıyla kesti.

Daha az evvel konuşuyordum ama şu an dudakları dudaklarımda, nefesim nefesindeydi. Kolları beni kendisine doğru çekerken, *Yüce Tanrım,* diye düşündüm ve her santimine kendimi bastırdım, gözlerim istemsizce kapandı. *Yeniden kollarında olmak çok güzeldi.*

BÖLÜM KIRK BİR

"Orada, kilisede dikilirken, tüm hayatım boyunca ilk kez sadece ve tamamen tek bir kişiyi sevdiğimi fark ettim. Ve bu kişi yanımda duvağıyla duran kişi değildi. Şu an tam karşımda, yağmurda duran kişiydi...."

- Bir Nikah Dört Cenaze*

Wes

Dudaklarım dudaklarına değdiği an, o komik işkence bitti ve geriye kalan tek şey istek oldu. Dudaklarını bildiğim tek şekilde öptüm -takıntılı, çıldırmış, muhtaç bir şekilde- ve o da karşılığında bana, beni delirten bir şekilde karşılık verdi.

Beni asla durmak istemiyormuş gibi öpmesi dışında başka hiçbir şeyi umursamadan belini sıktım. Vücuduma yaslanan vücudunun her santimini hissediyordum ve parmakları tişörtümün altına kaydığında bir hayvan gibi hırladım.

Beni vahşileştiriyordu.

Topu yere atıp onu kendime daha çok çektim. Bedenim, ezberlemiş gibi, girebileceği tek uygun boşluğu arar gibi kendini onun bedenine bastırıyordu. Bacaklarını bana doladığını hissedince dudaklarına daha sert yapıştım ve isteğimin yoğunluğundan dizlerimin bağı çözülür gibi oldu.

Onu kucağıma alıp yürümeye başladım, home plate'ten uzaklaşıp oyuncu kulübesine doğru gittim ve o uzun bacaklarını bana

---

* Dört Nikah Bir Cenaze (*Four Weddings and a Funeral*), 1994 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

daha da sıkı sarınca alev alev oldum. Kulübeye girince sessizleştim ve sırtını karanlıkta bir duvara yaslayana kadar durmadım. Bu sanki birlikte son ânımızmış gibi, sanki ölecekmişiz gibi birbirimizi öperken vücudunu duvara mıhladım.

Hayatım boyunca onu özlemiş gibiydim.

Ve o kollarımda, beni öpüyordu.

Sanki o da *beni* hayatı boyunca özlemiş gibi.

Dürüst olmak gerekirse, bu beni mahvetti. Nihayet onu kollarıma almak, birlikte geçirdiğimiz son birkaç saatten sonra benimle öpüşmesi bana korkunç derecede mükemmel geliyordu.

Sanki hayatım boyunca yıldızlara bakıp dilediğim her şey bir anda gerçek olmuştu.

Bu *benim* Liz'imdi ve nihayet yine kollarımdaydı.

"Tanrım, seni seviyorum," dedim dudaklarına doğru. Her parçam kavuştuğum şeyde kaybolmuştu. Ona doğru eğildim ve parmakları omuzlarımı kavrarken parfümünü içime çektim. "Seni çok özledim."

"Wes," diye fısıldadı gözleri hâlâ kapalı bir vaziyette. "Yapma."

"Ne?" Dudaklarımı çektim, hızla nefes alıp verirken kelebek kanatları gibi çırpınarak açılan o uykulu, yeşil gözlere baktım.

Başını iki yana salladı. "Öyle söyleme."

"Ne söylemeyeyim?" Başımı eğip burnumla o tatlı çillerine dokundum, elimin altındaki yumuşak teninde parmaklarımı gezdirdim.

"Beni sevdiğini," dedi gözlerini kırpıştırarak. Kaşlarının arasında ince bir çizgi belirdi.

"Neden?"

"Çünkü sevemezsin," dedi başını iki yana sallayıp. "Daha çok erken."

"Çok mu erken?" Buna gülmek istedim çünkü nasıl çok erken olabilirdi ki? "Bunu gerçekten söyledin mi?"

"Bu, bizim daha ilk randevumuz." Ellerini omuzlarımdan indirdi ve dudaklarını birbirine bastırıp dengesini bularak benden bir adım uzaklaştı. "Henüz beni sevemezsin."

Ellerim bomboş kalırken aramızdaki mesafenin büyüdüğünü, santimlerin kilometrelere dönüştüğünü hissettim. Geri çekilmesini izlerken "Ama seviyorum," dedim.

"Hayır, *sevmiyorsun,*" dedi sanki tartışıyormuşuz gibi tutkuyla. Yüzüne, şaka yapıyormuş gibi bir tebessüm kondurdu ama bu zorlama bir tebessümdü.

"Lütfen burada neler olduğunu anlamama yardım et, Lib," dedim geri döndüğünü sandığım şey daha da uzaklaştığı için mideme bir ağırlık çökerken. "Çünkü ben seni sevmeyi hiç *bırakmadım.*"

Başını ileri geri salladı ve saçını kulağının arkasına sıkıştırıp alt dudağını ısırdı. Bir şeylerden etkileniyormuş, bir şeyler düşünüyormuş gibi ısrar etti: "Hayır. Bundan bahsetmeyelim. Geçmişi konuşmak istemiyorum."

"İyi de ben..." *Neler oluyor?* Gözlerinin içine bakıp açıkladım: "İyi de ben geçmişten bahsetmiyorum ki Liz, sana olan hislerimden bahsediyorum."

"Wes." Bunu, sanki sabrını zorluyormuşum gibi dişlerini sıkarak söyledi. "Bunu yapmamızı istemiyorum. Sadece ileriye gidelim, olur mu? Bu yeni bir şeymiş gibi davranalım. Sen bu gece beni randevuya çıkaran bir birinci sınıf öğrencisisin. Şimdilik sadece bu kadarı olamaz mıyız?"

O bunları söylerken acı (*Bu acı mıydı?*) göğsümü sıkıştırdı çünkü ben yeniden bir araya geleceğimizi düşünürken, o başka biriymişim gibi mi davranmıştı? Benimle ilgili bildiği her şeyi unutmak için?

Benimle rahat olması için yapması gereken şey bu muydu?

Yutkunup bir şeyler söylemeye çalıştım ama dudaklarımdan dökülen tek sözcük, "Hayır," oldu.

Kaşlarını çattı. "Hayır mı?"

"Bu biz değiliz, Lib. Seninle yeni tanışan biriymişim gibi davranamazsın..."

"Bu devam edebileceğimiz anlamına geliyorsa neden olmasın?" diye araya girdiğinde kızmıştı ve çaresizce beni ikna etmeye çalışıyor gibiydi.

"Çünkü birini sevmek için o insanı zihninde ikiye bölemezsin," dedim biraz yüksek ve *kahretsin* ki çatlayan bir sesle.

"Anlamıyor musun? Beni ya seviyorsundur ya da sevmiyorsundur," dedim bunun doğru olmamasını dileyerek. "Çünkü ben komşu çocuğu, senin kalbini kıran pislik ya da seni bu gece randevuya çıkaran lanet bir birinci sınıf öğrencisi değilim."

Derin bir nefes alıp ona belli ki asla duymak istemediği şeyleri söyledim:

"Ben sadece kahrolası Wes Bennett'ım, Lib. Tek bir gününü bile seni sevmeden geçirmeyen çocuk."

Olduğu yerde donakalmış, kocaman açılmış gözleriyle beni izliyordu. Muhtemelen kafayı yediğimi düşünüyordu. Buna sanki *şaka yapıyorum* ya da *hiç sorun değil* gibi bir şey eklemeliymişim gibi geldi ama hayır, bu bir sorundu.

"Sensiz kaç tane 12.13'ün geçmesini izledim, biliyor musun? Bu gece yedi yüz yirminci olacak," dedim sözcükler boğazımda yanarken. "Dünyada istediğim en son şey, bu sayıyı sonsuz hâle getirecek bir şey söylemek. Ancak buna rağmen hikâyemizi silmene de izin veremem. Kötü kısımları hatırlamak istemiyorum ama iyi olanları unutmayı da reddediyorum."

Âşık olduğum gözlere bakıp itiraf ettim: "Çünkü o iyi olan anılar, beni yedi yüz on dokuz tek başıma geçirdiğim 12.13'lerde besleyen kırıntılardı."

"Tanrım. Wes." Gözlerini silip bir adım yaklaştı. "Geçen gün bana doğruyu söylediğinde bizden vazgeçtiğin ve bizi bitirme kararını benimle konuşmadan almış olduğun için sana çok kızdım, o yüzden gerçeklerin ötesini düşünemedim. Doğru şeyi yapmaya çalıştığını biliyorum ama yüreğimin bu kaybı atlatıp iyileşemeyeceğini de biliyorum, tamam mı?"

Bu, onu ne kadar incittiğimi her düşündüğümde olduğu gibi, yine midemin kasılmasına yol açtı.

"O yüzden sanırım öfkem, yaptığın bu fedakârlığı göremeyecek kadar gözlerimi kör etti. Bunu yaptığın için sana çok kızmıştım ve bunu yapmanın senin için nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye zaman ayırmadım."

Ona dokunmayı çok istiyordum ama bunun nereye gittiğinden de çok korkuyordum.

"Ve en çılgın rüyalarımda bile..." dedi gergin bir sesle. "...defalarca ağladığım 12.13'lerde senin de ağladığını hayal edemezdim."

Tahmin bile edemezsin, Lib.

"Ancak sana dürüstçe itiraf ediyorum," dedi parlak gözlerle bana bakarak. "Seni sevdim, seni özledim ve senden nefret edip pişman oldum ama seni asla unutmadım ya da affetmedim. O yüzden ben..."

"Pardon." Gözlerimize doğru parlak bir fener tutan derin bir ses duyuldu. "Siz ikinizin burada olmaya izni var mı?"

Gözlerim parlak ışığa alışınca kulübenin hemen önünde durmuş bize bakan bir polis gördüm.

Otoparkta duran devriye aracının ışıkları yanan bir polis.

Kocaman gözlerle ışığa bakan Liz'e döndüm.

Kahretsin.

BÖLÜM KIRK İKİ

"Seni daima seveceğim."

-Aşıklar Şehri*

Liz

Devam et.

Saat yediydi, güneş gözlerime vuruyor ve bugün canım hiç koşmak istemiyordu.

Ama yine de devam edecektim.

Genelde koşmak zihnimi yatıştırırdı ama şu âna kadar yaptığı tek şey, kafamda dün geceyi tekrar tekrar oynatırken beni *daha da* strese sokmak olmuştu.

Gece mükemmeldi.

Sonra birden bozuldu.

Derken polis geldi.

Heykel bahçesinden koşarak geçerken, *Gece nasıl böyle sonlanabilir?!* diye zihnimden çığlık attım. Oyuncu kulübesinde alev alev yanarken, bir anda kavga etmeye başlamış ve sonra da izinsiz girme suçundan memurlar tarafından sorgulanmıştık.

Memur Nerada, bize sahaya gizlice girmemiz konusunda bir nutuk çekmiş, isterse bizi dava edebileceğini söylemiş (tabii ki etmedi) ve Wes'le ikimizi yaramaz çocuklarmışız gibi evlerimize bırakmıştı.

---

* Aşıklar Şehri (*La La Land*), 2016 yılı, ABD yapımı romantik müzikal filmi.

Wes'in yurdu benim evimden daha yakın olduğu için önce Wes'i bıraktı. Ve ben evime girdiğimde Wes çoktan bana mesaj atmıştı.

Wes: Gelip seninle konuşabilir miyim?

Sonraki yirmi dakika boyunca mesaja bakıp cevabımın ne olmasını istediğimi çözmeye çalıştım.

Bu da Clark'ı delirtti çünkü o artık yüzde yüz Wes takımındaydı. *Neden onunla konuşmuyorsun? Görüldü atıp bırakacak mısın? Sen bir canavarsın!*

Yani, eğer dürüst olmam gerekirse *evet,* Wes'e karşı hâlâ çok büyük duygularım vardı. Belki de bu duygular hiç kaybolmamıştı ya da belki Wes başarılı bir şekilde onları tekrar canlandırmıştı ama onunla geçirdiğim gece bana çok fazla *aşk* gibi geldi.

Ve sorun da buydu.

Bunları hissediyor olmama rağmen bu duygunun peşinden gidip gitmeme konusunda hâlâ emin olamıyordum. Beynimde çok yüksek bir ses, Wes'ten sonsuza dek uzaklaşmamın daha güvenli olduğunu söyleyip duruyordu. Beni hiç aldatmadığını ve bir pislik olmadığını bilmek güzeldi ama bu, şu an ona geri dönmemin *benim* için iyi olacağı anlamına gelmezdi.

O yüzden mesajını görmezden geldikten sonra beni üç kez aradı ve ben de telefonumu kapattım.

Bir noktadan sonra Clark benden tiksinerek yatmaya gitti.

Ama benim düşünmem gerekiyordu.

Her ne kadar bunun mantıksız olduğunu bilsem de dün gece kanepede oturup saat ikiye kadar *Friends* izlerken aklıma bir şey geldi. Wes'in beni incittiği için üzgün olduğunu biliyordum ve o dönem cehennemi yaşadığı da belliydi. En iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmıştı ama yine böyle bir şey olsa acaba farklı davranır mıydı?

Omzu sakatlansa ya da bursunu kaybedip okulu bırakmak zorunda kalsa, bunu birlikte mi çözerdik yoksa yine benden

uzaklaşmayı mı tercih ederdi? Bu pek de olası bir senaryo değildi ama benim tedbirli beynim sorular sormadan edemiyordu.

Koşumu bitirirken hâlâ bunu düşünüyordum, duş alırken hâlâ bunu düşünüyordum ve çekimleri yükleyip o günün ikinci yarısındaki antrenman maçı için malzemeleri kontrol etmek adına Morgan'a girerken de hâlâ bunu düşünüyordum.

Tarih tekerrür eder miydi?

Kendi düşüncelerimi çözene kadar Wes'i görmeyi gerçekten istemiyordum, o yüzden antrenman maçının zamanlaması çok can sıkıcıydı.

Çünkü bir korkak gibi görünmeden bu işten sıyrılmamın hiçbir yolu yoktu.

Masadan kalkınca dikkatim biraz dağılsın diye videoları düzenlemeye başladım. Ta ki Clark yanıma gelene kadar.

Eşyalarını masasına bırakıp, "Eee? Onunla konuştun mu?" diye sordu.

Bilgisayardan başımı kaldırmadan, "Hayır," diye cevap verdim.

"Sen bir pisliksin," diye homurdandı ve dizüstü bilgisayarını açtığını duydum. "En azından cevap yaz."

"Yazamam," dedim elimi saçlarımda gezdirerek. "Konuşmak isteyecek ve ben ne hissettiğimi bilmiyorum, o yüzden böyle bir konuşmaya hazır değilim."

"Hazırsın," diye itiraz etti klavyesini tıklayarak. "Derdinin ne olduğunu anlamıyorum, Liz. Seni hep mantıklı biri olarak tanıdım. Hiç dramatik bir tip değilsindir. Ama nedense bu konuda duygusal bir ergen gibi davranıyorsun."

"Hayır, davranmıyorum," diye karşı çıktım ve ona pis pis bakabilmek için sandalyemi çevirdim. "Sen öyle göstermeye çalışsan da bu o kadar basit değil."

"Evet, basit."

"Hayır, değil!"

"Tanrı aşkına, basit işte," dedi bana her yerinde Bruins yazan o saçma sapan yuvarlak, son moda gözlüğüyle bakarak. "Bennett seni seviyor, seni kırdığı için üzgün ve bir şans daha istiyor. Eğer ona karşı hislerin varsa neden bir şans vermiyorsun?"

İç çektim. "Bu o kadar basit değil."

"Basit ama neyse." Ayağa kalkıp, "Ben gidip kahve alacağım ama sakın sana da getirmemi isteme çünkü getirmem," dedi.

"Clark."

"Çok ciddiyim." Sonra da arkasını dönüp prodüksiyon ofisinden çıkarak, hiç istemediğim sessizlikte beni tek başıma bırakıp kapıyı kapattı.

Harika.

Muhtemelen gidip onunla konuşmam gerektiğini bilerek ayağa kalktım, o yüzden bir dakika sonra kapı gıcırdayarak açıldığında arkamı bile dönmeden, "Bana daha fazla kızgın kalamayacağını biliyordum," dedim.

Ama sonra boğazını temizleyen birinin tanıdık sesini duydum.

Ve kokusunu aldım.

Derin bir nefes çekerken hayal gücüm fazla mı ileri gitti diye merak ediyordum.

"Lib." Wes arkamdan, "Lütfen konuşabilir miyiz?" dediğinde sesi derin ve pürüzlü, sanki bugün ilk kez konuşuyormuş gibiydi.

Arkamı döner dönmez kalbim hızla çarpmaya başladı.

Benden bir adım ötede, Clark'ın masasında duruyor ve neredeyse yüzünde hiç görmediğim bir ciddiyetle bana bakıyordu. Koyu renk gözleri beni izlerken, gözlüğü bir şekilde yoğunluğu artırıyordu. Saçlarının ucu duş almış gibi ıslaktı ve kampüsten buraya kadar yürürken kurumamıştı. Üzerinde gri bir eşofman altı ile beyaz bir Bruins üstü vardı.

Sanki kalkar kalkmaz üzerine bir şeyler geçirmiş ve derhâl çıkmış gibi duruyordu.

"Şey, olay şu," dedim gözlerine bakarken titrediğimi ve dün geceden beri düşündüğüm şeyleri nasıl aktaracağımı bilemediğimi

hissederek. Wes'i görmek, tüm çekincelerimi hatırlamayı imkânsız bir hâle getiriyordu. O yüzden ben de sadece, "Konuşmamayı tercih ederim," dedim.

Çenesi kasıldı ve kaşları kalktı. "*Konuşmamayı* mı tercih edersin?"

Başımı sallayıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. Tekrar başımı salladım. "Şey, evet sanırım düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Tek başıma."

BÖLÜM KIRK ÜÇ

"Kendimi çok huzurlu... ve güvende hissettim... Her ne olursa olsun, o günden sonra artık hiçbir şeyin o kadar kötü olamayacağını biliyordum... çünkü sen varsın."

-17 Yeniden*

Wes

Tek başına düşünmek için zaman mı?

"Ama neden?" diye sordum bir adım yaklaşarak. "Yani zaten iki *yıldır* tek başımıza düşünüyoruz. Bu konuyu *birlikte* düşünmek sence de daha iyi olmaz mı?"

İki parmağıyla alnını ovup sanki gözlerime bakmak istemiyormuş gibi arkamda bir yere baktı. Alçak sesle, "Bilmiyorum, şu an gerçekten *konuşamam*," dedi.

"Sana baskı yapmak istemiyorum," dedim aslında ödüm koptuğu hâlde sakin görünmeye çalışarak. Dün gece o polis geldiğinden ve Liz mesajımı görmezden geldiğinden beri ödüm kopuyordu çünkü bu kadar yakınlaştıktan sonra yine geriye gidiyor olmamızı kabullenmem imkânsızdı. Kalıp benimle konuşmasını çaresizce dileyerek çenesine dokundum ve parmağımın o narin gamzeye değişini izledim. "Ama bence *konuşmalıyız,* Lib... Bence hayatımıza devam etmek için bunu yapmalıyız. Çok fazla zaman geçti ve yeni şartlar oluştu ama biz birlikteyken, yani sadece ikimiz varken, her şey yine aynı, değil mi? Senin de böyle hissettiğini *biliyorum*, o

* 17 Yeniden (*17 Again*), 2009 yılı, ABD yapımı komedi filmi.

yüzden hadi saçmalıkları konuşalım ki yine *oraya* varıp, *biz* olalım."

"İyi de ben *biz* olup olmak istemediğimi bilmiyorum," dedi alt dudağını çiğneyip hızla gözlerini kırpıştırarak.

Birinin tahtayla göğsümü ezdiğini hissettim. Yalan mı söylüyor diye dikkatle yüzüne bakarken irkildim. "Bilmiyor musun?"

Ona dokunmayayım diye yüzünü çevirip alçak sesle konuştu: "Yani her şey çok hızlı oluyor. Daha bir ay önce ülkenin diğer ucunda yaşadığını sanıyordum ve..."

"Ve bunların hiçbirinin *önemi yok,* Lib," diye araya girdim. Derin bir nefes aldım, o kadar öfkeliydim ki kafamı duvarlara vurmak istiyordum. Liz'den, bunun onun için en iyisi olduğunu düşündüğümden dolayı uzaklaşmıştım ve nihayet geri dönmeyi başarmışken, kendimi sabırlı olmaya zorladım. Ağırdan almaya, önce onu arkadaşım yapmaya ve nihayet o bana geri dönene kadar alabileceğim her şeyi almaya...

Ama sabır işe yaramıyordu.

Hem de *hiç.*

Boğazımı temizledim ve bir kez daha denedim: "Olan her şeyi tekrar inceleyebiliriz ve artık birbirimizi gerçekten tanıyıp tanımadığımızı, geçmişi geride bırakıp bırakamayacağımızı tartışabiliriz. Fakat dürüst olmam gerekirse, sen ve ben aynı odada yalnızken de *birlikteyken de* aynıyız. Her zaman olduğum gibi, ben senin *için* de *seninle* de *aynıyım.*"

Bana bakıyor ve beni dinlerken delirmişim gibi kaşlarını çatıyordu.

"Bana deliymişim gibi bakıyorsun, tatlım. Ve haklısın da. Deliyim. Konu sen olunca *aklımı* yitiriyorum," dedim omuz silkerek çünkü bu bir gerçekti. "Senin yanındayken nefesim kesiliyor. Sanki senin *için* nefes alıyor, seninle *birlikte* var oluyormuşum gibi hissediyorum. Bu hislerin muhtemelen çok büyük, çok ürkütücü olduğunun ve üzerine çok fazla baskı yüklediğinin de farkındayım ve bunun için üzgünüm. Ama böyle hissediyorum. Her zaman böyle hissettim."

Yüz ifadesini değiştirmem, gözlerindeki şüpheyi silmek için gereken mükemmel sözcükleri bulmam lazımdı ama zihnimin bana sunduğu tek şey *seni seviyorum* sözleriydi. Ama onun bunları ve aşk şarkılarındaki sıradan dizeleri duymak istemediğinin de farkındaydım.

Onu nasıl ikna edebilirim?

Çaresizce ellerimi saçlarımda gezdirdim ve komik olan hiçbir şey olmamasına rağmen kahkaha attım. Çatlak bir sesle, "Ama beni mahvettin, Lib. Çünkü şu an kendi düşüncelerim yerine şarkı sözleriyle düşünüyorum. Sana bakıp, seni benimle olman için ikna etmeye yarayacak doğru sözleri bulmaya çalışıyorum ve aklıma ne geliyor biliyor musun? *Sen bana, bir başkasıyla göremeyeceğimi bildiğim renkleri gösterdin.* Bunlar *benim* sözlerim değil hatta hangi şarkıdan veya albümden olduklarını bile bilmiyorum ama Tanrı aşkına, ben de tam olarak böyle hissediyorum. *Sen bana bir başkasıyla konuşamayacağım gizli bir dil öğrettin...* Bu sözleri kimin yazdığını hatırlamıyorum ama iliklerime kadar aynı şeyi hissediyorum. Seninle olmak, yemin ederim var oluşumun bağlarını bile değiştirdi, o yüzden *sensiz* olmak her şeyi daha sessiz, daha loş ve kasvetli yapıyor. Her. Şeyi. Tamamen. Küçültüyor. Ve ben bundan *nefret ediyorum.*"

Konuşmak için ağzını açtı ama sözlerimi bir veda ile kesmesine katlanamazdım, o yüzden önce ben onun sözünü kestim:

"Düşünmek için tek başına zaman geçirebilirsin, Lib. Ve aramıza mesafe koyabilir, bu riski almaya değmediğime karar verebilirsin," dedim çok kısa bir an için alnımı alnına değdirip bir adım geri çekildikten sonra. "Seni durdurmamın hiçbir yolu yok. Ama bil ki her neye kara verirsen ver ve her ne olursa olsun, ben hayatım boyunca senin için hep böyle hissedeceğim."

"Her neyse, sana da bir tane aldım..." Clark elinde iki kahveyle içeriye girerken az kalsın düşüyordum. "Ah, selam, Wes."

Clark'ı görmezden gelip Liz'in gözlerine baktım ve göğsüm alev alev yanarken, "Benim için asla başka biri olmayacak. Son durağım sensin. O yüzden şimdi git, düşün ve ne yapman gerekiyorsa

yap. Ama Lizzie... *Biz* riske girmeye değeriz. Her zaman da *biz* olacağız," dedim.

Kendimi ondan uzaklaşmaya nasıl zorladım bilmiyorum ama yaptım. Clark'ı itip arkama bakmadan ofisten çıktım çünkü sonra olacakları kaldırıp kaldıramayacağımdan emin değildim.

Sabahın geri kalan kısmı bulanıktı. Çocuklarla vakit geçirdim, kahvaltı ettim ve Jackie'ye gidip üniformamı giydim ama uyuşmuş gibiydim. Sanki dünya etrafımda dönüyormuş da ben olduğum yerde duruyormuşum gibi hissediyordum. Çünkü onu kaybediyordum... *Tabii onu kazanmaya bir an olsun yaklaşabildiysem.* Ve bu gerçeği değiştirecek hiçbir şey yokmuş gibi geliyordu.

Antrenman maçından önce dolabımın önünde durup beynimdeki gürültüyü bastırmak ve beyzbol maçına odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Ama bunlar yetmezmiş gibi babamın sesi yine zihnimde yankılandı.

Eğer maç günü bile o kızıl saçlıyı düşünüyorsan, Wesley, kesin batırırsın. Garanti ederim.

Harika. *Bu çok işe yaradı, baba... Sağ ol.*

Ama duramıyordum. Sahaya çıkarken aklımda Liz vardı ve ısınırken de orada öylece duruyordu. Dünyayı susturma kabiliyetim işe yaramıyordu çünkü tek düşünebildiğim *Liz* ve *biz*dik. Tabii bir de daha başlama şansımız bile olmadan bitip bitmediğimiz...

Mick'le top atıp tutarken tribünlere baktım ve beynim onu ânında buldu. İşte oradaydı.

Sahada ya da kulübenin hemen önünde çalışmak yerine, birkaç sıra geride, kucağında bir kamera ile home plate'in arkasında dikiliyordu.

Ve beni izliyordu.

Gözlerimiz buluştu -*lütfen, Libby*- ve yüz ifadesini okumaya çalıştım. Bana umut verebilecek herhangi bir işaret aradım. Başını

yana eğişi, dudaklarının kıvrılışı, gözlerini kısışı; hepsini inceledim ama hiçbir şey çıkmadı.

Sonra da beni hiç görmek istemiyormuş gibi bakışlarını kameraya çevirdi.

"Neler oluyor, Bennett?"

Gözlerimi Liz'den ayırınca, topu tutmamı bekler gibi elini kaldırmış olan Mick'i gördüm. Başını iki yana sallayıp çok komikmişim gibi sırıttı. "Biraz dikkatini ver, seni aptal âşık."

"Kapa çeneni de at," diye mırıldandım. Bunlar yetmezmiş gibi, şimdi de utanmıştım.

Wesley, kesin batıracaksın. Garanti ederim.

Ayışığı Kitaplığı

BÖLÜM KIRK DÖRT

"Sanki seni hayatım boyunca tanıyormuş gibiyim. Bu arada, sana âşık olduğumu söylemiş miydim?"

-Yeni Nesil 3*

Liz

Eve gitmek istiyorum.

Wes'in atış yapmasını izlerken midem o kadar kasılmıştı ki kusabilirdim. Sahadan bana bakış şekli, ofiste bana *söylediği* onca şeyden sonra fazlasıyla bunaltıcıydı.

"Mükemmel bir gün," dedi yanımdaki çocuk ve yanılmıyordu. Hava güneşli ve ılıktı, gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve bu, sonbahar sezonundan önceki son antrenman maçı olduğu için tribünler tıka basa doluydu.

Gerçi benim umurumda değildi çünkü ben *atıcıdan* başka hiçbir şey düşünemiyordum.

Senin için hayatımın sonuna kadar böyle hissedeceğim.

Yüce Tanrım, kim böyle şeyler söylerdi?

Buraya gelirken Clark bana hiç davranmadığı kadar iyi davranmıştı. Muhtemelen Wes ofisten çıktıktan sonra gözyaşlarına boğulduğum için. Ama bu, işleri bir şekilde daha da kötüleştirmişti. Her şeyi unutup çalışmalıydım, o yüzden sahaya gelip Lilith'in bizi beklediğini görünce rahatladım. Yapımcı moduna geçip tamamen hazırlanmıştı ve hemen bir iyilik istedi.

---

* Yeni Nesil 3 (*Descendants 3*), 2019 yılı, ABD yapımı müzikal filmi.

"N'aber?" diye sordum güneş gözlüğümü çıkarmak için çantamın cebine uzanarak.

"Sence tribünde oturup taraftarların birkaç fotoğrafını çekebilir misin?" diye sordu Lilith. Dönüp kolunu home plate'e doğru çevirdi. "Tribünlerden birkaç *farklı poz* istiyorum, yani maçı izleyen taraftarların gözüyle. Bunu yapabilir misin?"

Bunu yapabilir miydim? Kendimi Wes'le ya da tüm takımla iletişim *kurmayacağım* bir pozisyona sokabilir miydim?

O gün Lilith, bundan daha muhteşem bir şey isteyemezdi herhâlde.

"Elbette," dedim başımı sallayarak. "Ne lazımsa söyle."

Oyuncu kulübesinin yanında olmak yerine, kalabalığa karışmamı istiyordu. O yüzden ben de maçtan önce etrafta dolandım ve yerlerine oturup UCLA'in ayaklı reklamı gibi görünen taraftarların fotoğraflarını çektim.

Çok şükür ki bu sayede Wes'le ne yapacağımı düşünmekten kaçmış oldum.

Tek sorun, takımdakiler ısınmak için sahaya çıktıklarında, odak noktamın o olmasıydı. Karşıya baktığım an oradaydı.

Görüş alanımın tam ortasındaydı.

Ve gözlerimi ondan ayırmam imkânsızdı.

Beyzbol oynarken göründüğü hâline her zaman bayılırdım ama o an, bana söylediği onca şeyden sonra, ona bakmadan duramıyordum.

Seninle birlikte var oluyormuşum gibi hissediyorum.

Tam o an, o da beni gördü.

Şaşırıp başka yere baksam da o fırtınalı kahverengi gözleri çoktan ruhumu okumuş gibi hissettirdi.

Oyun başladı ve ben home plate'in sekiz sıra arkasındaki yerimde oturup tribünlerin fotoğrafını çekmeye devam ettim. Gözümün ucuyla 32 numaralı formasıyla uzun boylu *atıcının* kesinlikle farkındaydım ama ona odaklanmak istemedim.

Ta ki yerine geçene kadar.

Bu, herkesin oynadığı rahat bir antrenman maçıydı ve görünüşe bakılırsa dördüncü atış onundu. Onu dışarı çıkarken izledim ve yüzü, beni kulübe duvarına yaslayıp öptüğü anların kafamda canlanmasına sebep oldu.

Kaç 12.13'ü ayrı geçirdiğimizi saydığını söylediği ânı.

Yedi yüz on dokuz.

Seninle birlikte var oluyormuşum gibi hissediyorum dediği ânı.

Gözleri, kameranın lensinin arkasından gözlerimi buldu ve yutkunup sert çenesini kastı. Nefes alamadığımı hissettim. Bu yüz ifadesinin ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu (*öfke mi? keder mi?)* ama birbirimizi izlerken bunu midemde hissettim.

Hemen sonra geçti çünkü atışını yapacaktı.

İlki, sopayı tutan oyuncunun vuramayacağı kadar hızlı bir atış oldu.

Kahretsin, iyiydi.

Mick'in geri attığı topu yakaladı ve avucunda çevirip parmaklarını dikişlerinde gezdirdikten sonra diğer atışını yaptı. Derin bir nefes aldı, bacağını kaldırdı ve topu kayar gibi attı. (Atışları tanımlamakta hâlâ iyi değildim.)

Sopayı tutan vurucu iç sahaya doğru bir vuruş yaptı.

Ancak top doğrudan Wes'e doğru geldi.

Top sekerek sahaya gitmeden önce göğsünün tam ortasına çarptı. Birinci kaleci koşarak gelip topu aldı, dışarı atmak için geri koştu ve bu o kadar hızlı oldu ki Wes hiç rahatsız olmamış gibi görünüyordu. Ancak sonra elini göğsüne koyup yüzünü buruşturdu, topu atacakmış gibi birkaç adım attı ve çimlere yığıldı.

"Wes!"

Ayağa fırladım, yana doğru dönüşünü izlerken yüreğim ağzıma geldi. Tribünlerden şaşkın bağrışlar yükselirken koçlar -ve oyuncular- yanına koştu ama kalabalıkta onu görmek çok zordu.

Yüzü de başka tarafa bakıyordu.

Görüşümü engelleyen herkese, *Çekilin!* diye bağırmak istedim. Wes'i göremiyordum ve gözlerinin açık olup olmadığını bilmem gerekiyordu.

Gözleri açık mıydı??

"Kendinde mi?" diye bağırdım hiç kimseye ve herkese, bir yandan da herhangi bir hareket belirtisi görebilmek için bacaklarına bakıyordum.

Ama... hareket yoktu. Uzun bacakları -beyaz beyzbol pantolonlu ve uzun, mavi çoraplı bacakları- kıpırdamıyordu.

Yerde öylece yatıyordu.

Lütfen Tanrım, iyi olsun. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.

Korkudan göğsüm sıkıştı ve görmek için parmak uçlarıma yükseldim ama önümdeki herkes ayağa kalktığından *hiçbir* şey göremedim.

"Pardon," diye bağırdım eşyalarımı toplarken. "Yolu açın!"

Kendi sıramdaki insanları iterek geçtim ve kurtulmaya çalışırken gözyaşlarım yüzünden hiçbir şey göremedim. Wes'e yaklaşmak için telaşla koşarken kollarımdaki malzemelerle herkese çarptım. *İyi olmak zorunda. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen.* Nihayet sıranın sonuna ulaştığımda sahaya yaklaşmak için koşarak basamaklardan indim ve ağların arkasından baktığımda Koç Ross'un, Wes'in yanına diz çökmüş ve ona duyamadığım bir şeyler söylediğini gördüm.

Lütfen kalk, Wes.

Tanrım, lütfen kalksın.

Şimdiye dek sevdiğim tek çocuk beyzbol sahasının ortasında yığılmış bir hâldeyken saniyeler, saatler gibi geldi.

Ona söylemek istedim.

Şimdiye dek çoktan söylemem gereken sözleri ona bağırarak söylemeyi *o kadar çok* istedim ki. Bir yandan da ağları tutup, iyi olacağına dair herhangi bir işaret görmeyi bekliyordum. Yüzünü, gülümsemesini görmem lazımdı çünkü beynim bana sadece az evvel paylaştığımız o mutsuz bakışmayı sunuyordu.

Benim için senden başka hiç kimse olmayacak, Wes, bu yüzden iyi olman lazım.

"Liz."

Sağıma baktım ve Clark'ın bana doğru hızla yürüdüğünü gördüm. Yanıma gelince koca kollarıyla bana sarıldı. "İyi olacak, Lizard."

"Olacak mı?" diyerek ona sarılarak ağladım ama sonra hızla geri çekilip tekrar sahaya baktım. "Çünkü hâlâ kıpırdamadı."

"En azından kendinde," dedi Clark. "Bu da..."

"Öyle mi?" Ona inanmaktan korkarak elimi kalbime koydum. "Emin misin?"

"Eminim," diye başını salladı. "Kaburgaları kırılmış olabilir diye fazla dikkatli davranıyorlar sanırım."

Kaburgaları kırılmış.

Tam Clark bunu söylerken, Wes yavaşça doğruldu.

"Ah, *Tanrı'ya şükür*," diye fısıldadım ve görüşümü bulanıklaştıran gözyaşlarımı sildim. Ross ve bir başka koç Wes'in ayağa kalkmasına yardım ederken içim rahatladı ama yüzü hiç iyi görünmüyordu. Koçlar tarafından sahadan çıkarılırken kendinden geçmiş ve acı çekiyormuş gibiydi.

Birkaç dakika boyunca orada şok içinde, öylece durdum. Taraftarlar onu alkışlıyordu. Derken maç tekrar başladı ama ben daha fazla bekleyemezdim.

Ona ulaşmalıydım.

"Hadi ama," dedim Wes'in olduğu yönü göstererek. "O iyi değil."

"Liz!"

Lilith kolumdan tuttu, yanımda olduğunu bile fark etmemiştim.

"Dinle," dedi yaklaşıp sesini alçaltarak. Etrafa bakıp kimsenin duyamayacağından emin olunca, "Wes'i ambulansla Ronald Reagan'a* götürüyorlar. Ross iyi olduğunu düşünüyor ama kabur-

---

* Ronald Reagan UCLA Medical Center, İsmini ABD'nin 40. başkanı Ronald Reagan'dan alan, Kaliforniya Üniversitesinin kampüsünde bulunan tıp merkezi. (e.n.)

gaları kırılmış ya da ciğeri ezilmiş olabilir diye her ihtimale karşı kontrol edilecek," dedi.

"Böyle bir olasılık var mı?" dedim bayılacak gibi hissederek. *Ambulansla.*

Ciğeri ezilmiş.

Uzaktaki siren seslerini duyunca midem bulandı.

Yüce Tanrım, lütfen iyi olsun.

"Atışlarının hızı saatte yüz kırk dört kilometre, o yüzden kesinlikle böyle bir olasılık var," dedi kamerayı benden almak için uzanarak. "Clark, Liz'i hastaneye götürmeni istiyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

"Tabii ki." Clark bana bakıp hafifçe gülümsedi.

Lilith bana o kadar anaç gözlerle bakıyordu ki gözyaşlarım yine akmaya başladı. Yutkundum ve "Teşekkür ederim," dedim.

Clark'la birlikte hızla arabaya doğru ilerledik. Tam kapıyı açacakken Lilith'in arkamdan seslendiğini duydum: "Git ve al onu, Buxbaum."

Clark nihayet ACİL girişinin önüne yanaşınca kapıyı hızla açıp içeri koştum.

"Ben gidip park edeyim," diye seslendi camdan. "İçeri girince seni bulurum."

Ama içeri girdiğimde masadaki kadın bana hiçbir şey söylemedi ve ailesinden olmadığım için Wes'e giden kilitli kapılardan geçmeme izin vermedi.

Yalvarmama rağmen.

Gözyaşlarıyla hıçkırarak.

O yüzden beklemekten başka seçeneğim kalmadı.

"Durumu stabil olup doktor da gördükten *sonra* hemşireyi çağırır ve biri seni içeri götürebilir mi diye sorarım." Kadın bana gezegendeki en gıcık insanmışım gibi baktı. "Şimdilik lütfen otur."

"Oturamam," dedim kendi kendime ve masadan uzaklaştım.

Sandalyelerle dolu bir bekleme odası vardı ama yabancıların arasında, sanki her şey yolundaymış gibi kıpırdamadan

oturamazdım. *Hiçbir şey yolunda değildi.* Etrafa bakıp diğer bekleyenleri delirtmeden volta atabileceğim bir yer aradım ama sonra bir ses duydum: "Liz?"

Arkamı döndüğümde Koç Ross bana doğru geliyordu.

Bu adamı bizzat tanımıyordum ve onunla hiç konuşmamıştık, o yüzden ismimi söylemesi bana biraz tuhaf geldi. Koç Ross... şey, *çekiciliği* ile ünlüydü ama ben kaşlarının arasındaki çizgiden ve yüzündeki ciddi ifadeden başka hiçbir şey göremiyordum.

"O nasıl?" diye sordum yanına doğru koşarak. "İyi mi?"

Arkamdaki bekleme odasında oturanlara bakıp, "Neden benimle gelmiyorsun?" dedi.

Bunu söyleyince midem kasıldı çünkü bunu sanki yabancıların önünde bana kötü haberi vermek istemiyormuş gibi söylemişti. Elini sırtıma koyup beni kilitli kapılardan geçirdi (masadaki kadının yüzünde bir tebessümle *onun* için açtığı kapılardan) ve ben çığlık atmak istedim.

Kapılardan geçer geçmez başıyla küçük bir bekleme odasını işaret etti. "Lilith arayıp yolda olduğunu söyledi, ben de burada beklemeyi tercih edeceğini düşündüm."

"Onu görmeye gidemez miyiz?" diye sordum ve boynumu uzatıp muayane odalarıyla dolu koridora baktım çünkü Wes'in *olmadığı* boş bir bekleme odasına girmek istemiyordum.

"Ağrı kesici ilaç verdiler, o yüzden kan testi sonuçlarını beklerken dinleniyor."

"*Kan* testi mi?" Saçlarımı geriye ittim. "Neden kan testi yaptılar?"

Bana komik olduğumu düşünüyormuş gibi gülümseyip, "Tanrım, sakin olur musun? O iyi olacak," dedi.

"Olacak mı?" Ona dikkatle baktım ama benimle dalga geçip geçmediğini anlayamadım. "Gerçekten mi?"

"Birkaç kaburgası ezilmiş, o yüzden şu an rahat nefes alamıyor ama iyi," dedi sanki Wes'in rahatsızlığı hoşuna gitmiş gibi sırıtarak. "Kan testini sadece kalbi doğru şekilde çalışıyor mu diye emin

olmak için yapıyorlar ama ne röntgende ne de ultrasonda hiçbir şey çıkmadı. Sadece bir geceliğine gözlem altında tutacaklar."

"Ah, Tanrı'ya şükür," dedim. O kadar rahatlamıştım ki başım dönüyordu. Daha fazla ağlamak istemediğim için hızla gözlerimi kırpıştırdım ve oturmamın imkânı olmadığı hâlde oturmak istedim. "Onu görmem lazım. Onu uyandırmayacağıma söz veriyorum ama gerçekten daha fazla bekleye..."

"Sekiz numaralı oda," diye sözümü kesti. Başını yana eğerek bana bir zavallıymışım gibi baktı. "Koridorun sonunda."

BÖLÜM KIRK BEŞ

"İşin aslı, ben kalbimi uzun zaman önce verdim.
Hem de kalbimin tamamını ve asla geri alamadım."

-Beni Unutma*

Wes

Çenemi sıkıp gözlerimi kapattım ve nefes almadan hareket etmeye çalışmak için elimden geleni yaptım çünkü her nefes alışımda göğsüm tekmeleniyormuş gibi hissediyordum. Hemşire evrak işlerimi halletmeye gitmeden önce bana ağrı kesici verdi ama şu âna kadar hiçbir işe yaramadı.

Ve tuvalete gitmem gerekiyordu.

Hemşiremin talimatlarına göre eğer yardım için düğmeye basarsam, bu hanımefendi sadece koridora çıkmam için elimi tutmakla kalmayacak, erkekler tuvaletini ziyaretim boyunca da hep yanımda kalacaktı. Evet, bu onun işiydi ama ben *bu kadar yakın olma* havasında değildim.

O yüzden dişimi sıkıp doğruldum ve bacaklarımı yatağın kenarından aşağıya uzattım.

Kahretsiiiiiiiiiin.

Göğsümdeki ağrı alev alev yanarken resmen yıldızları gördüm ve kendimi zorlarken oluşan baskıyı engellemek için elimi yatağa bastırıp ayağa kalkmaya çalıştım.

---

* Beni Unutma (*Sweet Home Alabama*), 2002 yılı, ABD yapımı romantik komedi filmi.

Ağrı göğsüme keskin bir bıçak gibi saplanırken, "Ah, lanet olsun," diye bağırdım ve eğilip *iki* elimi de göğsümün üzerine bastırdım. Vuruşun kaburgalarımın tamamını kırıp parçalamaması beni hâlâ şaşırtıyordu çünkü topu bir kurşun gibi hissetmiştim.

Düştükten otuz saniye sonra kalp krizi geçiriyor olduğumu sanıp çok korktum çünkü nefes almak *aşırı* zordu. Tanrı'ya şükür ki Ross yanıma gelip benimle konuştu.

Gizlice odamdan çıkarken sessiz olmaya çalıştım (iki büklüm olmuş, ihtiyar bir adam gibi nefes alıp veriyordum) ve koridorun hemen karşısındaki tuvalete daldım. Doğrulduğumda her yerim acısa da ellerimi yıkamak için eğildiğimde daha beter hissettim.

Sonra Liz'i düşündüm ve bu, göğsümdeki ağrıya ek olarak bir de yüreğimi acıttı.

Biliyor mu? Umurunda mı?

O an *bunu* düşünmek son derece duygusal bir hareketti ama elimde değildi. Görünüşe bakılırsa hayatımın geri kalanını, beni düşünüp düşünmemek konusunda emin olmayan bir kızı düşünmekle geçirecektim.

O yüzden koridora çıktığımda duyduklarıma inanamadım.

Bu Liz'di.

"...ben konuşurken sen dinlenmeye devam et, olur mu?"

Ne oluyor be? diye düşündüm sesini duyduğumda. *Öldüm mü yoksa?*

Çünkü bu ses kesinlikle Libby'nin sesiydi.

Eşikten odama girdim ve gözlerimi kısıp baktım. *Tanrı aşkına, evet.* Bu kesinlikle Liz'in saçıydı. Ya ölmüştüm ve cennet bir hastane odasıydı ya da Liz yatağımın kenarında çekili duran perdenin arkasında dikiliyordu.

"Bunu söylemek için bir saniye daha bekleyemedim, Wes, o yüzden eğer uyuyorsan uyandıktan sonra da hepsini tekrarlarım."

Uyuduğumu sanıyor. Ona uyumadığımı söylemem gerektiğinin farkındaydım, ayakta olduğumu ve söylediği her kelimeyi dinlediğimi. Ama bölmek istemedim.

Destek almak için elimi kapı çerçevesine koydum ve bir anda göğsümdeki ağrıyı yok saymayı başardım.

"Dün gece polis bizi aldıktan sonra, hislerim yüzünden kafam karışık *sanıyordum.* Bu sabah da hâlâ kafam karışık sanıyordum. Ama çok aptalmışım, Wes," dedi ve sesi duygulanmış gibi çatladı. "Çünkü topun sana çarptığını ve senin sahada yığıldığını gördüğümde..."

Sesi kısılınca kendini toparlamaya çalışıyormuş gibi durdu ki bu da dağılmamam için *benim* kendimi zor tutmama sebep oldu çünkü *lanet olsun.* Liz burada, hastane odamdaydı ve göğsüme yediğim toptan hiç memnun olmadığı çok belliydi. İtiraf etmem gerekirse çıta oldukça düşüktü ama nefesimi tutup dahası için bekledim.

O burada.

"Yaralandığını görünce bu konuda hiçbir karışıklık olmadığını fark ettim. Seni seviyorum. *Elbette* seni seviyorum, sen Wes'sin. Sen hayatım boyunca sevdiğim tek erkeksin. Sanırım ben seni, mezuniyet balosundan sonra saat 12.13'te arabamın arka koltuğunda öpüştüğümüz günden beri hep sevdim, hem de hiç bıkmadan."

Nefes alamıyormuşum gibi geldi ama bu kez kaburgalarıma çarpan beyzbol topuyla hiçbir ilgisi yoktu. Konuşmamak için yumruğumla ağzımı tıkadım ve neredeyse iki yıldır söylemesini hayal ettiğim şeyleri söylerken onu dinledim.

Kahretsin, neredeyse ezelden beri her gün bunları söylemesini hayal ediyordum.

Sen hayatım boyunca sevdiğim tek erkeksin.

Yüzünü görememek beni öldürüyordu ama ağzımdan çıkacak bir kelimenin bu ânın ortadan kaybolmasına yol açacağından çok korktum.

Ve bu ânın kaybolmaması için her şeyi yapardım.

"Yani artık bizimle ilgili *bir şeyleri çözmeye çalışmakla* vakit kaybetmek istemiyorum çünkü zaten çözüldüler, öyle değil mi?" Titrek bir nefes alıp devam etti: "Benim için asla başka biri

olmayacak... Sen benim son durağımsın. O yüzden hadi biz olmaya devam edelim. Hemen *biz* olmak istiyorum. Hadi birden beşinci vitese çıkarcasına, memeli rakunlar gibi aptalca bir konuyla ilgili mesajlaştığımız o güzel kısımlara geçelim."

Cevap vermek için ağzımı açtım çünkü o mükemmel dudakları bu mükemmel sözleri söylerken, o zümrüt gözlere bakmayı çok istiyordum ama sonra derin bir nefes aldım -*kahretsin, kahretsin, kahretsin, canım yandı*- ve konuşmam imkânsız hâle geldi.

Elimi kaburgalarıma koyup ses çıkarmamak için dişlerimi sıktım. Ama lanet kalbim nihayet iyileşmişken göğsüm nasıl bu kadar acırdı?

"Bu arada bu inanılmaz derecede ironik. Yani benimle konuşurken *Illitic Affairs*'in sözlerini kullanman. Çünkü aslında ben o şarkıyı hayatımdan tamamen çıkarmıştım, Wes. Çıkardım. Özellikle de iki dize yüzünden -senin bugün kullandığın- biz ayrıldıktan sonra o şarkıyı sildim çünkü bize o kadar mükemmel şekilde uyuyordu ki ne zaman duysam kalbim *kırılıyordu*."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım sıkışıyordu.

Elbette ona bizimle çoktan ilişkilendirdiği o iki dizeyi tesadüfen söylemiştim.

Evren çok iyi çalışıyordu *yemin ederim*.

"Çünkü ben de seni sevmeyi hiç bırakmadım," dedi ve o an sözünü kesip cümleyi tekrarlamasını istemem lazımdı. *Yüz kez*, bin kez daha.

Seni sevmeyi hiç bırakmadım.

Minik bir kahkaha atıp, "Gerçi kayıtlara geçsin diye söylüyorum, teknik olarak sana olan aşkım muhtemelen kanayan burnuma tişörtünü bastırdığında başladı. Yani mezuniyet balosunun olduğu gece değil ama bunu sonra konuşuruz," dedi.

Bu kadarı yetmişti, bir saniye daha sessiz kalamazdım.

Liz buradaydı, Liz benimdi ve bir saniye daha demek çok fazla zaman kaybetmek demekti.

Güm güm atan nabzım kulaklarımda uğuldarken, "Bu tamamen palavra ve öyle olduğunu sen de biliyorsun," dedim.

BÖLÜM KIRK ALTI

"Seninle geçirdiğimiz zaman,
asla yeterince uzun olamaz.
Ama sonsuza dekle başlayalım."

-Alacakaranlık Efsanesi: Şafak Vakti: Bölüm 1*

Liz

"Aman Tanrım!"

Şaşkın bir çığlık atarak ellerimi kalbimin üzerine koydum ve arkamı döndüğümde Wes'i gördüm.

Perdenin arkasındaki yatakta yatıyor olmak yerine, muayene odasının kapısında *arkamda* dikiliyordu. Saçları dağılmıştı, sol eliyle kaburgalarını tutuyordu ve Wes Bennett bebek mavisi bir hastane kıyafetinin altına parlak sarı çoraplar giymişti.

Yeniden ağlamak istemedim ama onu son derece güzel ve saçma bir hâlde ayakta görmek beni yine hüngür hüngür ağlattı.

Teşekkür ederim, Tanrım.

Perdeyi gösterip aptal gibi, "Oradasın sanıyordum," dedim.

Kapıyı arkasından kaydırarak kapattı ve bana bakarken çizgi gibi olmuş ağzıyla, "Koridora çıkmıştım ve odaya döndüğümde sen buradaydın," dedi.

Yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. *Öfkeli* görünmüyordu ama mutlu da görünmüyordu. Bu da korkutucuydu çünkü

---

* Alacakaranlık Efsanesi: Şafak Vakti - Bölüm 1 (*The Twilight Saga: Breaking Dawn - Part 1*), Stephenie Meyer'ın aynı adlı romanından 2011 yılında uyarlanan, ABD yapımı romantik fantastik film.

az evvel ona ruhumu açmıştım. Kalbim hızla çarpıyor, ellerim titriyor ve ne düşündüğünü merak ederken yüzüm yanıyordu. "O hâlde şeyi duydun..." dedim.

"Her şeyi duydum," dedi çenesini kasarak. "Ve palavra diyorum."

"Ne?" Ona, onu sevdiğimi söylemeyi o kadar çok istemiştim ki bana inanmayacağı hiç aklıma gelmemişti. "Hangi kısmı palavra?"

"Önce buraya gel," dedi homurdanır gibi. "Çünkü sana hemen dokunmazsam ölürüm."

O kahverengi, ateşli gözleri, dikkatiyle beni alev alev yakarken, titreyen tizlerimle resmen bir saniye içinde yanına koştum. *Tanrım, onu seviyorum.* Önünde durup bakmak için başımı kaldırdığımda midemdeki kelebekler iyice coştu.

"Tarihler tamamen palavra, Buxbaum," dedi kocaman ellerini belime koyup bizi döndürerek. Sırtım bir anda kapalı duran kapıya yaslandı. "Ne mezuniyet balosu ne de Bayan Patates Kafa gecesine değildi."

"Değil miydi?" dedim, o kahverengi gözleri yaramaz bir ifadeyle bakıp yüreğimi yumuşatırken. Bana böyle gülmek ister gibi bakarken içimdeki her endişe bir anda yok oldu.

"Hayır, efendim, değildi." Sırıttı, yüzündeki o kibirli tebessüm bana kendimi evimde gibi hissettirdi. Alçak, canlı ve yoğun bir sesle, "Sen bana, üçüncü sınıfta yüzüme yumruk attığın gün âşık oldun. İtiraf et," dedi.

"Hani teneffüste herkese tek boynuzlu at desenli iç çamaşırı giydiğimi söylediğin gün mü?" Ellerimi göğsüne, topun vurduğu yerin hemen üstüne dikkatle koydum. "Hiç sanmam. O gün senden nefret etmiştim."

"O gün ben senin içindeki *tutkuyu* uyandırdım," diye dalga geçip uzun parmaklarını belime sardı. "Aşkla nefret arasındaki ince çizgi."

"O çizgi o muydu?" diye sordum ve beni alev alev yakan gözlerine bakarken gülümsemem kayboldu.

"Hep oydu," dedi ve dudaklarını yaklaştırdı.

Gözleri açıktı, vücudu vücuduma değerken dizlerimin bağı çözüldü ve *Yüce Tanrım*, diye düşündüm. Yüzüme bakıp dudaklarını yalaması... Yemin ederim Wes Bennett ne yapacağını bilerek doğmuştu. Dudakları hareket ederken tüm bedenimle titreyerek onu izledim ve gözlerim artık daha fazla açık kalamadı.

Zihnimde Aidian Bissett'tan *Bloom* çalmaya başladı.

*Beni sana çıkaran bütün yollar...**

Parmaklarımı göğsüne dayadım ve sanki bundan bir mesaj almış gibi, bir anda her şey değişti. Bir ses çıkarıp başını eğdi ve yırtıcı bir açlıkla beni daha da derinden öptü. Öpüşü yoğunlaşırken ellerimi başımın üzerine kaldırıp kapıya yasladı. Başımı kaldırıp tüm dikkatimi ona verdim, o bana doğru eğilirken öpücüğünü karşılamak için doğruldum. Beni kapıyla vücudu arasına sıkıştırmıştı.

Başını kaldırıp bana baktığında koyu renk gözleri ihtirasla parlıyordu. "Bir daha söyle."

Elleri ellerimi kapıya bastırırken yutkundum. Gözlerinin içine bakıp, "Seni seviyorum," dedim.

"Bir daha," diye hırladı. Gözleri kararmıştı. Ağırlığını avuçlarına daha fazla verdi ve beni izlerken yutkundu.

"Seni seviyorum, Wes Bennett," diye itiraf ettim ve bunu nasıl oldu da inkâr ettim diye düşünmeden edemedim. "Hayatımda seni sevmeden geçirdiğim tek bir an bile hatırlamıyorum."

Çenesi kasıldı, sonra gevşedi ve son derece sessiz bir şekilde, "Tanrım, lütfen bu gerçek olsun," dedi.

"Gerçek," dedim çenesini öperek. "Ve çok üzgünüm. Her şeyle tek başına uğraşmak zorunda kaldığın her saniye için. Yanında olamadığım için üzgünüm."

"Asıl üzgün olan benim, Lib," dedi kızaran yanaklarıyla. Burnunu yanağıma sürterken âdeta fısıldar gibi, "Benim için döktüğün her bir gözyaşı yüzünden," dedi.

---

* All of the roads led me to you...

Hızla gözlerimi kırpıştırıp bedenine doğru nefes alarak *daha fazla* gözyaşı dökmemeye çalıştım. "Bence bunun suçlusu ne sendin ne de ben. Bizi ağlatan sadece *hayattı.*"

"*Kahretsin,*" dedi dişlerinin arasından ve gözlerini kapatıp ellerimi bıraktı.

"Ne oldu?" dedim telaşla yüzünü inceleyerek. "Sorun ne?"

"Sadece," dedi başını iki yana sallayıp, "bir saniyeye ihtiyacım var."

Ve bir anda aklıma geldi. Gözlerim üzerinde gezindi ve alnındaki teri gördüm, yüzündeki her kasın nasıl kasıldığını ve sol elinin, göğsünü nasıl kavradığını.

"Wes!" Ellerimi yanaklarına koydum. "Aman Tanrım... Ağrın mı var?"

"Hem de nasıl, Lib," dedi hırıldar gibi nefes almaya çalışarak. "Bana iki dakika ver de hazır olayım..."

"*İki dakika mı?*" Ciddi miydi? "Dinlenmen lazım. Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"*Hayır,*" diye inledi ama konuşması imkânsızlaşmış gibi acı çekiyordu. "Bu bizim en özel ânımız, kahretsin."

Kahkaha atmak istedim ama sadece gülümsedim ve koluna girip onu dikkatle yatağa götürdüm. Dişlerinin arasından nefes alıp veriyor ve iki elini kaburgalarına bastırıyordu. "*Özel ânımızın* acı içinde inlediğin an olmasını istemiyorum, Bennett," dedim.

"İnlemiyorum," diye inledi.

"Yataktayken de bu kadar acıyor muydu?" diye sordum.

"Hayır," dedi nefes almamaya çalışıyormuş gibi. "Düz yatınca daha iyi."

"Buna rağmen onca zaman beni öpmek için ayakta kaldın." Bu aptal, kendini hiç düşünmeyen, muhteşem çocuğu nasıl sevmiştim? Yatağı işaret edip, "Hemen yatağa," dedim.

"İstemiyorum," dedi elini göğsünden çekip saçlarımı düzeltir düzeltmez tekrar göğsüne koyarak. "Eğer sana dokunmayı bırakırsam kaybolacağından korkuyorum."

"Kaybolmam," dedim ve perdeyi çekip battaniyeyi açtım. "*Kaybolamam.* Çünkü gizli dilimizi bilen tek kişi sensin, unuttun mu?"

"Nasıl unuturum?" dedi yavaşça ve bana yine beni ağlatacak gibi baktı.

"Yani, o şarkının *Folklore* albümünden olduğunu unuttun, o yüzden..."

"Ne yani, ben burada gerçekten ölmek üzereyken bana laf mı söylüyorsun?" diyerek güldü ve bu, yatağa girmeden önce, *kahretsin* diye homurdanmasına neden oldu.

"Bence ölmek üzere falan değildin," dedim yavaşça, tekrar *biz* olmaya geri dönerek. Aşk dolu bir tebessümle ona bakarken ellerimi saçlarında gezdirdim. "Şimdi uzan."

Birkaç dakika hiç durmadan küfrettikten sonra nihayet dümdüz yattı ve ben de elini tutabilmek için yatağının yanına bir sandalye getirdim.

Ben de ona dokunmayı bırakmaktan korkar gibiydim.

Aklımı okur gibi, "Bunun gerçek olduğuna yemin et?" dedi.

Başımı salladım, o kadar mutluydum ki âdeta canım yanıyordu. "Yemin ederim. Eğer şu an bir filmde olsaydık, kapanış şarkısının ilk notaları çalmaya başlardı."

"Ya, öyle mi?" diye gülümsedi elimi sıkarken. "Peki, bu hangi şarkı olurdu, Buxbaum?"

"Adele'den *One and Only*," dedim hiç tereddüt etmeden.

Bu sahne için mükemmel bir şarkıydı. İki ana karakter nihayet hastanenin ACİL katında sekiz numaralı odada bir araya gelir... Bu şarkı tam da bu an için yapılmıştı.

Denemezsen asla bilemezsin...

*Geçmişini unutup sadece benim olmayı.**

"Güzel seçim," dedi gözlerini kısıp gülümseyerek. "Hey Siri, Adele'den *One and Only*'yi çal."

---

* You'll never know if you never try, To forget your past and simply be mine.

Telefonu bunu nasıl duydu bilmiyorum ama odanın diğer tarafından bir yerlerden, ilk birkaç notanın çalmaya başladığını duydum.

"Etkileyici."

"Öyleyim, değil mi?" Elimi bırakıp içimi ısıtan o Wes tebessümüyle gülümsedi ve avucuyla çenemi okşayıp yüzümü kavradı. "Peki, filmimizdeki büyük kapanış cümlesi ne olurdu?"

O bana böyle bakarken sözcükleri düşünmek zordu, başparmağı tenimi okşarken. "Şey..."

"Belki de hep *Elizabeth Bennett* olmak istediğin ve bunu sana verebilecek tek erkeğin ben olmamla ilgili bir şey?" diye sordu saçımı çekiştirerek.

"Ooo, bu güzel," dedim ve saçımı eline dolayışını mutlulukla izledim. "Ama teknik olarak dünyada *başka* Bay Bennettlar da var."

"Senin için yok," diye saçımı biraz daha sert çekti. "Ben senin tek Bennett'ınım."

"Sence de bu biraz fazla olmadı mı?" diye dalga geçtim.

"Ama mükemmel, değil mi?"

Yüzüne ve o koyu renkli, gülen gözlere bakıp, "Hem de *en mükemmeli,*" diye cevap verdim.

SON SÖZ

OMAHA - ALTI AY (YAKLAŞIK) SONRA ÜNİVERSİTE DÜNYA SERİSİ ŞAMPİYONASI MAÇI*

"Mükemmelsin. Sen, top ve elmassın; sen son derece güzel olan mükemmel şeysin. Maçı tek başına kazanır ya da kaybedebilirsin. Bana ihtiyacın yok."

-Aşk Oyunu

Wes

"Tamam, Bennett, gidip Benevento'yu al."

Başımı salladım, derin bir nefes aldım ve yedek kulübesinden çıktım.

Kaleler doluyken ikinci vuruş.

Serinin son maçına bu şekilde gireceğimi tahmin etmemiştim ama işler ne zaman planlandığı gibi giderdi ki? Benevanto genelde iyi atardı ama bugün atışları darmadağındı ve kaleler doluyken 2-0'dan 3-2'ye çıkmıştık.

Topumuz hiç dışarı çıkmamıştı.

LSU** sopaları alev alevdi ve tıklım tıklım dolu olan stadyum, gürültülüydü ve elektrikle doluydu. Bennie vuruş noktasına giderken ben de atış noktasına yöneldim ve *Power* şarkısı çalıp

---

* Üniversite Dünya Serisi (College World Series), her yıl haziran ayında Omaha, Nebraska'da düzenlenen, üniversitelerarası bir beyzbol turnuvası. (e.n.)

** LSU (*Louisiana State University*), Louisiana Eyalet Üniversitesi.

stadyumdaki gürültü daha da artarken kendimi her şeye kapatmaya çalıştım.

Maç esnasında dünyayı susturma konusunda uzman olmuştum, bu benim süper gücümdü. Babam her zaman hızlı atışlarım ve sektirmelerimden sorumlu olduğunu düşünürdü ama işin aslı, odağım onun mirasıydı. Yıllar önce aklıma *beyzbolu ilk o sokmuştu* ve *onun* sesini susturabildiğim sürece, atış yapmak için öne çıktığımda her şey sessizleşiyordu.

Bu hafta beni âdeta sınıyordu.

Çünkü basın -ESPN, KETV ve Fox Sports- hikâyeme fazlasıyla ilgi göstermişti. Ben sadece Üniversite Dünya Serisi'nde atış yapmak için Omaha'dan gelen çocuk değil, aynı zamanda iki yıl önce babası öldükten sonra ailesini geçindirmek için okulu bırakan çocuktum.

Hikâyemi didik didik etmişlerdi.

Ve bu da iyi bir şeydi. Anlıyordum, bu harika bir hikâyeydi.

Ancak omuzlarımda genelde hissetmediğim bir baskı vardı, zihnimde genelde var olmayan bir *ya onları hayal kırıklığına uğratırsam* baskısı.

Çünkü şimdiye dek tanıdığım herkes maçtaydı.

Lise arkadaşlarım, matematik öğretmenim, sokağın alt tarafındaki Bayan Scarapelli (turnuva boyunca üzerinde suratımın olduğu bir tişört giymişti), annem, kuzenlerim, Hy-Vee'den arkadaşlarım, Liz'in ailesi, Küçükler Ligi'nden koçlarım... Yani geçmişimdeki herkes.

Bruins taraftarlarına ek olarak takım arkadaşlarımın aileleri ve evet, bir de majör beyzbol ligi (MLB) antrenörleri...

Burası yüreğim ve hayallerimle doluydu.

Burnumdan nefes aldım, Kanye'nin sesi, *Hiçbir erkeğin böyle bir gücü olmamalı,** sözlerini haykırırken ânı ezberlemeye çalıştım. Bunun sıradan bir oyun olduğunu düşünüyormuş gibi davranmak için elimden geleni yapsam da her detayı yakalamak istiyordum.

---

* No one man should have all that power.

Atış noktama geçip LSU'nun vuruş noktasına bakarken zihnimden yapılacaklar listesini işaretliyor, o sopacıları tek tek nasıl alt edeceğimi gözümde canlandırıyordum. Uzun bir sezon olmuştu (Jackie'deyken OMAHA YOLU duvarını hayal etmiştim) ve artık işi bitirmek için buradaydık.

Kazanmak için buradaydık.

Ama onu duyduğumda bir an için dikkatim dağıldı ve hızlıca bakmadan duramadım.

Liz'in ıslığını.

Ve evet, binlerce kişiyle dolu bir stadyumda bile onun ıslığını ayırt *edebiliyordum.*

Özel bir ıslığı olduğu için ayırt edebiliyordum. Parmaklarıyla son derece yüksek sesle ıslık çalmayı öğrendiği için kendiyle gurur duyuyordu ve onunkini kalabalıkta bile ayırt edebilmem için arka arkaya beş hızlı ıslık çalardı.

Tıpkı Liz gibi, ıslığı da şapşal, zeki ve etkiliydi.

İlk kaleye baktığım an onu gördüm, dördüncü sıradaydı. Tüm seri boyunca o koltukta oturmuştu. Ama bugün farklı görünüyordu.

Aynı güneş gözlüğünü takmış, saçlarını aynı kurdeleyle toplamış ama üzerine bir UCLA forması giymişti. Bu bile tek başına şahaneydi çünkü oyuncu değilsen forma giymenin aptallık olduğunu düşünürdü ama... formasında benim numaram vardı, *Tanrım.*

Çok havalı görünüyordu, göğsüne kadar uzanan UCLA yazısının hemen altına basılmış 32 numara gerçekten çok havalı görünüyordu. Hemen sonra -Tanrı yardımcım olsun- sanki baktığımı biliyor da ne düşündüğümü görebiliyormuş gibi, hızla şöyle bir döndü.

Formasının arkasına BENNETT yazısı basılmıştı ve son T harfi hâlâ duran dövmesinin hemen yanındaydı.

Elizabeth Bennett, bayanlar ve baylar.

Buxbaum.

Şey.... Elizabeth Buxbaum.

Topu çevirdim, işaret parmağımla dikişlerin üzerinden geçtim ve derin bir nefes aldım.

Ve tam atışı yaparken babamın sesini duydum.

Aylardır ilk defa.

Ancak bu kez bağırmıyordu.

Bu kez, *göster onlara günlerini* gibi bir şey bağırmak yerine, Liz'in aylar önceki ilk gösteri maçında oyuncu kulübesine gönderdiği nottaki şeyleri tekrarlıyordu: *Sadece atışını yap, Bennett. Bu iş sende, evlat,* dediğini duyduğumda sesi sakin ve güven vericiydi.

Ben de yaptım.

EKSTRA: CHARLES SCHWAB SAHA GÜNÜ

Dreamland'in ilk notaları çalmaya başlar.

Wes'in topu attığını ve kalabalığın kükremesini fark ettiğimizde, kamera dış sahadaki yeşil bir yaprağı takip eder ve yaprak yükselip Charles Schwab Field'dan uzaklaşır.

Bu yaprak, yaz göğünde taklalar atar, Omaha şehir merkezinin silüetinin üzerinde dans eder ve Stella'nın neon tabelasına kısa bir süre konduktan sonra tekrar havalanır.

Mavi gökyüzünde, yaprağın üzerinde uçmaya devam ederiz ve Oak Lawn Mezarlığı'na ulaşıp sokak seviyesine ineriz. Yaprak, bir mezar taşının üzerinde duran bir kardinalin yanına konar ve daha sonra tekrar havaya kalkar, bu sefer Teal Sokağı'na doğru yönelir.

Yaprak yavaşça yere doğru dans eder, iki ev arasında çırpınır ve sonunda Liz'in arabasının sileceğinin altına yerleşir; araba iki ev arasındaki sokakta park edilmiştir.

SAHNE SOLMAYA BAŞLAR.

WES VE LIZ VERSİYON 2.0 MÜZİKLERİ

1. TROUBLE'S COMING || Royal Blood
2. EVER SINCE NEW YORK || Harry Styles
3. CONGRATS || LANY
4. HEAVEN ANGEL || THE DRIVER ERA, Ross Lynch, Rocky
5. USE ME || Blake Rose
6. DISASTER || Conan Gray
7. AUGUST || Taylor Swift
8. EVERYWHERE || Niall Horan
9. PINK + WHITE || Frank Ocean
10. SUPERMASSIVE BLACK HOLE || Muse
11. CHANEL NO.5 || VOILÀ
12. SAD SONGS IN A HOTEL ROOM || Joshua Bassett
13. EVERYWHERE, EVERYTHING || Noah Kahan, Gracie Abrams
14. THE DEEPEST BLUES ARE BLACK || Foo Fighters
15. OLD DAYS || New Rules
16. REWRITE THE STARS || Jess and Gabriel
17. ANYONE ELSE || Joshua Bassett
18. FEEL YOU NOW || THE DRIVER ERA
19. HOUSE ON FIRE || Hembree
20. STUPID FACE || Abe Parker
21. YOU COULD START A CULT || Niall Horan, Lizzy McAlpine
22. HATE THAT YOU KNOW ME || Bleachers
23. CITY OF STARS –La La Land Film Müziği || Ryan Gosling, Emma Stone
24. CLUB SANDWICH || Joey Valence & Brae
25. COWBOY IN LA || LANY
26. FUCK YOU || Lily Allen
27. SECOND NATURE || Joseph Tilley
28. ILLICIT AFFAIRS || Taylor Swift
29. MASTERMIND || Taylor Swift
30. BLOOM || Aidan Bissett
31. ONE AND ONLY || Adele
32. DREAMLAND || Alexis Ffrench, James Morgan, Royal Liverpool Filarmoni Orkestrası

TEŞEKKÜR

Her şeyden önce, Tanrım, bana hak ettiğimden çok daha fazlasını verdiğin için teşekkür ederim.

İnanılmaz menajerim Kim Lionetti, asla inmek istemediğim bu keyifli yolculukta otobüsü sürdüğün için teşekkür ederim. Sana otobüs şoförüm mü dedim? Evet. Bu korkunç bir benzetme mi? Yine evet. Ama ana fikri anladın, değil mi? Senin rotan benim favorim ve umarım beni alıp sonsuza dek gideceğim yere götürürsün... Aaaaaaaah, bu korkunç bir benzetme ve artık durmalıyım. SEN BENİM OTOBÜS ŞOFÖRÜMDEN ÇOK DAHA FAZLASISIN ve seni seviyorum. (Ayrıca kızın Samantha da çok havalı.)

Nicole Ellul, sen rüyalarımın editörüsün. Hikâyelerimi ÇOK DAHA iyi hâle getiriyorsun ve bu kitabın tamamen farklı üç versiyonuna ayrı ayrı düzenleme mektupları yazmanı istediğim için üzgünüm. Doğru olanı bekleyecek kadar sabırlıydın (ilk iki versiyonun çöp olduğunu sen söylemeden ben söyleyeyim) ve seninle çalıştığım için çok şanslıyım.

Simon & Schuster'daki herkese teşekkür ederim. İnanılmaz Simon Pulse ekibi -ve OG YA editörüm Jessi Smith- bana *Filmlerden Daha Güzel* ile bir şans verdi ve bu o zamandan beri gerçekleşen bir rüyaya dönüştü. Muhteşem kapaklarımı tasarlayan Sarah Creech'e, gerçekten en iyi sanatçı olan ve romantik komedi şaheserleri yaratan Liz Casal'a, sosyal medya tanrıçaları olan Emily Ritter ve Amy Lavigne'e, her şeyin inanılmaz derecede tepesinde olan Anna Elling'e ve Amanda Brenner, Sara Berko, Cassandra Fernandez, Kendra Levin ve Justin Chanda'ya özel teşekkürler.

Bu kitabın UCLA kısmı için zamanlarını ve bilgilerini cömertçe paylaşan insanlardan çok yardım aldım. Bu insanlar sayesinde artık hayatım boyunca Bruin hayranıyım.

DM kutuna sızıp UCLA beyzboluyla ilgili sorular sormama izin verdiğin için teşekkür ederim, Jack O'Connor. En aptalca soruları bile (ve çok fazla sorum vardı) cevaplama isteğini çok takdir ediyorum. Bu kitapta görüşlerinin ne kadar yardımcı olduğunu tahmin bile edemezsin. (Ayrıca, hatalı kullandığım her şey benim hatam, Jack'in değil.)

Bana BÖYLE bir yardımda bulunduğun için teşekkür ederim Michelle Chen. Yurtlarla ilgili bir soru sorduğumda, The Hill'de yürüyüp bana bir video gönderdin. Yemekhanelerle ilgili soru sorduğumda, bana menülerin bağlantılarını gönderdin. Bana Westwood'daymışım gibi hissettiren çılgın bir rock yıldızıydın ve sana inanılmaz derecede minnettarım. Zaten seni harika biri olarak görüyordum ama şimdi durumu bir üst seviyeye taşıdın. #kahraman

Bruin ve ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim çok fazla bilgi sunduğun için teşekkürler Lauren Mueller, bu harika bir miras. Fat Sal, dört ayak yukarı, maç günü Rooter Otobüsü ile kampüsten Rose Bowl'a gitmek... UCLA ile ilgili her şeyin insan ansiklopedisi gibisin ve sana yeterince teşekkür edemem bile.

Lilith karakterine ilham verdiğin için teşekkürler, Suzi Mellano. Ne yaptığını nasıl yaptığını çok yanlış anladığımdan eminim ama yeteneğine hayranım ve büyüdüğümde senin gibi olmak istiyorum. (Şey... Eğer senden daha genç olsaydım, yaratıcı bir yeteneğim olsaydı ve ayrıca kamerayı nasıl kullanacağımı bilseydim tabii...)

Bu kitabı yazmak bir yolculuktu ve ilk hâllerini okuyan sevgili dostlarıma (onlara beta okur diyebilir miyim? Aslında beta okurun ne olduğundan emin değilim) fazlasıyla minnettarım. Lindsay Grossman ve Misty Wilson, açıkçası BU DEĞİL demek isterken güzel sözcükler kullandığınız için teşekkür ederim; Wes ve Liz, teşekkür ederim. Abi Griffin ve Daniza Jeanne, çok sayıda berbat

materyali coşkuyla okudunuz ve asla şikayet etmediniz ve bunun için bir ödülü hak ediyorsunuz.

TikTok, Twitter ve Instagram'daki çılgınca yetenekli içerik üreticilerine (bu muhtemelen tam olarak doğru kelime bile değil ama kimin umurunda?) sonsuza dek minnettar olacağım. Kitaplarımdan veya karakterlerimden birinin çalışmasını her gördüğümde ağlıyorum (ciddiyim) çünkü aman Tanrım, sizler bu karakterleri benim megadork hayal gücümden alıp ben ve herkesin görmesi için gerçeğe dönüştürdünüz! Bu, bir önceki gece rüyanızda tanıştığınız biriyle gerçek hayatta tanışmak gibi ve ben bunu asla unutamam. Hak etmediğim ve asla bıkmayacağım saf bir sihir bu.

Ve... Onlara ne demeliyim... kitap etkileyicileri? Kulağa doğru gelmiyor ama platformlarını KİTAP OKUMAK, KİTAPLARLA İLGİLİ KONUŞMAK ve bizi kitaplara olan sevgileriyle eğlendirmek için kullanan harika insanlara teşekkür ederim. Bu tam anlamıyla en üst düzey eğlence, öyle değil mi? Haley Pham ve Steph Bohrer, siz kitap serotonini gibisiniz ve içeriklerinize bayılıyorum. Ve Larissa Cambusano, okunacaklar listeme çok fazla kitap eklerken beni her zaman güldürüyorsun. Tıpkı çılgın bir palyaço gibi. Ayrıca, bilgin olsun, sadece senin ve Giant'ın olduğu, hayatla uğraştığınız bir realite şovuna FENA HÂLDE VARIM.

Bana rastgele mutluluklar getiren rastgele insanlara rastgele teşekkürler: Taylor Swift, Gracie Abrams, Noah Kahan, Berklete dostlarım, favorilerim (taygracie'nin versiyonu); Emma, Diana, Sude, Eva, diğer Emma, Colleen; Omaha'daki en yakın arkadaşım Jenn, Joyful Chaos Kitap Kulübü (yani Tater Tots'un iyi olduğunu düşünen ama hayran olduğum için affettiğim aptallar); son derece yetenekli @belltcvia, son derece yetenekli Annika @dunderperks, LizWesNation, Diana, Cleo, Allison Bitz, Chaitanya, Mylla, Becca, Anderson Raccoon Jones, Lori Anderjaska, Clio, Aliza, Tiffany Fliedner; Wes Bennett'ın çevresi Carla, Caryn, Alexis, Ally Bryan, Anna-Marie, Katie Prouty, Jill Kaarlela, Brittany Bunzey, Shaily, Steph Bolan ve Marisol Barrera.

Ayrıca, sevimli ve havalı LA arkadaşlarım olduğunuz için Sara Echeagaray ve Saylor Curda'ya teşekkür ederim.

Bu kitap Omaha, St. Louis, Dallas, Kraków, Rio, Miami, Frankfurt, Denver, Charlotte, Los Angeles ve Fort Myers'da yazıldı, bu yüzden bilgisayarımda bu küçük arkadaşlarımla takılırken mekânlarında dolaşmama izin veren her havaalanına ve otele teşekkür ederim. Ayrıca beni ağırlayan ve havalı yerlerde yeni arkadaşlar edinmeme izin veren her kitapçıya ve festivale teşekkür ederim. (Polonya ve Brezilya'da arkadaşlarımın olması hâlâ küçük Ortabatılı aklımı karıştırıyor.)

Ayrıca, daha önce sevdiğim tüm kitapçılara (ya da örnek verecek olursam, bu yıl beni ağırlayan muhteşem kitapçı ve festivallere) Barnes & Noble, Indigo, Kansas City'deki Monarch Books, Omaha'daki Bookworm, St. Louis'deki Novel Neighbor, Rio'daki Livraria da Travessa, Bienal do Livro, Kraków'daki Uluslararası Kitap Fuarı, Madrid Kitap Fuarı, Fnac Paris, Gibert, La Mouette Rieuse, Dussmann ve Thalia Buchhandlung: Gittiğim her yerde kendimi çok sıcak ve hoş karşılanmış hissettim ve hepinize çok teşekkür ederim.

Her zamanki gibi, genel olarak harika olan harika aileme teşekkür ederim.

Anne, HER ŞEY için teşekkür ederim. Bunu anlamam uzun zaman almış olabilir ama bana bu hayalin özünde yer alan takıntılı bir okuma sevgisi verdin. Güçlü ve güzelsin, çok komik ve naziksin ve sana annem diyebildiğim için çok şanslıyım.

Baba, seni her gün özlüyorum ve senin -gerçek hayattaki Clark Griswold'un- tüm seyahat hikâyelerini takdir edeceğini biliyorum.

Ve yavrularımla ilgili ne söyleyebilirim ki? Cass, Ty, Matt, Joey, Kate... Bir kez daha, bu kitaba katkıda bulunmak için kesinlikle HİÇBİR ŞEY yapmadınız. Böyle söylesem de sizi hâlâ seviyorum. Aslında, tanıdığım en komik, en havalı insanlardan bazıları olduğunuzu düşünüyorum. Terrance ve Jordyn, Kirkle saçmalıklarına katlandığınız için sizi takdir ediyorum; ÇOK şey olduğumuzu biliyorum.

Ve son olarak -son olarak- KEVIN. {hayalperest bir iç çekiş} Hayallerimi desteklediğin, her zaman bir karbonmonoksit dedektörü taşıdığımdan emin olduğun ve seyahat ettiğimde Katie'nin hayatını çok eğlenceli hâle getirdiğin için teşekkür ederim (geri döndüğümü görünce üzülüyor). Seni sevdiğimi söylemek (SENİ SEVİYORUUUUUUM) sana karşı hissettiklerim için çok yetersiz kalıyor. Sen dünyadaki en sevdiğim insansın ve mutluluğum SENSİN. Bir insanın en iyi versiyonu olma yeteneğinle beni sürekli şaşırtıyorsun ve aynı zamanda o kadar komik oluyorsun ki sabah işe gitmeden önce en az bir kez gülüp ağlıyorum. SEN, Wes Bennett'ın taslağısın ve nasıl senin tarafından sevilecek kadar şanslı olduğumu asla anlayamayacağım.

Bu kitabın taraması Ay Işığı ekibi tarafından yapılmış ve ücretsiz olarak paylaşılmıştır. Lütfen pdflere para vermeyin ve daha fazla yeni kitap için bizi Telegram'dan takip edin. https://t.me/ayisigikitap

Ayışığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP